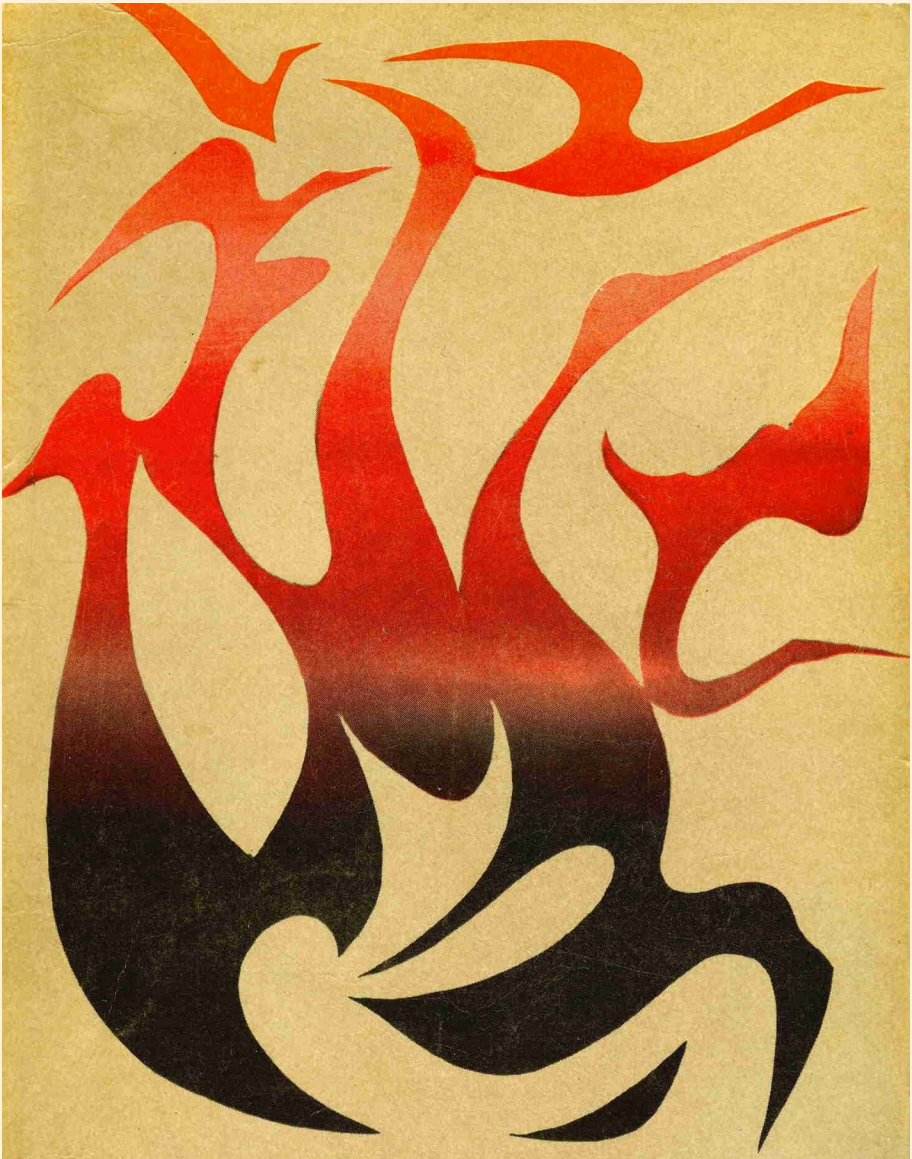

radu tudoran

flăcările

c

RADU TUDORAN
FLĂCĂRILE

Coperta: ***Dumitru Ionescu***

radu tudoran

flăcările

EDIŢIE NE VARIETUR

EDITURA MINERVA
Bucureşti – 1971

PARTEA ÎNTÎI

NEGRUL

1

Omul venea de la Cîmpina, într-o după-amiază spre începutul verii, la cîţiva ani după primul război mondial, adus de o trăsură galbenă, cu coviltirul cenuşiu, una din trăsurile acelea de moşier, atît de cunoscute într-o vreme pe drumurile de ţară.

Plecată îndată după prînz, către ora patru, trăsura ajungea în Telega, ultimul sat înaintea schelelor. În fund, sub coviltir, şedea el; se numea Lipănescu. În dreapta, nevastă-sa; se numea Anghelina. Amîndoi erau îmbrăcaţi în halate albe. Motoacă, sosit de dimineaţă în întîmpinarea lor, şedea pe capră lîngă vizitiu.

Înainte de a trece podul peste pîrîul Telegii, trăsura merse o bucată de loc în lungul bulevardului sătesc. În faţă, se vedeau pavilioanele băilor care înconjurau o veche gură de salină. Cîţiva orăşeni în vilegiatură se plimbau agale; bărbaţii purtau haine albe, largi, şi pălării de paie; chipurile femeilor erau ascunse sub voalete şi sub umbreluţe de soare.

— Nu dau năvală boierii la băi! zise Motoacă, întorcîndu-se şi băgîndu-şi capul sub coviltir. Mai ţii minte, coane Enăchiţă, ce era înainte de război?

Lipănescu mormăi ceva, sub batista desfăcută pe obraz ca să se apere de praf. Familiaritatea lui Motoacă îl nemulţumea.

— Nu zău, coane Enăchiţă, că tare era frumos! Se adunau la boieri şi la cocoane, că nu mai încăpeau pe bulevard; parc-ar fi fost mereu zi de tîrg. Mai ţii minte cînd se făcea bal, la Sfîntu Ilie? Am tras odată cinci pocnituri de după gard. S-au speriat cocoanele!…

— Vezi mai bine de drum! porunci Lipănescu, iritat şi pe de altă parte neîncrezător în vizitiu. Nătărăul ăla de lîngă tine poate să ne răstoarne.

Trăsura cotise la dreapta, spre pod, şi caii se smuceau în ham, neliniştiţi.

Cîţiva copii de pe malul gîrlei începură să strige:

— Dă cu biciu dinapoi! Dă cu biciu dinapoi!

Vizitiul aşteptă să treacă podul, apoi se aplecă în lături şi arse cîteva bice în spatele coviltirului. Doi copii desculţi îşi dădură drumul de pe osie. Ca să se răzbune, începură să arunce cu pietre. Îndată însă trăsura dispăru la cotul drumului.

Motoacă rămase tăcut. Era un flăcău de vreo douăzeci şi cinci de ani, subţirel, oacheş, cu o faţă blîndă pe care o înăspreau puţin sprîncenele prea negre şi prea bine desenate. Purta cu oarecare îngrijire un costum de haine negre, orăşeneşti, altminteri ponosit. În cap avea o şapcă de stofă cenuşie, cadrilată, cu cozorocul cam slinos aplecat ştrengăreşte pe o sprînceană. Nu semăna nici a ţăran, dar nici a orăşean, nici a lucrător, dar, nici a funcţionar.

După înfăţişare era peste putinţă să-i bănuieşti meseria.

— Coane Enăchiţă, acu ţineţi-vă bine!

Trăsura începu să hurduce. Îndată ce cotise şi ieşise din sat, apucînd dealul din faţă pieziş, în drumul ei se iviseră făgaşe adînci, şerpuite, frămîntate, haotice. Pe-alocuri, apa venită din deal spălase pietrişul şi dezgolise rădăcini duşmănoase. După ce le treceau icnind, roţile trăsurii scrîşneau, alunecînd cu şinele de fier pe cîte un bolovan crescut parcă din miezul pămîntului.

Lipănescu îşi înţepeni picioarele în podea. Mişcările trăsurii îl izbeau de umărul Anghelinei. Cu gîndul la prăvălia lăsată fără supraveghere, cu un semn de grijă între sprîncene, femeia nici nu simţea greutăţile drumului.

Un timp nu vorbi nimeni. Se auzeau numai scrîşnetul roţilor, pocnetul biciului şi răsuflarea cailor. Copacii se îndeseau, încărcaţi de umbră, de o parte şi de alta a drumului; rădăcinile lor, dezgolite, încolăcite, alcătuiau piedici din ce în ce mai nemernice. Cînd trăsura ajunse la creastă, întunericul emis de pădure era atît de dens, încît parcă se înnoptase. Pe-alocuri, însă, printre copaci, în stînga, se vedea valea Telegii, plină de lumină. Doar jos căzuse o fîşie de întuneric, în albia căreia acoperişurile caselor sclipeau, răsfrîngînd razele roşietice ale soarelui pe cale să apună. Mai departe, pe celelalte

creste împădurite, pustii şi pline de sălbăticie, vîrfurile copacilor păreau aurite.

În schimb, din dreapta drumului nu răzbea nici o urmă de lumină. Nu se putea bănui ce-i dincolo de copaci, cît de adîncă şi de întinsă este valea. Lipănescu privi în jur cu un început de teamă, cu un fel de gheaţă în suflet. Trăsura îi ducea mai departe, în aceeaşi legănare ruptă, care îl izbea de umărul Anghelinei. La un hop mai adînc se pomeniră întorşi unul către altul. El văzu semnul de nelinişte dintre sprîncenele nevestei. Ar fi vrut ca drumul s-o încînte, dar acum îşi dădea seama că nu era cu putinţă.

— Ei? o întrebă, fără curaj.

— Mi-e de Lazăr!

El se încruntă.

— Ce-i cu Lazăr?

— Să nu fure la casă!

Altă smucitură a trăsurii îi întoarse la locurile lor, şi convorbirea se opri aici.

Lipănescu se aplecă în stînga, îşi scoase capul pe sub coviltir. Deşi nu făcea prima oară drumul, îi era peste putinţă să-l recunoască. Afară de sălbăticia lui uniformă, nu găsea nici un semn de care să-şi aducă aminte, o răspîntie, un luminiş, o troiţă, un canton, o urmă omenească. Numai pustietate tot mai alarmantă. Nici nu semăna cu un drum, ci cu un tunel sfredelit în întunericul pădurii, îngust, întunecat şi provizoriu, care se deschidea înainte şi se închidea după trecerea trăsurii,

parcă pentru a nu-i mai da putinţa să se întoarcă. Ori de cîte ori îl străbătea, aproape că uita unde duce; era un drum făcut să-ţi întunece mintea şi să-ţi trezească frica. Uneori i se năzărea că nu poate duce decît în inima iadului.

Din faţă, atît cît huruitul trăsurii lăsa să se audă, începură să se ridice zgomote confuze, îndepărtate. Aci părea un huruit slab de darabană, aci un amestec de clopoţei şi piculine, aci doar o închipuire. Apoi zgomotul acesta ciudat crescu, arătîndu-se neîndoios, dar nu mai puţin confuz ca pînă atunci. Pînă şi Anghelina, oricît de placidă, se aplecă înainte, să tragă cu urechea, curioasă şi neliniştită.

Numai Motoacă nu părea tulburat; el nu lua seama la zgomotul venit de jos, fiindcă îi era tot atît de cunoscut ca ritmul inimii sale, ale cărei bătăi nu stătea niciodată să le asculte. Cum trecuse prea multă vreme în tăcere, simţi datoria să dea însoţitorilor oarecare lămuriri asupra peisajului. Se întoarse, deci, şi îşi băgă capul sub coviltir, cu un zîmbet către Anghelina.

— Ce zici, coniţă, îţi place pe la noi?

Femeia nu răspunse; în locul ei, Lipănescu mormăi ceva, nemulţumit ca totdeauna de familiaritatea flăcăului.

Motoacă îşi suci capul spre el.

— Uite, coane Enăchiţă, ce vezi aici, aşa a fost peste tot înainte vreme. Eu n-am apucat, dar spun bătrînii: numai pădure şi rîpe. Nu s-a pomenit car cu boi să le răzbească. Păi ce crezi

dumneata c-au fost drumuri? Doar poteci, cu buşteni de-a curmezişul. Abia de răzbeau caii, cu samare. Dacă nu dădeau de păcură, aşa am fi rămas pînă azi.

Deodată, caii se opriră, poticniţi, cu picioarele proptite în drumeagul frămîntat, şi cei din fundul trăsurii se pomeniră aruncaţi spre capră. De undeva, din valea aflată în dreapta, ţîşni un fîşîit de abur, ca dintr-o ţeavă spartă. Îndată, timbrul gros al unui ţignal de uzină, cu vibraţia rară, parcă ondulînd, se ridică deasupra, făcînd copacii să se clatine şi dealurile să hăuie. Anghelina îşi duse mîinile la urechi.

— Sună de şapte, îi lămuri, zîmbitor şi liniştit, Motoacă. Intră echipele de noapte. Dii, boală, că nu te mănîncă!

Caii porniră, cu paşi mici, bătuţi, tot trăgîndu-se într-o parte, arcuiţi de mijloc spre stînga drumului. Ţignalul însoţi cîteva zeci de paşi mersul trăsurii, acoperindu-i zgomotul şi chinuind urechile călătorilor. Apoi, vibraţia începu să-i slăbească, strîmbîndu-se parcă într-o parte, ca un muc de lumînare, şi urletul gros încetă, lăsînd în urmă doar un fir de abur fîşîind. Atunci abia se auziră alte ţignale, mai departe, pe văile şi dealurile ascunse de copaci. Era un concert disonant, un amestec violent de sunete, prea puţin îndulcit de depărtare. În clipa cînd cel mai îndepărtat tăcea, în faţa trăsurii se deschise pe neaşteptate o largă poarta de lumină, uluitoare după întunericul de pînă

atunci. Caii se opriră de la sine. Motoacă se întoarse încă o dată spre însoţitorii săi.

— Coane Enăchiţă, am ajuns!

Cei doi îşi scoseseră capetele prin lături, şi priveau înainte, năuci. O vale largă, rotundă, ca un fund de ceaun, apăru în faţă, sub o lumină roşiatic cenuşie. Departe, crestele frămîntate care închideau vederea erau acoperite de păduri. Pădurile se închipuiau întinzîndu-se la nesfîrşit, din vale în vale şi din deal în deal, peste un ţinut fără hotare. În mijlocul tălăzuirii lor verzi, valea dezgolită părea o rană; parcă o ploaie de apă tare arsese vegetaţia, lăsînd în urmă pămînt jupuit. Rîpele, altădată ascunse de păduri, acum apăreau impudice, înmulţite, adîncite şi chinuite, ca nişte rosături de puroi într-un ţesut cuprins de cangrenă. Pe fundul lor, pe versanţi, deasupra, erau înfipte turle de sonde, semănînd cu nişte copaci nemaiîntîlniţi, negri şi sterpi. Între rîpe, pe jumătate îngropate în pămînt, se vedeau rezervoare de scînduri, năclăite de ţiţei. Dîre negre se scurgeau pe coaste, prin ţărînă, formînd smîrcuri, legînd un rezervor de altul, într-o ţesătură încîlcită şi murdară. Drumul, aşa cum se vedea de sus, coborînd în serpentină şi aşternîndu-se apoi lung, o destrăma cu linia lui albă, de colb, pierdută departe, spre celălalt versant al văii. De o parte şi de alta se ridicau clădiri rare şi neregulate, unele mici cît nişte gherete, altele masive, mari, urîte, ca nişte cazărmi, cu

acoperişuri de tablă roşie. Aproape de mijlocul văii se întîlneau alte drumuri. În bătătura largă, formată de încrucişare, se vedeau oameni furnicînd. Mai toţi se îndreptau spre prăvăliile aşezate de jur împrejur, ca într-o piaţă de tîrg. În lungul celorlalte drumuri strecurate printre sonde, pe rîpe şi dîmburi, erau magazii de scînduri, şoproane largi, ateliere cu pereţii de tablă ondulată, cu ferestre mici, numeroase, cu burlane, pe care ieşea fum negru de la forje, de la topitorii, de la cazane. Pe alocurea, jerbe de aburi scăpau din ţevăria aruncată peste dealuri; nu li se auzea fîşîitul aspru, fierbinte şi umed, fiindcă deasupra se ridicau, mai puternice, alte zgomote.

Nu se auzeau ciocăniturile de la ateliere, feluritele glasuri de baroase şi ciocane, nici exploziile motoarelor în ţevile de evacuare, nici scîrţîitul scripeţilor, nici scrîşnetul pîrghiilor, nici trosnetul cablurilor întinse, ci un amestec ameţitor din toate. Din atîtea zgomote, pe care nu puteai sta să le asculţi în parte, se năştea un huruit monoton, egal, ca un zornăit de lanţuri. Părea că sunetele nu veneau de deasupra, ci din pămînt, de unde ieşeau armonizate barbar ca pe nişte tuburi de orgă înfipte în adîncuri.

Mînate de această muzică surdă, continuă şi egală, pe drumurile dintre sonde, tîrîndu-se prin praful cafeniu, urcau căruţe cu grinzi şi scînduri albe, prăjini de fier, bobine de sîrmă, piese de motoare, ţevi şi burlane. Altele, descărcate,

alunecau la vale, cu roţile împiedicate. De dincolo de piaţă, două tractoare, care-şi lăsaseră pe undeva remorcile, se întorceau cu grabă la garaje, unul în urma altuia, zglobii, ca animalele tinere puse pe hîrjoană.

Era ora cînd se lăsa lucrul în ateliere, iar la sonde intrau echipele de noapte. Un potop de oameni umplea dealurile, aluneca în şiruri lungi pe potecile şerpuite. Unii se topeau în întunericul pădurilor, se duceau spre satele învecinate. Alţii se îndreptau spre cazărmi, în jurul cărora, înainte de a intra, adunaţi în grupuri, puneau pete negre, mişcătoare. Cîte unii, răzleţi, se desprindeau din şiruri, pe la bordeie, şi bordeiele se vedeau abia acum, cînd uşile cenuşii, date în lături, deschideau în coastele dealurilor cîte o gură rece de întuneric; altfel, îngropate, nu le putea bănui nimeni. Pe burlanele scurte, scoase prin acoperişul de pămînt, ieşea fum alb de găteje; oamenii se pregăteau de cină. În alte locuri, se aprindeau focuri afară, pe bătătura din uşa bordeiului.

Şirurile de oameni astfel rărite ajungeau în piaţă. Spaţiul dintre prăvălii se umpluse, dar alţii continuau să vină, se topeau în masa neagră a celor dinainte.

În faţa acestei mişcări nebănuite, Anghelina şi chiar Lipănescu nu-şi puteau veni în fire. Rămăseseră amîndoi uluiţi, uitîndu-se în vale pe sub marginile coviltirului. Cîţiva oameni ieşiră dintre sonde şi trecură pe lîngă trăsură. De

după primul cot al serpentinei apăru îndată alt grup, mai mare. Deşi călătorii le erau necunoscuţi, unii din ei salutară cu nehotărîre, scoţîndu-şi şepcile pe jumătate, parcă ruşinaţi. De pe capră, Motoacă le răspunse cu bunăvoinţă, familiar şi superior totodată, ducînd două degete la cozorocul şepcii:

— Noroc, noroc, băieţi!

Alţi oameni se revărsară în şosea, închizînd drumul trăsurii. Erau îmbrăcaţi felurit, care cu haine de ţară, care orăşeneşte, care amestecat, dar petele de păcură, întinse de sus pînă jos pe veşminte, îi făceau să pară în uniformă. Unii purtau în picioare opinci, alţii cizme. Cei mai mulţi aveau bocanci scorţoşi şi moletiere milităreşti.

— Noroc, noroc, băieţi! răspundea Motoacă la saluturile lor răzleţe.

Pe mai toţi îi împovăra cîte un zimbil de papură înnegrită, pe care îl ducea cînd cu o mînă, cînd cu alta. Deasupra se vedea cîte o oală afumată, în care fusese fiertura, cîte o jumătate de pîine jumulită înfăşurată rău în jurnal, cîte un gît de sticlă înfundat cu cocean de porumb, totul murdar parcă de ţiţei şi de praf cafeniu, întocmai ca îmbrăcămintea.

În urma lor veneau, înconjurate de flăcăi, un grup de fete, cu părul adunat în broboade, cu rochii cenuşii de stambă, călcînd apăsat în praf cu picioarele goale. Numai ele nu erau murdare de păcură; înseamnă că lucrau la săpat

pamîntul, într-un loc unde se netezea vatra pentru o sondă nouă.

— Au năvălit toţi la sonde! zise Motoacă. Parcă la ei în sate nu mai au ce face! Şi zău, coane Enăchiţă, barem dacă ar fi vreo pricopseală!

Lui Lipănescu îi era peste putinţă să-şi dea seama unde îşi avea sondele. Nu găsea nici un reper, fiecare metru de pămînt semăna cu celălalt, dar exista o certitudine care făcea să i se umfle pieptul de mîndrie. Cinci din turlele acelea negre de jos, n-avea importanţă care, îi aparţineau. Sub turle erau cinci guri de sondă, coloane lungi pînă în miezul pămîntului. Sentimentul de proprietate căpăta astfel alta intensitate, înţelegea, cu un început de exaltare, că fiinţa sa îşi întinde rădăcini în adînc, într-un contact absolut, pe toate feţele şi pe toate dimensiunile, cu pămîntul supus stăpînirii lui depline şi definitive.

Amintindu-şi de Anghelina, sentimentul acesta exaltat deveni mai terestru, producînd un amestec de mîndrie şi de înduioşare. Îi apucă mîna şi îi şopti, nu atît pentru ea, cît pentru propria lui mulţumire:

— Am să fac din tine cea mai mare cocoană!

Deveni nerăbdător să ajungă în schelă, să se scufunde în mişcarea şi în zgomotul ei.

— Hai, Motoacă, hai, zi-i să mîne!

Trăsura porni la vale, încet, scrîşnind pe bolovani, cu roţile din urmă împiedicate. Pe

măsură ce intra în cazanul cenuşiu, de jur-împrejur amănuntele peisajului se măreau, se precizau, se multiplicau, făcînd relieful mai puţin simplu decît părea privit de sus. Rîpele se vedeau acum mai largi şi mai adînci; pămîntul se dezvelea tot mai chinuit, contorsionat, iar deasupra acestei naturi frămîntate se vedeau limpede rănile făcute de oameni.

În coastele abrupte erau săpate vetre largi pe care se ridicau sonde, şi masa de pămînt aruncat în vale arăta ce luptă se dusese acolo între om şi natură. Ţevi, şanţuri, lanţuri, cabluri legau sondele între ele, în rasul pămîntului, iar alte cabluri suspendate pe stîlpi le legau prin aer.

— Asta-i Schela Veche, spuse Motoacă. Aici s-a găsit păcură întîi şi-ntîi, coane Enăchiţă.

De o parte şi de alta a drumului se vedeau gurile vechilor puţuri, abia îngrădite, pe ici şi colo, cu sîrmă ruginită, cu mărăcini sau cu nuiele. Cîte unul era încă în exploatare. Un cal, mişcîndu-se cuminte pe o arie, făcea să se învîrtească hegna, pe care se înfăşura cablul cu găleţile. Cînd găleata ajungea sus, izbindu-se de ghizduri, calul se oprea singur, întorcea capul, blînd şi amărît, şi aştepta ca omul s-o deşarte. Atunci se învîrtea în loc şi, fără alt îndemn, îşi începea rotirea în sensul celălalt.

În jurul trăsurii, oameni care tot mai ieşeau de la sonde se îndreptau spre piaţă, în acelaşi pas cu caii. Drumul acum urca o coastă care de

sus nu era vizibilă. După o cazarmă imensă şi hîdă piaţa apăru deodată, în capul urcuşului, forfotind de lume. Trăsura străină făcu pe mulţi să întoarcă miraţi capul.

Chivu Bocanu se suci greoi pe movila din mijlocul pieţii, locul lui respectat de toată lumea, privi dintr-o parte şi întrebă, cu un glas răguşit, gros, bolovănos, apăsîndu-se mai tare în ciomag:

— Cine-i, Stoiene?

În spatele lui, la picioarele movilei, cel întrebat, poreclit Coteiul, se făcu roşu la faţă.

— Nu ştiu, nene Chivule! răspunse moale, sfîrşit, parcă prins într-o vină.

Şi începu să arunce priviri galbene, speriate, spre grupurile de oameni care se ţineau la distanţă.

— E domnu Lipănescu, cu fierăria de la Cîmpina, spuse un om din mulţime, cum ar fi vorbit vîntului, neavînd îndrăzneala să se întoarcă spre cel ce întrebase şi să-i vorbească de-a dreptul.

Pieptul lui Bocanu se umflă, apoi se strînse, fălcile i se contractară, gîtul se revărsă, învineţit, peste gulerul cămăşii, nodul gîtului se mişcă o dată repede în sus, pe urmă coborî încet în jos, ca şi cum ar fi pîndit ceva înăuntrul gîtlejului. În clipa următoare, întreaga fiinţă răscolită astfel i se destinse într-un şuier umed, cum ar fi plesnit o băşică plină cu apă; din gîtlejul contractat, împins de plămîni ca de o

foală, scăpă un scuipat mare, greu, consistent, semănînd cu un biloi alb, şi se rostogoli între oameni.

— Phua! făcu omul, ca să-şi dreagă gîtul, în timp ce urmărea cu nepăsare scuipatul.

Înăuntrul fiinţei lui se porni un zornăit ca de macarale, de lanţuri, şi trunchiul uriaş începu să se mişte, cu aceeaşi rotire domoală, greoaie, însă sigură şi regulată, cu care se întorc locomotivele pe platformele turnante.

— Şi ce cată aici, mă? întrebă gros, apăsat, rar, fără să privească pe cineva anume.

Omul din mulţime răspunse, la fel de impersonal ca şi înainte, neavînd îndrăzneala să se arate:

— ’mi pare c-a luat sonde sub pădure, la Valea Alunişului.

Trăsura îşi făcu loc prin mulţime, ocoli movila lui Bocanu şi ieşi din piaţă pe un drumeag, la stînga, pe o coamă care se îndrepta spre pădure, despărţind schela în două.

Motoacă îşi băgă capul sub coviltir şi arătă cu mîna drumul celălalt, proiectat printre sonde.

— Uite, vezi, coane Enăchiţă, pînă colo ţine Schela Veche. De la coamă începe Schela Nouă; îi zice Nouă, fiindcă abia au început să pună sonde. Da ai să vezi că n-o să rămînă nici acolo urmă de pădure!

Bocanu urmări trăsura fără să se întoarcă, sucindu-şi numai capul. Gîtul i se umflă, roşu,

plin de vine groase, înnodate, sugrumate în strînsoarea cămăşii.

— Veneticu! mormăi, şi cu dispreţ, şi cu ură.

Şi umflîndu-şi pieptul, se scormoni zgomotos înăuntru, aducînd în capul gîtului un pumn de scuipat pe care-l trimise înfuriat în urma trăsurii. După aceea pufăi uşurat, se şterse cu dosul mîinii la gură, se rezemă în bîtă şi rămase nemişcat, privind dealurile, peste forfota mulţimii.

Era un om gros şi mare, scorţos, noduros, făcut din linii neregulate şi dure. Avea ceva de copac, de urs, de baci, de haiduc, se potrivea poate cu locurile aşa cum vor fi fost înaintea despăduririi: un trunchi rezemat în pămînt pe doi buşteni ţepeni. În răstălmăcirea lui omenească, purta cizme ungureşti, negre, bine lustruite, fără urmă de praf, înalte numai pînă la jumătatea pulpei, cu încreţituri dese în dreptul gleznei, nişte încreţituri simetrice şi regulate, ca un burduf de armonică. Deasupra, în cioarecii de dimie albă, picioarele se ridicau otova, grele, groase şi noduroase. Părea că dacă vor mai sta mult aşa, ori vor intra în pămînt, ori vor surpa movila.

O cămaşă albă, încreţită din belşug pe poale, se revărsa într-o cascadă de pînzărie peste cioareci, pînă aproape de genunchi. Pe mijloc, cămaşa era apucată sub un chimir negru de piele, bătut cu ţinte albe, lat din şolduri pînă sub capul pieptului, în loc să arate linia taliei,

chimirul făcea trunchiul mai greoi, mai noduros. Peste cămaşă venea o vestă neagră, care nu cuprindea decît spatele şi laturile, lăsînd în faţă o căscătură de vreo patru palme.

Din cămaşa fără guler, încheiată strîns, gîtul ieşea sugrumat, roşu, cu creţuri mari, ca ale cizmelor, susţinînd anevoie un bolovan de rîu, în forma nesocotită pe care i-o da rostogolirea apelor, şi această rocă grea era capul omului. Pielea obrazului, prea groasă ca să sufere vreo flexiune, nu făcea nici o cută, părea îndesată cu paie pe dinăuntru, ca o cizmă pusă la uscat. Numai sub fălci se ondula greoi, îmbrăcînd două guşi groase, atît de tari, că le-ai fi crezut îndopate cu boabe ude de porumb. În cap omul purta o pălărie mocănească, de pîslă tare, cu borurile întoarse în sus, prea mică, acoperind numai creştetul, lăsînd părul sur, pleşuv, să atîrne de jur-împrejur, descoperind sub şuviţe fruntea roşie cu vine petrecute unele peste altele. Peste colţurile gurii, de sub nasul butucănos, coborau două capete de mustăţi cînepii, ca nişte ierburi prinse în crăpăturile bolovanului adus de rîu.

Namila îşi ţinea mîinile sub chimir, iar chimirul se rezema în capul bîtei cu toată greutatea pîntecului împovărat de trai bun.

În jurul lui, oamenii se răreau, intrau unii prin cîrciumi, alţii porneau spre bordeie şi cazărmi. Soarele căzuse peste păduri, dincolo de

marginea Schelei Vechi. Pe la sonde se aprindeau lumini.

Bocanu îşi luă o mînă de sub chimir şi o întinse înapoi, spre Stoian.

— Dă-ncoace! porunci.

Coteiul aştepta în spate, cu paharul şi cu clondirul pregătit. Stăpînă-su îşi dădu capul pe spate şi deşertă paharul de-a dreptul în gîtlej: ţuica se auzi curgînd înăuntru, ca pe o conductă.

Hristea Dumitrică ieşise în uşa prăvăliei de jos, să arunce o privire în piaţă, înainte de a trage obloanele. Fierăria şi băcănia le închidea seara la opt, ca sa poată vedea apoi de restaurant, unde de atunci înainte începeau să se înghesuiască muşteriii. Dînd cu ochii de Bocanu, îl salută aplecîndu-se în prag, adînc.

— Phua! făcu dihania din piaţă, dregîndu-şi gîtul după primul pahar.

Pe negustor îl privi ca pe un pietroi din drum, fără să ia seama la salutul lui.

— Aţin-te! îi porunci lui Stoian.

Coteiul se repezi să umple paharul.

— Gata-s, nene Chivule!

Dumitrică apăru în uşa prăvăliei a doua, de la mijloc, şi salută iar, aplecat mai adînc.

Cele trei prăvălii, ca toate clădirile din piaţă, erau ridicate pe pămîntul lui Bocanu. Chiar şi piaţa, deşi prin obişnuinţă devenise loc obştesc, îi aparţinea acestuia, astfel el se simţea în drept

să ceară socoteală, cînd vroia, celor care îi călcau proprietatea.

Din uşa băcăniei negustorul se trase de-a-ndăratelea, rămas încă o dată fără răspuns. Pe chipul lui nu se citea nici o mînie, dar, urcînd cele cîteva trepte să treacă spre restaurant, scăpă fără voie doi pumni în ceafa unui băiat de prăvălie.

Peste o clipă, becul de afară se aprinse luminînd firma restaurantului. Era o tablă neagră, mare cît jumătate din faţadă, şi pe ea scria, cu litere albe: Restaurant Salon, Hristea Dumitrică.

Bocanu deşertă încă două-trei pahare de ţuică, pufăind după fiecare şi privind firma cu duşmănie. Pe urmă se lăsă în bîtă, stătu aşa cîteva clipe, scuipă gros şi, pornindu-şi maşinăria dinăuntru, care începu să zornăie, îşi puse picioarele în mişcare, ca să dea pieţii ocolul de fiecare seară.

Noaptea căzuse pe nesimţite. În mijlocul pieţii, cîteva dîre de lumină gălbuie scăpate pe sub şoproane din ferestrele cîrciumilor se întîlneau umile cu fascicolul strălucitor al becului de la Salon. Celelalte prăvălii erau închise; în faţa măcelăriei mai aşteptau cîţiva oameni. Bocanu văzu doi cîini hîrjonindu-se prin praf. La început îi privi cu nepăsare, apoi deodată jocul lor îl înfurie. Maşinăria dinăuntrul lui începu să sune altfel, ca o macara căreia i se

schimbă mersul. Se aplecă pufăind, ridică o piatră şi-o aruncă după ei.

— Hua, potaie!

Cîini chelălăiră într-o doară, fiindcă piatra nu-i nimerise, fugiră cîţiva paşi, îl lătrară şi reîncepură să se hîrjonească.

Bocanu îşi scutură palmele mînios, scuipă drept în faţă şi, cu Coteiul în urmă, porni spre măcelărie. Sub şopron atîrnau de cîrlige o jumătate de porc, un viţel şi cîteva hălci de carne ciopîrţită. Oamenii care aşteptau se dădură în lături. Măcelarul ieşi repede în uşa prăvăliei, ştergîndu-şi mîinile pe şorţul pătat de sînge.

— Ce vinzi tu aicea, mă? se răsti Bocanu.

Negustorul se zăpăci.

— Vî… vînd carne, dom Bocanu.

— Ia dă încoa o buca dă şorici!

Măcelarul se repezi în prăvălie, se întoarse cu cuţitul şi începu să caute locul de unde să taie.

— Mă, nu d-acolo!… Dă la ureche. Ce, ţi-ai uitat meseria?

Bocanu smulse şoriciul cu o mînă, cuţitul cu alta, tăie din bucată o halcă şi-ncepu s-o molfăie, pornit pe harţă. Îndată însă chipul i se îmblînzi, ochii i se micşorară, scăldaţi într-o apă de plăcere, numai cu greu ascunsă. După ce înghiţi gros, făcînd să i se zgîlţîie pieptul şi umerii, se întoarse spre Cotei:

— Tu vrei, mă?

Coteiul păru că dă din coadă.

— Dacă-mi dai, nene Chivule…

— Păi hai, mă, să-ţi dau şi ţie!

Tăie o bucăţică şi i-o întinse cu o mişcare răstită. Coteiul începu s-o mestece, sîrguincios, zîmbind mulţumit, cu slugărnicie, deşi şoriciul, cu mirosul lui de osînză sleită, îi făcea greaţă. Stăpînă-su îl urmări cu mărinimie.

— Bun, mă?

— Bun, nene Chivule!

Porniră, lăsîndu-l pe măcelar fără o vorbă, tot ploconindu-se în uşa prăvăliei. În faţa cîrciumii, Bocanu se opri, se rezemă în bîtă şi cătă arţăgos la oamenii de sub şopron.

— Ce beţi voi aicea, mă?

Erau lucrători de pe la sonde şi ateliere. Se ridicară în picioare.

— Basamac, hai? Veneticilor!

Coteiul văzu în mijlocul pieţii cîinii de adineauri, care îşi schimbaseră locul şi se hîrjoneau cu îndrăzneală. Se apleca iute după o piatră şi i-o întinse stăpînului:

— Uite cîinii, nene Chivule!

De data asta Bocanu nu-i mai luă în seamă.

— Basamac, hai?! răcni iarăşi.

Apoi porni cu paşi îndesaţi spre Salon. Din spatele tejghelei îmbrăcată în tablă de zinc, Dumitrică îl văzu urcînd scara terasei. Dădu fuga să-i iasă înainte.

— Ţi-au venit inginerii, bă? răcni Bocanu.

Negustorul îl salută, îndoit de mijloc.

— Să trăiţi, domnu Chivu. Au venit cîţiva din dumnealor.

— Da administratorii?

Coteiul scoase repede din buzunar o cîrpă cenuşie, se lăsă într-un genunchi la picioarele lui Bocanu şi începu să-i şteargă sîrguincios cizmele, care luaseră tot praful din piaţă.

Dumitrică se dădu în lături, ca să nu închidă drumul spre uşă.

— Au venit şi domnii administratori.

Vizitatorul se lăsă în bîtă şi îşi privi mulţumit încălţămintea lustruită. Sub greutatea bîtei, scîndura terasei se îndoise.

— Da contabelii?

— Sînt, domnu Chivu…

— Da caserii?

— Şi dînşii…

Bocanu întoarse capul pe jumătate şi prin colţul gurii scuipă peste marginea terasei.

— Phua! Să le spui la toţi că nu mai poci dă ei!

Se întoarse şi coborî scările, printre caii legaţi de stănoage.

Capetele drumurilor abia dacă se bănuiau printre prăvăliile întunecate.

Dînd cu ochii în beznă, Bocanu înjură, lovi cu bîta un bolovan de care se împiedicase, scuipă după el, apoi porni mormăind, cu Coteiul la un pas în urmă, pe drumul Schelei Noi. Peste rîpe, se zăreau umbrele negre ale sondelor. Unele turle erau luminate slab înăuntru; un bec galben

licărea printre scînduri. În barăci, motoarele electrice bîzîiau cuminte.

Drumul şerpuia printre rezervoare de scînduri, printre case şi magazii. O conductă prin care se pompa ţiţei scotea sunete ritmice, semănînd cu plesniturile biciului.

Curînd, pe partea dreaptă sondele se sfîrşiră, în vreme ce dincolo se duceau mai departe, cu valea şi cu noaptea. În întuneric se ivi livada de pruni a lui Bocanu. Nu voise s-o concesioneze Societăţii, deşi păcura i-ar fi adus de mii de ori mai mult decît prunii. Livada era împrejmuita cu mărăcini împletiţi în sîrmă ghimpată. La capul ei, un gard înalt de scînduri se ridică pe neaşteptate din umbră, mai negru decît bezna neînstelată. Dincolo de el, în afară de un întuneric încremenit nu se putea bănui nimic – că ar fi casă de om, puşcărie sau cimitir. Numai cînd cei doi oameni se opriră la poartă, se auzi înăuntru un cîine hămăind.

Stăpînul băgă mîna sub chimir şi scoase o cheie mare. Coteiul se repezi, gudurîndu-se pe lîngă el:

— Să-ţi ajut, nene Chivule?

Era încă o încredere pe care voia s-o capete. Pînă acum Bocanu nu dăduse nimănui cheia din mîini. Singur încuia la plecare, singur descuia la venire, şi în lipsa lui nimeni nu putea să intre sau să iasă.

Nu slăbi cheia nici acum. Se chinui mormăind, pînă găsi broasca pe întuneric, se

propti greu în stîlpul porţii şi învîrti. Încuietoarea răspunse cu un scrîşnet adînc, de fier rupt.

Cînd poarta grea de stejar se deschise, curtea se desenă dintr-o dată, sub lumina felinarului care ardea pe un stîlp. Gardul negru şi înalt o mărginea de jur împrejur; în vîrful lui luceau două rînduri de sîrmă ghimpată. Pe latura din dreapta se înălţa casa întunecată, posomorită, cu un cerdac lat în faţă. Dedesubt, se vedea intrarea pivniţei, fioroasă. Uşa casei, în mijlocul cerdacului, şi ferestrele, de o parte şi de alta, aveau în ele ceva aspru şi rece, care vestea oaspetele că va fi rău primit.

Cîinele venise din fund de la grajduri şi se gudura fricos, cu coada între picioare. În grajd se auzea un cal bătînd cu copita. Bocanu se îndreptă într-acolo, cercetă încuietoarea să vadă dacă nu umblase nimeni, trecu alături, la staul, şi urcîndu-se pe un bolovan privi înăuntru pe fereastra fără geam de deasupra uşii. Întinsă pe paie, vaca rumega. În lumina slabă, cîtă pătrundea înăuntru, i se văzură ochii umezi, blînzi, privindu-şi stăpînul.

— Dormi, boală! mormăi Bocanu.

Coborî şi cercetă lacătul.

Alături, la coteţe, cîte o pasăre cîrîia prin somn sau, gata să cadă de pe undeva, de sus, îşi căuta echilibrul bătînd aerul cu aripile, stîrnind cotcodăcitul celorlalte.

Dincolo de gard, în livadă, pe unde trecea cablul unei pompe, alunecînd ritmic înainte şi înapoi, se auzea un scripete neuns, piuind; mai departe, un motor cu gaze de sondă tuşea domol în eşapament.

Bocanu ascultă cîtva timp aceste zgomote, nedîndu-şi seama care îl supăra mai mult.

— Huşşşi! Huşşi, găină! strigă, în sfîrşit, spre coteţul de păsări.

— Nene Chivule, începu Coteiul cu vocea linguşitoare, pe cînd stăpînă-su urca scările cerdacului, eu zic să mă culc noaptea asta în fîn.

— În fîn, mă? Păi n-o să te ia dracu dă frig? Tu ai pielea subţire, de!

Îl mai încerca din cînd în cînd cu asemenea vorbe batjocoritoare.

— Vreau să mă-nvăţ cu toate, nene Chivule. Vreau să fiu cum erai dumneata la anii mei.

O undă de duioşie, care venea rar şi ţinea puţin, înfioră trupul uriaş.

— Ehe, eu mă… eu mă!

Bocanu se opri, mîniat de acest scurt val de înduioşare şi îl privi pe Cotei.

— Bine, dormi, numai ia seama să nu te bolnăveşti!

Flăcăul se întoarse iute pe călcîie, alergă la odaia lui de lîngă grajduri, ieşi cu pătura la subsuoară şi îşi căută loc de culcare la poalele unei căpiţe din fundul curţii.

În dreapta casei, la ferestrele cu drugi, se aprinse o lumină slabă. Coteiul privi într-acolo

mult timp, aşteptînd ca stăpînă-su să se culce. Umbra lui Bocanu se desena pe perdele, alunecînd dintr-o parte în alta. „Îşi ascunde banii!” se gîndi sluga.

Dulăul veni din întuneric şi se întinse pe paie, alături, scheunînd de urît. Flăcăul întinse mîna spre el.

— Ce-i, măi Pripase? Ce ai tu? Nu-ţi place la noi?

Vocea lui era ciudat de schimbată, plutea în ea un amestec de blîndeţe şi amărăciune.

Într-un tîrziu, uşa tindei, scîrţîi. Trupul mare al lui Bocanu apăru în cerdac.

— Acolo eşti, Stoiene?

Coteiul sări în picioare.

— Aici, nene Chivule!

— Nu ţi-e frig, mă?

— Mi-e frig, dar vreau să mă-nvăţ să duc greul!

Bocanu se căută în adînc şi scuipă gros, peste cerdac.

— Phua! Ai grijă atunci, să nu vină careva!

— N-avea teamă, nene Chivule! Eu şi cu Pripas te păzim!

Stăpînul mormăi ceva, poate mulţumit, scuipă încă o dată, mai din adînc, se întoarse şi intră. Cheia se auzi scrîşnind apăsat, de două ori, lumina se stinse, şi drugii de la ferestre se topiră.

Dincolo de gard, prin copacii din livadă trecu o înfiorare. Coteiul simţi aerul rece coborînd pe

văi, dinspre păduri; umerii i se strînseră de frig. Stătu o vreme ghemuit în paie, pe o coastă, cu coatele şi cu genunchii în chimir, dîrdîind de frig, fără să ia seama la mulţimea de stele care apăruseră pe cer. Cu fiecare foşnet al pomilor din livadă venea alt val rece. În spinarea încordată simţea, mai jos de umeri, o gheară îngheţată care nu-i dădea voie să se odihnească. După cîtva timp se ridică într-un cot, privi spre casă şi blestemă în gînd: „Fir-ai a dracului de viaţă ticăloasă!”

Se ridică de jos, încet, cu pătura în spinare, se scutură şi, speriat de fapta sa neîngăduită, se strecură în vîrful picioarelor spre odaie. Înăuntru, aerul stătut era călduţ; îi făcu bine în tot trupul, pînă la inima îngheţată. După ce închise uşa, se întinse uşurel pe pat, cu faţa în sus, şi se înveli pînă sub bărbie.

Afară, pe văi, se auzeau motoarele pufăind domol, îngînîndu-se unele pe altele, într-o muzică egală, neîntreruptă toată noaptea…

Cînd prima geană de lumină se arătă în fereastră, dezertorul tresări, se ridică ars din pat, îşi luă pătura şi se strecură la căpiţa de fîn.

Spre dimineaţă vîntul se înăsprise, era mai rece şi mai umed. Paiele jilave păreau de gheaţă.

Coteiul se ghemui sub căpiţă, învelit în pătură şi, tremurînd, pătruns şi scîrbit de umezeala paielor, rămase cu ochii la uşa casei, să fie primul care să-l întîmpine pe stăpînă-su.

2

O bună parte din noapte Lipănescu nu se îndurase să meargă la culcare. Gîndurile îi îmbătau inima, ca o băutură dulce, fierbinte şi tare şi-ar fi vrut să prelungească fără termen această beţie.

Biroul schelei, cu odaia de primire, era aproape de capul dealului, la cîteva zeci de paşi de Drumul Părăsit, de unde începea pădurea. Din fereastră se vedea toată valea, cu luminile de la sonde sclipind, întocmai cum sclipeau deasupra stelele. Multă vreme, în timp ce Anghelina îşi făcea pe întuneric toaleta de noapte după paravan, el rămăsese la fereastră, privind acest joc al luminilor, care i se părea tainic şi potrivit cu gîndurile lui. Din cînd în cînd răsufla adînc, absorbind cu sete mirosul de păcură.

Venirea lui aici îi apărea acum ca o aventură nemaipomenită, ca o răzvrătire istorică, de unde îşi lua dreptul să se socoată cel mai mare dintre oameni. Era sigur că rupsese toate legăturile cu trecutul, care-l ţineau pe loc, în timp ce el se simţea făcut să răstoarne lumea. Nimic din urmă nu-l mulţumea; ar fi vrut să nu-şi fi datorat nimănui viaţa, să-şi uite şi moşii şi strămoşii, totul să înceapă de la el. Dar chiar în aceste clipe de beţie îşi dădea seama că, peste voinţa

lui, concetăţenii nu puteau să uite nimic, fiindcă Lipanii se legau de istoria oraşului. Ei îşi aveau rădăcinile acolo, de pe vremea cînd Cîmpina era numai loc de vamă şi popas pentru neguţătorii care făceau schimb de mărfuri între Braşov şi Ţara Românească. Alexe Lipan, cel dintîi venit, avusese, chiar în faţa vămii, baracă de fierărie şi potcovărie. Doisprezece ţigani robi, plini de sudoare, cu şorţuri de piele neagră, goi de la mijloc în sus, ciocăneau din zori pînă după asfinţit. La acest însemnat loc de popas nu era căruţă în trecere să n-aibă nevoie de o şină la roată, de un cui, de o înnăditură, nu era cal să nu-i trebuiască, dacă nu patru potcoave, barem una.

Chiar mai tîrziu, cînd în ţară se făcuse altă orînduire şi vama se mutase în sus, prin munţi, locul de popas rămăsese tot acolo, la marginea cîmpiei. Două sau trei generaţii moşteniseră fierăria, pînă ce, construindu-se drumul de fier, schimbîndu-se şi mijloacele de călătorie, apărînd şi altfel de călători, înfăţişarea ei trebui să se modifice. În locul şandramalei afumate de acum trei sute de ani, se ridicau casele cu două etaje ale lui Ene Lipănescu, aşa cum le zidise taică-su. Întinsă între două colţuri de stradă, în mijlocul oraşului, pe marginea şoselei naţionale, clădirea era făcută cu răbdare, stăruinţă şi temeinicie. Cu zidurile ei cenuşii, ca de piatră, cu ferestrele înguste şi înalte, izolată de celelalte clădiri, casa părea un fel de meterez.

Multe se schimbaseră în oraş; veniseră negustori din alte părţi, cu gîndul să prindă stare aici, unde se iveau atîtea noi mijloace de cîştig. Unii prinseseră cheag gros, alţii trebuiseră să plece mai departe. Aruncîndu-se în afaceri mari, nu bine chibzuite, unii din negustorii vechi se prăbuşiră şi multe obloane se închiseră, cînd nimeni nu s-ar fi aşteptat.

Dar afară de asemenea întîmplări răzleţe, se abătură ani de lipsă care loviră pe toţi, fără deosebire. Mulţi negustori din oraş erau înglodaţi în datorii; lună de lună trebuiau să meargă la Ploieşti, sau la Bucureşti, la bănci, să se roage, să promită, să plătească dobînzi şi să obţină păsuiri.

Singur Lipănescu rămăsese neclintit. Nimic au putuse să-l doboare, nici concurenţa, nici criza, nici nenorocul, chiar în anii nenorocoşi. Casa lui rămînea tare, ca o cetate, aşa cum şi părea, în mijlocul oraşului.

Aflată la parter, prăvălia, cu magaziile de din dos, ocupa mai mult loc decît un manej. Se găsea acolo tot ce tehnica metalului putuse să fabrice, de la cuiul cei mai mic, pînă la sapa de foraj de o mie de kilograme, sau presa hidraulică de cinci mii. Dacă strămoşul Alexe Lipan ţinuse potcovărie la drumul mare, în vremea convoaielor de căruţe, Pavel, tatăl lui Ene Lipănescu, nu se arătase mai puţin iscusit. Vremea căruţelor trecuse... Existau izvoare de ţiţei în împrejurimi. Oamenii începură să sape

puţuri. Pavel Lipan aduse unelte trebuitoare săpăturilor: lopeţi, tîrnăcoape, macarale, găleţi de tablă, cabluri metalice, ventilatoare şi tuburi pentru trimis aer curat în fundul puţului. Istoria acestui negoţ nu fu nici lungă, nici strălucită; între puţuri se puseră sonde sistematice. Acum tehnica nu mai era primitivă. Se cereau tone de fier. Pavel Lipan îşi scoase paşaport, se sui în tren şi călători de la un centru industrial al Europei la altul: Budapesta, Viena, Leipzig, Dresda. Prăvălia lui o luă înaintea marilor întreprinderi din Bucureşti. Clădirea din oraş se dovedi curînd neîncăpătoare. Cumpără la iuţeală o vasta întindere de pămînt jos, lîngă calea ferată, o îngrădi, trase linie de garaj, ridică şoproane şi magazii. În mai puţin de două luni totul era gata; se descărcară vagoane întregi de fier, coloane de sondă, prăjini metalice, macarale, gruiuri, pompe şi motoare. Graba lui îşi dovedi toată justificarea. Sondele se puneau într-un ritm care schimbase felul de viaţă al împrejurimilor. Negoţul lui Pavel Lipan se aşeza pe alte baze: magazinul de braşovenie din oraş devenise un uriaş depozit de maşini industriale. El însuşi nu mai era un negustor, ci un fel de tehnician, un inginer fără carte, priceput la tot ce însemna forajul.

În ceea ce privea fiinţa lui, rămăsese neschimbat, ca în ziua cînd îşi luase prăvălia în primire. În mijlocul magazinului îşi făcuse o gheretă cu geamuri, unde putea să-şi vadă de

hîrtii nepierzînd din ochi nimic din ce se întîmpla afară. În acest modest birou scria comenzi de sute de mii de lei şi întocmea facturi tot atît de însemnate. Îndată ce-şi termina treaba, ieşea în prăvălie şi se aşeza la casă, în locul lui Ene, să primească din mîna ucenicilor de fierărie doi bani cu gaură pentru un pacheţel cu nituri…

Lipănescu se întoarse, speriat. Flacăra unui chibrit jucînd pe tavan căzuse peste aceste gînduri. Vedea sondele în faţă, auzea zgomotul potolit al schelei, se îmbăta cu el, dar uitase unde se găseşte. Anghelina îşi aprinsese ţigara şi se urcase în pat.

— Hai, vino la culcare, că s-o fi făcut tîrziu!

Bărbatului i se părea ciudat că-i auzise glasul tocmai cînd gîndurile ajunseseră la ea. O privi cîteva clipe. Ţigara lumina din cînd în cînd obrazul negricios al femeii. Îl însurase bătrînul, cu fata concurentului din Ploieşti, Stere Bîrsescu, om ca vază, fost ajutor de primar… Dar tot negustor.

Lipănescu nu-i purta nici o pică Anghelinei; îi plăcea felul ei de-a fi, mai cu seamă că îi era de mare ajutor, dar i-ar fi plăcut să fi fost măcar fiică de magistrat.

Anghelina arăta altfel atunci şi chiar firea ei era alta. Abia sfîrşise învăţătura la pensionul „Regina Elisabeta”, cel mai bun din oraş. Citise cîte ceva din Lamartine, din George Sand şi din Stendhal, deşi acesta din urmă nu-i plăcea. Îi

era milă de oameni, atît cît îi cunoştea din citit, visa la fericirea lor mai mult decît la a ei, numai că gîndurile generoase rămîneau învelite într-un fel de fum.

Nunta se făcu în anul răscoalelor. Ţinu două zile la Ploieşti, apoi se strămută la Cîmpina, unde continuă tot atît, ca să împace unele cerinţe de protocol negustoresc. A cincea zi, socrul o pofti pe Anghelina jos şi-o aşează la casă, în prăvălia plină de fiare şi maşini. Sub supravegherea acestui bătrîn cicălitor, ea deveni o cloşcă ascultătoare şi mărginită. Căpătă atîta rutină, încît ajunse colaboratoarea lui nedespărţită. Tot trecîndu-i prin mînă, tot numărîndu-i, făcîndu-i fişicuri, clasîndu-i, începu să iubească banii. Bătrînul, care din cuşca de sticlă o spiona necontenit, cum spiona toate mişcările din prăvălie, putu, în sfîrşit, să răsufle împăcat. De fiu-său nu-i era teamă; în vinele lui curgea sîngele a numeroase generaţii de Lipani. Fusese îngrijorat de viitor, de ceea ce încrucişarea ar fi putut să aducă primejdios în familia lui. Acum era liniştit.

Murise în timpul refugiului, în Moldova, şi perechea tînără rămăsese de capul ei. La întoarcere, Lipănescu găsise prăvălia devastată, magaziile de jos arse, linia de garaj demontată. Sub fărîmături mai erau însă multe tone de fier. Şi-apoi, din Moldova venise cu cele două casete ale bătrînului, care conţineau nu bancnote

bătute de vînt, ci fişicuri cu napoleoni. Meterezul nu suferise decît lovituri în tencuială.

Reluînd afacerile, Ene Lipănescu nu se arătă mai puţin priceput ca înaintaşii săi. Dar el mai avea în ajutor şi pe Anghelina, ieşită din şcoala meticuloasă a lui Pavel Lipan.

Din refugiu, Anghelina se întoarse mai tăcută decît o făcuse socru-său, şi mai încăpăţînată în îndeletnicirile deprinse de la el. Cum fu refăcută prăvălia, se şi înfiinţa la casă şi rămase acolo, ca pe un cuibar. Obrazul brun i se tăbăcise; o aluniţă sub ochiul stîng, care odată îi dăduse farmec, acum crescuse dizgraţios, cu fire lungi de păr. Văzîndu-se urîtă, nu se mai uita în oglindă. Se îmbrăca pe întuneric, pe întuneric se pieptăna, adunîndu-şi părul aspru în spelci. Nu purta nici cea mai mică podoabă. În timpul războiului învăţase să fumeze, şi fuma mult, ţigări groase, noduroase, pe care şi le răsucea singură şi le lipea cu limba, mojiceşte.

În timp ce Lipănescu alerga după treburi, la depozitul din gară, la Societăţi, sau pe la Ploieşti, pe la Bucureşti, ea stătea în prăvălie, urmărind cu ochii plini de fum mişcările vînzătorilor. Ţinea pe genunchi, sub sertarul casei, o cutie mare de tablă cu tutun prost şi cu cărticele. Din oră în oră, o femeie îi aducea de sus ibricul cu cafea, şi-aşa îşi trecea timpul, sorbind cînd din ţigară, cînd din ibric. Pe buze îi rămîneau fire de tutun care se uscau şi pe care

nu le dădea jos decît seara, cînd se spăla orbeşte, pe întuneric, în ligheanul din bucătărie.

Ea se îngrijea de toate treburile dinăuntru, şi ale casei, şi ale prăvăliei. Muştruluia personalul cu asprime, cu glas gros, ca un plutonier major, şi izbutea să inspire teamă, în ciuda staturii ei mărunte. La ora închiderii supraveghea din uşă, cu o mînă înfiptă în şoldul slăbănog, echipa de vînzători care măturau în prăvălie. Cînd plecau, îi căuta singură prin buzunare să vadă dacă n-au dosit ceva. Cel din urmă rămînea Lazăr, omul de încredere; el îi ajuta să stingă luminile şi să tragă ultimul oblon. În stradă, îşi lăsa cutia cu tutun pe treapta prăvăliei ca să-l caute şi pe el prin buzunare, parcă mai atent decît pe ceilalţi.

Tot ea avea grija chiriaşilor. La primul etaj erau instalate Banca Prahovei şi Sindicatul Negustoresc. Ei locuiau în apartamentul care le fusese destinat de bătrîn la început, jumătate din etajul al doilea. Jumătatea cealaltă, cu intrarea prin altă stradă, era ocupată de un dentist la care se perinda multă lume şi de unde adesea se auzeau răcnete.

După închiderea prăvăliei, Anghelina inspecta etajele, mergea de la o uşă la alta, să vadă dacă se ţine curăţenie, dacă nu s-au tocit pragurile, dacă nu sînt stricate clanţele. După ce-şi făcea acest rond, venea în sfîrşit acasă, se descălţa şi îşi punea picioarele în apă rece. În fiecare seară, afară de duminici, picioarele îi erau umflate şi obosite, ca ale factorilor poştali.

Lipănescu se obişnuise şi cu înfăţişarea, şi cu apucăturile ei. Parcă aşa o ştia dintotdeauna, cu pielea de ţigancă necăjită, cu aluniţa păroasă de sub ochi, cu mirosul de mahorcă. Tot ce se lega de ea îi devenise indiferent, pînă şi întîmplarea ca au putea face copii.

Uneori şi-o amintea tînără, şi, văzînd-o muncită, îmbătrînită, fără zîmbet pe chipul tăbăcit, o privea cu milă duioasă, simţindu-şi inima că bate generos.

— Am să fac din tine cea mai mare cocoană! îi spunea, convins că va izbuti.

Destule femei frumoase se aflau în jurul lui; multe din ele poate nu-l priveau nepăsătoare, fiindcă bogăţia lui se socotea fără margini, şi fiindcă, la urma urmei, era un bărbat în stare să placă unei femei. Nu i-ar fi lipsit mult să se uite la ele, dar n-avea timp, îl îmboldeau alte gînduri decît femeile.

Îşi dădea seama că, lăsînd la o parte bogăţia, rămînea tot un negustor, la fel cu cel de peste drum, care ţinea magazinul cu becuri, sau cu cel de alături, cu merceria, sau cu măcelarul, cu franzelarul. Putea fi în fruntea breslei, dar nu putea ieşi din ea. Nu se aduna cu medicii, cu avocaţii, cu inginerii, ci cu stambagiii, cu băcanii, cu fierarii lui. Un şir lung de strămoşi îl ţineau legat de aceşti oameni mărunţi…

Abia acum rupsese lanţurile; făcusc un act atît de îndrăzneţ, încît în unele clipe propriul său curaj îl înmărmurea. Privind jocul luminilor

de la sonde, vedea în ele confirmarea victoriei, de aceea nu-i venea să se dezlipească de geam. Acum putea, pe drept cuvînt, să-şi spună Lipănescu, în loc de Lipan.

Numai după ce ajunse cu gîndurile la acest punct, hotărît să facă schimbarea numelui şi la Tribunal, ceea ce nu îndrăznise pînă acum, socoti că venise şi timpul de dormit. Închise ferestrele cu părere de rău, se dezbrăcă pe întuneric, încă visînd, şi aţipi legănat în somn de pufăiturile slabe, îndepărtate, ale motoarelor care scăpau din cînd în cînd cîte o explozie falsă în eşapament, făcînd văile să vuiască lung.

Abia se lumina de ziuă cînd se trezi. Anghelina se şi sculase şi, cu ţigara lipită în colţul gurii, îşi trăgea ciorapii, strîmbîndu-şi obrazul din cauza fumului.

— Ce te-ai sculat aşa degrabă?

— Nu pot cu să dorm în străini!

— Da ce, aici sîntem în străini?

Şi ca să-şi arate cît se simţea de stăpîn în reşedinţa nouă, Lipănescu se lăsă greu în pat, încercînd să absoarbă dulceaţa aşternutului. Patul, ca şi modesta odaie de primire, nu era prietenos. Nu se potrivea cu cel de acasă, cu somieră şi cu două rînduri de saltele, cu perne bogate, a căror dantelărie fină era singura amintire din tinereţe a Anghelinei. Dar, în mod ciudat, el se simţea mai bine aici, în patul tare şi sărăcăcios. Ar fi vrut să stea mult aşa,

mistuindu-şi bucuriile, dacă alte bucurii nu l-ar fi chemat afară. În ajun sosise prea tîrziu ca să mai treacă pe la sonde, şi acum îl ardea nerăbdarea să le vadă. Sări din pat voios.

— Îmbracă-te repede, să mergem în schelă!

Anghelina aruncă mucul ţigării pe tabla care căptuşea podeaua într-un colţ, locul unde iarna se punea soba.

— Eu nu merg! răspunse tărăgănat, în timp ce-şi răsucea altă ţigară.

Lipănescu trecuse în dreptul ferestrei, cu picioarele goale, în cămaşă de noapte, şi începuse să facă obişnuitele mişcări de gimnastică. Deşi se apropia de cincizeci de ani, îşi păstrase trupul viguros, datorită firii lui iuţi şi odihnei puţine. Era de statură înaltă, subţire, cu umerii nu prea largi, şi abia dacă i se vedea un început de pîntec. Gîtul lung şi slab suferea de un fel de înţepenire, capul stătea cam pe spate, ţinută care se potrivea cu trufia lui neascunsă. Avea un cap prelung, cu pielea uscată, cu vinişoare pe pometi. Părul, nu atît de încărunţit ca să nu se vadă că fusese roşcat, îl purta lins, cu cărare la mijloc. Două bucle, parcă făcute cu fierul, de o parte şi de alta a cărării, îi ornamentau fruntea simetric, cu linia lor sinuoasă, ca a unor coarne de berbec. Părînd mai lung şi mai tăios din cauza cărării, nasul îi despărţea sever figura în două, şi numai mustaţa refăcea cele două jumătăţi la loc. Era o mustaţă de modă veche, groasă, răsucită mult la

capete, ca nişte melci, formînd împreună cu buclele de pe frunte patru puncte de simetrie. Pierzîndu-se între aceste linii, ochilor, sprîncenelor, gurii şi bărbiei le lipsea orice expresie, păreau nişte detalii inutile. Era un cap cu mustăţi şi fără altceva, dar mustăţile, roşcate, arzînd ca un felinar în mijlocul figurii, izbuteau şi singure să fixeze o fizionomie.

— De ce nu mergi?

Se zbîrlise şi stătea nedumerit, cu braţele în aer.

— Nu-mi place aici.

— Ce nu-ţi place?

— Nu-i ca la noi. Pufăie toată noaptea motoarele.

— Asta-i viaţa petrolistului! Asta-i bogăţia! Noi dormim, ne plimbăm, ne distrăm, şi motoarele pufăie, fac treabă pentru noi!

Înflăcărarea lui nu transmise nimic Anghelinei.

— Mi-e de prăvălie!

— Lasă dracului prăvălia, nu te mai gîndi la ea!

— Da Lazăr, nu crezi că poate să fure la casă?

— Să fure, să dea şi la alţii, cît o pofti! Nu-mi pasă! Ce contează prăvălia, cînd avem păcură, cocoană?

— Da eu zic că mîine tot să plec înapoi. Să fiu luni de dimineaţă, la deschidere.

Lipănescu nu-i mai răspunse; auzise un pas apăsat, coborînd din spatele biroului. Motoacă se ivi sub fereastră.

— Coane Enăchiţă!

Sărise gardul de sîrmă, la Drumul Părăsit, şi venise de-a dreptul prin spatele schelei.

— Ei, ce e, ce e? întrebă Lipănescu, nemulţumit.

Motoacă nu băgă de seamă supărarea lui şi îi vorbi la fel ca înainte, ca unuia de-o seamă cu el:

— Păi hai, nene, că-i tîrziu! Nu mergi în schelă?

Nu făcea nici o deosebire între oameni, îi socotea pe toţi egali, pe puţari, pe sondori, pe funcţionari şi pe ingineri. Numai de unchiu-său, Bocanu, şi de Brebeanu, şeful postului, îi era teamă, de aceea se ferea să le iasă în cale. Încolo, se avea bine cu toată lumea; nu se supăra nici la glume, nici la vorbe de ocară. Nu era om în schelă pe care să nu-l ştie. Umblase prin mai toate atelierele, să înveţe o meserie, dar nu se lipise de nici una. Mai mult bătuse drumul Cîmpinei, unde era gata să se ducă, trimis de oricine, după vreo cumpărătură. Cînd fusese ucenic făcea pe jos cei doisprezece kilometri pînă la oraş, pe orice vreme, doar după un kilogram de cuie, sau după un bidon de ulei, sau ca să caute un şurub de o anumită mărime. Era mînat de un neastîmpăr permanent, nu-şi găsea locul nicăieri, dacă şi-ar

fi pus cineva mintea să-l trimită fără adresă în lume, s-ar fi tot dus, cu capul înainte, uitînd să se mai întoarcă.

Pe Lipănescu îl cunoştea, cum cunoştea pe toţi negustorii, din vremea aceea cînd intra după cumpărături mărunte dintr-o prăvălie în alta. De cînd se eliberase din armată îşi mai schimbase viaţa, se mai îngrijea de ale casei, dar chiar dacă nu se mai lăsa trimis de oricine, pe la oraş îşi făcea drum cu regularitate. Îi plăcea să intre în cafenele, să privească jocul de biliard şi să tragă cu ochiul la femeile care treceau pe stradă. Din cînd în cînd mai punea mîna pe ceva bani, mai vindea cîte o bucată din pădurea lui taică-su, înşelîndu-l la socoteală, şi-atunci făcea chefuri cu băieţii de la oraş, plătindu-le băutura şi urmărindu-i curios cum se îmbată.

Maică-sa murise, şi taică-su nu făcea nimic. Băiatul trebuia să ţină seama surorilor, cinci, înşirate din an în an, ca pe o aţă, care cum se măreau, cum îşi pierdeau capul cu oamenii din schele.

De la o vreme, de cîte ori îl prindea prin prăvălie, Lipănescu îl iscodea despre sonde;

— Ce mai e pe la voi, Motoacă?

— Bine, ce să fie, coane Enăchiţă!

— Mai merge cu păcura, merge?

— Na! Păi cum să nu meargă!?

Lui Motoacă nu-i trebui mult să înţeleagă; de atunci îşi făcu mai des drum pe acolo. Intra în

biroul de sticlă, se aşeza pe scaun, picior peste picior, ca la el acasă, şi începea să povestească întîmplări din schelă. Pe Lipănescu, care se înfierbînta, îl privea cu aceeaşi curiozitate nevinovată ca pe băieţii cărora le dădea băutură.

În primăvară, cinci sonde, în Schela Veche, ieşeau din concesiune. Societatea nu găsise cu cale să prelungească pe încă treizeci de ani contractul. Stăpînul locului, cum făceau toţi, îşi scoase proprietatea în vînzare. Aşa se întîmpla ca printre sondele Societăţii să apară mici petrolişti, de obicei prost inspiraţi, căutînd Pămîntul Făgăduinţei cu lăcomie şi cu orgoliu.

Lipănescu se hotărî numaidecît să cumpere şi în aceeaşi zi alergă să vadă schela.

O lună încheiată bătuse drumurile Motoacă, în numele lui, ca un avocat, la Cîmpina şi la Ploieşti, la Judecătorie, la Regiunea Minieră, la Tribunal, luptîndu-se să întocmească formele de cumpărare.

În acea lună de fierbere, Lipănescu fusese de multe ori la sonde, să le vadă, să viseze, dar abia astăzi venea ca proprietar investit, şi sentimentul născut în el acum nu putea fi măsurat cu ceea ce fusese înainte. Tocmai de aceea, familiaritatea lui Motoacă, tolerată în trecut, fiindcă la prăvălie mulţi cumpărători îi vorbeau familiar, azi i se părea insuportabilă.

— Pascu a venit? îl întrebă cu glas de stăpîn încruntîndu-se şi privindu-l urît, drept în ochi.

Motoacă ridică din umeri.

— Domnu Pascu? Nu l-am văzut. Da ai răbdare, coane Enăchiţă, că trebuie să pice acu!

Era vorba de administratorul schelei, fost slujbaş al Societăţii, care cunoştea rosturile celor cinci sonde şi pe care tocmai de aceea noul proprietar îl angajase din ziua cumpărării.

— Cînd o veni Pascu, să mă chemi! porunci Lipănescu, rostind autoritar şi cu tîlc numele administratorului.

— Bine, coane Enăchiţă! Da nu vii jos, că pune firma?!

Doi oameni, urcaţi cu scările, tocmai prindeau pe stîlpii bătuţi în pămînt, devale, în marginea drumului, noua firmă a exploatării. Lipănescu se lumină la chip şi uită tot paraponul. Firma, făcută din vreme, stătea în magazie de două săptămîni. Era nerăbdător s-o vadă ridicată în ochii atîtor oameni care treceau pe drum.

— Aşteaptă-mă! Viu numaidecît!

În timp ce se îmbrăca, grăbit, îşi arunca din cînd în cînd privirea jos.

— Motoacă, ia du-te, vezi s-o bată bine!

Anghelina îşi fuma gînditoare ţigara, pe scaunul ei din colţ.

— Scoală, cocoană, hai să vedem firma!

Femeia se supuse, fără tragere de inimă, şi ieşiră amîndoi în prag.

Cîteva trepte de scînduri coborau într-o mică bătătură; mai departe, spre drum, ducea o potecă dreaptă, cu borduri de pietre văruite.

Biroul, aflat chiar în mijlocul schelei, era o clădire mică, de scînduri, cu vopseaua pe jumătate spălată de ploaie. Din cele două încăperi, prima servea administraţiei; a doua, cu care comunica, era o fostă magazie, transformată în odaie de primire. Fiecare cameră avea cîte două ferestre spre drum, de unde pădurea de sonde se vedea pînă la orizont, pierzîndu-se în celelalte păduri.

Jos, oamenii tocmai coborau de pe scări. Văzîndu-l pe Lipănescu, Motoacă strigă încîntat, cu ochii la firma nouă:

— Coane Enăchiţă, i-am bătut pe toţi! Să fie într-un ceas bun!

Pe tabla mare, neagră, scria cu litere aurite: Exploatarea Petroliferă Ene Lipănescu, Schela Anghelina.

Soarele, care tocmai răsărea în faţă, făcea să scînteieze literele de aur. Lipănescu le privi cu emoţie şi strînse tare mîna Anghelinei, care se uita nepăsătoare la firmă; n-o scotea de loc din fire numele ei scris acolo. De altfel, nu era o formulă inventată de bărbată-su; aşa se obişnuia. Din sută în sută de paşi găseai asemenea firme, la micile exploatări particulare. În decorul industrial, posomorit, ele aduceau o culoare pitorească. Peste o turlă neagră de sondă, peste un rezervor, peste o magazie dărăpănată se proiectau aceste table, albe, galbene, albastre, roşii, cu litere negre, portocalii, verzi, aurii, înscriind nume din

familie: Schela Elena, Schela Sofia, Schela Tudorică, Sonda Titi, Rezervorul Aurel… Fiecare exploatare purta numele stăpînului, iar în sînul exploatării, fiecare grup de sonde, fiecare schelă mai purta şi un nume suplimentar: al soţiei, al bunicului, al bunicii, ori chiar al altor strămoşi şi mai îndepărtaţi. La rîndul lor, în fiecare schelă, sondele, puţurile, rezervoarele purtau şi ele firme cu numele copiilor, fraţilor, surorilor, nepoţilor, sau cu al altor neamuri.

— Vine şi domnu Pascu, coane Enăchiţă!

Lipănescu se încruntă.

— Tu ştii carte?

— Ştiu!

— Apoi atunci ceteşte colo sus şi bagă la cap cu cine ai de-a face!

Motoacă zîmbi, nedumerit.

Administratorul se apropia dinspre piaţă. Era unul din zecile de tineri de la oraş veniţi să se îmbogăţească în petrol şi rămaşi pe toată viaţa funcţionari prin birourile Societăţii. Purta haine de dril, cenuşii, ca mai toţi slujbaşii schelelor, cu bocanci în picioare, iar în cap cu şapcă de stofă cadrilată. Mergea repede, cam aplecat înainte, fără să privească în vreo parte, străin de peisaj, cu ochii în pămînt, frămîntat de socoteli mărunte.

— Bună dimineaţa, domnule Lipănescu! salută, fără tragere de inimă.

Nu avea încredere în noul său stăpîn. Nu privi nici tabla de pe stîlpi, nici pe Anghelina, nici lui

Lipănescu nu-i arătă mai multă atenţie; trecu de-a dreptul spre birou, muncit de socotelile lui, aşteptînd să fie urmat de ceilalţi.

Lui Lipănescu îi năvăli sîngele în obraji.

În uşa biroului, Pascu se opri.

— Îmi pare bine că ai venit, domnule Lipănescu. E zi de plată, şi nu ştiam ce să fac cu oamenii.

— Cum adică?

Pascu deschise uşa şi intră ca la el acasă. Văzînd schimbările din camera cealaltă, se simţi în acelaşi timp mînios şi descurajat. Cînd era la Societate, nu-i ţinea seama nimeni ce făcea în schela aceasta izolată. Avea unele aranjamente pe care nu le cunoşteau alţii: noaptea se mai strecura pe la vreo sondă, cu un om negru după el, stăteau de vorbă pe şoptite, omul ieşea şi pleca repede, cu un pachet sub braţ, sau încovoiat de un sac greu. Mici piese de schimb la motoare, mosoare de sîrmă, curele de transmisie, şaltăre, contoare îşi găseau oricînd cumpărători, pe la exploatările mici. Inventarul schelei era totdeauna încîlcit şi nimeni nu putea să-l descurce.

Venirea noului stăpîn, nepriceput, dar insistent, putea să-i strice toate aranjamentele. Mai trăgea speranţa că Lipănescu se va plictisi şi nu va rămîne mult timp în schelă, cum se întîmpla cu toţi micii stăpîni. Dar pînă atunci trebuia să se tot împiedice de el. Faptul că se instalase în camera vecină îl mînia şi mai mult.

Acolo, administratorul chema din cînd în cînd cîte o fată de pe la sonde, şi fără să-l ştie nimeni îşi mai trecea de urît.

Se aşează fără chef în spatele biroului.

— Ai adus ceva bani cu dumneata? întrebă agresiv.

Nedumerirea oprea furiile lui Lipănescu să izbucnească. Cîteva clipe rămase cu gura căscată, fără să poată spune un cuvînt. Apoi se aşează repede, spumegînd, pe primul scaun, deşi n-avea liniştea să stea jos, numai ca să nu rămînă în picioare în faţa celuilalt. Dădu să-şi scoată pălăria din cap, dar se răzgîndi şi rămase aşa, ca să arate că el era stăpîn.

— Bani? Pentru ce?

Pascu se întoarse cu scaun cu tot spre dulapul din spate, de unde scoase un registru vechi.

— Pentru plata lucrătorilor.

— Dar, bine…

— Nu putem să-i mai amînăm; au rămas neplătiţi şi săptămîna trecută.

— Asta intră în seama mea?

— Ai spus că iei schela cu tot personalul.

— Bineînţeles; este nevoie de oameni, nu-i aşa? Dacă i-am luat îi plătesc. Dar, vreau să spun, credeam ca am să fac plăţile din încasări. Am băgat o mulţime de bani, dumneata ştii, şi pînă acum n-am luat nimic.

— Nici nu se putea! răspunse Pascu, impertinent. De unde nu semeni, nu culegi! Schela are nevoie de îngrijire, lipsesc o mulţime

de lucruri; pînă n-o punem la punct, nu dă nici un cîştig.

— Cum asta? Cînd am cumpărat-o mi-au spus că scot douăzeci de vagoane pe lună.

— Asta este într-adevăr capacitatea schelei. Dar cînd or fi toate sondele în exploatare. Deocamdată avem numai una.

Începea să nu mai înţeleagă; i se părea că administratorul îi vorbeşte într-o limbă străină. Termenii întrebuinţaţi de el nu-i auzea acum prima oară, erau vorbe de toate zilele în regiunea aceasta de exploatări petrolifere, dar, nevoit prima oară să le stabilească sensuri concrete, constata că îi auzise fără să ştie exact ce înseamnă.

Administratorul îi explică, bucuros să-l vadă dezamăgit:

— Domnule Lipănescu, n-a avut nimeni interesul să te inducă în eroare, şi totuşi trebuie să-ţi spun că n-ai făcut o afacere bună.

— Cum, de ce?

— Fiindcă stratul de păcură, care n-a fost niciodată prea bogat, acum e aproape sleit. N-am spus că nu merită să fie exploatat. Sondele ar putea să dea douăzeci, pînă la douăzeci şi cinci de vagoane pe lună. A douăzeci de mii vagonul, face o jumătate de milion. Cheltuielile lunare de exploatare s-ar putea ridica la o sută cincizeci-două sute de mii. Net ar rămîne vreo trei sute de mii.

— Perfect!

— Stai, că nu-i chiar aşa. Două sonde sînt părăsite; pentru Societate, exploatarea lor nu mai renta.

— Şi pentru mine cum o să renteze?

— Noi nu sîntem o societate mare; noi putem să ne mulţumim şi cu puţin. Dar trebuie investiţii. De unde nu semeni, nu poţi să culegi.

— Cît ar trebui?

— N-am întocmit un deviz. Nici nu se poate face cu una, cu două. Nu ştim cum se prezintă coloanele; îţi mărturisesc că la venirea mea erau părăsite. Turlele şi barăcile au rămas, au nevoie numai de cîteva reparaţii, dar instalaţiile lipsesc.

— N-am ştiut!

— Nimeni n-a vrut să te înşele. La actul de vînzare este ataşat inventarul.

— Şi celelalte sonde?

— O să mergem să le vedem.

Administratorul se ridică, îşi luă şapca, şi deschise uşa. Fiindcă îl vedea pe proprietar descumpănit, îl lăsă să treacă înainte, cu un început de bunăvoinţă; nu era nevoie să întindă coarda prea mult. Lipănescu însă nu mai era atent la asemenea gesturi. N-o băgă în seamă nici pe Anghelina, care se aşezase pe o bancă de scînduri pătată de păcură, sub un umbrar din faţa biroului. Abia după cîţiva paşi îşi aduse aminte de ea.

— Nu mergi în schelă? o întrebă moale, fără convingere.

Anghelina clătină din cap, în timp ce-şi umezea cu limba foiţa ţigării.

— Să mergem întîi la sonda numărul doi, în exploatare, vorbi Pascu, arătînd drumul cu bastonul.

Motoacă tocmai sărea gardul, să plece. Văzîndu-i, rămase cu piciorul în sîrmă.

— Coane Enăchiţă, strigă, dau o fugă pînă acasă şi mă întorc.

Stătea nu departe, pe Valea Carpenului, care urca prin pădure.

Lipănescu mormăi către administrator:

— Ce, aşa-i pe-aici? Poate să sară gardul la mine cine vrea?

— D-apăi şi gardurile sînt numai de formă! Oamenii s-au învăţat s-o taie de-a dreptul. Nu trebuie să-ţi faci inimă rea.

Sub lumina soarelui care se ridica repede pe cer, mişcarea în schelă reîncepuse, cu acelaşi zgomot multiplu, neclar şi parcă îndepărtat, ca de pe altă lume. Pe drumurile dintre sonde se vedeau căruţe cu cîte patru şi şase boi, chinuindu-se prin gropi, ducînd grinzi, coloane şi piese de motor, întocmai ca în ajun. La ateliere, vîjîitul forjelor, bătăile ciocanelor, scrîşnetul strungurilor, ţipetele polizoarelor reîncepuseră, dar păreau o continuare. În vîrfurile turlelor, roţile pe care alunecau cablurile scoţînd lingurile cu păcură se învîrteau atît de repede, încît spiţele nu li se vedeau şi făceau în soare un joc vesel de lumină.

De data asta, Lipănescu nu mai lua seama la mişcarea schelelor; mergea tăcut pe cărare, cu capul în pămînt. Îl trezi bîzîitul unui motor electric. Cele cinci sonde erau în faţa lui, aruncate pe deal. Zgomotul motorului îi făcu o plăcere neaşteptată; uită pe loc descurajarea de pînă atunci. Se întoarse spre administrator, zîmbitor, cu gîtul umflat de îngîmfare şi cu autoritate de stăpîn.

— Pascule, ia treci înainte, că nu ştiu seama pe-aici!

Ocoliră barăcile, peste ţevi aruncate pe pămînt, peste şanţuri cu păcură, trecură pe lîngă batalul îngropat şi se pomeniră la picioarele turlei.

Privită de aici, sonda i se părea acum foarte înaltă, parcă fără sfîrşit, înfiptă cu geamblacul în norii alburii. Roata de sus se auzea jucînd zglobie în lagăre. Înăuntru, o curea de transmisiune pocnea cum ar fi bătut ritmul unui dans vioi. Uşa îngustă şi foarte înaltă era dată în lături. În penumbra dinăuntru, dincolo de tamburul pe care se înfăşura cablul, stătea un om cu faţa la intrare, mînuind frîna macaralei.

— Bună dimineaţa, Marine! strigă administratorul, tare, ca să acopere zgomotul maşinii.

— Bună dimineaţa! răspunse sondorul, tot atît de tare.

Lui Lipănescu i se păru ciudat că administratorul salutase el primul. Iar felul cum

lucrătorul îi răspunsese, fără să-l privească şi fără să-şi ia pălăria din cap, îl socoti lipsit de orice respect. Dincolo, cînd el intra în prăvălie, vînzătorii, cu Lazăr în cap, se aşezau fuga pe un rînd, frînţi de mijloc şi-i strigau: Trăiţi!

— Asta-i sonda în exploatare, începu să-i explice, strigînd, administratorul. O lăcărim şase ore pe zi.

— De ce numai şase ore?

— Stratul sărac! Iese lingura mai mult goală. Aşteptăm să se mai adune păcură.

Pe gura sondei se auzea lingura apropiindu-se, lovindu-se de coloană. Ecoul loviturilor se ducea în jos, ca nişte plesnituri de bici din ce în ce mai şterse. Viteza macaralei se micşoră, lingura apăru deasupra şi se opri. Era un tub gros cam de o palmă şi lung de cîţiva metri. Pe ventilul de golire se prelingea un fir de păcură, care nu avea culoarea aşteptată, era mai mult gălbuie, un lichid subţire, cu vine albăstrii.

— E amestecată cu apă, explică Pascu. (Văzîndu-l pe Lipănescu dezamăgit, urmă numaidecît:) Nu-i nimic; apa se alege deoparte. Dar ar trebui să facem ceva, să vedem dacă nu putem izola izvorul.

La sonda următoare era un grup de oameni. Salutară.

— Bună dimineaţa! răspunse administratorul, luînd-o înaintea lui Lipănescu.

Oamenii îi făcură loc să treacă.

— Ei, cum merge?

— L-aşteptăm pe domnu maistru Dumitru, să aducă racul.

— Sondă în instrumentaţie! lămuri Pascu. S-a rupt cablul şi a rămas lingura înăuntru; e un accident frecvent, se rezolvă în cîteva ore. Aici am avut ghinion, probabil lingura s-a prins sub marginea coloanei, n-a vrut să cedeze, a rămas şi cîrligul înăuntru.

Lipănescu vru să întrebe dacă între timp leafa oamenilor, care stăteau degeaba, mergea, dar nu mai îndrăzni; era firesc sa meargă, şi el îi plătea numai ca să-l salute pe administrator. O clipă avu impresia că intrase într-o întreprindere primejdioasă. Privi de jur-împrejur, la cele cinci sonde şi închipuindu-şi înăuntrul lor cele cinci coloane care se duceau în adînc, nu le mai văzu cum şi le închipuise pînă atunci, ca nişte izvoare de aur, ci ca nişte guri nesăţioase. I se păru că va trebui să scoată, să tot scoată, să arunce în ele pumni de bani – îi şi vedea ducîndu-se într-o gură şi-n alta –, pînă le va astîmpăra nosaţul.

— În cît timp are să fie gata reparaţia?

— Asta nu se ştie; într-o oră, într-o lună, sau niciodată. După noroc.

Văzînd privirea lui Lipănescu, buimăcită, Pascu urmă cu un ton şi mai nepăsător:

— Petrolul e un cuţit cu multe tăişuri. Exploatarea nu se face fără riscuri. Noi nu putem vedea ce-i jos. Unele sonde merg în plin, altele şchioapătă, altele nu merg de loc – se

ajută una pe alta. Nu-i nimic la sigur. Să mergem mai departe.

Sonda următoare era închisă. „Cel puţin aici nu plătesc leafa nimănui!”

Administratorul dădu explicaţii:

— Era sonda cea mai bună a schelei; pe ea se bizuia producţia. Şi astăzi, fără îndoială, a rămas cea mai bogată, din nenorocire trebuie şi aici instrumentaţie; mult mai greu decît dincolo.

Şi continuă să explice în termeni tehnici, cum, din cauza alunecării straturilor, coloana se strîmbase. Operaţiunea îndreptării era complicată şi costisitoare.

Lipănescu se aşezase pe o bancă de scînduri, în faţa turlei, şi asculta, fără să înţeleagă altceva decît că trebuia să plătească. Trebuia, într-adevăr, nu fusese numai o imagine, trebuia să bage pumni de aur pe gura sondelor. Ascultă mult timp, făcîndu-şi între timp alte socoteli. Cînd le sfîrşi, se ridică înviorat, cu o hotărîre limpede.

— Bine! Să mergem la birou!

În dreptul oamenilor se opri.

— Să veniţi la leafă!

Sondorii îşi scoaseră toţi deodată pălăriile, privindu-l surprinzi.

— Veţi primi fiecare cîte o sută de lei gratificase, dar să-mi faceţi treabă bună. M-aţi înţeles?

— Să trăiţi! Facem, domnule, cum nu! Asta-i datoria noastră!

Totul trebuia să se aranjeze! La sonda următoare, unde se lăcărea, tocmai ieşise lingura. Din hîrdău, păcura curgea pe o ţeavă în batalul aflat afară. Lipănescu privi lichidul cafeniu cum ţîşnea pe capul ţevii şi-i păru că i se prelinge pe inimă. Ultimele îndoieli i se topiră. Trase aer în piept, privi cu ochii micşoraţi, cu o plăcere adîncă, schelele înşirate pe dealuri. Se văzu mare, uriaş, între sondele negre de care îşi legase destinul. Se întoarse spre administrator; îi vorbi cu hotărîre şi autoritate:

— De luni vreau să pornim la lucru. Pînă azi la prînz ai să-mi faci o listă; vreau să ştiu exact ce trebuie, ca să punem schela pe picioare. Materialele care se află în depozitul nostru, la Cîmpina, vor sosi aici luni. Pentru rest, vei comanda încă de azi. Vei angaja toţi oamenii de care avem nevoie. Nu vreau să fac nici o economie, totul trebuie să fie perfect şi să meargă în plin.

Administratorul rămase prostit, cu gura întredeschisă. Gîngăvi:

— Prea bine, domnule Lipănescu, cum porunciţi!

Lipănescu văzu dintr-o dată schimbarea în tonul lui. Se simţi măgulit.

— Ai să primeşti şi dumneata o gratificaţie!

Pascu se făcu roşu la faţă. Nu mai înţelegea nimic.

— Vă mulţumesc!

„Da, da!” se gîndea Lipănescu, satisfăcut, în timp ce mergea spre birou cu alţi paşi decît la venire. „Au să afle toţi, curînd, cine sînt eu!” O găsi pe Anghelina tot sub umbrar, cu ţigara în gură. Privea de cîtva timp în vale, peste drum, unde se strînsese un grup de lucrători. Alţi oameni veneau în fugă de la sonde. Erau şi cîteva femei; parcă se auzea cineva bocind.

— Ei, cucoană, n-ai vrut să mergi! Păcat!

— Ce-o fi acolo? întreba Anghelina.

Pascu stătu în loc. Dinspre Telega cobora repede, pe mijlocul drumului, şeful de post cu un jandarm după el. Cîţiva oameni se ţineau după ei, mai în urmă. Motoacă venea în fugă, pe coastă.

— Mă, pe unde umblă băiatul ăsta! se minună Lipănescu, bine dispus. Nu-l lăsarăm adineauri colea, la gard?

— Domle Pascu, domle Pascu! strigă Motoacă încă de departe. Îl ştii pe nenea Duţu? Duţu, ala şchiopu, care a dat cu sifonu în notar.

— Ei, ce-i cu el? Ce s-a întîmplat?

— A căzut azi-noapte în puţ. Abia acu i-au găsit urma. S-au băgat puţarii sa-l scoată, da e greu, că-i puţu părăsit şi s-au surpat ghizdurile pe la mijloc.

Anghelina îşi puse ţigara în colţul gurii şi scăpără. Lipănescu privi cam speriat în jos, spre grupul de oameni.

— Dar ce-a căutat acolo?

Motoacă se-ntoarse spre el:

— De, coane Enăchiţă, se-ntîmplă! Mai umblă omu beat, mai e ceasu rău! Parcă numai unu cade în puţ? Ehe! Să fii sănătos dumneata!

De data asta felul lui de a vorbi îl lovi pe Lipănescu ca o palmă în obraz. Uită de omul căzut în puţ. Prima pornire fu să ridice bastonul şi să-i croiască vreo cîteva. Pe urmă se înfrînă; strînse fălcile şi îşi înghiţi furia, ca pe un dumicat. Flăcăul trebuia să afle mai întîi că aici se schimbase ceva. Aşa cum înţelesese Pascu, avea să înţeleagă şi el; nu era mai greu de cap. Se îndreptă spre birou.

— Vino încoa!

După ce Motoacă intră, Lipănescu băgă mîna în buzunarul de la spate al pantalonilor, de unde scoase un teanc de hîrtii de cîte cinci sute de lei. Numără zece şi i le întinse cu o mişcare lentă, bine marcată.

— Aştia-s ai tăi! Pentru ce-ai să mai faci de acum înainte, ai să primeşti la timp partea ta.

Motoacă luă banii fără să arate mirare sau mulţumire şi-i băgă mototoliţi în buzunar.

— M-ai înţeles, Motoacă? Am nevoie de un om în care să mă încred… (Făcu o pauză.) Şi care să ştie cine sînt eu. M-ai înţeles?

— Da, coane Enăchiţă! răspunse Motoacă, familiar, fără să ia în seamă tonul lui solemn.

3

Ieşind din curte, cu Coteiul după el, Bocanu văzu două căruţe care urcau la deal, pe lîngă livadă. Cărăuşii i se părură străini. Se propti în mijlocul drumului.

— Ia opreşte caii, mă! Dă unde sînteţi voi?

— De la Scorţeni.

— Şi ce căutaţi voi pă pămîntul meu?

Un om îmbrăcat orăşeneşte, în haine de dril, cu pantaloni bufanţi şi cu jambiere roşii de piele, care venea din urmă pe jos, se apropie fuga.

— Sînt cu mine, domnule Chivu.

— Da tu cine eşti?

— Cu aprovizionarea, la Societate.

— Şi ăştia ce cată aici?

— Aduc materiale; pentru Cazinou.

Bocanu se urni într-o parte şi făcu semn cu bîta.

— Să treacă!

Apoi, satisfăcut, scuipă gros, în şanţ.

— Stoiene, hai!

— Da, nene Chivule! se gudură flăcăul.

Se purta îmbrăcat ca şi stăpînă-su, cu cizmele vechi dăruite de el, cu pălărie mocănească în creştetul capului, cu vestă peste cămaşa strînsă sub chimir, cu cioareci albi; numai bîtă nu îndrăznea să-şi ia.

Din piaţă, căruţele cotiră la dreapta.

— Cazenou! pufni Bocanu. Ia hai, să vedem ce-au făcut nebunii acolo!

— Da, nene Chivule, să vedem!

Încă dinaintea războiului, de cînd se mărise schela, funcţionarii Societăţii alcătuiau o întreagă colonie. Locuinţele lor, la creasta dealului, împreună cu multele cazărmi ale lucrătorilor, cu magaziile şi cu atelierele, păreau o aşezare urbană într-un peisaj rămas la stadiul sălbăticiei.

Pentru a îndulci viaţa acestor oameni, duşi departe de lume, la stăruinţa domnului Bilaşcu, administratorul schelei, Societatea aprobase să li se construiască un local de petrecere, un cazinou, cu sală de bal, cu jocuri de popice, de biliard, de şah, cu bibliotecă şi tot ce-o mai fi nevoie.

De cîtva timp, funcţionarii schelelor nu mai aveau alt subiect de convorbire. Fiecare găsea ceva de spus sau de întrebat în privinţa cazinoului şi toţi abia aşteptau să fie gata, ca să înceapă distracţiile.

Se făceau de pe acum planuri, se discuta despre alegerea lăutarilor, se întocmeau liste de oameni străini care să fie invitaţi, se fixau datele seratelor şi balurilor. Cînd ieşeau de la birouri, toţi se opreau o clipă în prag, aruncau o privire peste deal, unde se înălţa clădirea nouă, şi nu era unul să nu tresalte de îngîmfare, de parcă el ar fi fost proprietarul.

Bocanu, cu Stoian în spate, se opri în faţa Cazinoului. Era o construcţie lungă, de scînduri, tencuită în interior, cu o marchiză spaţioasă la centru, servind drept vestibul şi garderobă, cu cîte şase ferestre mari de o parte şi de alta, ceea ce lăsa să se închipuie ce vast era interiorul. Pe ferestre se vedeau înăuntru lucrătorii care făceau ultimele amenajări. Pe tencuiala pereţilor se lipeau tapete de hîrtie ca mătasea. Electricienii montau lustrele în plafon. Cîteva fete, cu fustele strînse între genunchi, urcate pe pervazuri, ştergeau geamurile. Afară se mai vedeau gropile unde se stinsese varul şi troacele în care se făcuse tencuiala. Urme de talaş, capete de scînduri, bucăţi de tablă erau risipite de la un cap la altul al bătăturii.

Cele două căruţe opriseră la intrare, şi cîţiva oameni descărcau nişte lăzi mari de scînduri. Un lucrător în salopetă albastră veni dinăuntru cu un cleşte şi începu să le desfacă. Sub capac, aşezate cu grijă între paie, apărură mai multe rînduri de oglinzi.

Bocanu le privi cum sclipeau în soare şi, neavînd nici un gînd pentru ele, scuipă domol în lături.

— Ia uite, mă, oglinzi! zise, cu o voce neobişnuit de înceată, adresîndu-se poate lui însuşi, poate Coteiului.

Era greu să se ştie ce simţăminte trezeau în sufletul lui stiva de cristale şi celelalte lucruri strălucitoare. Cu cincizeci de ani în urmă, cînd

el abia învăţa să spună pe nume mămăligii, prin locurile acestea acoperite de păduri nerăzbite încă mai hălăduiau urşii, lupii şi mistreţii. Cîteva case rare, pe văile mai puţin sălbatice, alcătuiau începuturi de cătune, strivite de dealuri şi de singurătate. Oamenii tăiau lemne, le tîrau pînă la poalele dealurilor şi acolo, în drum, găseau cumpărători de la oraş care le dădeau în schimb mălai şi sare. Asupra stăpînirii pămîntului nu-şi făceau niciodată necazuri unii altora. Erau prea puţini oameni şi prea multe dealuri, ca lumea să nu se împace. Hotarele nu se înscriau nicăieri, dar se ţineau în seamă. Păcura neagră, care curgea pe unele rîpe, multă vreme nu făcuseră decît s-o dea pe nimica toată: o păpuşă de tutun, o oglinjoară pictată, un cot de stambă, unui negustoraş din vale care o vindea cui avea nevoie să-şi ungă osiile carelor. Mai tîrziu se iviră alţi negustori, începură s-o adune în butoaie şi o duseră la oraş. Nu se ştia încă, pe atunci, care-i era puterea.

Şi într-o bună zi, forţa ei neagră izbucnise, se ridicase deasupra, făcuse să dispară oamenii vechi, făcuse să piară pădurile şi să răsară în locul lor turle de sonde. Bocanu se pomeni căutat de misiţi, de avocaţi, de feluriţi mesageri, ispitit, îmbiat. Îl luară cu căruţele, cu trăsurile, îl purtară pe la oraş, la judecătorii, la tribunale, unde puse degetul pe hîrtii, şi începură să-i vină banii. Jumătate din dealurile pline de sonde erau ale sale. În fiecare zi, linia schelelor înainta

mai departe, mai mînca o sfoară de pădure, mai trecea peste o creastă, mai cobora într-o vale. Apoi depăşi pămînturile lui. Alţi inşi fură căutaţi, duşi să iscălească hîrtii, chemaţi să primească bani. Oamenii care trăiau în mijlocul pădurii, crescînd oi şi tăind lemne, hrănindu-se cu mămăligă şi cu brînză, necunoscînd decît întîmplător unele monede mărunte, se pomeniră cu teancuri de bancnote în braţe...

La început fură zăpăciţi de aceste întîmplări nemaipomenite. În scurtă vreme se obişnuiră; nimic, pare-se, nu intră mai uşor în deprinderea omului decît bogăţia. Se ridicară ca o castă puternică şi mîndră, alcătuind o tagmă nouă: a redevenţiarilor. Începură să aibă simţămîntul însemnătăţii lor, şi restul lumii o socotiră subalternă. Cei mai mulţi îşi trimiseră copiii la şcoli, de unde aceştia se întoarseră cu altă înţelegere a lucrurilor. Unii îşi părăsiră portul vechi şi obiceiurile, luîndu-le pe cele de la oraş. În locul bordeielor şi colibelor îşi construiră case încăpătoare, unele nu lipsite de măreţie, ca nişte castele de ţară. Fetele lor învăţară la pensioane, şi multe se măritară cu orăşeni din cei mai de seamă, pe care socrii însă continuară să-i privească de la înălţime. Alţii plecară la oraş, şi în viaţa de acolo, încetul cu încetul, se boieriră.

În acest timp, Societatea, îngăduită pe pămîntul lor miraculos, tăia pădurile şi săpa în adîncime. Zi de zi, noi sonde se ridicară, noi

vine de păcură arseră pământul, noi răni se iviră pe dealuri. O mişcare vie, plină de zgomot, puse stăpînire pe întreaga regiune. Cei la al cărui pământ nu veniseră încă sondele, aşteptau să-i ajungă şi pe ei bogăţia aceasta devastatoare. Ieşeau la creste, în marginea pădurii, şi priveau lună de lună, săptămînă de săptămînă, linia sondelor înaintînd spre dînşii.

Pe unii sondele îi ocoleau, o apucau pe după un clin de deal şi se duceau în altă parte. Atunci în sufletele lor cobora, distrugătoare, dezamăgirea. Îşi priveau pământul sterp cu o încremenire desperată. Rătăciţi, înnebuniţi de norocul celorlalţi, nu mai aveau tragere de inimă să muncească, aproape uitau să mănînce, casele, li se ruinau, îmbrăcămintea la ajungea zdrenţe. Slabi, nebărbieriţi, cu ochii înfundaţi în orbite, se plimbau pe crestele dealurilor, ca nişte strigoi, privind sondele şi ascultînd zgomotele neîntrerupte din schele.

Apoi iar se întorceau la pământul lor şi iar începeau să spere. Poate Societatea va veni spre dînşii, poate se va pune o sondă, şi dacă se va pune una, vor răsări o sută. Se adunau mai mulţi laolaltă, vorbeau în şoaptă, pe marginea pădurii, îşi spuneau veşti venite din vale.

Mulţi ani stătură aşa în aşteptare. Apoi linia sondelor rămase moartă, pe unde se trăsese prima oară. Se căutau pămînturi tot mai departe, peste alte dealuri. Norocul fugea la vale.

Starea oamenilor se fixase; unii rămaseră săraci, şi nimic nu mai putu să le schimbe soarta, alţii se îmbogăţiră, de nu mai ştiau ce face cu banii.

O grea linie de hotar se lăsă între unii şi alţii.

În viaţa lui Bocanu bogăţia aduse schimbări mai întîi pe dinafară. Îşi dură casă nouă, încăpătoare, căreia ca primă prevedere îi puse drugi groşi de fier la ferestre, iar la uşi zăvoare grele. Conteni cu munca, nu mai tăie lemne în pădure, ca altădată, fiindcă pădurea o tăiară pînă la ultimul copac alţii. Se învăţă să doarmă în pat moale, să mănînce friptură de găină şi să nu-şi mai drămuiască rachiul. În loc de opinci, încălţă cizme, din cele bune, dar pe dinăuntrul cizmelor rămase la obiele. Odată cu opţiunea aceasta nu mai simţi nevoie de nici o schimbare.

Schimbarea importantă se făcea, fără să-şi dea seama, înăuntrul fiinţei sale. O lume întreagă lua naştere pe pămîntul lui; nu înţelegea bine cum se întîmplau faptele, de unde veneau sutele de oameni, ce legături erau între unii şi alţii, cine îi trimitea, cine îi conducea, cine îi învăţa să mînuiască maşinile şi condeiele. Îi vedea mergînd, mîncînd, îi vedea spălîndu-se, îmbrăcîndu-se, respirînd, şi i se părea că trăiesc datorită lui. Cînd punea degetul pe contractul de concesiune, socotea că-l pune pe actul de naştere al altui colţ de lume. Nimic nu credea că ar putea să fie în afara voinţei sale. Cînd, prin 1904, regele Carol vizită sondele, cu mare

greutate i se lămuri lui Bocanu că suveranul nu era dator să-i ceară lui învoire.

Într-atît se socotea de mare, că nu-şi dădea silinţa să înţeleagă ce rost aveau cele făcute de oameni. Îi privea lucrînd, cum ar fi privit alergătura dintr-un furnicar, unde munca se face după o ordine care scapă înţelegerii umane. Nimic din ceea ce se întîmpla nu părea să-l intereseze şi să-l mire. Lucrurile noi treceau pe lîngă el fără să-i clatine trupul uriaş şi fără să-i pătrundă în creier. Îţi venea să crezi că dacă ar fi stat în calea unui tractor, tractorul n-ar fi izbutit să-l dărîme.

Nu îl mirase repeziciunea cu care se puneau sondele, nici numeroasele ateliere care luaseră fiinţă şi umpleau văzduhul cu huietul lor, nu-l miraseră nici automobilele, nici teancurile de bani. Cazinoul însă, cu cele douăsprezece ferestre, policandrele care se vedeau înăuntru şi mai cu seamă oglinzile cît un perete îl puneau pe gînduri. Fiindcă tot ce se făcuse pînă acum era murdar de păcură; nimic n-avea lustru şi poleială.

Oamenii i se părură dintr-o dată şireţi şi prefăcuţi şi-i treziră îngîndurarea. Întîia oară, maşinăria din capul lui frămînta o îndoială. Nu-şi putea da seama de ce, dar oglinzile, atît de mari şi de numeroase, îi făcură teamă.

— Uite, mă! Uite, mă! mormăi, cu nehotărîre.

Lucrătorii se şi grăbeau să le ducă înăuntru.

Bocanu îşi trase bîta la o parte, cum ar fi scos piedica dintre spiţele unei roţi şi, îndată, trupul lui uriaş se urni spre intrarea Cazinoului.

— Ia haide, Stoiene, să vedem ce-au pus înăuntru!

În prag, un lucrător săpa cu dalta locaşul zăvoarelor. Întoarse o clipă capul, apoi îşi văzu de treabă.

— Bună ziua, căciulă!

Lucrătorul, străin de schela, îşi văzu de ale sale fără să răspundă şi fără nici o tulburare. Bocanu îşi mută bîta dintr-o mînă în alta, semn de nehotărîre, dar era în el şi mînie, şi furie, pe cale să-şi dea drumul.

— Uite, mă! Uite, mă!

Deodată, ochii i se opriră pe duşumeaua Cazinoului, făcută din bucăţele mici de stejar, îmbinate în zig-zag, netezite şi lustruite tot cît oglinzile. Electricianul învîrtea butoanele, să încerce legăturile, şi lustrele din plafon, aprinzîndu-se, stingîndu-se se răsfrîngeau în duşumea cu o strălucire care te ameţea, putea să te şi orbească.

Dar totul era orbitor, nu numai podeaua. Hîrtia vişinie de pe pereţi, lustruită şi înfloratã cu bronz ca aurul, lucea, cum lucea şi tavanul, neted şi alb, fără nici o zgîrietură, fără nici o pată, de parcă era turnat din smalţuri. Oglinzile aşezate în picioare pe lîngă pereţi, gata să fie fixate la locurile lor, făceau să se prelungească,

în adîncime, la nesfîrşit, luciul duşumelei şi toate celelalte luciri.

— Uite, mă! mormăi Bocanu, de data asta cu alt ton, fără mînia de mai înainte, cu uimire şi poate cu sfială.

Funcţionarul care însoţise căruţele traversă sala şi se apropie cu un zîmbet îndatoritor. Musafirul văzu jambierele lui răsfrîngîndu-se în luciul duşumelei, ca şi cum sub sticla parchetului un alt om ar fi mers cu picioarele în sus. Aproape că îi veni ameţeală.

— Vă place, domnule Chivu?

— Hm! Hm!… Păi ştiu eu?!

Şi Bocanu se trase de-a-ndăratelea spre uşă, tîrşindu-şi cizmele pe mozaic. Abia cînd se văzu afară îşi veni în fire. Se propti zdravăn cu picioarele în bătătură, apăsîndu-le parcă pentru a-şi regăsi în pămînt rădăcinile, trase aer în piept, vîjîind, se opinti, şi-apoi, cînd îşi dădu drumul, un nod de scuipat ţîşni din gît tocmai pe treptele Cazinoului.

— Phua! făcu, ştergîndu-se cu dosul mîinii la gură.

În clipa aceea, un ţignal de uzină icni paste dealuri. Altul îi răspunse mai departe, apoi altul, la cîţiva paşi, sub rîpă, făcînd să se clatine aerul.

— O, hoo, hooo! Ajunge! răcni Bocanu.

Le aştepta să tacă, privind într-o parte, arţăgos, apoi porni spre drum. În aer rămăsese

o linişte ţiuitoare. La poartă se opri şi mai privi o data, cu dispreţ, clădirea noua.

— Cazinou, nene Chivule! zise Coteiul, în batjocură, ca să-i intre în voie.

Bocanu scuipă iarăşi în ţărînă şi înjură, cu toată mînia regăsită:

— Grijania lor dă venetici'

Odată cu ţignalele care anunţau amiaza, oamenii schelelor se revărsară pe poteci şi pe drumuri, împînzind dealurile. Unii se îndreptau spre case, alţii spre bordeie şi cazărmi. Cei de prin satele apropiate, care-şi aduceau mîncarea în zimbile, se trăgeau la umbră, pe după magazii; unii alergau cu doniţele după apă. O mare parte se îndreptau spre prăvăliile din piaţă. Dintre aceştia, prea puţini erau atît de îndrăzneţi, încît s-o ia înaintea lui Bocanu, care ţinea mijlocul drumului, şi dacă îndrăzneau, aveau grijă să se strecoare cît mai feriţi, pe lîngă şanţ, cu pălăriile în mîini.

Apropiindu-se de piaţă, peste capetele oamenilor îmbulziţi la cîrciumi şi prăvălii, Bocanu auzi muzică de lăutari. Se opri nedumerit şi trase cu urechea.

— Ce-i asta, mă?

— O fi vreo nuntă, răspunse prosteşte Coteiul, ca să nu rămînă întrebarea în vînt.

— Ce nuntă, mă, joi la prînz?

Muzica venea de la Salon, unde o mulţime de oameni erau îmbulziţi în uşă şi priveau înăuntru.

Cei din spate se ridicau pe vîrfuri, curioşi şi înveseliţi, să vadă peste capetele celorlalţi.

Bocanu străbătu piaţa călcînd rar şi greu, duduind, printre oamenii care se grăbeau să-i deschidă drum. O căruţă cu un butoi între loitre era trasă în faţa terasei. Doi băieţi de prăvălie turnau cu găleţile vin în butoi, printr-o pîlnie mare. Uriaşul trecu pe lîngă ei fără să-i bage în seamă şi urcă apăsat scările.

— Ce faceţi voi aici, mă?

Oamenii se traseră speriaţi în părţi. Bocanu făcu doi paşi, pînă în prag.

— Ce-i muzica asta, mă?

Restaurantul era aproape gol. Cîţiva chelneri aşezau mesele. Văzîndu-l pe Bocanu încremeniră, cu mişcările neterminate. Muzica încetă deodată.

Gogoi, care juca beat, chiuind, se opri, cu mîinile în aer.

— Zi-i înainte, ţigane!

Era un om mărunt, vînjos, îmbrăcat pe jumătate ţărăneşte, cu pantaloni albi, strînşi pe picior şi băgaţi în cizme, şi cu o haină neagră, orăşenească, peste cămaşa cusută cu arnici albastru.

— Ce-i asta, mă? răcni Bocanu.

Gogoi se întoarse, chiuind:

— Vere Chivule, m-am dat dracului! Hiu-hiuu!

Se trăgea din acelaşi bunic cu Bocanu, din acelaşi neam sălbatic, trăit în pădure. Cînd îşi împărţiseră pămînturile, lui îi venise cel de

peste creste, tocmai în valea Runcului. Numai locul de casă îl avea aici, gard în gard cu vărusu Bocanu.

De cînd pe Runcu se făceau încercări cu sondele, deschizîndu-se Schela Nouă, Gogoi nuşi mai venea în fire. Acum doi ani îşi concesionase o parte din pămînt. Banii îi azvîrlise pe rachiu numai în cîteva luni, sigur că după aceea vor începe să curgă redevenţele. Societatea însă nu se grăbea cu pusul sondelor. Veniseră tot felul de directori şi de ingineri care străbătuseră pădurile, arătînd pe unde să se deschidă drumuri, făcînd tot felul de planuri şi tărăgănind începerea lucrului. Gogoi socotea că aşa îi fură dreptul lui, îi venea să-i apuce pe directori şi pe ingineri de guler, să le dea cîte un hîrleţ în mînă, să-i pună la desţelenit pămîntul.

Abia vara trecută porniseră două sonde de încercare, dar la început nu fură semne bune. Săpau şi nu dădeau de păcură. Pe la Crăciun, pe una din ele o părăsiră, cînd ajunsese tocmai la şase sute de metri adîncime. Cele mai adînci sonde în Schela Veche abia dacă mergeau la patru sute. La cealaltă continuară lucrul. Veneau din cînd în cînd ingineri şi geologi, luau probe de pămînt din fund, îl cercetau în laboratoare, se mai opreau, se mai socoteau şi iar începeau să sape.

Îndată ce se ridicaseră aceste sonde, Gogoi începuse să le dea tîrcoale. Se ducea acolo în

fiecare dimineaţă, se aşeza pe un tăpşan şi privea cum se lucrează. Cele două turle se vedeau albe, în mijlocul pădurii, cu lemnăria lucind la soare.

„Cînd s-or înnegri, sînt un om ajuns!”

Turlele începură să se înnegrească, dar nu de păcură, ci de ploi şi de noroiul scurs de pe prăjinile de foraj. Pe măsură ce semnele bune întîrziau să se arate, obrazul lui Gogoi se întuneca tot mai mult. Începuse să nu mai dea pe-acasă cu zilele, cu săptămînile. Seara trecea din cîrciumă în cîrciumă, bea, se căina cu glas tare, iar bea, şi-apoi, în drum spre casă, adormea în cîte un şanţ din marginea drumului. În zori, cînd îl pătrundea frigul, trezindu-se şi văzîndu-şi ticăloşia, nu mai avea inimă să dea ochii cu nevasta. Nebărbierit, nespălat, murdar de noroi, se ducea la sonde, se aşeza pe tăpşanul lui şi aştepta cuprins de amărăciune.

— Nu ţi-e ruşine, mă? răcni Bocanu, trăsnindu-i cu privirea.

— Hiu, vere Chivule, m-am dat dracului! chiui Gogoi. Bea şi dumneata o vadră dă vin cu mine. Hei, domne Cristeo, dă-ne de băut! Zi-mi cîntecul, mă ţigane!

Vioristul se uită cu teamă la Bocanu.

— Să nu cîrîi, cioară! strigă uriaşul, umflîndu-se în uşă, gata să ajungă dintr-un toc în altul.

Hristea Dumitrică se strecură pe după tejghea şi, apropiindu-se de el, îi şopti la ureche, împăciuitor:

— A făcut erupţie sonda de la Runcu. Iertaţi-i şi dumneavoastră o dată, domnule Chivu!

Ochii negustorului scînteiau; parcă în privirea lui stătea ascunsă o bucurie inexplicabilă, ţinută cu greu să nu izbucnească.

Bocanu îl împinse cu bîta la o parte.

— Şi ce-ai tu dac-a făcut irupţie? Ce-i irupţia ta? Vezi-ţi dă basamacu tău, bă veneticule!

Dumitrică se trase după tejghea; era învăţat să rabde toate toanele lui Bocanu, acum însă, peste lumina de adineauri, care nu se stinsese, trecu un fulger de răzvrătire. Strînse dinţii şi o ţinu ascunsă. Nu era erupţia lui, dar la Runcu avea şi el o socoteală.

— M-a răzbit, vere Chivule! Hiu-hiuu! Ce credeai că numai ale tale?

Sonda de la Runcu făcuse erupţie spre revărsatul zorilor. Maistrul echipei de noapte cum ieşi din schimb, încălecă şi porni în galop să-l caute pe Gogoi, cu nădejdea că n-are să fie uitat la răsplată. Îl găsise tîrziu, sub butucul de tăiat carne din faţa măcelăriei unde dormise beat peste noapte.

— Domle Gogoi, hai iute că te-ai făcut milionar!

Se socotise din primele ceasuri că sonda arunca peste cinci vagoane pe oră, mai mult de o sută pe zi. După contractul obişnuit de concesiune, proprietarului îi veneau şapte procente. Gogoi nu putu să înţeleagă tot ce îi explica maistrul la repezeală. Şapte vagoane pe

zi, cît îi era partea, făceau două sute de mii de lei, două milioane în zece zile, şase într-o lună.

— M-a răzbit, mă vere Chivule! M-a răzbit pînă aici, uite, mă, pînă sub coşul pieptului. Uliuu! Fir-am ai dracului!… Zi-i, mă ţigane!

Oamenii din uşă făceau haz pe ascuns, dîndu-şi coate, trăgînd cu coada ochiului la Bocanu, bucurîndu-se că era unul să-l înfrunte.

Bocanu stătu o vreme la îndoială, neştiind ce se cuvenea să facă. Gîtul i se umflă de cîteva ori în guler, gata să lase afară o înjurătură, pe urmă se strînse la loc, într-o furie amînată. După întîmplarea cu oglinzile, îndrăzneala lui Gogoi îi dădea un fel de fierbinţeală între sprîncene. Îl măsură din creştet pînă în tălpi, ca pe un netrebnic, apoi se întoarse huruind în jurul bîtei.

— Stoiene, hai!

— Hai, nene Chivule!

În marginea terasei Bocanu se opri, cu picioarele îndepărtate, îşi împinse burta înainte, îşi supse pieptul parcă scormonindu-se înăuntru, şi-o dată îl umflă, lăsînd să-i şuiere scuipatul tocmai în mijlocul drumului.

Îndată ce coborîră treptele, din spatele oamenilor cineva începu să chelălăie. Roşu de mînie, Coteiul blestemă printre dinţii, să nu-l audă stăpînă-su:

— Fir-ai al dracului. Usca-te-ar boala!

— Cheala-lau, cheala-lau! Uite coteiu, uite-l, ia! rîdea omul ascuns în mulţime.

Stoian se întoarse din mers şi ameninţă cu pumnul. Tocmai atunci se auzi chiuitul lui Gogoi dincolo de uşa restaurantului. Beţivul ieşea jucînd, izbind cu cizma în duşumele, urmat de lăutari.

— Gata sacaua, mă? strigă la băieţii de prăvălie care se zbenguiau călare pe butoi.

— Gata-gata, nea Gogoi!

— Unde-i vizitiul?

— Aicea sînt! răspunse omul de la cai.

— Ţi-ai adăpat armăsarii?

— N-avea dumneata grijă!

Alţi oameni, curioşi şi înveseliţi, se strîngeau în jurul căruţei, privind butoiul şi lădiţa cu pahare pusă alături. Printre ei, Gogoi îl văzu pe Motoacă.

— M-a răzbit, mă nepoate! Vino să împart milioanele cu tine!… Care vreţi să beţi, haidaţi!

Cîţiva se îndesară pe lîngă butoi.

— Motoacă, tu stai la canea! porunci Gogoi, pe cînd trecea în faţă, la cai, cu paharul pe sus.

Căruţa porni pe drumul Schelei Noi, urmată de oamenii care se aţineau cu paharul. Cîţiva copii alergau după ei, cu picioarele goale prin praf.

— Hiu-hiuu! chiuia beţivul, în capul convoiului.

După el, mergeau lăutarii, făcînd să iasă lumea prin porţi. Cîte unii se alipeau la convoi, dornici să bea un pahar.

La sondele din drum Gogoi se oprea, şi atunci tot alaiul se poticnea în spatele lui.

— Hiu-hiuu! M-a răzbit, mă! Veniţi să beţi răzbeala mea!

Sondorii, în hainele lor negre, murdari de păcură pe faţă şi pe mîini, se apropiau rîzînd. Motoacă umplea paharele fără să scoată o vorbă, serios şi plin de grijă cu fiecare nou venit. În faţa atelierului principal al Societăţii, se opriră tocmai cînd sirena suna de ora unu. Un grup de oameni se îndrepta spre intrare.

— Veniţi să beţi! îi chemă Gogoi.

O parte din ei, mai îndrăzneţi, veniră în fugă, deşertară paharele şi se întoarseră repede, să nu întîrzie la lucru. Cîteva clipe lucrătorii mai furnicară pe dealuri, pe urmă pieriră, ca intraţi în pămînt, şi nu mai rămaseră deasupra decît turlele negre cu huruitul lor înfundat. În schimb, în urma convoiului se strîngeau din ce în ce mai mulţi oameni.

— Erupe la Runcu? întreba de peste şanţ cîte un sondor.

— Da, da, erupe! răspundeau cei din convoi.

— Dacă nu crezi, striga Gogoi, vino şi bea un pahar!

Pe măsură ce drumul urca, sondele se răreau; în locul lor apăreau copaci şi poieni înverzite, încercînd să arate cum erau locurile înainte ca păcura să le fi murdărit. Cîteva vite păşteau pe coastă, sunîndu-şi clopotele domol; culoarea lor

curată şi sunetele idilice ale clopotelor rămîneau străine, peisajul refuza să le absoarbă.

Aproape de coama împădurită, începu să se audă un alt huruit decît în urmă; venea parcă nu peste creastă, ci pe sub ea, străpungînd pămîntul. Caii se opriră neliniştiţi, cu urechile ciulite. Vioara ţiganului începu să scîrţîie; sunetele se rupeau sub arcuş.

— Hiu-hiuu! Dă ce-aţi stat, mă? strigă Gogoi la vizitiu.

Chiuitul lui se pierdu, destrămat în vînt. De peste deal, huruitul creştea şi scădea, în valuri; ai fi spus că era acolo o apă care se umfla năvalnic, gata să dea peste zăgazuri, şi deodată, lipsindu-i forţa pentru ultima treaptă cădea înapoi, furioasă şi neîmpăcată.

Cei din urma căruţei uitaseră de băutură; aruncară paharele în lădiţă şi o luară înainte, spre creastă, cu un amestec de teamă şi nerăbdare. Un alt zgomot răzbea acum de peste deal, un fîşîit prelung şi greu, care înainte de a izbi urechile izbea obrazul ca o pală de vînt fierbinte.

Pe potecile pădurii se vedeau alţi oameni, unii de la sonde, alţii din sate, printre ei femei, fete şi puzderie de copii, ascunşi pe după copaci.

— Vino cu butoiu, mă, că singur n-am coraj!

Vizitiul apucă strîns căpestrele, şi caii porniră lipiţi de el, sforăind, călcînd cu teamă, smucindu-se la fiecare tremur al pămîntului.

Sus, Gogoi se opri buimăcit. Linia de pământ despădurit al Schelei Noi, care se deschidea în faţă, era acoperită de o noapte neaşteptată, vînătă şi albastră. Păcura ţîşnea pe vîrful sondei ca dintr-o tulumbă gigantică, se răsfira pe cer înnegrindu-l şi apoi cădea departe, între copaci, făcînd pădurea să se jeluiască. Pe mare întindere de jur-împrejur, plutea în aer o bură neagră, ca o ploaie de întuneric. Turla sondei vibra, părea că din clipă în clipă avea să fie smulsă, împreună cu pămîntul în care erau înfipţi pilonii. În jurul ei alergau cîţiva oameni, scăldaţi în păcură.

Gogoi îl recunoscu de departe pe cel mai mare dintre inginerii Societăţii, venit în fugă de la Ploieşti, şi îl strigă să bea un pahar. Inginerul alerga dintr-o parte în alta, dădea ordine, se răzgîndea, şi iar începea să alerge. O echipă de lucrători din Schela Veche veni în fugă, cu sape, cu tîrnăcoape, cu lopeţi. Un logofăt luă oamenii după el şi porniră devale, printre copaci.

Erupţia întrecuse orice prevedere; batalele şi gropile de primprejur dăduseră peste margini. La o sută de metri mai jos, un regiment de oameni săpau repede, parcă beţi sau în delir, să ridice un zăgaz în faţa păcurii înspumate, care le mustea sub bocanci. Alte echipe lărgeau malurile văii, s-o facă mai cuprinzătoare. Între timp, de la staţia de pompare, se trăgeau conducte în sus, prin pădure.

— Hiu-hiuu! Domn inginer! N-auzi?

Căruţa ajunsese la creastă.

— Mă, dă la sondă! Veniţi, mă, să vă dau băutură!

Sondorii alergau de colo-colo, zăpăciţi.

— Motoacă, hai cu butoiul dăvale!

— Nu se poate, nene Gogoi! Cum o să băgăm căruţa pe rîpă?

— Nu băgăm căruţa, mă, nu fi prost! Băgăm butoiul!

Cîţiva oameni cu chef veniră să-i ajute. Butoiul, pe jumătate golit, alunecă între roţi.

— Păzea!

— Stai nea Gogoi, să mai iau un pahar!

Butoiul începu să se rostogolească. Un om se ţinu cîţiva paşi după el, încercînd să-şi umple paharul din mers.

— Mă, dă la sondă, strigă Gogoi, vedeţi că v-am trimis dă băut!

O palmă de loc, pînă în marginea rîpei, butoiul merse lin, pe urmă se prăvăli devale. Omul cu paharul rămase în loc, dezamăgit. Cei de pe mal rîdeau prosteşte, bătîndu-se cu palmele pe genunchi:

— Ia-te după el, nu te lăsa!

Gogoi privi butoiul cum se rostogolea sărind din dîmb în dîmb. Îşi duse mîinile la gură şi răcni în jos:

— Mă, dă la sondă, ia aţineţi-vă!

Sondorii rămaseră năuci. Butoiul venea sărind, pocnind şi trosnind, la fiecare salt, şi vinul ţîşnea printre doage. Înainte de a ajunge

jos, lovindu-se într-un bolovan, o luă prin aer, bezmetic, se izbi în turlă, de unde căzu bucăţele.

— Fir-ai al dracului dă beţiv! blestemau sondorii.

Gogoi îşi azvîrli căciula în vînt, şi o luă în vale, chiuind; după cîteva hopuri se împiedică, veni de-a rostogolul, cînd peste cap, cînd peste coaste, icnind, pînă jos în uşa sondei, unde se opri cu faţa la pămînt, în lăcăraia de păcură şi de vin.

Deasupra, pereţii turlei se clătinau, trosnind.

— Veniţi, mă, să beţi! Hiu-hiuu!

Un om se repezi, speriat, îl ridică şi încercă să-l tragă la deal. O dată în picioare, Gogoi îl îmbrînci, dîndu-l peste cap.

— Ce, mă, e sonda ta dă nu mă laşi?

Apoi, zăpăcit de izbituri şi de huietul nefiresc pe care îl făcea păcura căzînd în pădure, porni înainte, fără să caute drumul, la întîmplare, împleticindu-se printre copaci. După cîţiva paşi i se aşeză în cale o perdea neagră, de nestrăbătut.

Printre ramurile rupte, atîrnînd în jos, se împleteau pale de ţiţei, duse de vînt. Din cînd în cînd, puterea erupţiei descreştea; atunci, prin pînza de păcură răzbea soarele, cafeniu. Dar răgazul nu ţinea mult; în clipele următoare zgomotul îşi depăşea vechea intensitate, pînza care despărţea pămîntul de cer se îndesea la loc şi nu se mai vedea altceva decît o ploaie neagră,

torenţială, căzînd în cascade şi făcînd jaf printre copaci.

Gogoi o privi cîteva clipe aiurit, absorbind aerul negru, ud, care îi mărea beţia în cap. Luat de vînt, un val de păcură îl izbi, stropindu-l de sus pînă jos, nelăsîndu-i nimic alb. Mirosul păcurii îl zgîndări; întinse mîinile în ploaie, apoi şi le trecu prin păr, pe faţă, pe haine.

Cîţiva oameni de la sondă veniră să-l scoată la loc apărat.

— Nene Gogoi, ajunge! Hai, că dăm noi dă belea!

— Ce, mă, nu-i sonda mea? N-am voie să fac ce vreau?

Încercară să-l înşface, dar le scăpă printre mîini, se trase îndărătnic înapoi, lovind cu pumnii în gol, înjurînd, pînă ce dădu într-un dîmb şi se împiedică. Îl văzură alunecînd la vale pe gîrla neagră, printre copaci. În cîteva clipe, îl pierdură din ochi – pînza de păcură îl acoperi.

Beţivul se duse pe patul de frunze, ca pe un săniuş. Cei de la zăgaz se pomeniră cu el în fundul văii, ca o arătare neagră, numai cu ochii albi, îngropat pînă la mijloc în păcură.

— M-a răzbit, mă! le strigă Gogoi, scuipînd negru din gît.

Şi începu să se bălăcească, gîfîind, zbătîndu-se, smucindu-se, lovind cu mîinile în jur, împroşcînd pînă la mal, îmbătat de aburii care pluteau în aer pîlpîitori şi i se întîlneau cu băutura în cap.

Sus, pe turla sondei, păcura continua să ţîşnească, umplînd valea de întuneric şi de vîjîit.

4

În biroul modest, prăfuit, cu duşumelele murdare de păcură, cu tavanul scund, al staţiei de predare, felul lui Telengescu de a se purta, atît de ales, părea şi mai surprinzător. Stătea în spatele mesei şubrede, cum ar fi stat la un birou de director general, drept, cu spinarea necurbată, cu genunchii lipiţi, dar fără încordare, cu picioarele unul lîngă altul, aliniate vîrf la vîrf, o atitudine plină de demnitate şi eleganţă.

Pe un scaun, în faţa lui, Lipănescu îl admira cum îşi pregăteşte condeiul să se apuce de scris. Era un tînăr înalt – altul care s-ar fi purtat cu mai puţină îngrijire ar fi părut deşirat –, subţire, cu faţa plină de urmele unor coşuri uscate, altfel foarte curată, proaspăt bărbierită şi pe deasupra cu un norişor de pudră. Lipănescu se simţea chiar intimidat de înfăţişarea aceasta atît de demnă. Îi impuneau mai ales hainele negre, fiindcă un om care se ţinea să umble aşa în zile de lucru, şi încă la servici, însemna că nu-i un oarecine.

— Numaidecît, domnule Lipănescu! vorbi tînărul, politicos. Aveţi amabilitatea şi mai aşteptaţi o clipă.

— Mă rog, mă rog, nici o grabă!

Pantofii, aliniaţi sub masă, nu erau negri, potriviţi cu hainele, ci galbeni, purtînd urmele unor rosături de galoşi. Lipănescu fu înclinat să creadă că e vreo modă mai nouă. În realitate, pantofii aceştia înlocuiau provizoriu pe cei negri, de lac, daţi la pingelit.

Telengescu sfîrşi de făcut nişte socoteli din vîrful condeiului, luă de alături un carnet lung, îl deschise, scrise ceva atent, pe fiecare din cele două părţi ale filei, îşi admiră caligrafia, iscăli, puse ştampila, rupse partea din dreapta în lungul liniei perforate şi o întinse solemn peste masă.

— Poftiţi, domnule Lipănescu! Aţi avut cincizeci de tone bruto. Am scăzut trei la mie impurităţile, plus cincisprezece la mie pierderi de conductă, asta e de fapt comisionul nostru, rămîn net patruzeci şi nouă de tone.

În sfîrşit, Lipănescu avea în mînă un „cupon” – acum se putea numi petrolist. Hîrtia aceasta miraculoasă, pe care se grăbea s-o cumpere orice bancă, reprezenta pentru el mai mult decît o valoare bănească; era certificatul său de exploatator.

După aproape două luni de cînd luase sondele, făcuse prima predare. Cantitatea nu era impresionantă, dar vedea în ea semnul reuşitei. Nu fusese uşor să pună pe picioare o schelă aproape părăsită. Tot timpul rămăsese aici, străin de ceea ce se întîmpla acasă. Anghelina se înapoiase numaidecît la Cîmpina,

să nu lase prăvălia singură. Prin căruţaşii care aduceau materiale la sonde, îşi înştiinţa bărbatul de mersul treburilor, numai că lui puţin îi păsa de ele. Viaţa din schelă îl cîştigase mai mult decît ar fi putut bănui. Parcă se născuse între sonde şi nu mai trăise în altă parte.

Locuia tot la birou, mulţumindu-se cu odaia primitivă şi inospitalieră. Dormea în zgomotul potolit, de noapte, al schelelor, care ajungea la el ca o muzică ciudată, plină de taină şi de farmec. În zori se trezea înainte de a-i intra soarele pe fereastră, cînd mai era mult pînă să sune începerea lucrului la ateliere.

În spatele biroului, pusese să se facă grajd pentru unul din caii de trăsură, adus de la Cîmpina, pe care-l folosea la drumurile prin schelă. N-avea cine ştie cît de umblat, dar fiindcă mai toţi petroliştii mergeau călare, găsise nimerit să facă la fel ca ei. De multe ori poruncea să se pună şaua şi dădea o raită pe drumuri, numai ca să nu rămînă nebăgat în seamă.

Fiindcă partea cea mai mare a materialelor de care era nevoie la sonde se aducea din depozitul său, de la Cîmpina, nu vedea limpede ce bani înghite schela. Fuseseră angajaţi încă doi maiştri şi peste douăzeci de sondori noi. Sîmbăta, cînd se adunau la leafă, îi plăcea să-i vadă aliniaţi pe un şir în uşa biroului, ca la armată, şi cu cît numărul lor creştea, cu atît se simţea mai presus de restul lumii.

Acum se lucra la toate cinci sondele. Turlele şi barăcile fuseseră reparate; petele de lumină făcute de lemnăria nouă le dădea o înfăţişare pe jumătate veselă, pe jumătate infirmă.

În vîrful fiecărei turle pusese firme albe, cu litere mari, negre, să se vadă din depărtare: Exploatarea Ene Lipănescu. Schela Anghelina. Sonda nr. 1 şi aşa mai departe, numărul doi, trei, patru şi cinci.

Bineînţeles, cel mai mult se mîndrea cu firma cea mare din drum. Dimineaţa, fiindcă se scula devreme, pînă să înceapă lucrul cobora şi trecea de două-trei ori prin faţa ei, privind-o cu coada ochiului. De multe ori îşi închipuia că ar fi un drumeţ străin, şi încerca să-şi dea seama ce impresie făcea firma cuiva, care o vedea prima oară.

La ora şase, cînd sunau ţignalele, lucrul începea cu o punctualitate de maşinărie; era o exigenţă pe care o plătea cu gratificaţii acordate maiştrilor, dar care, în schimb, îi dădea sentimentul că dorinţele lui sînt respectate ca ale unui atotputernic. Şi parcă în nici o schelă nu se lucra cu atîta febrilitate. Sîrguinţa poate fi foarte uşor simulată, cu atît mai convingător cu cît e mai bine plătită.

La cele două sonde înfundate fuseseră montate maşini noi şi se săpa necontenit. Motoarele electrice bîzîiau din zori pînă la apus. Macaralele, opintindu-se din greu, mişcînd sapele de sute de kilograme, se auzeau pînă la

birou şi îi marcau lui Lipănescu pulsul schelei, sănătos şi harnic, în vreme ce, dincolo de privirea lui, mulţi oameni stăteau cu mîinile în sîn, doar pîndindu-l să-l vadă venind.

Între timp, începuseră să sosească facturi. Curentul electric pe o lună se ridica la şapte mii de lei. Cifra în sine, fără să se gîndească la bani, pe Lipănescu îl uimi. Lumină de şapte mii pe lună nu consumau toate prăvăliile din Cîmpina la un loc.

— Motoarele consumă mult, îi explică Pascu.

— Motoarele? A! Bun, bun! (Era încîntat.) Înseamnă că la noi se lucrează! Aşa-i?

Desigur că la Societatea de Electricitate faptul nu putea trece neobservat, şi astfel se consemna însăşi activitatea lui.

Alte facturi soseau la plată. Dădea banii aproape bucuros. La sonda numărul trei, la care ţinea mai mult fiindcă era mai aproape de drum şi firma i se vedea mai bine decît a celorlalte, încă se luptau să scoată lingura înţepenită sub coloană. Coloana ar fi trebuit săltată, dar cei aproape patru sute de metri de pămînt pe care îi străbătea o ţineau ţeapăn. Peste lingură, în fundul sondei rămînea mai în fiecare zi cîte un nou instrument.

După ce fel de fel de oameni veniră şi încercară, fiecare cu alte planuri, fără să izbutească, Pascu fu de părere să se renunţe.

— Nu părăsesc nimic! strigă Lipănescu, roşu în obraz. Uită-te la mine, Pascule, uită-te, ca să

mă cunoşti! Am cap de catîr, şi nu mi-e ruşine de mine. Uite-aici, sub frunte, aici e puterea mea. Sînt încăpăţînat! Să-mi aduci maistrul cel mai bun, îi plătesc oricît, să-mi pună sonda la drum!

Lucrul ajunsese de pomină. Noi oameni începură să vină, să vadă ce e de făcut. Unii ridicară din umeri, alţii lăsară să se creadă, cam cu îndoială, că s-ar mai putea încerca. Pe aceştia, Lipănescu îi îmbrăţişa ca pe nişte salvatori. În timpul lucrului avea grijă să li se aducă de mîncat şi de băut, îi cinstea el însuşi cu ţuică şi cu vin, turnîndu-le în pahar. Alerga călare de la un atelier la altul, îngrijindu-se de unelte noi.

Uneltele se lucrară, se plătiră şi una cîte una rămaseră în pămînt. El nu-şi dădea seama că maiştrii care lucrau aici erau din cei mai nepricepuţi, leneşi şi beţivi, mereu în căutare de angajament, mergînd de la o exploatare la alta şi nerămînînd nicăieri.

La început, din veche deprindere de negustor, îşi notase cheltuielile în registrele biroului. Cînd plăţile se înmulţiră, închise scoarţele registrelor şi nu mai notă nimic. De trei ori îl trimisese pe Motoacă la Cîmpina să aducă pachete cu bani.

Dar acum avea cuponul în mîini! Era o hîrtie miraculoasă. Despre ea, în lumea petrolului se vorbea în fiecare zi. Cînd banii în casă scădeau, cînd lucrătorii veneau la plată, cînd erau facturi de achitat, se spunea:

— Săptămîna ce vine luăm cuponul!

Şi îndată, toţi creditorii se linişteau.

Era o hîrtie cu multă putere; în faţa ei, băncile care lucrau în numele rafinăriilor sau al exportatorilor îşi deschideau numaidecît casele de bani. Toate plăteau pe loc, pînă la ultimul ban, fără tocmeală, la cursul din ziar.

În fiecare dimineaţă îşi inspectase Lipănescu rezervorul, ca să vadă nivelul păcurii. Aşteptase două luni să se umple, să-l poată preda.

Dar acum avea cuponul în mîinî! Îl împături şi îl puse emoţionat în portofel.

Telengescu se ridică.

— Sînt orele douăsprezece şi treizeci de minute, spuse, în limbajul lui ales, privind ceasornicul pe care îl scosese cu un gest elegant din buzunarul de la betelia pantalonilor. Dacă aveţi drum spre centru, am să vă însoţesc.

Aşa cum se ridicase şi cum vorbea, lui Lipănescu i se păru impunător. N-avea înfăţişare de petrolist, ci de orăşean, şi totuşi puteai să pui preţ bun pe el. Totul în înfăţişarea tînărului dovedea atenţia cu care se îngrijea. Nimic din ce purta nu era demodat. Haina foarte strînsă pe talie avea umerii mari, ridicaţi în sus, şi piepţii bombaţi ca două jumătăţi de cupă, cum ar fi acoperit o pereche de sîni. Dedesubt se vedea vesta încheiată la două rînduri, cum nu-şi îngăduia să poarte oricine. Cămaşa, în culoarea stînjeneilor, ar fi părut nepotrivită şi ţipătoare, dacă n-ar fi fost în bună

parte acoperită de vestă, de gulerul tare, alb, şi de papionul argintiu.

— Cu mare plăcere! Cu mare plăcere! acceptă Lipănescu, bucuros să meargă o bucată de drum cu un tînăr distins.

Şi-apoi, deşi era nerăbdător să ajungă la birou, ca să-şi admire în voie cuponul care-i ardea inima prin haină şi prin portofel, voia să rafineze prin aşteptare plăcerea acestui moment.

Telengescu deschise sertarul biroului, scoase o pereche de mănuşi de aţă gălbuie, le trase pe mînă, meticulos, potrivind fiecare deget, apoi îşi luă pălăria din cuier.

— Atunci putem să mergem:

Avea o pălărie neagră, de pîslă, foarte bine periată, cu borurile mici întoarse în sus. O privi în lumină, suflă peste o scamă şi, ţinînd-o cu amîndouă mîinile, şi-o aşeză în cap, drept, foarte atent la poziţia ei. În prag mai scoase din buzunarul hainei o pereche de ochelari fumurii, pe care şi-i potrivi tot atît de atent.

— Dacă nu ne grăbim puţin, zise nelinişti, încep să iasă lucrătorii şi ne umplem de praf.

Din fericire, drumul spre piaţă era aproape gol. Un tractor, ducînd o remorcă grea, trecuse în sus, dar praful stîrnit se aşezase la loc. Abia ici-colo întîlneau cîte un sondor grăbit, care se ferea pe marginea drumului, salutînd cu respect. Lipănescu răspundea încîntat, cu şapca pînă la pămînt. Telengescu abia clătina din cap,

cu privirea înainte, cu buzele subţiate de dispreţ. Se simţea jignit de vecinătatea acestor oameni murdari şi necioplţi.

— Nu le mai daţi atenţie, că pe urmă ni se urcă în cap! îl sfătui pe Lipănescu, tot politicos, dar cu oarecare asprime în glas.

Din partea lui, nu-şi scotea niciodată pălăria pe drum, pe de o parte ca să n-o uzeze şi să n-o murdărească, pe de alta fiindcă nu socotea pe nimeni demn de salutul lui.

Lipănescu nu ţinu seama de recomandare şi continuă să răspundă radios la saluturile trecătorilor. Tînărul îl privi dintr-o parte, nemulţumit, şi-abia acum îşi dădu seama că însoţitorul său nu corespundea atenţiei pe care i-o acordase, ca petrolist. Purta o şapcă de stofă pătată de păcură. Înţelegea necesitatea şepcii la oamenii care umblau prin schele, dar petele nu le ierta. Hainele lui Lipănescu, aceleaşi cu care venise la început, acum erau mototolite, stropite cu negru de sus pînă jos. Încălţămintea nu mai avea nici o culoare, nu se ştia dacă fusese neagră sau maron. Petele de păcură ajunseseră pînă şi pe cămaşă, făcînd-o să pară mizeră şi jegoasă. Începu să regrete tovărăşia lui; avusese de gînd să-l invite la un aperitiv; renunţă. Instinctiv, făcu un pas în lături, ca să nu meargă cot la cot cu el.

— Cine-i haiducul de colo? întrebă Lipănescu.

Tînărul îngălbeni şi rămase locului, fără voia lui.

— Na! Asta ne-a lipsit!

În mijlocul pieţii, pe movilă, Bocanu stătea imobil, cu pîntecul rezemat în ciomag. Coteiul tocmai venea fuga de acasă, cu clondirul de rachiu.

Telengescu scoase repede ziarul din buzunar, îl despături, îşi băgă capul între pagini şi porni la deal, pe marginea şanţului, prefăcîndu-se atent la lectură.

— Făceţi-vă că nu-l vedeţi! îi şopti însoţitorului. E un ţăran prost crescut.

Prezenţa bătrînului grosolan şi agresiv în localitate era pentru Telengescu, atît de sensibil la bunele maniere, motivul unor îngrijorări zilnice. Îşi potrivea astfel treburile ca să nu dea niciodată ochii cu el; dacă îl zărea şi mai avea timp, se întorcea din drum. Cîteodată, totuşi se trezea cu el în faţă, şi atunci se pomenea scoţîndu-şi pălăria, parcă hipnotizat. De vină erau inginerii şi toţi din protipendadă, care nu ştiuseră să-l pună pe bădăran la locul lui, de la început. Şi pe lîngă toate acestea, Bocanu nici măcar nu răspundea la salut.

— Am adus ţuica, nene Chivule! gîfîi Coteiul.

Bătrînul întinse mîna, luă paharul şi-l deşertă pe gît; rachiul se duse gîlgîind, făcînd să se mişte nodul gîtului, o dată în sus şi o dată în jos, ca pîrghia unei maşini de înregistrat. După ce goli paharul, mai rămase o clipă cu capul dat pe spate, ca băutura să se scurgă bine, apoi se îndreptă şi tuşi, mulţumit, cum ar fi pus cu

această contractare a gîtlejului un capac peste rachiu.

— Nu mai bei unu, nene Chivule?! se miră Coteiul.

Stăpînă-su rămăsese cu ochii la cei doi străini care veneau din jos. Pe cel cu jurnalul îl ştia mai de mult, şi îl rîcîia la inimă să-i scuipe o dată în jurnal.

— Bă nătăfleaţă, vezi să nu te-mpiedici!

Întreaga fiinţă a tînărului se crispa de oroare. Îşi simţi urechile vîjîind; literele din ziar se făcură roşii. După cîţiva paşi, încă nedezmeticit, îi şopti lui Lipănescu, printre dinţi, cu profundă consternare:

— Dumnezeule! În ce mediu sîntem obligaţi să trăim!

Bocanu se suci în bîtă şi mai strigă o dată în urma lor:

— Bă veneticule, mă pun în pălăria ta!

Scuipă mulţumit şi se şterse cu dosul mîinii pe sub mustăţi.

Vorbele triviale, apoi scuipatul, îl loviră pe Telengescu în ceafă, ca doi bolovani, făcîndu-l să icnească de două ori. Suferea mai ales fiindcă asistase şi Lipănescu la această întîmplare penibilă. Ajungînd la Salon, aruncă o privire furişă, să vadă dacă nu fusese cineva pe terasă; un singur martor şi tot era prea mult. Dar pe terasă, din cauza prafului şi a soarelui, nu mînca nimeni. Răsuflă, mai uşurat. Simţea nevoia să se despartă grabnic de însoţitorul devenit

inoportun, care-i amintea, fără voia lui, umilinţa îndurată.

— Domnule Lipănescu, zise, încă roşu în obraz, dar fără să-şi fi pierdut vorba şi gesturile politicoase, sper că vom avea cinstea reciprocă de a ne mai vedea cît de curînd.

Lipănescu, al cărui gînd fusese tot timpul la cupon, răspunse repede, bucuros:

— A, păi da, păi da! Cum nu! Că abia aştept să fac altă predare!

Tînărul urcă scările, străbătu terasa în fugă şi numai cînd se văzu în restaurant îi veni inima la loc. În faţa oamenilor prezenţi, demnitatea nu-i era ştirbită cu nimic. Îşi netezi borul pălăriei cu palmele înmănuşate, îşi potrivi papionul la gît şi, fără să arunce vreo privire cuiva, trecu elegant spre odaia din fund, rezervată cîtorva clienţi aleşi.

Nefiind încă ora unu, la mesele printre care trecea erau numai grupuri răzleţe de oameni, tineri cei mai mulţi, funcţionari plecaţi înainte de timp de la birouri. Aveau haine negre, ca ale lui Telengescu, însă nu la fel de curate şi de elegante. Pantalonii tuturor, îndeosebi, erau prăfuiţi pînă aproape de genunchi, deşi cînd umblau prin schelă se îngrijeau să le sumeată manşetele cît mai mult. Ocupau funcţii modeste, la Societate sau la exploatări mai mici. Veniseră să se îmbogăţească în petrol; unii îşi părăsiseră studiile, alţii fugiseră de acasă, atraşi de acelaşi miraj, şi acum mîncau o tocană de cincisprezece

lei, după o ciorbă de opt, pe hîrtia albă pătată cu sos. Telengescu, care era funcţionar de carieră, cu şcoala superioară de comerţ, şi nu aventurier, avea pentru ei un explicabil dispreţ. Drumul printre mesele din restaurant îi era întotdeauna neplăcut.

Cînd să intre în odaia din fund, un băiat de prăvălie veni fuga de la tejghea şi îl opri, trăgîndu-l de mînecă.

— Domnu Telengescu, jupînu te roagă să vii niţel.

Limbajul băiatului îl lovi ca o palmă în obraz. Îşi smuci mîna cu mîneca pîngărită, văzînd roşu, gata să-l plesnească pe nespălat. Se stăpîni, fiindcă o izbucnire în prezenţa golanilor din restaurant ar fi fost lipsită şi de eleganţă, şi de demnitate, şi se îndreptă fierbînd spre tejghea. Hristea Dumitrică îi zîmbi din spatele mesei îmbrăcate în zinc şi îl întrebă, ezitînd, descumpănit de aerul lui furios.

— *Comment ça va?*

Telengescu îi dădea lecţii de limbă franceză, destul de aproximativ, dar fără să ezite.

— *Va mal, va mal!* răspunse, încruntat.

Negustorul aşteptase răspunsul obişnuit: „Comme çi, comme ça!”, ca la rîndul său să adauge: „Alors, très bien!” cum începeau convorbirea în fiecare zi. Rămase dezorientat.

— De ce? întrebă, înţelegînd după înfăţişarea profesorului sensul cuvintelor neaşteptate.

— *Dites en français ça!*

Hristea îşi pierdu cumpătul; rămase cu ochii mari, zîmbind prosteşte. Era un om de statură mijlocie, cu capul rotund, cu faţa lată, fără expresie, cu ochii verzui, spălăciţi, ca de raţă, care izbuteau totuşi să exteriorizeze mirarea şi nedumerirea.

— Ce te-a supărat? continuă în româneşte, renunţînd cu părere de rău la dialogul pregătit.

— *Parce que ton garçon est un, est un cochon!... Est un...*

Hristea făcu ochii mari.

— *Wass?*

În timpul războiului învăţase puţin nemţeşte, şi acum amesteca o limbă cu alta.

— Măgar! completă tînărul, dîndu-şi şi el supărarea pe româneşte.

— Ce-a făcut?

— Domnule Hristea Dumitrică, dacă vrei să ajungi un om mai ceva decît ăştilalţi, păi trebuie întîi şi-ntîi să îndepărtezi din jurul dumitale toate persoanele prost crescute. Un chelner necioplit nu poate decît să-ţi dăuneze. Atunci de ce îmi mai pierd eu vremea...

Negustorul sări, grăbit să-i dea satisfacţie:

— Ce-a făcut, să-l altoiesc? (Ca să-l îmbuneze, luă un păhăruţ de pe stativ, îl mai spălă el însuşi o dată şi se pregăti să toarne dintr-o sticlă dosită sub tejghea.) Bei o ţuică? Specială!

Telengescu arătă cu degetul:

— *Seulement la moitié!*

Hristea îl privea prosteşte. Tînărul repetă gestul, arătînd jumătatea paharului.

— *La moitié! La moitié!*

— Phua! se auzi afară Bocanu.

Paşii lui şi bîta buşeau în treptele terasei, cum le-ar fi urcat din greu un om cu trei picioare. Negustorul îşi lăsă profesorul şi alergă la uşă. Telengescu se strecură spre odaia din fund, alunecînd cu o grabă elegantă printre mese, frîngîndu-se de mijloc, cînd pe o parte, cînd pe alta, ca un patinator.

Bocanu se opri pe ultima treaptă şi mai întoarse o dată capul în susul drumului. Lipănescu rămăsese la creastă, de unde, în puzderia de sonde, încerca să le recunoască pe ale sale.

— Bă veneticule, să nu-nţepeneşti acolo!

Lipănescu porni pe Drumul Părăsit care ocolea Schela Veche pe marginea pădurii. De cînd se făcuse drumul nou, printre sonde, pe aici nu mai trecea aproape nimeni. Arar venea cîte o căruţă scîrţîind, să încarce lemne. În dreapta se deschidea din loc în loc cîte o vale neumblată, pe care întunericul pădurii o înghiţea repede, slobozind în schimb valuri de răcoare. Lui Lipănescu îi plăcea drumul acesta pustiu, care la amiază era acoperit de umbră. De aici, Schela se vedea de la un cap pînă la altul, ca în palmă. Îl străbătea de multe ori, privind în jos, numărînd sondele, cîntărindu-le din ochi, făcînd în minte fel de fel de planuri.

Trebuia cu orice chip să-şi mărească întreprinderea. Cele cinci sonde, între celelalte, sumedenie, nu-i mai dădeau satisfacţia din primele zile. Le alegea de pe acum pe cele care odată aveau să devină ale sale; numărul lor se mărea fără frîne.

Cu aceste gînduri ajunse la gardul de sîrmă, dincolo de care, în stînga, sub mal, se vedea acoperişul biroului. În dreapta, se deschidea Valea Alunişului, iar ceva mai sus a Carpenului, amîndouă pierzîndu-se în pădure. Printre copaci se zărea lucind un zid de casă, ca a nimănuia.

Lipănescu se opri, îşi dădu şapca pe spate, dezvelindu-şi fruntea asudată, îşi puse mîinile în şolduri şi rămase cu ochii la cele cinci sonde, ale căror turle vibrau sub smuciturile macaralelor. Îşi simţi inima umflîndu-se de mulţumire şi în aceeaşi clipă pe inimă simţi arzînd cuponul. Aruncă o privire în lături să vadă dacă nu vine cineva, apoi scoase înfrigurat hîrtia din buzunar şi o despături cu mîinile tremurătoare. „Iată şi cuponul, care va să zică!” se gîndea, parcă nevenindu-i să creadă că acest miraculos petic de hîrtie îi aparţine, cu forţa lui misterioasă scrisă în cifre.

Nu mai vedea nimic altceva decît numărul tonelor; nu auzea zgomotul schelei, uitase şi unde se găseşte, şi în ce zi, în ce an, nu-şi mai cunoştea nici numele, nici vîrsta, nici condiţia lui fizică, aproape dematerializat, depăşit de el însuşi în satisfacţie şi uimire.

„Care va să zică, iată cuponul!” Cifrele, păreau că-i răspund: „Patruzeci şi nouă de tone! Da, noi sîntem cuponul!…”

O cracă uscată trosni în spate. Se întoarse brusc şi rămase buimăcit, cu ochii la o apariţie stranie, din marginea pădurii. Un bătrîn înalt, uscat ca o scoarţă de copac, cu capul ca un ciot, cu fruntea numai noduri, boltită deasupra ochilor, ca o streaşină, stătea nemişcat, spionîndu-l. Avea pantaloni cenuşii de dimie, ca şi minteanul ţinut pe umeri, şi culoarea îmbrăcămintei îl făcea să se confunde cu pădurea.

Lipănescu împături repede cuponul, şi se strecură printre sîrmele gardului. Numai cînd se văzu aproape de birou îndrăzni să privească în urmă. Întîi i se păru că omul plecase; abia în clipa următoare îl descoperi, în acelaşi loc, nemişcat, tot una cu copacii dimprejur. Îl străbătu bănuiala că îl mai văzuse şi în alte rînduri aşa, dar nu-şi dădea seama: fusese el într-adevăr, sau un trunchi de copac?

Un cîine se auzi hămăind în pădure. Pe peretele alb al casei, cum se vedea nelimpede prin frunziş, parcă se strecură o umbră firavă. Un glas subţire, de fată, se auzi strigînd:

— Tatăă!…

Era ceva cîntat în această chemare ca un glas de iele. Cum se răspîndea cu ecouri argintii, printre copaci, lui Lipănescu i se păru că fusese

doar o închipuire. După o clipă însă, glasul se auzi din nou:

— Hai, mă tatăă!…

Arătarea se întoarse încet şi se pierdu, alunecînd, plutind, topindu-se în umbra pădurii.

Administratorul venea de la sonde. Lipănescu îl întîmpină, neliniştit:

— Stă cineva în pădure?

— Sînt cîteva case; ce-a rămas din cătunul vechi.

— Şi ce fac oamenii acolo?

— Dumnezeu să-i ştie! Unii mai lucrează pe la sonde, alţii or mai fi tăind lemne.

— Am văzut pe unu…

— Pădureţu! Lăsaţi-l în pace; e cam sărit. Îl ştie toată lumea.

Lipănescu intră în birou, încă tulburat. Omul nu-i ieşea din minte. Îl urmărea chipul lui osos, cu obrazul supt adînc, cît să încapă un pumn sub pomeţi, cu bărbia colţuroasă, cu faţa cenuşie de ţepi. Nu putuse să-i vadă ochii, bolta frunţii îi acoperea, dar din întuneric, din cele două pete negre ale orbitelor ca de mort, pornise parcă o privire duşmănoasă.

Îşi duse nuna la buzunar.

— Am luat cuponul, Pascule! strigă, plin de mîndrie.

Şi, ca prin farmec, atingerea hîrtiei îi alungă neliniştea.

5

La Salon, sub becul strălucitor din mijlocul restaurantului, Gogoi îşi număra teancurile de bani. În jurul lui, aplecaţi peste masă, o mulţime de curioşi îl urmăreau, pizmaşi, înfiguraţi, chinuiţi, zeflemitori – nici unul nepăsător. Banii erau în pachete de cîte douăzeci de mii. Număra numai pachetele, fără să caute înăuntrul lor.

— Nu încape pungăşie, mă! Ia uite colea! (Arăta banderola cu iscălitura casierului.) Bangă mare, nu umblă cu pungăşii. Obrazul casierului e mai scump ca obrazurile voastre la un loc! Hei, domne Cristeo, dă-le băutură, să mă lase, că nu pot număra!

De fiecare dată cînd ajungea la al şaptelea pachet se încurca şi o lua de la început.

— N-am deprindere! Să-l fi văzut pe casier! Uite-aşa, uite-aşa le trecea printre deşte! Da eu? Ghiorlan! A mai numărat neam de neamu meu atîta bănet? Care atît? Nici un sfert! Care sfert? Nici cît o unghie de copil! Hai, lăsaţi-mă în pace şi beţi cît puteţi!

Oamenii beau şi făceau haz prefăcut; cînd dădeau cu ochii de bani, rîsul li se înnegrea. Dar iar ciocneau un pahar şi iar se înveseleau. Erau maiştri, ieşiţi de la lucru, încă murdari de păcură pe obraz şi pe mîini, mecanici, strungari, electricieni, funcţionari.

— La mai mare, nene Gogoi!

Gogoi se ridica şi ciocnea cu toţi, apoi se întorcea, trîntea paharul pe masă, între teancurile de bani, şi iar se apuca să numere.

De dimineaţă plecase călare la Ploieşti, ajunsese spre prînz, lăsase calul la han, îşi încasase cupoanele şi spre seară se întorsese într-un automobil de piaţă luxos.

— Bă, eu ştiu ce să fac cu banii. Am ştofă dă boier, cît mă vedeţi voi dă ghiorlan! Îmi place să trăiesc; nu ca bivolu dă vără-miu.

— Da calu, nene Gogoi?

— Care întrebaşi? Calu? Halal dă mama lui! Măcar dac-ai fi tu ca el! L-am lăsat la grajd, să-l ţesale dă zece ori pă zi, să-i dea o dublă de ovăz, să ştie lumea că-i calu meu!

— Şi nu-l aduci înapoi?

— Tot tu întrebaşi? Nuu! Ferit-a Domnezeu! Îl las la oraş! Dacă m-am boierit eu, să-l boieresc şi pă el. Ei, ia căraţi-vă dă lîngă mine, să-mi văd dă bani!

Gogoi se întoarse spre masă, adună pachetele cu braţele, cum le-ar fi greblat, şi iar se apucă să le numere de la început.

— Nene Gogoi, da la bancă, ia spune, cum a fost?

— Care întrebaăţi? Lux, vericule, ce ştiţi voi?! Numai boieri! M-au pus pă un scaun, mă, şi cînd m-am aşezat, am crezut că mă duc la etaju dă jos; pînă-n gît am intrat în puf. Şi dă-i cu „domne Gogoi aşa”, cu „domne Gogoi

altminterea”! Nici nu m-am dus la ferestruică, la rînd! Aş! A venit casieru cu tava dă bani, ca la împăraţi! Şi iar „domne Gogoi în sus”, „domne Gogoi în jos”, şi „credem că aţi fost mulţumit”. Eu spuneam: „Vere Gogoi, halal dă osu tău!” Ei, gata! Lăsaţi-mă să-mi număr banii, mă!

La al şaptelea pachet se încurcă din nou.

— Nu merge!... Halal dă calu meu; numără alţii pentru el! Motoacă, te fac contabil; treci să numeri!

Motoacă şedea în partea cealaltă a mesei, urmărindu-l pe unchi-su de la o distanţă mult mai mare decît spaţiul dintre ei, dintre toţi singurul nepăsător.

— Ce-i tot numeri, nene Gogoi! zise plictisit. Că doar n-au să iasă mai mulţi!

— Numără, mă, dacă-ţi spun!

Băiatul trase pachetele spre el şi începu să le numere. Scăpat de grija banilor, Gogoi se ridică.

— Hai să ciocnim! Domne Cristeo, dă ce nu le dai să bea?

De după tejghea, ochii negustorului tot alunecau spre teancul de bani. Îi plăcea întîmplarea, chiar dacă nu erau banii lui, fiindcă la Runcu, unde făcea erupţie, avea şi el nişte socoteli.

— Nene Gogoi, da cu automobilu cum a fost? Unde l-ai găsit?

— Care întrebaşi? Cu automobilu? E, a fost şi cu ăla ceva!

— Ia s-auzim!

— Păi, dacă m-am văzut cu pachetele dă bani, m-am dus drept în piaţă, la statuia aia unde-i unu în cearşaf. M-am uitat o dată în sus, o dată în jos, să văd care automobil e mai pă seama mea. Nici unul nu mi-a plăcut. Păi i-auzi! Dă unde să ştie la Ploieşti că viu eu? Şi cum stăteam aşa, numai ce văd o cupea alunecînd, o aia lustruită, sticlă, nu altceva, şi cu un şofer ferchezuit, să fi zis că-i boier. Asta da! „Eşti liber, mă?" El: „Unde mergi?" „Unde merg? Uite colea!" Şi dau minteanu la o parte. Cînd vede teancurile dă bani, sare în drum cu pălăria uite-aşa: „Împărate, urcă sus! Cu dumneata merg şi-n iad!" Motoacă, i-ai numărat?

Motoacă se opri, roşu în obraz.

— Mă încurcaşi, nene Gogoi!

Cineva se aplecă pe la spate şi-i şopti:

— Pune un pachet deoparte, nu fi prost!

Motoacă se încurcă iar; luînd pachetele la rînd, se întreba fără voia lui ce însemna fiecare pachet şi ce însemnau toate la un loc; pe urmă se gîndea ce însemnau ele pentru Gogoi, şi ce-ar fi însemnat pentru altcineva; ce-ar fi însemnat pentru unul foarte bogat şi ce pentru unul sărac. Se gîndea la o mulţime de cunoscuţi şi se-ntreba ce-ar fi făcut fiecare, dacă s-ar fi pomenit cu atîţia bani. Şi iar se încurca. Nu putea să numere fără să facă asemenea socoteli, că nu erau nuci, sau mere, sau covrigi.

— Nene Gogoi, vino încoa! Hai cu banii acasă; aici nu pot să-i număr.

— Motoacă umblă să-şi facă parte! mîrîi careva.

Gogoi nu se urni dintre băutori.

— Du-i singur şi lasă-mă în pace! Te fac aghiotantu meu!

Oamenii din restaurant se schimbau; cei de la început plecaseră aproape toţi; alţii veneau după ei, şi nimeni nu stătea prea mult. Dacă beau un pahar-două, ori nouă, iar unii chiar mai mult, le beau la repezeală, apoi porneau spre case grăbiţi, sau scîrbiţi fiindcă a doua zi, în zori, începeau lucrul din nou şi nu le veneau de nicăieri teancuri de bani.

Gogoi le povestea tuturor, pe rînd, păţaniile lui de la oraş.

— Da sonda cum merge, domle Gogoi?

— Care spuseşi? Aha! Aţi început să mă domniţi şi voi?! Păi i-auzi vorbă! Parcă n-aş merita!…

În camera din fund, cine ar fi vrut să asculte, ar fi auzit glasul domnului Bilaşcu:

— De ce atîta lux, mă-ntrebi? Cînd un pămînt e atît de generos cu noi, n-avem dreptul să fim meschini. Ce, ţi s-a părut că-s prea multe oglinzi? Haida-de! Atunci n-ai fost la Sinaia să vezi!

Cineva îi criticase Cazinoul, şi domnul Bilaşcu riposta.

— Uite că directorul general a înţeles altfel!

O voce limpede îl opri, calm, aşezat:

— Nu sînt împotriva oglinzilor, domnule Bilaşcu, dar mă gîndeam ce vor zice lucrătorii. Doctorul se plînge că n-are la dispensar un pachet de vată şi o faşă ca lumea.

— Dar ce, dispensarul e-n seama mea? Să-i dea Corporaţia, că oamenii plătesc cotizaţii de se spetesc.

Toţi îl aprobară pe domnul Bilaşcu, într-un amestec de glasuri înfierbîntate.

— Hiu-hiuu, măă! Halal dă calu meu! chiuia Gogoi, dînd cu căciula de pămînt.

Cine ar fi tras cu urechea, l-ar fi auzit pe Telengescu, în odaia din fund:

— Pe vremea cînd îmi făceam studiile la Bucureşti, aveam un coleg care credea ca dumneata…

Dar restul cuvintelor nu le-ar mai fi desluşit, fiindcă le acoperea izbucnirea lui Gogoi:

— Lasă-mă să beau! Nu pune mina pă mine, mă! Beau răzbeala mea!

— Hai, nene Gogoi! îl îndemnă Motoacă, îndesîndu-i pachetele cu bani sub mintean şi trăgîndu-l spre uşă. Hai, zău, c-ai băut destul!

— Mă Motoacă, dă ce nu mă laşi să-mi beau răzbeala mea?

Se potolise, avea glasul mîhnit şi blînd, şi-n odaia din fund acum se auzi limpede glasul domnului Bilaşcu, urmat de un hohot de rîs:

— Şi la urma urmei, puţin îmi pasă ce-a spus doctorul. Din partea mea, eu, unul, n-am luat

nici o doctorie, de cînd mă ştiu, afară de purgativ.

Motoacă îl scoase pe unchi-su în drum. Piaţa era pustie, cu luminile stinse; numai de la cele două cîrciumi mai ieşea cîte un întîrziat, luînd în spinare valuri de fum gălbui.

— Ţine-mă bine, mă! Ţine-mă, că d-aia te-am făcut aghiotantu meu! strigă Gogoi.

Pe drum beţia i se mai potoli. Cînd ajunse în poartă, văzu jos, peste livada de pruni, lumină la Bocanu. Drugii de la ferestre se desenau pe perdeaua groasă de chembrică albă.

— Văru Chivu îşi numără averile. Vezi, mă? Are o odaie întreagă plină cu bani!

— Hai, nene Gogoi, du-te să te culci! Mai am şi eu treabă!

Nepotul îl împinse în curte, trase poarta şi porni repede la vale, luînd drumul înapoi. Unchi-su striga peste gard:

— Vere Chivule! I-ai numărat, mă? Cîţi ţi-au ieşit?

Cineva din casă veni să-l ia înăuntru. De pe prispă, glasul lui se mai auzi o dată, chiuind:

— Hiu-hiuu! Halal dă calu meu!

Motoacă ajunse în piaţă, o traversă repede, să nu mai dea peste cineva şi reintră în întuneric, pe Drumul Părăsit. Luna răsărea dinspre Runcu, deasupra dealului, între două turle negre care pe fondul arămiu păreau sinistre, ca nişte spînzurători. În dreptul schelei lui Lipănescu băiatul o luă la dreapta, pe Valea Alunişului.

Sub copaci îşi simţi inima strînsă de singurătate. Îi plăcea mai mult între oameni, să-i vadă, să-i asculte, fără să se amestece în vorbi, dar nepierzînd nimic din spusele lor, curios să ştie ce cred unii şi ce cred alţii despre aceeaşi întîmplare. Ascultîndu-i se simţea ca o maşinărie cu motorul gata să pornească la prima comandă. Era ceva care se tot rotea pe dinăuntru în fiinţa lui şi care îi sugea din sevă lăsîndu-l uneori vlăguit.

În singurătate era mai liniştit, dar atunci parcă inima i se răcea şi începea să-i fie teamă că aşa e cînd te apropii să mori.

După vreo sută de paşi, copacii de-a lungul potecii se îndepărtau, deschizînd în faţă un luminiş. Dincolo de el, se vedea cîte o licărire, la ferestrele cîtorva case înşirate rar la deal. Un dulău hămăia, mai departe, în întuneric.

„Latră de foame!” se gîndi Motoacă, urcînd prispa primei case.

La mijloc se desluşea, neagră, o uşă de scînduri cu clanţă ţigănească. Într-o parte şi-n alta erau cîte două ferestre, la două încăperi deosebite. La cea din stînga pîlpîia o lumină slabă.

Băiatul făcu un pas pe prispa năruită şi ciocăni în geam. O umbră deşirată se mişcă pe perdele, se auziră paşi înăuntru şi-n spatele uşii o voce spartă, răguşită, întrebă duşmănoasă:

— Care eşti?

— Eu sînt, moşule.

Uşa se deschise scîrţîind. Din tindă răzbi un miros rece de funingine, mirosul acru al vetrelor stătute. Pădureţu se ivi în prag.

— Ce-i, măi Ionică? vorbi îmblînzit. Mai venişi pă la noi? Hai, intră!

Motoacă străbătu tinda întunecată şi-l urmă pe bătrîn în odaia din stînga. Lampa mică de gaz, cu fitilul coborît şi cu sticla cîrpită într-o parte cu hîrtie, lumina puţin colţul încăperii unde se vedea laviţa, acoperită cu o scoarţă. O altă scoarţă, pe perete, ceva mai luminată, îmbrăca în roşu colţul casei. Deasupra ei era prinsă o puşcă veche, cu cremene.

— Ia şezi, Ionică!

Băiatul îşi luă un scăunel şi rămase în umbra petecului de hîrtie de pe sticla lămpii.

— Roboteşti mereu, moşule?

— Robotesc, ce să fac!? răspunse bătrînul.

Ţinea pe genunchi un băţ noduros, răsucit la cap, şi îl netezea răbdător cu briceagul. Două raze de lumină care scăpau pe deasupra şi pe dedesubtul hîrtiei îi luminau una fruntea, alta mîinile; restul trupului rămînea în întuneric.

Mîinile, pline de vine încălecate, se asemănau cu ciomagul; părea că omul are trei braţe şi cu două îl curăţă pe-al treilea – numai pe locul unde coaja cădea, lemnul alb ieşea la iveală, spulberînd această închipuire.

În cealaltă rază de lumină fruntea apărea, boltită, osoasă, plină de vine răsucite, ca şi mîinile. Deasupra ochilor, sub sprîncene, osul

creştea proeminent, noduros, punînd două dungi de întuneric dedesubt, pe chipul slab, numai muchii şi colţuri.

Cîteva clipe bătrînul lucră în tăcere; nu se auzea decît hîrşîitul cuţitului. Apoi Motoacă vorbi într-o doară, din umbră:

— Pe Gogoi l-a răzbit. Ai auzit?

Pe chipul aspru al bătrînului nu se văzu nici o schimbare; numai briceagul, înfipt sub un nod, scrîşni mai aspru; o bucată din lemnul rupt sări în colţul încăperii.

Gogoi, Bocanu, ca şi tatăl lui Motoacă, împreună cu mulţi, care se pierduseră, se trăgeau din acelaşi străbunic. Rudenia nu li se mai ştia bine; Pădureţu era văr bun cu unii, văr de-al doilea, sau mai de departe cu alţii. Neamul li se împărţise, cum se împărţise pămîntul. Fiecare trăsese la locul lui, uitînd de ceilalţi. Atît că peste unii dăduse norocul.

— Fă lamba mai mică! mormăi bătrînul, drept orice răspuns.

Motoacă trase fitilul în jos, lăsînd să coboare încă un grad de întuneric peste încăperea şi aşa neluminată. Se gîndi, chinuit de neputinţa lui de-a înţelege faptele, la miile de vagoane de ţiţei care se scoteau de colea şi se duceau pe ţevi, făcînd să se ilumineze oraşe şi ţări întregi, în timp ce aici oamenii trebuiau să drămuiască gazul din lampă.

După un timp, glasul bătrînului se auzi neaşteptat, rostogolindu-se prin întunericul odăii:

— S-a deschis spre Runcu?

— Da!... E multă mişcare. Au dat de o vînă bună; o să se întindă schela pînă jos, în cîmp.

— Zi, la noi nu mai vine?

— Poate c-or veni odată.

— Nu mai vine!

Bătrînul se ridică de pe laviţă, cu măciuca terminată.

— Gata! spuse, arătînd-o nepotului.

După ce o cercetă cîteva clipe la lumină, ocoli masa scundă din mijlocul odăii şi se strecură în colţul de după uşă, unde se zărea un maldăr de ciomege asemănătoare. Îl aruncă pe cel nou în grămadă, ieşi şi cotrobăi prin tindă, se întoarse cu o cracă de copac şi începu s-o cioplească.

— Mai lasă lucrul astă-seară, moşule!

— Apoi dac-ar fi după mine, l-aş lăsa. Da nu se poate!

De ani de zile nu mai făcea altă treabă. Era o meteahnă ciudată, fiindcă altminteri se purta ca oamenii. Vorbea cu şir şi cu înţelepciune despre toate, numai cînd cineva îl iscodea despre rostul acestor ciomege, amuţea încruntat şi cu fălcile strînse.

Dimineaţa pleca de acasă, cu sumanul pe umeri, cu toporişca ascunsă la subsuoară. În marginea pădurii se oprea, între copaci, cu ochii de vale, peste schele, neîndrăznind să facă un

pas mai departe, ascultînd numai zgomotul sondelor şi atelierelor. Cînd se întorcea avea pe chipul colţuros o tristeţe dusă pînă la disperare şi învrăjbire. Aşa colinda pădurea, cu ochii pe sus, căutînd anumite ramuri. Se înălţa pe vîrfuri, ori se urca în copaci, cu o uşurinţă la care nu te-ai fi aşteptat, şi le reteza cu toporişca, din două-trei lovituri piezişe. După masă se închidea în odaie, unde nemişcat pe laviţă, începea să le cioplească.

Nevasta îi murise de multă vreme, înaintea războiului din Balcani, după cît îşi amintea, şi-l lăsase cu o fetiţă de cîteva luni, o copilă făcută la ani tîrzii, cînd ea se credea stearpă fără leac. Fetiţa crescuse în sălbăticie, sugînd lapte la capră. De cînd începuse să umble şi să cunoască pădurea, bătrînul nu mai putea s-o strunească.

Trăiau dintr-o bucată de pădure întinsă în spatele casei, pînă sus, la creastă. Un negustor de la Cîmpina, care se tocmea mult şi plătea greu, cumpăra în fiecare vară dreptul să taie cîţiva stînjeni. Cum nu făcea exploatări pe picior mare, îi convenea să aibă de-a face cu aceşti oameni sălbăticiţi, luînd pe preţuri mici de la unul zece stînjeni, de la altul douăzeci. Cu banii pe care-i primeau abia spre toamnă, oamenii izbuteau să cumpere de la oraş cîţiva saci cu mălai, cîţiva cu porumb, ca să poată creşte pe lîngă casă un porc ori vreo pasăre. Unii mai aveau cîteva oi, cîteva capre, mai rar cîte o vacă. La oraş se duceau cu rîndul, ajutîndu-se

între ei, ca să aducă gaz de lampă şi la răstimpuri un pachet cu bumbac.

O parte aşteptau încă să vină Societatea să caute păcură şi pe pământul lor. Linia schelei ajunsese pînă în hotarul Pădureţului, şi se dusese în altă parte. Sondele erau atît de aproape, că bătrînul auzea din casă huruitul lor greu. Noaptea se ridica în fundul laviţei şi, cu obrazul lipit de perete, simţea tremurul pămîntului. Atunci începea să geamă:

— Auzi-i cum sapă! Auzi-i cum sapă!

Fiecare izbitură a sapei i se părea că-i izbeşte casa la temelie. Cîteodată se temea că zidurile au să se surpe peste dînsul. Atunci se repezea afară, în cămaşă, cu picioarele goale, descărnate, ca o arătare, şi alerga printre copaci pînă la marginea pădurii, de unde striga la cei de jos:

— Nu mai săpaţi! Lăsaţi-ne-n pace!

Huruitul maşinilor îi acoperea glasul.

Alteori, în clipe de linişte, cînd numai zgomotele unor sonde îndepărtate mai răzbeau slab în pădure, auzea frunzele foşnind şi i se părea că-i păcura curgînd la vale, pe dedesubt. Era prea aproape de hotar, ca să nu fie păcură şi pe pământul lui. Se trîntea cu urechea în ţărînă să asculte izvoarele, le auzea, spumegînd, cu atît mai vijelioase, cu cît era mai mare liniştea din adînc, şi-atunci se repezea iar la vale, urlînd:

— Nu mi-o furaţi! Nu furaţi păcura mea, hoţilor!

Într-un timp zgomotul în schela vecină se potolise. Dar de cînd venise Lipănescu, sapele se auzeau iar, ca la început, lovind surd pămîntul în fundul sondelor părăsite.

— Copila unde este? întrebă Motoacă.

O botezase tîrziu, la trei ani, cînd putuse să meargă cu ea la popă, în Telega, şi pînă a apuca popa să-i dea un nume din calendar, toată lumea se învăţase să-i spună Copila.

— Păi eu zic că s-o fi culcat, răspunse bătrînul.

Motoacă îl privi dintr-o parte, pe urmă mormăi ridicîndu-se:

— Ar trebui s-o mai ai în grijă, moşule!

Pădureţu se ridică şi el.

— Pleci, Ionică?

— Mai mă duc şi p-acasă, că n-am fost toată ziua.

— Tat-tu ce face?

— Şade şi bea tutun.

Pe prispă, Motoacă stătu o clipă să i se deprindă ochii cu întunericul. Luna nu ieşise încă deasupra pădurii. În sus, la celelalte case, nu licărea nici o lumină. Cîinele tot mai hămăia, alungîndu-şi urîtul.

Bătrînul tuşi în prag.

— Zi, l-a răzbit şi pă Gogoi?

— L-a răzbit. Culcă-te, moşule, că-i tîrziu! Şi noapte bună!

Cînd ajunse în Drumul Părăsit, Motoacă văzu apropiindu-se din jos fascicolul de lumină al unei lanterne electrice. Rămase să vadă cine venea, atît de tîrziu, din schelă. Lumina se apropia parcă plutind, fiindcă nu se auzea nici un pas pe drum. Pînă să se dumirească, se pomeni cu razele ei în ochi. Un rîs subţire, care semăna cu un nechezat de mînz, ieşi din întuneric. Era o fată, o simţi, subţire, aproape cît el de înaltă.

— Tu erai? Pe unde umbli noaptea? Bătrînul te crede culcată.

Fata stinse lumina.

— Las să creadă!

— Cin-ţi-a dat bateria asta?

Dinţii ei albi luciră în întuneric.

— Inginerul!

— Care?

— Ghici!... Nu ghiceşti? Cel mai mare peste toţi.

— Ce-ai tu cu inginerii?

— N-am nimic. Îmi place să-i ascult, că vorbesc frumos şi ştiu o mulţime.

— Să te afle moşu, te omoară în bătăi.

— Nu-mi pasă de el; pădurea e mare.

— Ţi-e înfierbîntat capu rău!

— Mi-e, şi-mi place! Hai cu mine colea, să mă îmbăiez; mi-e urît singură.

Motoacă se luă după ea.

— Zi, tu faci baie în batal?

— Fac, dacă-mi place!

— Şi nu ţi-e teamă de mecanic?

— Parcă el m-aude!

La cîţiva paşi, sub drum, se auzea bătînd rar motorul unei sonde. În spatele barăcii, în rezervorul de răcire, clipocea apa caldă venită pe ţeavă.

După ce se strecură printre sîrmele gardului, Copila îi întinse lui Motoacă lanterna şi basmaua pe care-o purta înnodată după gît, ca fetele de la oraş.

— Asta-i mătase! Cine ţi-a dat-o?

— Nu face gălăgie! Vrei să ne-audă mecanicul?

Motoacă se aşeză în iarbă. Mulţi, şi chiar el, veneau noaptea, pe furiş, să se scalde în batalele cu apă caldă.

— Hai, şi nu mă ţine mult aici!

Din două sărituri fata ajunse sub peretele rezervorului; o clipă mai tîrziu, umbra ei despuiată se ivi în lumina stelelor. Motoacă auzi trupul căzînd în apă. Se duse cu gîndurile în altă parte, la fierberea pe care o porniseră printre oameni erupţiile din Schela Nouă. Prima sondă a lui Gogoi nu apucase să-şi domolească furia, cînd o răzbiră pe a doua. Toată valea era acum plină de cherestea albă; se ridicau în grabă alte turle. Şi pe acolo avea să fie tăiată pădurea... Se întreba dacă unii aveau cîştig, a cui era paguba, că nu se putea să cîştige toată lumea.

Simţi o bură de apă, adusă cu vîntul; în întuneric, Copila ieşise din scăldătoare şi se

ţinea cu un cot de marginea batalului; cu mîna cealaltă încerca să-l stropească.

— Hai, vino odată, că n-am să stau toată noaptea aici!

Ea îşi dădu drumul jos şi tot atît de repede cît se dezbrăcase, îşi trase rochia peste trupul ud. Cînd se apropie, din părul ei se trezea un parfum adormit, răscolit de apă.

— Ce-i asta? o întrebă Motoacă, apropiindu-se să miroasă.

— Ceva!

— Unde te-ai parfumat?

— Undeva!

El nu mai spuse nimic; avea alte gînduri, nu voia să-şi pună mintea cu o fată zănatică. Numai cînd s-o lase, în faţa casei, o întrebă într-o doară:

— Şi cîţi ani ai tu?

— Am avut şaisprezece la Sfîntu Gheorghe.

— Păi atunci e vremea să te uiţi pe unde umbli!

Plecă, fără altă vorbă, reveni în Drumul Părăsit, merse cîteva sute de paşi în sus şi apucă la dreapta, pe Valea Carpenului. O altă îngrămădire de case se ivi îndată, cu pereţii albi lucind la lună; deasupra li se ghiceau acoperişurile negre, de şindrilă, confundîndu-se cu pădurea.

Se opri la prima. Semăna cu a Pădureţului, numai că prispa, mai largă, era închisă cu un

parmalîc de scînduri. În odaia lui, din stînga, în afară de patul ţărănesc, Motoacă avea un dulap cu oglindă. În el îşi ţinea rîndul de haine mai bune şi pantofii de lac; pe o sfoară, în spatele uşii, atîrnau trei cravate de mătase.

În odaia cealaltă dormeau surorile. Mamă-sa murise de cîţiva ani; femeile aici trăiau mai puţin decît bărbaţii.

Cînd să deschidă uşa tindei, piciorul i se împiedică într-un ţol pus de-a curmezişul, pe prispă. Taică-su dormea afară, pînă dădea bruma.

— Tu eşti, mă Ioane? întrebă bătrînul trezit din somn.

Şi începu să tuşească dogit, din fundul pieptului.

— Eu sînt, tată. Dormi, că trezeşti fetele alea!

— Ai adus vrun pac dă tutun?

— N-am adus!

— Păi de ce, mă Ioane?

Motoacă scrîşni printre dinţi, cu duşmănie.

— Fiindcă n-am avut cu ce. Asta-i!

Într-o clipă se gîndi cîte cravate şi-ar fi putut lua, cîţi pantofi fetelor şi cîte pachete de tutun bătrînului numai cu o fărîmă din banii lui Gogoi. Îl prinse un mare necaz pe sine însuşi, o ură dezlănţuită pe nevolnicia lui. Împlinea douăzeci şi cinci de ani şi nu-şi încropise un rost, ca oamenii.

— Mă tată, eu zic să mai vindem o sfoară de pădure.

Bătrînul se zbîrli în ţoale:

— Nu vînd!

— Şi cu ce s-o ducem atunci!

— Ai tu grijă!

— Am? Uite că n-am făcut rost nici de tutun!

— Las c-o trimit mîine pă Veta şi-mi aduce ea un pac.

Dacă avea în fiecare zi pachetul cu tutun şi cărticica, bătrînul nu mai cerea nimic. O mămăligă şi o fiertură trebuiau să facă fetele, şi dacă o făceau, nu puteau să-l lase pe el nemîncat. Cu alte griji nu-şi bătea capul. Se aşeza pe prispă, în soare, de dimineaţă pînă la amiază şi-n umbră de la amiază pînă seara, pufăind tutunul. Uneori se trezea spre miezul nopţii, ca să mai sugă o ţigară. Amestecat cu aerul umed de noapte, al pădurii, fumul îi răscolea o tuse rea în adîncul pieptului. Măruntaiele i se întorceau pe dos, hîrjîindu-se unele de altele, dînd să se verse afară; parcă o greblă îl sfîşia pe dinăuntru. Tuşea din adînc, gros, ud, zgîlţîit, sub ferestrele fetelor, pînă le trezea. Una din ele se apropia pe întuneric şi închidea ferestrele, după ce îl mustra, supărată că îi stricase somnul:

— Da mai lasă tutunu, tată!

În zori, bătrînul se scula ca şi cînd n-ar fi avut nimic. Dacă tabachera neagră, de carton presat, era goală, începea s-o roage pe cea mai mare dintre fete:

— Du-te tu, mă Veto tată, să-mi faci rost dă un pac cu tutun!

Fata fuse măritată, fără cununie, cu un flăcău din Cosmina. După un an, bărbatu-său o alungase, cum se întîmpla ades, fără să uimească pe nimeni. De cînd se întorsese acasă îşi făcea de lucru prin schelă, pe la locuinţele inginerilor, ale funcţionarilor, chiar pe la maiştri şi mecanici. Unde nu erau femei în casă deretica odăile, scutura, ţesea, cosea nasturii. Uneori întîrzia pe acolo cu perdelele trase. Cîteodată venea abia spre miezul nopţii.

Bătrînul o aştepta pe prispă:

— Mi-ai adus pacu?

Ea scotea pachetul din sîn şi trecea în casă. Simioana, sora următoare, o aştepta şi, pe întuneric, ascunse sub scoarţă ca să nu le audă celelalte, şuşoteau şi chicoteau multă vreme. Curînd, începură să plece amîndouă. Bătrînul se bucura, fiindcă aşa, în loc de unul, căpăta două pacuri de tutun. Răsucindu-şi ţigara se gîndea că odată, după fetele mai mari, va pleca şi Niculina, apoi Leana şi pe urmă Vasilica, cea mai mică, să-i aducă fiecare pacul ei.

Motoacă îl lăsă pe bătrîn să mormăie şi intră bîjbîind în odaia lui. Găsi lampa în mijloc, pe masă, dar cutia cu chibrituri nu era alături. Uneori fetele o uitau la ele. Trecu tinda şi deschise uşa încet, să nu le trezească. Găsi cutia pe laviţa dintre ferestre. Cînd să se întoarcă, nările îi prinseră o adiere de parfum pe care i se

păru c-o ştie din alt loc. Era un miros suav, de micşunele, amestecat cu o asprime ca a frunzei de tutun. Deodată, chipul Copilei îi veni în minte, aşa cum o lăsase în întuneric, cu părul ud făcut inele, răspîndind acelaşi parfum. Îi veni sîngele în, obraz.

— Ia vedeţi, ia vedeţi! Luaţi seama pe unde umblaţi! strigă, izbind uşa în urmă.

Trecu dincolo, luă sticla lămpii, scăpără chibritul şi-l apropie de fitilul ridicat. Fitilul se aprinse greu, fără flacără, scoţînd un fum înecăcios de cîrpă arsă. Se aplecă şi văzu că lampa nu avea gaz. În clipa aceea, ţignalul unei staţii de motoare, îndepărtată, sună pierdut miezul nopţii. Fiind ora ţigării, bătrînul se trezi din nou şi începu să bombăne pe prispă, pînă ce îl prinse tusea.

Motoacă izbi sticla lămpii de masă; cioburile săriră în toate părţile, zornăind; făcînd: să i se încîlcească mai rău în cap gîndurile nedezlegate. Ieşi, revoltat de toate, de propria lui nevolnicie, şi se opri pe prispă cu pumnii strînşi, în faţa bătrînului care tuşea apăsîndu-şi pieptul cu amîndouă mîinile.

Din jos se auzeau bătînd înfundat motoarele sondelor.

— Ce dracu, mă tată! izbucni flăcăul. Nici gaz în lampă?

6

Se însera cînd, în cerdacul larg, Bocanu se aşează la cină cu cei ai casei.

Şedea pe latura mare a mesei, cu faţa către poartă, pe deasupra căreia se vedea jumătate din drum, iar mai departe valea, cu sondele unde începeau să se aprindă lumini.

După ce se suci greu pe scaun ca să-şi aşeze bucile uriaşe, îşi lăsă coatele pe masă, răsuflă greu şi strigă în curte:

— Stoiane, hai şi tu dă mănîncă!

— Numaidecît, nene Chivule! se auzi de sub cerdac vocea Coteiului, care aştepta nemişcat, de multă vreme.

Pe una din laturile mici ale mesei, în dreapta, şedea tăcută baba Rada, nevasta, o femeie îmbătrînită, pămîntie, îmbrobodită într-o basma neagră, de-i rămîneau afară numai ochii, nasul şi gura. Abia îndrăznind să se apropie, Coteiul se aşează în faţa ei, cu ochii la stăpînă-su. Nu era multă vreme de cînd îl primea cu ei la masă; pînă atunci mîncase în odăiţa lui, lîngă magazie.

În stînga şi-n dreapta lui Bocanu rămînea liberă toată lungimea mesei. Aşa părea că numai el avea să se îndestuleze, ceilalţi doi fiind îngăduiţi doar să-l privească.

După ce se uită la unul şi la altul, să vadă că şi-au luat locul, o întrebă pe nevastă, cu glasul lui gros, venit din adîncuri:

— Babă Rado, e gata?

Buzele femeii abia se mişcară, subţiri şi vinete, lipsite de viaţă:

— Gata-i!

Avea mai puţini ani decît bărbatul, fără să se vadă. În vreme ce el trecuse de şaizeci, ea nu ajunsese nici la patruzeci şi şapte, după cît mai ţinea seama timpului. Dar îmbătrînea cu vorbele şi cu purtările lui aspre. El îi spunea babă de cînd o luase, silind-o să-şi uite tinereţea.

Bocanu întoarse capul în lungul prispei, spre bucătărie, în a cărei uşă deschisă pîlpîiau flăcările de pe vatră.

— Lino! strigă prelung, abia deschizînd fălcile groase.

În uşa bucătăriei se ivi un cap mic şi speriat de fată, cu părul bălai ieşit pe frunte de sub basma.

— Da, tăicuţă.

— Adă la masă!

Cu această poruncă începea ceremonialul; Coteiul se şi ridicase, cu sticla în mînă. Stăpînă-su aşteptă mulţumit să-i umple paharul, dădu capul pe spate şi deşertă rachiul dintr-o smucitură. În mîna lui mare, paharul părea o fărîmiţă de sticlă. Coteiul se aţinu şi i-l mai umplu o dată.

Lina veni de la bucătărie cu ciorba într-o strachină cît ceaunul. Era o fată plăpîndă, neîmplinită şi mereu speriată. Puse gîfîind strachina pe masă, în faţa lui taică-su.

— Stai şi tu! îi porunci bătrînul.

Se aşează, sfioasă, lîngă baba Rada, înghesuite amîndouă.

Bocanu luă linguroiul de tablă şi îşi scoase fiertura în farfurie. Ciorba avea un miros ademenitor, iute, de zarzavat şi de ardei gras. Bătrînul îşi drese gîtul, tuşind din adînc, cu mulţumire, şi sorbi repede, nesăţios, cîteva linguri la rînd, prea mici pentru cît îi încăpea în gură.

— Ai făcut-o bună! mormăi pe urmă.

Fata îşi aplecă ochii în jos, ruşinată. În sfîrşit, Bocanu îi dezlegă pe ai casei:

— Luaţi şi voi! Săturaţi-vă-ţi!

Cei trei se ridicară pe rînd şi veniră în faţă, la mijlocul mesei, să-şi scoată ciorbă din strachină. Cîteva clipe nu se auzi decît sorbăitul stăpînului. Ceilalţi mîncau cu grijă şi cu teamă, să nu-i stîrnească vreo nemulţumire.

După ce termină ciorba, bătrînul apucă piciorul de gîscă rămas pe fundul farfuriei, îl băgă tot în gură, strînse dinţii şi, dintr-o singură mişcare, trase osul gol afară.

— Na, mă calicule! strigă gros, aruncîndu-l cîinelui, care se gudura cuminte sub marginea cerdacului.

Lina nu apucase decît să guste ciorba, cînd taică-su, după ce se şterse cu dosul mîinii pe sub mustaţă, ridică ochii mici nerăbdători şi lacomi.

— Ce mai este?

— Raţă cu varză.

— Ia ad-o!

Coteiul se repezi cu sticla să toarne în paharul stăpînului. Pînă să vină fata, i-l umplu de trei ori fără pauză. Ţuica răscoli foamea în măruntaiele nesăţioase. Bătrînul îşi scoase din cratiţă un maldăr de varză grasă, înroşită cu ardei pisat, puse deasupra toată spinarea raţei şi începu să înfulece.

— Tu nu iei carne, mă? îl întrebă pe Stoian, văzînd că sluga îşi scosese numai legumă goală.

Coteiul se gudură.

— Aştept să-mi dai osul dumitale, nene Chivule.

Baba Rada se uită la el în silă, pe sub broboadă, se uită la cîinele care aştepta lîngă cerdac, dînd din coadă. Întinse mîna şi-i aruncă pe furiş o bucală de pîine. Cu nasul în farfurie, Bocanu o simţi, de parcă ar fi avut mai mulţi ochi decît restul oamenilor.

— Hei, mai încet, babă Radă! mormăi, supărat. Mai încet cu mîncarea! Vrei să turbeze dă-l îndopi atîta?

Desprinse carnea de pe spinarea raţei, şi bucata lată de os i-o întinse Coteiului.

— P-ormă să-l dai lui Pripas! porunci, îmbunîndu-se.

Cîinele începu să scheaune, sub cerdac. Stăpînă-su îl certă cu gura plină:

— Haide, ajungă-ţi! Ajungă-ţi, calicule!

După ce sfîrşi varza, turnă deasupra două pahare de ţuică. Simţi îndată renăscîndu-i foamea. Fata se repezi să-i mai aducă, pe taler, o bucată de cîrnat şi o halcă de muşchi afumat, fripte în tigaie. Pentru ceilalţi masa era sfîrşită.

— Nene Chivule, se rugă Coteiul, cît mănînci dumneata, mă duc să-i ajut Linii la bucătărie.

Bocanu înghiţi gros, muşchi şi cîrnat, pipărate, amestecate într-un singur dumicat. Aşteptă ca înghiţitura să-i alunece în stomac, apoi, uşurat, întinse mîna la pahar.

— Du-te! încuviinţă, după ce paharul fu plin. Şi să stai p-acolo, că am treabă cu tine!

O dată cu el se ridică şi bătrîna şi se strecură în casă, pe nesimţite.

Jos, la lumina flăcărilor de pe vatră, Lina spăla cratiţele. În ceaunul de mămăligă, fierbea apă. Afară de Stoian, care avea grija ogrăzii, Bocanu nu ţinea nici un fel de slugă. Treburile casei le făcea bătrîna, ale bucătăriei Lina.

Acum Coteiul n-avea la ce să-i ajute Linii; se aşează pe un scăunel în uşa bucătăriei, şi rămase cu ochii la fată, privind-o cum robotea deasupra vetrei, cu obrazul înroşit de flăcări.

— N-ai nici o treabă, Stoiene? îl întrebă fata.

El răspunse abia după un răstimp, lăsîndu-şi ochii în jos cu sfială:

— Îmi place să mă uit la tine, Lino!

Pe sub sprîncene trăgea cu privirea la ea. În flăcările de pe vatră, obrazul fetei se făcu mai roşu. O lăsă cîteva clipe, apoi spuse deodată:

— Lino, tare eşti tu fată frumoasă!

Paşii lui Bocanu se auziră pe cerdac.

— Stoiene, unde eşti?

Coteiul: îi şi sărise în faţă.

— Aici, nene Chivule!

— Treci la socoteală, că vin şi eu după tine!

Bocanu mai întîrzie un timp pe afară. Se uită pe cer, să vadă cum va fi vremea, merse la poartă, cercetă zăvoarele şi clanţa.

— Babă Rado! Dă drumu la lumină!

În felinarul din mijlocul curţii se aprinse un bec mic, care răspîndi umbre galbene pînă spre grajduri.

Bătrînul luă gardul în lung, cercetîndu-l în amănunţime, încercă bulumacii dacă nu se mişcă, ocoli casa, trecu pe latura dinspre livadă, apoi prin spatele grajdului şi ajunse iarăşi la poartă. Pripas se ţinea pe urmele lui.

— Ai grijă, mă, să nu dea hoţii! îi vorbi stăpînul, încet, cum l-ar fi mîngîiat. Auzi tu, mă Pripase, că d-aia îţi dau mîncare!

După ce mai cercetă încă o dată încuietorile, se îndreptă spre odăiţa Coteiului şi intră, frînt de la mijloc, să încapă.

— Pune zăvorul! porunci, aşezîndu-se pe laviţă.

Coteiul se repezi să-i îndeplinească porunca.

— Am închis, nene Chivule!

— Trage perdelele!

— Am tras perdelele, nene Chivule!

— Acu scoate condeiul şi stai la masă.

Bocanu se mai uită o dată la fereastră, trase cu urechea afară, apoi începu să se caute în chimir. Chimirul lat, de piele groasă, avea numeroase buzunare cu clape, catarame, nasturi, copci şi închizători; era greu să nimereşti o despărţitură anumită, fără să ştii dinainte socotelile. Din fundul celui mai ascuns buzunar scoase un carnet cu scoarţele galbene, roase şi murdare de grăsime. Îl cercetă un timp, răsucindu-l cu mîinile mari, tremurătoare, pe o parte şi pe alta, pînă ce, în sfîrşit, cu o ultimă ezitare şi fără tragere de inimă, i-l întinse Coteiului.

— Mai scrim ceva, nene Chivule?

Chipul bătrînului se întunecă; în gîtlej începu să-i hîrîie maşinăria care se pornea înainte de a scoate o vorbă mînioasă. Maşinăria se învîrti însă numai de vreo cîteva ori şi se opri.

Peste zi fusese la Ploieşti, cum făcea cam o dată pe lună, cînd primea cupoanele şi se ducea să ia banii. Avea puncte de redevenţă la atîtea sonde, că nu le ştia numărul. Pentru partea cuvenită din producţie i se înmîna cupon aparte, pe care îl vindea singur. Banii îi punea pe la

bănci, nu la una singură, ca astfel să li se piardă urma. Dar nu se îndura să-i dea pe toţi; o parte îi aducea acasă şi-i ascundea într-o tainiţă din odaia cu gratii, unde afară de el nu intrau nici muştele.

Cîţi bani erau acolo şi cîţi la cutare sau cutare bancă nu putea să ştie nimeni. Taina se ascundea în carnetul soios, cu scoarţe galbene, unde scria socotelile Coteiul.

— Scrie!

— La care bancă?

Bocanu stătu o clipă la îndoială; vedea bine că trebuia să spună şi tot se mai gîndea dacă n-ar fi cu putinţă să scape, sau să amîne. După un timp răspunse, nemulţumit să-şi mai dezvăluie o taină:

— La aia mare, dîn Bucureşti!

Nu ştia numele băncilor. Coteiul le ghicea.

— Aia de lîngă statuie?

— Nu, ailaltă, mai-nainte; unde stă tramvaiu.

— Marmoroş Blank!

— Aia! Aşa vezi!

Coteiul căută în carnet fila băncii.

— Cît, nene Chivule?

În gîtul bătrînului începu iar să hîrîie. Vorbele scăpară scîrţîind, parcă agăţîndu-se şi rupîndu-se între dinţi:

— Jumătate!

Băiatul îl lăsă cîteva clipe, să nu-l supere. Pe urmă îl întrebă domol, făcîndu-se mic deasupra carnetului:

— Jumătate din cît, nene Chivule?

Bocanu înghiţi aer, anevoie; vinele de pe frunte i se umflară, apoi o dată cu aerul dădu şi vorbele afară:

— Trei sute!

Coteiul scrise cifrele în coloană, trei sute de mii, încet, cu grijă. Pe fruntea bătrînului, în locul vinelor trase înapoi sub piele, ieşiră broboane de sudoare.

— Şi jumătatea ailaltă?

— Ha?

— Restu? Unde să scriu, nene Chivule?

— Două sute la Ploieşti.

— La Banca Petrolului?

— Aia unde vine?

— În piaţă, peste drum de primărie.

— Acolo!

— Şi-o sută?

Bocanu tresări:

— Care sută? Dă unde ştii tu dă sută?

— Nu ştiu, nene Chivule!... Crezusem c-a mai rămas una.

— N-a mai rămas! Dă unde?

Coteiul înţelese că suta de mii pe care nu trebuia s-o treacă la socoteală ca să-i ştie urma, bătrînul o adusese acasă, o avea la îndemînă, la un loc cu alte sute nescrise în carnet.

Bocanu se trase pe laviţă mai înspre masă. Anumite ispite îi înfierbîntau inima.

— Ia vezi, cît face la un loc!

Stoian deschise la prima filă şi începu să socotească. Stăpînă-su îi urmărea condeiul cum se urca pe cifre, din jos în susul paginii, adunînd coloană după coloană.

Deodată, întinse mîna şi smulse carnetul.

— Lasă, altădată!

Băiatul începu să se linguşească, în panică:

— Nene Chivule, eu sînt piatră de mormînt! Mort, nene Chivule! Ce scriu, uit numaidecît!

Bocanu dădu drumul macaralei şi se ridică pînă ajunse cu capul în tavanul odăii.

— Păi altfel ar fi vai ş-amar dă tine! Aşa, dacă te porţi credincios, o să am eu grijă.

Inima băiatului se aprinse. Se repezi, îi apucă mîna şi i-o sărută, cu o pornire bigotă:

— Credincios pînă la moarte, nene Chivule!

Din uşă, stăpînă-su îl mai privi o dată.

— Stoiene! zise, stăpînindu-şi glasul ca să nu se audă afară. Bagă de seamă!

Rămas singur, Coteiul îi mai ascultă o vreme paşii umblînd prin ogradă. Îl simţi ducîndu-se spre poartă, de acolo în spatele casei. După un timp paşii reveniră în faţă, trecură pe la bucătărie şi urcară treptele cerdacului.

Băiatul dădu uşor perdeaua la o parte; la ferestrele din dreapta ale casei se aprinsese lumina. Atunci puse zăvorul la uşă, se aplecă sub pat, trase un cufăraş, îi descuie lacătul cu cheia ascunsă în fundul chimirului şi-i săltă capacul. Hainele lui orăşeneşti erau deasupra.

O clipă le privi, tulburat, apoi le scoase afară cu grijă, întîi haina, pe urmă pantalonii, le desfăcu, le cercetă în lumină, culese cu degetele cîte o scamă şi le întinse pe pat. După haine scoase cămaşa şi cravata; pantofii şi-i ţinea în spatele uşii. Mai aruncă o privire afară, pe sub colţul perdelei şi, asigurîndu-se că nu era nimeni, începu înfrigurat să se schimbe, îşi lepădă sumanul, chimirul, îşi trase peste cap cămaşa cusută cu arnici albastru şi-o luă pe cealaltă. Îşi aruncă din picioare cizmele, cioarecii şi începu să-şi îmbrace hainele.

Atingerea stofei subţiri, scoasă din obişnuinţă, îi aducea în suflet o tristeţe dulce, un amestec de amărăciune şi de speranţă.

Îşi trase pantalonii, îşi încălţă pantofii. Se simţea atît de uşor, încît nu se mai recunoştea, i se părea că se născuse acum încă o dată... Îşi legă cravata, desfătîndu-şi degetele, făcu un nod strîns şi rotund, la jumătatea gîtului. Cu fiecare din lucrurile lui vechi se găsea din ce în ce mai întreg pe el, însuşi, cum fusese altădată.

După ce îşi îmbrăcă haina neagră; sărăcuţă, mototolită, rămasă mică, luă din cufăr oglinda cu ramă de tablă, împodobită cu flori roşii în colţuri, o agăţă în perete şi începu să se privească. Nu izbutea să se vadă în întregime, dar adunîndu-şi părţile care apăreau pe rînd în oglindă, se recunoştea ca atunci cînd venise la început în schelă.

Cu pantofii aceştia galbeni, ascuţiţi la vîrfuri, peticiţi, dar cu multă cremă peste petece, atît de uşori, de fini, cu şireturi noi înnodate bogat ca nişte funde, cu bastonaşul subţire pe mîna stîngă, cu pălăria de paie dată pe ceafă, strîngînd condica la subsuoară, bătea drumurile de la o casă la alta şi potecile printre sonde, să scrie kilowaţii. După mulţi ani pierduţi pe la oraşe, după luni de foame şi de desperare, venise împreună cu alţi zeci de tineri, dezamăgiţi sau plini de speranţe, să se îmbogăţească în petrol, şi ajunsese în cea mai mică slujbă a Societăţii de Electricitate. Dormea pe unde apuca, pe la birou, pe la staţiile de transformatoare, mînca o dată la Salon, şi de şase ori pe săptămînă mezeluri din jurnal, dar nu se lăsa nici de hainele negre, nici de pantofii ascuţiţi, nici de baston şi pălărie.

Era singurul om din toată schela, care intra în casa lui Bocanu; o dată pe lună, cu condica la subsuoară, să scrie cifrele contorului. Altminteri, bătrînul, temător şi arţăgos, nu îngăduia pe nimeni, nici o rudă, nici chiar pe primar, pe jandarm, pe perceptor, cu care, cînd veneau după vreo socoteală, se certa pe deasupra gardului.

Pe Cotei îl lua în primire de la poartă, ca să-l apere de cîine, şi-l ducea drept în sală, la ceasornicul de electricitate, privindu-l tot timpul pieziş, cu neîncredere şi cu silă.

Băiatul veni lună de lună, sfios, cu condica la subsuoară, frîngîndu-se de mijloc, ducîndu-şi pînă la pămînt pălăria de paie.

— Să trăiţi, domnu Bocanu!

Bocanu se ţinea cu ochii pe el: cum cercetează ceasornicul cel negru, al cărui bîzîit i se părea o drăcovenie, cum ia creionul de după ureche, cum îi moaie vîrful pe limbă şi cum scrie în condică repede, fără să-i tremure mîna.

— Phua! Le-ai scris, mă?

— Le-am scris, domnu Bocanu.

— Şi nu mă-nşeli tu pă mine niciodată?

— Se poate?! Pe dumneavoastră, domnu Bocanu?!

— Phua! făcea mulţumit bătrînul.

Cu fiecare lună, neîncrederea începea parcă să i se-nmoaie. Ducîndu-l spre poartă, îl mai iscodea cîte unele, tot privindu-l dintr-o parte:

— Dă unde eşti tu, mă veneticule?

— De la Ploieşti, domnu Bocanu.

— Şi la ce-ai venit acilea?

— Am venit şi eu dup-o pîine. N-am pe nimeni.

Avea doar pe maică-sa, bătrînă, la Ploieşti, pe strada Coloniei. Nişte fraţi mai mari se pierduseră în lume. Socotea că-i mai bine să nu spună, să nu se-ncurce în cine ştie ce minciuni. Cînd lumea te ştie singur, răzbaţi mai bine.

Bocanu scuipa: phua! să-şi alunge înduioşarea.

Aşa mai trecea o lună. Prin octombrie Coteiul umbla cu un paltonaş subţire şi tot cu pălăria de paie.

— Na, mă veneticule, o pălărie dă la mine!

Miluitului, pălăria mocănească, peste hainele lui orăşeneşti, făcea să-i plesnească obrazul de ruşine. Cînd dădură ploile şi drumurile se prefăcură în mocirle, noroiul îi trecu peste pantofi, pînă la glezne. În timp ce citea contorul în sală, ridicat pe vîrfuri, Bocanu îl privi, cu un amestec de dispreţ şi milă. Pantalonii uzi se lipeau de picior, lăsînd să se vadă ţurloaiele slăbănoage.

— Mă, eu ţi-aş da neşte cizme d-ale mele…

În casa asta unde nu venea picior de om străin şi unde nu-l vedea nimeni, Coteiul învăţase să se milogească.

— Mare pomană ţi-ai face, dom Bocanu.

— Păi, de, mă, să-ţi dau! Haide, că te-a luat dracu cu subţirimile tale!

La poartă îl mai opri o dată, învins de încă o mărinimie.

— Na, mă, şi-o pereche dă cioareci. Dă-i şi tu la lucru să ţi-i facă pe măsură!

La Crăciun îi dădu un caltaboş şi o bucată de slănină.

— Mănîncă şi tu, mă veneticule, să mai prinzi putere!

Apoi îl întrebă, într-o doară:

— Şi pă cît munceşti tu, hai? Cît te plăteşte Ilectrica?

— O mie pe lună, domnu Bocanu.

— O mie?! Phua! Zece sute! Grozave parale!

— Vai de lume, domnule Bocanu! Pe cît alerg eu, de dimineaţă pînă seara!...

Luna următoare, bătrînului nu-i trecuse mirarea:

— Zece sute, mă? E, bune parale!

Şi privirea i se făcea din ce în ce mai iscoditoare. Nu-şi mai lua ochii de pe creionul Coteiului, cînd scria kilowaţii. Cu slovele venise oarecum în atingere, fiindcă de cîţiva ani învăţase să se iscălească, mare, crăcănat, pe contractele de concesiune. Cifrele însă rămîneau o taină în care nici nu încerca să pătrundă.

— Mă, tu nu le sminteşti niciodată?

— Nu există, domnu Bocanu!

— Şi ştii tu să le socoteşti bine?

— Păi se poate!? Dacă asta mi-e meseria!

Mai trecură luni pînă să-şi înfrîngă bătrînul nehotărîrea. Între timp îl mai miluia cu cîte unele, privindu-l dintr-o parte.

— Na, mă veneticule, o cămaşă dă la mine, că te-o fi umplut păduchii!

Şi încuind poarta, pe urma lui, îşi făcea socoteli, mormăind cu nemulţumire:

— Zece sute! Hm! Hm! Bune parale!

De Paşti Coteiul era plecat de la Societatea de Electricitate. Bocanu îl luase în curte, cu casă, masă şi cinci sute de lei pe lună.

Privindu-se în oglindă, îşi amintea cum lepădase unul cîte unul vechile lui veşminte, ca să treacă la portul stăpînului. Îşi duse mîinile pe piept şi începu să mîngîie stofa hainei. Simţea buza de jos mişcîndu-i-se, fără voie, ca la copiii gata să plîngă. Aşa îl apuca tristeţea, cîteodată. Atunci îl bătea gîndul să fugă, să se întoarcă la oraş... Dar îşi aducea aminte: strada Coloniei, ţiganii gonindu-l cu pietre, mahalagiii beţi ţinîndu-i calea, făcîndu-se că se uită la stofa hainei şi ciupindu-l barbar, cu degetele lor groase:

— E de lînă, puţică?

Un val de ură i se ridica în suflet. Strîngea fălcile şi în scrîşnetul, lor i se părea că aude scrîşnindu-i hotărîrea din inimă. Avea să se întoarcă acolo, însă altădată şi cu altă putere.

Stăpînit de această îndîrjire lăsă oglinda, se aplecă peste cufăr şi scotoci la fund, sub boarfe, de unde scoase o carte cu scoarţele vinete. I-o împrumutase mai de mult secretarul primăriei. Aruncă încă o privire afară, apoi se aşeză pe pat, sub becul din tavan şi se apucă s-o răsfoiască. Pe scoarţa roasă scria, cu litere negre: „Codul Civil Român – din 4 decembrie 1864”.

Cartea se deschise de la sine, nu departe de cap, într-un loc mai bătătorit. Coteiul se aplecă înfrigurat deasupra paginii îngălbenite şi începu să recitească textul ştiut aproape pe de rost:

„Titlul VII; despre adopţiune; Capitolul I; Adopţiunea şi efectele sale, articolul 309…”

Gîndurile îi fugiră printre rînduri, sălbatice, hămesite, căutînd parcă să străbată hîrtia, să macine literele: „…articolul 315: Cel adoptat… asupra moştenirii… aceleaşi drepturi ca şi copiii născuţi din căsătorie…”

Aici Coteiul se opri, fără voie. Chipul Linii îi apăru în faţă, între articolele Codului. Gîndurile i se despărţită, se alungară unele pe altele, frămîntîndu-se, lovindu-se de piedici şi de îndoieli: „Dar dacă nenea Chivu… Dar dacă Lina… Dar dacă…” Pe urmă dădu paginile, şi cartea se aşează singură la alt loc umblat: „Despre contractul de căsătorie… articolul 1233… averea ce se aduce bărbatului din partea femeii… articolul 1242… numai bărbatul are administraţiunea…”

Citi articolul ştiut pe de rost, şi între articole se împletiră gînduri: „Dar dacă nenea Chivu… Dar dacă…”

Se opri şi trase cu urechea afară; o uşă parcă scîrţîise sus. Îndată îl auzi pe stăpînă-su scuipînd de pe cerdac: Phua!

Coteiul sări, înspăimîntat, peste întrerupătorul luminii şi-l suci, cum ar fi vrut să sucească tot peretele. Pe întuneric, tremurînd, ascunse cartea sub boarfele din cufăr, şi începu să se dezbrace repede. După cîteva mişcări, cum nimeni nu se apropia, se opri să asculte; îşi auzi doar inima bătînd. Ridică uşor colţul

perdelei. Bocanu se plimba pe cerdac, în cămaşă de noapte, cu picioarele goale.

Deodată îl văzu oprindu-se cu ochii spre odăiţa lui, ca şi cînd ar fi simţit ceva.

— Te-ai culcat, Stoiene?

Inima Coteiului îngheţă. Să răspundă, să se prefacă adormit? Îi era teamă să nu-l găsească stăpînul în hainele orăşeneşti, dar îi era necaz să creadă că se culcase atît de curînd. Se hotărî, acceptînd riscul; trase zăvorul şi, cu inima prăpădită, scoase doar capul afară:

— M-am culcat, dar nu dormeam, nene Chivule!

— Şi ce făceai, mă?

Linguşirea umbla prin vine, de parcă ar fi făcut parte din sînge.

— Mă gîndeam la dumneata, nene Chivule!

Un scuipat mare, de mulţumire, se prăvăli peste cerdac.

— Phua! Acum culcă-te şi tu, că-i tîrziu, mă Stoiene!

7

Copila se întorcea de la Poiana Ursului cu braţele pline de flori sălbatice. Pînă acasă avea de mers mult; trebuia să coboare tot dealul, printre sondele şi atelierele Societăţii, să urce culmea care împărţea schela în două şi, lăsînd în stînga piaţa, să ia în lung tot Drumul Părăsit.

Nu se grăbea însă, se învăţase să umble pe coclauri fără să ţină socoteala de ore, şi, cum n-avea nici o grijă, cobora poteca jucîndu-se, sărind într-un picior peste şanţuri, aplecîndu-se din fugă pe sub cablurile şi conductele care-i tăiau drumul, făcîndu-şi vînt peste jgheaburi şi bariere, cu fusta de stambă pînă la jumătatea coapselor. De la genunchi în jos, picioarele subţiri, arse de soare, păreau de bronz, în vreme ce mai sus păstrau o culoare aurie. Era încălţată cu sandale roşii, băieţeşti, fără tocuri. Praful îi îmbrăca gambele pînă la jumătate, accentuîndu-i aerul de sălbăticie. Părul auriu, în inele, dat peste cap şi jucîndu-i pe umeri, rămînea în aer la fiecare săritură, dezgolindu-i ceafa subţire. În cheutoarea bluzei îşi prinsese o floare mică, roşie, a cărei tijă o simţea dedesubt, pe piele, pînă între sîni, ca o mîngîiere. Îşi pusese o floare şi în păr, la ureche, dar îi cădea într-una şi trebuia s-o ridice din mers, cu o mînă.

Văzînd-o cum coboară jucîndu-se, oamenii de la sonde lăsau o clipă lucrul, s-o privească; o cunoşteau toţi, fiindcă printre picioarele lor se învîrtise de cînd era mică.

— Dă-ne şi nouă o floare, Copilo!

Fata sărea şanţul la ei, scotea din maldăr cîte o floare şi le-o întindea rîzînd.

Cei mai din jos găseau pricină să-i ţină şi ei calea:

— E! Păi nu aşa! Trebuie să ne dai şi nouă!

— Vă dau! Am destule!

Ajungînd în dreptul Cazinoului, auzi patefonul şi se opri să asculte. Avea un cap ciudat, căruia îi lipsea puţin să pară diform, şi astfel căpăta o graţie nestabilă, în primejdie să piară la prima mişcare. Cum stătea încruntată, străduindu-se să recunoască melodia, fruntea îşi arăta mai bine cele două bolţi, ca un semn de încăpăţînare deasupra sprîncenelor. Ochii, într-o umbră violetă, păreau nefiresc de înfundaţi în orbite, desigur o moştenire paternă, dar tălmăcită nu în asprime, ci într-o fragilitate contemplativă. Sub fruntea boltită, nu înaltă, în schimb foarte largă, restul feţei apărea mai îngust decît era în realitate, şi astfel chipul ei se întipărea în minte, de la întîia privire. Dacă n-ar fi avut colţurile rotunjite, cu aceeaşi ciudată graţie care-i caracteriza figura, bărbia ar fi părut aspră, geometrică, păstrînd în forma ei un fel de neastîmpăr şi de agresivitate. Pielea obrazului, arsă de soare, rămăsese sidefie pe la tîmple, sub

bărbie şi pe jumătatea umbrită a grumazului, şi datorită acestor tonuri, neegale, faţa părea foarte colorată.

Melodia patefonului nu-i era necunoscută, dar din numeroasele tangouri auzite, cu greu putea deosebi pe unul de altul. Îi plăcea ritmul lor, care îi pornea un fel de freamăt în şolduri, de unde cobora pe picioare cu înfiorări languroase.

— De unde vii, Copilo?

Domnul Bilaşcu, în pantaloni albi şi cămaşă de tenis, cu burta proeminentă, se ivise în uşa Cazinoului.

— De la Poiana Ursului! răspunse Copila.

Rîdea, arătîndu-şi toţi dinţii, mărunţi şi albi, plini de sănătate, ca ai unei mici jivine. Peste dinţi, pielea buzelor, întinzîndu-se, se subţia atît, încît te aşteptai să plesnească, să vezi ţîşnind sînge.

— Hai să asculţi patefonul!

Fata îşi simţi inima bătînd.

„Dă-i Doamne să fie! Dă-i Doamne să fie!” se rugă în gînd, cu o ardoare aproape dureroasă, care punea pe chipul ei zglobiu şi copilăros un neaşteptat văl de gravitate, de încordare şi parcă de tristeţe.

Tocmai omul pe care ar fi vrut să-l vadă într-una umbla mai puţin pe drumuri. Ea îi ţinea mereu calea, dar uneori treceau săptămîni întregi fără să-l întîlnească. Nu ştia nici unde şade, nici cum îl cheamă, şi nu îndrăznea să

întrebe pe nimeni. La Cazinou venea cîteodată, să joace şah cu domnul Cosma, bătrînul, casierul Societăţii.

„Dă-i Doamne să fie acuma!”

— Cucoane sînt? întrebă, stînjenită.

Copila îşi dădea seama că dacă inginerii şi funcţionarii o opreau pe drum să-i vorbească, sau o primeau prin case, dăruindu-i sticluţe cu parfum şi alte mici lucruri frumoase, nu o socoteau mai mult decît putea să fie ea faţă de dînşii. Dacă erau cu nevestele, care totdeauna apără rangul bărbatului, nu-şi îngăduiau niciodată s-o cheme, şi cînd îi întîlnea cu ele, ea avea buna-cuviinţă să treacă fără să-i vadă.

— Nu sînt! răspunse domnu Bilaşcu. Hai, vino!

Sîmbăta la Cazinou se făceau serate familiale. Atunci membrii coloniei veneau cu soţiile şi cu fiicele lor şi petrecerea decurgea searbădă. Masa biliardului se acoperea, şahul şi tablele se strîngeau în dulap, mesele verzi de pocher se îngrămădeau într-o odaie unde nu intra nimeni, iar popicăria se încuia. Bufetul fiind organizat de doamne, se bea temperat, mai mult răcoritoare fără alcool.

În celelalte zile ale săptămînii, Cazinoul rămînea la dispoziţia bărbaţilor. Atunci nimeni nu-i silea să asculte concerte scîlciate de pian, ci puneau la patefon plăcile pe gustul lor. De curînd apăruse şi un aparat de radio, cel mai

perfecţionat, într-o cutie cît un dulap, cu numeroase butoane şi cadrane magice. Unii spuneau că are cinci lămpi, alţii şapte, sau zece; cifrele însă nu se opreau aici; circulau ca nişte legende. Cei care nu-l văzuseră ajunseseră să vorbească despre vreo douăzeci şi patru, adăugînd că atîtea lămpi mai avea un singur aparat în ţară, acela de la palatul regal. În orice caz, era sigur că putea să prindă chiar America, dar numai la ora trei dinspre ziuă, şi cine avusese răbdarea să aştepte această oră fără să se îmbete auzise un hîrîit, care s-ar fi putut într-adevăr, să provină de la postul american Shenectady.

Între ei bărbaţii se simţeau totdeauna bine; puteau să-şi scoată hainele, să-şi descheie cămăşile la gît, să joace nesfîrşite partide de biliard sau de table, să bea ce şi cît doreau, fără să le ţină nimeni socoteala.

Copila deschise portiţa şi alergă aerian spre intrare. Domnul Bilaşcu îi făcu loc să treacă. Fetiţa aceasta neîmplinită îi tulbura mai ales pe bărbaţii trecuţi de prima tinereţe, cu gesturile ei primitive, de sălbăticiune. Ei se purtau cu ea cum s-ar fi purtat cu propria lor fiică, luîndu-şi un aer părintesc, protector, crezînd că nimeni nu le poate bănui gîndurile şi dorinţele.

Dînd cu ochii de parchetul lucios, Copila se opri în prag, deşi nu-l vedea prima oară. Domnul Bilaşcu găsi prilejul să-i cuprindă umerii cu braţul.

— Haide, intră, nu te mănîncă nimeni!

Ea îşi privi picioarele colbuite. De cîte ori venea aici, luciul parchetului îi lua tot curajul. Dădu să spună ceva, însă de emoţie rămase la prima silabă, transformînd-o într-o exclamaţie speriată.

Avea un glas subţire, friabil, ieşit ca din nişte coarde de cristal, care te-ai fi aşteptat să se frîngă la o vorbă mai tare. Se exprima mai mult prin exclamaţii, şi exclamaţiile ei, de bucurie şi de mirare, erau sunete ciudate, scurte vibraţii ale cristalului, atît de subţiri şi incerte încît se ridicau deasupra registrului firesc, îşi pierdeau timbrul uman şi semănau cu chemările oiţelor, speriate şi pline de muzicalitate.

La capătul celălalt al sălii, pus pe bufetul de stejar, patefonul cînta „Organito della tarde”. Alături cîţiva bărbaţi discutau, în picioare, cu paharele în mînă. Un chelner în bluză albă vîntura uşa învecinată, plecînd cu sticlele goale, ca să aducă altele pline. În mijloc se juca biliard. Jucătorii erau în cămăşi, cu mînecile suflecate; cînd se opreau să dea cu cretă pe vîrful tacului, suflau greu, de parcă ar fi lucrat cu sapa. În jurul mesei de biliard, alţi cîţiva urmăreau lupta, făcînd glume pe socoteala jucătorilor. Cei mai mulţi se cunoştea că abia veniseră din schelă; erau îmbrăcaţi în haine de dril, cu gaică la spate şi cu buzunare aplicate, cu obişnuiţii pantaloni bufanţi şi cu jambiere roşii de piele.

La două mese, sub ferestrele înroşite de soare, se juca table; partenerii erau zgomotoşi, se batjocoreau la mişcările greşite, sau la zarurile proaste şi izbeau cu sete piesele, în fundul cutiei.

Copila căută cu ochii prin colţuri, tot trăgînd nădejdea să-l vadă. Apoi îl zări pe domnul Cosma în fund, singur, aplecat deasupra şahului. Încordarea îi slăbi dintr-o dată. Dacă nu era, de ce să-şi mai prăpădească firea degeaba?

— Ce faci, Copilo? strigară cîţiva, întorcîndu-se spre uşă.

Fata scăpă de sub braţul domnului Bilaşcu, fugi spre ei şi le rîse, arătîndu-şi, cu un fel de plăcere ascunsă, dinţii albi.

— Ia uite! De unde ai strîns atîtea flori? Nu ne dai şi nouă?

— Ba cum să nu!

Trecu de la unul la altul, silindu-se să nu pară speriată, şi le întinse din florile ei sălbatice. Numai jucătorii de biliard îşi văzură de partidă, făcîndu-i semn să-i lase în pace. Copila le zîmbi, fără să se simtă jignită.

Domnul Bilaşcu îi aduse de la bufet un pahar cu o băutură roşiatică. Ea se ridică pe vîrfuri, să privească în pahar, de parcă n-ar fi văzut altfel; era doar un gest de neîncredere şi timiditate.

— Ce-i aici?

— Ceva bun.

— E dulce?

— Ca tine.

Vorba o făcu să roşească.

— Aşa-i că-i dulce?

— E, dar înţeapă.

— Nu-ţi place?

Nu-i plăcea. Domnul Bilaşcu se aplecă spre ea şi-i spuse la ureche, ca pe o taină:

— Ce-i numai dulce, nu-i bun! (Se alintă, ca un copil nedreptăţit:) Mie nu mi-ai dat o floare!

Copila nu răspunse; se oprise cu ochii la domnul Cosma, care juca şah de unul singur. Îi veni să rîdă, dar rîsul i se stinse repede pe buze. „Dă Doamne să vină!” se rugă, întorcînd privirea spre uşă.

Domnul Bilaşcu se aplecă peste braţul de flori.

— Mă laşi să-mi aleg cu una?

Îi simţi mîna răscolind florile, oprindu-i-se, ca din întîmplare, pe sîni; cunoştea obiceiurile bărbaţilor. Înainte, nu o supărau unele gesturi ale lor, mîngîieri fugare şi neprecizate, şi nici nu se socotea vinovată dacă se făcea că nu le înţelege, prilejuindu-le o plăcere fără ca ea să piardă ceva. Domnul Bilaşcu voise odată s-o sărute; ar fi stat, dacă nu i-ar fi fost teamă de mustăţile lui. Acum însă, numai gîndindu-se i se făcea silă.

— Vreau să iau cea mai frumoasă floare a ta! gîfîi domnul Bilaşcu în urechea ei.

Copila îi simţi mîna pe sub flori apăsîndu-i sînii; îi alunecă uşor de sub braţ.

— Hai să punem plăci!

— Ai învăţat să dansezi?
— Puţin.
— Ce-ai învăţat?
— Tango; şi foxtrot.
— Dar boston?
— Asta-i mai greu.
— Vino într-o zi la mine şi te învăţ cu.
— Copilo, pe noi ne-ai uitat? o chemă unul din cei care vorbeau în picioare lîngă bufet. Nouă nu ne dai flori?

Jucătorii de biliard terminară partida cu gălăgie mare. Unul veni vesel, cu braţele întinse spre maldărul ei de flori:

— Astea toate le-ai păstrat pentru mine?

Domnul Bilaşcu simţi în inimă o înecătură de mînie. Nu vedea chipul Copilei, dar după felul cum i se zguduiau umerii firavi, înţelese că ea rîdea.

Fata îşi apăra florile cu pieptul aplecat peste ele.

— Nu toate! Mai trebuie să duc şi acasă.
— Ce-ţi nevoie de flori dacă eşti tu?

Ea ştia că toate erau numai vorbe, spuse să sune frumos. Şi vorbele acestea îi plăcuseră odată, şi felul cum erau spuse, şi oamenii care le spuneau, ca s-o incinte. Acum n-o mai interesau vorbele lor. Pe ferestre se vedeau aprinzîndu-se lumini la sonde.

„Poate că mai vine!”

— Mergi cu mine sîmbătă la Ploieşti? Vreau să-ţi cumpăr o rochie frumoasă.

Copila ştia cîte ceva de unele care plecaseră la Ploieşti.

— Are la domnu Dumitrică mătase cîtă vrei!

Se uită cu coada ochiului spre uşă, apoi îşi întoarse iar privirea la domnul Cosma, care muta figurile, cînd dintr-o parte, cînd din alta, tăcut, fără să ţină seama de ceilalţi.

Era singurul jucător de şah din toată schela; în mijlocul vieţii lor zgomotoase şi plină de mişcare, nici unuia nu-i plăcea jocul greoi, purtat mai mult pe dinăuntru, prin creier, decît pe dinafară. De cînd se deschisese drum de sonde înspre Runcu şi venise acolo un inginer nou, îşi găsise în sfîrşit partenerul. Îl prindea rar, dar atunci stăteau aplecaţi deasupra jocului de după prînz pînă spre miezul nopţii. Aşa îl văzuse Copila întîi, şi nemişcarea lui o uimise. Altminteri nu avea nimic care să-l deosebească de ceilalţi ingineri tineri, fiindcă ei nu numai că umblau îmbrăcaţi la fel, dar aproape că şi la chip semănau unii cu alţii.

„Oare o mai veni?” se gîndea, privind masa de şah.

În colţul acela, îndepărtat de ferestre, se făcuse întuneric. Domnul Cosma se topise în umbră. Numai piesele albe de fildeş se vedeau, răsfrîngîndu-şi lumina în piesele negre, care din cînd în cînd scoteau cîte o sclipire de antracit.

Chelnerul ieşi din spatele bufetului şi suci pe rînd întrerupătoarele electrice. O parte din becuri se aprinseră în lustre, făcînd să ţîşnească

din întuneric luciul parchetului frecat cu ceară. Copila îl văzu pe domnul Bilaşcu deschizîndu-şi loc cu pîntecele.

— Ce aveţi cu fata? Ia lăsaţi-mi fata în pace!

— Trebuie să mă duc, spuse ea, cu ochii la ferestrele întunecate, mai mult amărîtă că pleacă, decît îngrijorată.

Domnul Bilaşcu încercă s-o oprească, dar îi alunecă îndemînatică pe sub mînă şi dădu fuga ocol sălii ca să-şi ia rămas bun de la toţi. Domnul Cosma tocmai mutase o piesă şi părea foarte mulţumit; un zîmbet moale, cald, plin, îi scălda ochii, din ochi îi aluneca pe faţă şi se oprea în mustaţa mare, albă.

— Ai mai dat pe la noi, fetico? o întrebă mîngîindu-i obrazul. Tatul matale ce mai face?

— E bine, sănătos.

Domnul Cosma dădu să mai spună ceva, dar în clipa aceea îi veni în minte mişcarea pe care se gîndea s-o facă în locul partenerului absent şi se aplecă deasupra mesei.

Aşa o oprea bătrînul să-i spună o vorbă de cîte ori o vedea pe aici. Aşa se întîmplase şi în ziua cînd apăruse celălalt. El stătuse neclintit, cu bărbia în pumni şi cu coatele pe masă, mestecînd între măsele, alene, capătul pipei. Îi rămăsese de atunci în nări un miros dulce-amărui şi înecăcios, de tutun stins, pe care îl simţea de cîte ori se gîndea la el.

Nu înţelegea de ce nu semăna cu ceilalţi, de ce n-o privea şi nu-i spunea o vorbă. L-ar fi

ascultat oricît, orice i-ar fi spus. Nici o clipă măcar nu-şi ridicase ochii spre ea.

„Degeaba, nu mai vine!”

Îl mai privi o dată pe casier, cu părere de rău. Dacă ar fi ştiut cît de cît jocul, s-ar fi aşezat în faţa lui, pe scaunul gol.

Afară se întunecase pe deplin. Zgomotul schelei se potolise; nu se mai auzeau, ca la venirea ei, loviturile surde ale sapelor şi zornăitul lanţurilor la sonde. Numai motoarele electrice bîzîiau înfundat în barăci, iar cele cu benzină pufăiau rar în eşapamente. Roţile din vîrful turlelor, neunse, scîrţîiau pe felurite şi nenumărate tonuri, ca nişte greieri mari ascunşi în întuneric.

Auzind uşa, cîţiva cai legaţi la stănoage în stînga intrării ridicară capetele, bătînd nerăbdători cu copita în pămînt.

— Domnii ingineri mai rămîn! le spuse Copila, ca unor oameni.

Caii sforăiau, se smuceau nemulţumiţi în frîuri.

— Haide, haide! Tot mai bine cal de inginer, decît la hegnă!

Porni la vale cu mersul ei alcătuit din alunecări, zboruri şi plutiri. Ghicea în întuneric şanţurile, plana peste ele, simţea de la distanţă cablurile, conductele, se prelingea fluidă pe dedesubt.

După un şir de sonde întunecate, pe dreapta se ridicau cazărmile Societăţii. Erau clădiri

mari, de scînduri, vopsite cărămiziu, cu un etaj nu prea înalt, cu pridvoare lungi prin faţa uşilor. Sus duceau scări de lemn exterioare, ca la coteţele de porumbei. Pe ferestrele luminate slab se vedeau oamenii pregătindu-se de culcare. Alţii, aşezaţi pe balustrada pridvorului, îşi sfîrşeau cina desfăcută pe genunchi: pîine, ceapă, ardei graşi şi castraveţi. Jos aveau nedespărţitul zimbil înnegrit, din care ieşea gîtul clondirului de apă, înfundat cu cocean de porumb.

Dincolo de cazărmi urma o bucată de loc întunecată; abia ghicite împrejmuiri de sîrmă închideau gurile unor vechi puţuri părăsite. De cîte ori trecea prin dreptul lor, îşi simţea inima strînsă. În nopţile întunecoase tot se mai întîmpla să cadă cîte un om. Dar mai des căzeau caii de la hegne, căluţii mici, lăsaţi noaptea slobozi să caute printre sonde smocurile rare şi sărace de iarbă arsă. Uneori sondorii auzeau nechezatul lor sfîşietor, ca un strigăt de moarte... Ceilalţi cai înţepeneau în loc, şi aşa îi găseau dimineaţa, cu picioarele intrate în pămîntul moale, tremurînd, respirînd cu spaimă.

Copilei i se rupea inima de mila lor; ar fi vrut să aibă o putere, să-i scoată de la hegne, să pună motoare în locul lor, ori să nu mai pună nimic, să astupe puţurile, şi caii să-i strîngă într-o poiană din pădure, unde să pască iarbă curată, grasă, iar ea să-i ţesale, să le

împletească părul cozilor, şi în coame să le pună flori.

La cotul drumului, apăru alt şir de sonde; cîteva erau întunecate şi tăcute, la altele se lăcărea; se auzeau curelele de transmisiune plesnindu-se. Copilei i se părea mereu că tot bat pe cineva. Cablurile, desfăşurîndu-se de pe tamburi, aveau o vibraţie prelungă, care se transmitea turlelor şi, cu toate că nu făcea să se nască nici un sunet, se simţea între sonde ondulînd întunericul.

Cînd ajunse aproape de fundul văii, fata se pomeni în faţă cu lumina unui bordei de pe marginea drumului. Pe uşa bordeiului, dată în lături, se vedea înăuntru, de o parte şi de alta, cîte un pat de scînduri acoperit cu rogojini înnegrite de păcură. În fund, pe o măsuţă cu picioarele bătute în pămînt, ardea o lampă; vîntul făcea flacăra să fluture, şi sticla era rău afumată.

Copila se opri o clipă în drum.

— Bună seara!

În uşă ardea un foc de găteje, şi deasupra flăcărilor, pe pirostrii, fierbea un ceaun negru. Un om presăra stîngaci mălai în apa care-i aburea pumnul. Se întoarse mirat, umblînd greu cu ochii în întuneric.

— Bună seara! răspunse, în sfîrşit, luminîndu-se la faţă. Tu erai, fetico?

Alt om stătea alături, ghemuit în ţărînă, aşteptînd să se facă mămăliga. Un al treilea ieşea pe uşa bordeiului cu o doniţă în mînă.

— Da dă unde vii tu noaptea? o întrebă, mirat, primul.

— De la Poiana Ursului.

— Pă cine minţi? Nu eram sus la sondă cînd ai dat devale?

— Lasă fata, n-o mai necăji, îi luă apărarea omul care venise cu doniţa.

Celălalt săltă ceaunul de pe foc (lumina focului crescu dintr-o dată) şi-l aşeză jos între opinci.

— Să cam dă cu inginerii! mormăi, umblînd cu ochii după făcăleţ.

Copila sări şanţul la el şi-l împinse deoparte.

— Lasă, că mestec eu, asta-i treabă de femeie! Ce te pricepi matale?

— Da lui tat-tu bătrînu i-ai făcut mămăligă azi?

— I-am făcut, că n-o să-l las să moară de foame!

— Nu prea te ţii dă casă tu, bag dă seamă!

Copila nu mai răspunse; mesteca mămăliga.

— Altfel ai fi vrednică!

Focul pîlpîit arunca pe faţa ei valuri roşii. Absorbită de treabă, nu mai lua seama la vorbele sondorilor. După ce termină să mestece, udă făcăleţul, netezi faţa mămăligii, o puse să se răscoacă, apoi luînd ceaunul de toartă îl

răsturnă dintr-o mişcare cu faţa în jos, pe fundul de lemn aşezat în ţărînă.

— Acum poftă bună!

Îşi luă florile de jos şi sări şanţul.

— Mulţumim, stai la masă!

Fata se pierdu în întuneric. I se auzi numai glasul, vibrînd limpede şi subţirel:

— Nu stau, am întîrziat acasă!

Luminile sondelor abia ajungeau ici, colo, pînă în şanţul drumului. Nici stelele, deasupra, nu erau mai luminoase. La o sondă, aproape de creastă, Copila se mai opri o dată. Sondorul stătea tăcut după tambur, cu mîinile pe pîrghii, urmărind înfăşurarea cablului. Se auzea lingura apropiindu-se, izbindu-se de coloană. Becul slab, prins de o grindă, îşi pierdea jumătate din lumină în apărătoarea de sîrmă.

Copila sări şanţul.

— Bună seara!

Omul o privi nedumerit pe sub marginea pălăriei.

— Ce cauţi tu aici?

Zgomotul maşinilor îi acoperea glasul. Copila nu auzi; se apropie de el, cu mîna la ureche.

— Ai?

— De unde vii noaptea?

— De la Poiana Ursului.

— Acuma?

— Păi cînd?

— Da acasă ce-ţi spune?

Corniţele Copilei prinseră lumina pieziş.

— Na o floare!
— Nu mai stai?
— Nu, am şi altă treabă.

Ieşind de la lumină, noaptea i se păru mai întunecată; aşteptă să i se deprindă ochii, apoi porni repede în sus, răscolind praful din mijlocul drumului. Curînd simţi sub picioare vîrful dealului. Spre stînga, în piaţă, nu se mai vedeau nici oameni, nici lumini. Era tîrziu, dar nu avea de ce să se zorească. Pădureţu îşi lua singur mîncarea din ştergarul atîrnat în tindă şi se culca, fără să-i ţină ei seama.

Îi era frică să meargă noaptea pe Drumul Părăsit, şi-i plăcea în acelaşi timp. Singurătatea lui era plină de taină, parcă ducea spre o altă lume, şi ea tot visa că într-o noapte, în loc să ajungă la casa lor săracă, va ajunge la un palat de cleştar, ca în basme.

Pe văile care se deschideau în sus, prin pădure, veneau valuri umede de răcoare. Uneori văzuse plutind printre copaci fuioare albe, destrămate, şi-i păruse că sînt zîne îmbrăcate în văluri.

Aproape de casă, se opri. Auzise glasul lui taică-său şi al lui Motoacă, afară, pe prispă.

— Zi, l-a răzbit şi pă Erei? spunea bătrînul.

— L-a răzbit!

Copila se aşează în iarbă, între copaci, cu picioarele adunate sub ea, aşteptînd să-i vadă plecaţi.

Taică-su tăcu un timp, apoi întrebă, cu acelaşi glas:

— Şi-i bucuros, hai?

— Bucuros.

— Păi nu?! Şi-o ţine într-o beţie, aşa-i?

— Aşa-i!

Bătrînul strînse ciomagul în mîini. Motoacă încercă să-l împace.

— Fiecare cu norocul lui!

Apoi băgă mîna în buzunarul de la betelia pantalonilor şi scoase cu gesturi stîngace un ceasornic. Cu mîna cealaltă, din alt buzunar, scoase chibriturile.

— Ia scapără dumneata, moşule! Să vedem cît s-o fi făcut.

— La ce să strici chibritu? Parcă nu poţi fără ceas?!

— Hai, scapără, că n-o fi moarte de om pentru un băţ!

La lumina chibritului, luci un ceasornic elegant, foarte plat, cu capacele de aur. Cadranul scotea ape opaline, pe care se brodau cifrele negre şi arătătoarele cu cizelura fină.

— Nouă şi un sfert!

Băiatul nu se îndura să-şi ia ochii de pe cadran, însă chibritul se stinse. Închise capacul, făcînd să pocnească încet, muzical, zăvoraşul, şi rămase cu ceasornicul în mînă, căutîndu-i cu degetele în întuneric monograma săpată în aur.

— Zi, aţi vîndut! reluă vorba bătrînul.

Motoacă oftă:

— Am vîndut o bucată.

Vînduse o sfoară de pădure, în spatele casei. Negustorul dăduse numai o arvună, restul avea să-l plătească în iarnă, după ce desfăcea şi el lemnele tăiate. Luase patruzeci de mii şi alergase la oraş, după cumpărături, pentru surori şi pentru casă. Se întorsese abia adineauri. Nu adusese mare lucru; la oraş i se întîmplase o istorie ticăloasă... Ticăloasă, ori naiba ştie!?

— Ia mai scapără, moşule!

Şi-ar fi privit toată noaptea ceasornicul.

— Tu te-ai prostit, mă Ionică!

Motoacă se uită la ceas cu o plăcere chinuită de nelinişte, de remuşcare şi de îndoieli.

— Nouă şi douăzeci! Ia să mă îndrept şi eu spre casă!

— Hai că te duc pînă-n drum!

Copila îi lăsă să treacă, apoi se ridică şi din două sărituri fu pe prispă. Cîinele veni să se gudure, scheunînd la picioarele ei. Îngenunche şi-i luă grumazul în braţe.

— Ce faci tu, mă Haiducule?

Îl auzi pe vără-su, în timp ce se îndepărta pe potecă:

— Luna nu mai iese?

Iar bătrînul blestemă, tîrşîindu-şi opincile:

— Măcar dă n-ar mai ieşi! Nici luna, nici soarele! Să îngheţăm toţi!

Cînd ajunseră în Drumul Părăsit, copacii din marginea pădurii se traseră în lături. Pe dealuri

se vedeau puzderie de lumini slabe, sclipind; parcă era cerul, cu stele, răsfrînt într-o apă neagră.

Pădureţu se opri şi ascultă zgomotul înfundat al sondelor.

— Nu mai tac, mă Ionică! Nu mai contenesc, nu să mai satură… O să ne lase pămîntul gol pă dădăsubt, şi-o să ne cufundăm pînă în iad, să ne pună dracii la cazne!

— Hai, moşule, plec şi eu acasă; du-te de te culcă!

Motoacă porni repede spre casă. După cîţiva paşi gîndul i se întoarse iarăşi la ceasornic. Îşi trecu pachetele cu cumpărături în stînga, iar cu dreapta se căută în buzunarul de la betelie.

Fusese o istorie ticăloasă. Îl ardea de mult inima după un ceasornic, dar niciodată nu-şi închipuise că o să se aleagă cu unul de aur!

Într-o vitrină, la Ploieşti, ştia un Roskopf-Patent, de ceferist, cu capacul negru şi cu o locomotivă pe cadran. Cum ajunsese, dăduse fuga Ia prăvălie. Roskopful era la locul lui, în vitrină…

Se plimbă de cîteva ori, în sus şi-n jos, se opri, îl cercetă, iar plecă, pînă ce, în sfîrşit, îşi făcu curaj şi deschise uşa. Interiorul prăvăliei îl zăpăci, pereţii nu se vedeau de rafturi, şi-n rafturi erau ceasornice de toate felurile, de buzunar şi de mîna, puse pe cartoane îmbrăcate în catifea, ceasornice de masă, în blocuri de marmură ornamentală, cu cîte o femeie goală de

o parte şi de alta, sau cu amoraşi ducînd în spinare tolbe cu săgeţi. Altele erau montate în cutii de lemn lustruit, între rafturi se înşirau pendule, unele mici, agăţate în perete, altele înalte, cît nişte dulapuri. Pe geamurile lor de cristal se vedeau limbile mari, ca ale unor clopote de biserică, pendulînd rar, solemn, ca nişte cădelniţe; cele mici aveau o mişcare repezită, cum ar fi dat nişte căţei din coadă. Pe dreapta, din uşă pînă în fund, se întindea o tejghea, toată de sticlă, lăsînd să se vadă dedesubt altă mulţime de ceasornice, de cureluşe, de inele şi de lănţucuri.

Lui Motoacă i se păru că picase în maşinăria unui ceasornic uriaş. O domnişoară frumoasă, cu genele rare şi lungi, încîrligate, ca nişte picioruşe de răgace, îl luă în primire:

— Cu ce vă putem servi?

Era obişnuit cu prăvăliile de la oraş, umblase prin ele, pentru el sau pentru alţii, însă o asemenea strălucire nu mai întîlnise niciodată.

— Aş vrea un ceas…

— Mai bun, sau mai uşurel?

— Mai potrivit. Am văzut în fereastră un Roskopf-Patent.

— Să vi-l arăt.

În prăvălie, fiind foarte de dimineaţă, nu erau alţi cumpărători. Fiecare marfă se vindea la ora ei. La opt, rar vine cineva după ceasornice şi bijuterii. Îl zăpăcea mai ales întîmplarea că era

singur, că domnişoara nu-l slăbea de loc, avînd numai grija lui.

În fundul prăvăliei, sub o lampă cu abajurul verde, un om, cu pieptul strivit în masă, se uita cu un mic ochean negru în maşinăria unui ceasornic. Şi omul acela îl speria, cu ocheanul şi cu capul lui fără pic de păr, lucind sub abajur.

Domnişoara înşiră pe tejghea mai multe ceasornice. Motoacă îşi văzu dintr-o dată Roskopful, cu capacul de oţel oxidat, dar între toate, acum i se păru urît. Îi luau ochii mai ales cele puse pe catifea. Se opri la unul subţire, delicat, cu marginile atît de gingaş rotunjite, că nu părea ieşit din mînă omenească. Vînzătoarea îl scoase din cutie şi i-l întinse, arătîndu-şi, o dată cu ceasornicul, degetele cu unghiile roşii. Băiatul îl luă, îl duse la ureche, îl ascultă cîteva clipe, îl întoarse pe o parte şi pe alta.

— Oare o fi ceva de el?

Domnişoara zîmbi cu superioritate:

— Dacă-i Longines! Nu cunoaşteţi marca?

O cunoştea. Inginerul Pintilie avea un Longines, dar nici nu visase să-şi ia şi el unul la fel. Acum era zgîndărit.

— Cît costă?

Ea luă ceasornicul şi se uită pe eticheta micuţă prinsă de toartă, numai ca să se afle în treabă, fiindcă altminteri ştia preţul pe de rost.

— O mie cinci sute!

Nu i se păru scump, deşi intrase aici cu gîndul să dea pînă la vreo cinci sute de lei.

— Merge!

Ştia că la magazine trebuie să te tocmeşti, dacă îţi strici gura cîteva minute, te poţi alege cu un cîştig pe care nu l-ai avea muncind o zi întreagă. Lui însă, fiindcă se ştia cu bani în buzunar, îi era ruşine să se calicească pentru o sută-două de lei.

— L-am luat, domnişoară.

Dar chiar în clipa aceea descoperi sub sticla tejghelei, într-o cutie mai bogată decît toate, un alt ceasornic, împrăştiind pe catifeaua albastră o strălucire care-i lua ochii.

— Pe ăsta nu mi l-aţi arătat!

Domnişoara avu iarăşi un zîmbet de superioritate.

— Acela nu-i pentru dumneavoastră!

Lui Motoacă îi veni sîngele în obraz. Domnişoara îl lămuri:

— E de aur.

— Şi nu merge bine?

— Cum n-o să meargă?! E prea scump!...

— Cît?

— Douăsprezece mii.

Auzind cifra, un domn ieşi de după paravan, din fundul prăvăliei şi se apropie, prin spatele tejghelei. Mersul lui grăbit trezea în dulapurile pendulelor, prin dreptul cărora trecea, o muzică vagă, enigmatică; coardele vibrau ca atinse de umbra lui; părea că pendulele îşi salută stăpînul cu glasurile lor felurite.

— Lasă, domnişoară! spuse omul, cu un zîmbet prietenos şi dulce. Îl servesc eu pe dumnealui.

Avea o haină de culoarea cerului noaptea, dintr-o stofă cum Motoacă nu mai văzuse nici măcar în vitrine. Îi venea turnată, ca în reclamele din ziare ale fabricii Cehoslovaca. Mîinile, care se aşezaseră pe tejghea, erau îmbrăcate pînă la încheieturi în manşete largi, de mătase gălbuie, care făceau stofa hainei mai strălucitoare. Aproape pe fiecare deget avea cîte un inel gros, de aur, unele cu cîte o piatră roşie, ovală.

Iui Motoacă îi era ruşine să mai dea înapoi, dar nu simţea ciudă că intrase în jocul acesta, ci mai degrabă trufie. Acum, cînd avea ceva bani în buzunar, îşi dădea seama că el ar şti cum să cheltuiască milioanele. Se socotea mai presus decît neamurile lui bogate, care erau slugile bogăţiei; bogaţi cu grija banului şi fără nici o bucurie. În el zăceau gusturi de prinţ; dacă ar fi avut banii lor, n-ar mai fi umblat decît în haine negre, cu pantofi de lac, şi n-ar mai fi lepădat mănuşile albe de pe mînă.

— Doriţi să vă facem o monogramă?

Negustorul îi zîmbea dulce; înainte de a primi răspunsul, îi porunci vînzătoarei:

— Domnişoară, adă te rog modelele!

Fata veni cu un carton pe care erau desenate felurite monograme. La început Motoacă nu-şi dădu seama ce reprezenta şerpuirea aceea de

linii, apoi descoperi că erau litere împerechiate, încolăcite, trecute unele prin altele; lucrul i se păru uimitor.

— Care sînt iniţialele dumneavoastră?

Şovăi o clipă, căutîndu-şi-le.

— I, Mî. Ion Motoacă!

— Iată aici un I.M. Un model splendid! Vi-l facem pe acesta!

Se despărţi cu părere de rău de ceasornic.

— Pînă la prînz este gata. Ce sumă lăsaţi aconto?

Stătu un moment la îndoială; îi făcea rău să tot umble la parale.

— Plătesc tot!

— Douăsprezece mii şi o mie monograma, treisprezece în total.

Numără banii pe tejghea, cu un fel de grabă. Negustorul văzu că îi rămăsese un teanc.

— Să vă dau şi un lanţ frumos, de aur!

Se supuse, nepăsător. Ceasornicarul luă un lănţuc şi-l agăţă de toarta ceasului.

— Două mii de lei.

Fusese o istorie ticăloasă!

Îi era mai ales necaz că se întorsese tîrziu de la oraş şi nu mai găsise pe nimeni în piaţă, barem să-şi fi arătat ceasul. Dar se simţea împăcat la gîndul că nimeni în toată Schela nu avea unul la fel. Poate directorul general de la Ploieşti, care venea uneori cu un automobil negru, mare, închis din toate părţile şi cu un perete de sticlă în spatele şoferului. Dar chiar

directorul general, dacă avea ceasul, n-avea lănţucul; şi dacă avea lănţucul, n-avea monograma.

Atingerea cu o singură mînă nu-l mulţumea; se opri pe marginea drumului, lăsă pachetele jos şi scăpără. Cadranul ieşi din întuneric, cu ştiutul lui luciu opalin: se făcuse aproape zece. Deşi tîrziu, Motoacă mai rămase o clipă în drum, mutîndu-şi bijuteria dintr-o mînă în alta.

Cînd se apropie de casă, văzu în capul potecii două umbre despărţindu-se, speriate. Cineva porni repede la deal; alţi paşi se pierdură printre copaci.

Motoacă grăbi pasul, înfuriat. Mai în fiecare seară, umbre din acestea, dintre care unele nu izbuteau să-i rămînă necunoscute, dădeau tîrcoale casei.

— Mama voastră de căţele!

Auzi tuşea bătrînului, pe prispă.

— Mai ţine-te, mă tată! îi strigă, mîniat, cînd ajunse. O să-ţi scuipi bojocii!

Înecat de tuse, cu mîinile înfipte în piept, bătrînul încercă să spună ceva, dar nu izbuti. Motoacă lăsă cumpărăturile jos şi scoase din buzunare mai multe pachete cu tutun.

— Na, ţine! Satură-te! Poate c-ai terminat otrava, de tuşeşti aşa!

Tuşea bătrînului se potoli; rămase cu un sughiţ care-l zgîlţîia din cînd în cînd.

— Apoi las că n-am rămas în grija ta! răspunse printre sughiţuri. Mi-a adus Veta un pac. Uite ce fumez acum!

Se lăuda, cu o răutate copilăroasă, arătînd un pachet de ţigări, în carton roşu. La lumina care venea pe fereastră, din odaia fetelor, Motoacă recunoscu pachetul de Regale cu cap aurit.

— Cine ţi le-a dat?

— Soră-ta, Niculina.

Acum se limpeziră mai multe; ştia a cui fusese umbra, o mai întîlnise şi-n alte seri. Singur Telengescu, în toată Schela, fuma Regale cu cap aurit.

Dintr-o săritură fu pe prispă, de unde se năpusti în odaia fetelor.

Cele două mari, Veta şi Simioana, lipseau; cele mici, Leana şi Vasilica, dormeau în fundul patului. Niculina tocmai dădea să se furişeze sub scoarţă, lîngă ele.

— Ai început şi tu?

Nu-l interesa lipsa celor mari, nu-i păsa de ele acum, avea de lucru cu Niculina. Era furios că vorbea tocmai cu Telengescu, pe care nu putea să-l sufere, fiindcă umbla cu nasul pe sus. Pînă şi pachetul de ţigări boiereşti, trimis bătrînului, nu însemna decît ifos.

Se repezi la pat, îşi băgă mîna în părul fetei şi o smuci jos, în mijlocul odăii. Niculina rămase în faţa lui, dîrdîind. Sub cămaşa de noapte, scurtă, croită cu economie din pînză groasă, i se vedeau genunchii tremurînd.

— Îţi plac boierii, hai?

O lovi peste gură, cu dosul palmei. Fata începu să plîngă. Lui i se făcu milă, dintr-o dată, dar nu se putu opri şi lovi înainte, războindu-se nu cu ea, ci cu el, şi cu toată lumea.

— Las-o, mă Ionică! se auzi vocea bătrînului de afară.

El îşi îndemna fetele să plece de acasă, să-i facă rost de tutun. Ce vină mai putea să le găsească lor? Îl cuprinse mila de toate cinci.

— Hai, culcă-te acum!

Niculina îşi şterse ochii cu dosul mîinii şi se băgă sub învelitoare, smiorcăind. Din uşă, băiatul se întoarse spre ea.

— Ţi-am adus pantofi de la Ploieşti! îi spuse, blînd.

Apoi se repezi afară, la bătrîn, şi răcni, vărsîndu-şi toată furia înfrînată:

— Am să-ţi iau un vagon de tutun şi un sac de cărticele, să te afumi pîn-ăi muri, să nu mai trimiţi fetele astea pe drumuri! Nu ţi-ar fi ruşine să-ţi fie, om bătrîn!

Se întoarse în odaie. După cîtva timp se linişti, se aşeză pe marginea patului, îşi scoase ceasornicul şi rămase cu ochii pe cadran, privindu-l prostit.

8

Doi meşteri băteau tabla pe acoperişul grajdului; alţii drişcuiau tencuiala afară, alţii dădeau la rindea blăni groase de stejar, pentru duşumele.

Gogoi şedea în faţa uşii, călare pe capra de tăiat lemne, cu un clondir în mînă. Culesese prunele din livadă şi le dăduse unui nepot, să le bage la cazan. Nepotul tocmai îi trimisese din vale primul rachiu, de gust.

Gogoi mai duse o dată clondirul la gură şi-l lăsă să curgă pe gît.

— Hiu-hiuuu! Arde, mă!

Chiuitul i se auzea pînă în piaţă. Meşterii rîseră, să-i intre în voie, ştiind că au partea lor la clondir.

— Daţi-i zor, daţi-i zor! îi cicăli beţivul. Nu mă ţineţi în loc.

În a patra săptămînă de cînd începuse lucrul, grajdul mai avea destul pînă la sfîrşit. Nimeni nu putuse face treaba de mîntuială. Gogoi stătuse tot timpul pe capul lucrătorilor, veghind cum era pusă fiecare cărămidă, cum era bătut fiecare cui.

— Grajd pentru cal împărătesc, mă! Să nu vă prind că smintiţi ceva!

Zidurile erau înalte şi groase, din două rînduri de cărămizi, cu luminatoare care se deschideau

oblic, ca să nu fie curent. Podeaua, înclinată, se căptuşea tocmai acum cu blăni groase de stejar, alese din materialul cel mai bun, fără cuiburi de cari şi fără nod. Jgheabul ieslei nu era de scînduri, ca în atîtea grajduri de mîna întîi, ci de beton sclivisit cu ciment, în dreapta uşii, un bazin, tot de beton, cu robinet alimentat de la conductă şi cu scurgerea direct afară, servea de adăpătoare. Instalaţia electrică avea să aibă trei becuri, în tavan, deasupra ieslei şi la bazinul de apă. Pereţii pe dinăuntru urmau să fie vopsiţi în ulei, cu un brîu decorativ, la înălţimea luminatoarelor alcătuit din capete de cai.

Gogoi mai trase un gît.

— Arde, mă! Hiu-Hiuu!

Nevastă-sa se ivi pe prispă cu chipul ascuns în broboadă.

— Acum, că sînt dumnealor aici, nu le spui să tragă ilectrică şi-n casă?

— Nimic, pînă nu-i gata grajdu! Şi vezi, muiere, nu mă supăra! Ce, nu mai poţi cu gaz?

Femeia nu mai zise nimic şi plecă. Dar fierbea de mînie, şi nu înţelegea. Casa era plină de bani care n-aduceau nici un folos. Parcă n-ar fi fost atîtea de făcut! Măcar de s-ar fi îndreptat cît de cît traiul prost de pînă atunci!

După ce roboti un timp prin tindă, blestemînd în gînd, se întoarse iar:

— Acum, că sînt dumnealor aici, nu le spui să dreagă puţin tabla dă pă acoperiş?

Gogoi se înfurie. Făcu o mişcare, cum ar fi vrut să arunce cu sticla după ea, apoi se opri, poate fiindcă nu se îndura de rachiu.

— Grajdu întîi, nu-nţelegi?

Peste vorbele lui, dinspre piaţă se auzi un pas de cal. Se întoarse şi privi pe deasupra gardului. Domnul Hristea de la Salon, călare, urca spre Runcu, la pas. Lăsase hăţurile şi, cu ochii într-o carte boţită, se silea să înveţe pe de rost, silabisind:

— *Je suis, tu es, il est…*

La ora aceasta, îndată după prînz, mişcarea prăvăliilor era mică, aşa încît putuse să le lase în grija nevestei, care altminteri stătea tot timpul ascunsă în odaia ei.

— Hiu-hiu! Hai noroc, domne Cristeo!

Cum era cufundat în conjugare, negustorul tresări, speriat.

— Noroc, noroc, domle Gogoi! răspunse, apucînd frîul, ca să oprească şi îndesîndu-şi cu cealaltă mînă cartea în buzunar.

Beţivul ieşi în poartă şi îl privi de sus pînă jos, de la şapca englezească, trasă pe ochi, pînă la jambierele roşii de piele, încheiate peste ghete.

— Dar ce văd, te-ai îmbrăcat ca inginerii!

— De, ca omul, după treburi!

— Apoi aud c-ai şi făcut treburi, nu glumă!

— Hm! Aşa şi-aşa!

Anul trecut negustorul cumpărase o bucată întinsă de loc pe Valea Runcului. După ce făcuse erupţie prima sondă a lui Gogoi, îl şi

concesionase Societăţii, pe o sumă care întrecea de zece ori preţul cumpărării. Dar pe deasupra, îi veneau şapte procente redevenţă. Două sonde, ridicate la iuţeală, erau acum în sapă; altele aveau să se pună în curînd.

— Apoi, am plecat, domle Gogoi!

— Te duci pe la sonde?

— Ei, aşa, ca omul!

— Cînd te-o răzbi, să faci chef!

După ce se îndepărtă cîţiva paşi, Dumitrică scoase cartea şi dădu să-şi reia conjugările, dar vorbele lui Gogoi îi răscoliseră alte gînduri, nu-i mai era aminte de învăţătură.

Gîndurile plecau zburdalnice din capul lui, ca şi cînd ar fi avut formă materială, săreau în ţărîna murdară de păcură, treceau şanţurile, ocoleau rezervoarele şi batalele, se întortocheau printre sonde şi-i ieşeau înainte la un cot al drumului. Şi parcă pe unde mergeau, petreceau un fir subţire, căci îşi simţea capul împiedicat, smucit înapoi de sonde şi de rezervoare.

Acum se făcea o legătură tainică între el şi pămînt; începeau să se înţeleagă şi să se ajute unul pe altul; i se părea că încheiase tovărăşie cu locurile şi că, ajutat de acest enigmatic şi puternic aliat, va fi în curînd mai mare peste toţi ceilalţi oameni.

Ajunse sus, la creasta dealului, aproape înecat de speranţe şi îngîmfare. Opri calul o clipă, să răsufle amîndoi, şi privi în vale.

În cîteva luni de zile de la prima erupţie, locurile nu mai puteau fi recunoscute nici de cel care trăise în marginea lor şi le avea în ochi şi în inimă. Cît bătea privirea, spre cîmpie, în apele verzi ale pădurilor apăruseră luminişuri, ca nişte rosături, care păreau că mănîncă mereu copacii, lăsînd pămîntul gol, îmbolnăvit. Cele cîteva case rare, presărate prin poieni, erau în mare parte părăsite. Unele fuseseră dărîmate; se vedeau urme de moloz, în voia vîntului. Altele mai stăteau în picioare, goale, cu ferestrele scoase şi cu uşile date de pereţi. Societatea îi muta pe oameni în alte părţi, le construia la repezeală case mai frumoase.

Dumitrică apucă pe un drumeag negru, pe lîngă sonda lui Gogoi. Erupţia tot nu se oprise, era însă potolită, părea că s-a aşezat la drum lung. Vîna de păcură nu mai răzbea pînă sus, abia dacă se ridica jucînd pînă la jumătatea turlei, de unde cădea înapoi, lipăind pe pămîntul prefăcut în asfalt.

De jur-împrejurul sondei, pînă departe, locul rămăsese negru; peste copaci, peste frunze şi iarbă, trecuse parcă un pîrjol. Părea că pămîntul fusese ars pînă în adîncuri, otrăvită şi uscată orice urmă de viaţă, că nimic şi niciodată nu va mai putea creşte la loc, nici o frunză şi nici un fir de iarbă.

Negustorul se opri o clipă, în dreptul sondei.

— Noroc, noroc! îi strigă omului de veghe. Merge mereu?

— Merge! răspunse sondorul, plictisit.

Dumitrică îl privi mirat, cu coada ochiului. Se aşteptase la un răspuns mai voios.

— Sănătate bună! zise pornind.

La primul cot al văii, pe o rîpă care se înfunda sub deal, se văzu răzbind deasupra copacilor trîmba de păcură a celeilalte sonde. Aici erupţia era încă în puterea de la început. Păcura cădea pe versanţii dealului, se aduna pe firul văii şi curgea mai departe, în şuvoaie înspumate, pînă întîlnea barajul de unde porneau conductele.

Dumitrică ocoli, şi o bucată de drum merse prin pădure. Vîjîitul erupţiei abia se mai auzea în urmă. Copacii fremătau, legănîndu-şi ramurile la urechile lui. Sub copitele calului, frunzele căzute în drum foşneau ca în vreme de pace. Pădurea începea să rămînă singură, cu glasurile ei şoptite, tainice. Călăreţul se simţi înfiorat; nu-i plăcea singurătatea. Dar abia se stinsese în spatele lui prima goarnă de luptă, că altele începură să se audă din faţă.

Se auzeau ciocane: una, două, trei, patru lovituri ritmice în fier, apoi ultima, mai apăsată, în lemn, îngropînd floarea cuiului. Topoarele icneau, îndesat, din adînc, lovind copacii la rădăcină; alte lovituri de topor, mai limpezi, parcă muzicale, răzbeau din alte părţi, unde se ascuţeau piloţii de brad, ca să fie înfipţi în pămînt.

Ieşind la luminiş, Dumitrică văzu în faţă o altă lume, o omenire întreagă – de unde adusă, de ce

credinţă? – lucrînd pămîntul, nu să-l are şi să-l semene, ci să-l refacă. Pe coaste se săpau terase întinse, vetrele sondelor viitoare, se muta nu un pumn de ţărînă, ci scoarţa planetei.

Tractoare mari, vînjoase, invincibile, urcau din jos, pe drumul nou care se deschidea de-a dreptul la cîmpie, îngropîndu-şi şenilele în pămîntul nepietruit, aducînd pe remorci maldăre albe de cherestea. Sub şoproane ridicate într-o zi, sau într-o oră, se vedeau motoare electrice şi maşini, oţel şi fontă, tone, pe un loc unde altădată, dacă adunai uneltele oamenilor, topoarele şi custurile, nu făceai o sută de kilograme. Pe afară se înălţau stive de prăjini şi tuburi metalice, mai groase decît copacii cărora le luau locul în prelungirea lor subpămînteană.

O echipă de lucrători, coborînd din deal, desfăşurau cabluri electrice. Alţii, urcaţi pe stîlpi, le legau sus, pe izolatorii albi de porţelan. În urma lor venea un om care prindea în cuie, pe fiecare stîlp, o tablă albă; pe tablă era desenat cu negru un cap de mort, sub care se frîngea în trei un fulger roşu. Era un avertisment, dar părea o sentinţă şi-o ameninţare.

Linia electrică tăia în două curtea unei gospodării singuratice. Din locul unde se oprise Dumitrică, lumea veche, înspăimîntată, şi lumea nouă, învingătoare, se vedeau panoramic. Un gard scund de nuiele împrejmuia casa,

îmbătrînită, scăzută, cu temelia afundată în pămînt. Pereţii văruiţi aveau în jurul ferestrelor brîuri albastre. Totul se pierdea sub acoperişul de şindrilă înnegrită, cu streaşinile prea întinse. Alături era uri coteţ de păsări, în faţa căruia ciuguleau cîteva găini răzleţe. Un porc micuţ rîma în spatele casei. Lîngă poartă, un cîine, neştiind dacă să late, să muşte sau să fugă, se uita speriat la oamenii care intraseră în curte cu cablurile, după ce alţii plantaseră stîlpii.

O femeie bătrînă, mărunţică, adusă de umeri, mişcîndu-se greu, ieşi de după coteţul găinilor cu o strachină în mînă, îşi îndreptă spinarea şi privi în sus, la omul care se şi căţărase în vîrful stîlpului.

— Da pîn altă parte n-aţi putut să-l puneţi, maică?

— Parcă-i pe alese! răspunse omul fără bunăvoinţă.

Dumitrică îndemnă calul în jos, trecu peste firul de apă neagră de pe fundul văii şi urcă poteca spre casa singuratică. Oamenii cu sîrmele se duseseră mai departe.

— Bună ziua, bună ziua!

Bătrîna se întoarse, îşi îndreptă spinarea, privi pe sub mîna făcută streaşină şi, recunoscîndu-l, răspunse cu glasul piţigăiat:

— E, dumneata erai?! Bună ziua, domne Cristeo!

Călăreţul descălecă, trecu frîul calului după stîlpul portiţei şi intră în curte.

— Necazuri, necazuri, babă Neago?

— Necazuri, domne Cristeo! Au venit cu sondele pă capu nostru. Toată ziua ne huruie, dă s-au speriat pînă şi păsările. Cîinele, săracu, a chelălăit ziua şi noaptea, pînă n-a mai putut; acu tace, uită-te la el cum s-a prostit! Unde mai pui că era să ne înece cu păcura, cînd a fost erupţie! A venit gîrla pînă în gard. A ars şi pămîntu: nu mai e bun dă nimic. Şi barem dac-am avea vun folos! Da nu vezi? A tras sîrma pă dasupra şi cu sondele s-a dus la dracu. Ce zici, domne Cristeo, o să mai vină?

— Nici gînd, babă Neago!

— Ne-a stricat rosturile, domne Cristeo! Încaltea pă mine nu m-a scos din minţi, că n-am avut gînduri din alea; da alţii, atît au visat la aur, că au uitat să facă rost dă mămăligă. Uită-te la ei, nu mai sînt buni dă nimic. Numai cu ochii după sonde.

— Acum s-a terminat! Spune-le să fie liniştiţi. S-au dus cu sondele în jos, nu se mai întorc aici.

— Ducă-se! Că nu i-am chemat eu. Numai dă ne-ar lăsa în pace!

— De! făcu Dumitrică, rotindu-şi ochii prin bătătură. Cît despre asta, de acum înainte o să fie greu.

— Cum adică, domne Cristeo?

— Păi de, acu o să fie mişcare multă; dac-o erupe, de, n-o să mai ai linişte; la sonde se mai întîmplă, Doamne fereşte, şi cîte un foc. De ce nu vrei dumneata să vinzi şi să pleci de aici?

— Vai dă mine! Unde să plec?

— Sus, în deal; ţi-aş da eu un loc bun.

Baba Neaga clătină amărîtă din cap.

— E greu, domne Cristeo! E tare greu! Dac-ar fi trăit unchiaşu, m-aş fi vorbit cu el.

— Păi dumneata n-ai pe nimeni, să te vorbeşti?

— Pă cine? Că Mitu, băiatu mai mic, a murit la Moldova; pă ăl mai mare l-a zdrobit în sondă, dumneata nu erai aici; a căzut după căluş, şi maistru, nu l-ar ierta Dumnezeu, a băgat sapa dasupra să i se piardă urma, să n-ajungă la judecăţi, că a fost căluşu slab. A scos, domne Cristeo, numai hainele dă pă el, în bucăţi.

Bătrîna îşi duse mîna uscată la gură şi rămase aşa, pe un plîns care nu putea să se vadă în afară, fiindcă şi el se uscase de mult.

— Ei lasă, mamă Neago, că bun e Dumnezeu!

Dumitrică măsură ograda cu ochii; bucata de loc nu era mare, dar se unea cu pămîntul lui. Privi în jos, la oamenii care se duceau cu bobinele de sîrmă, la ceilalţi, care se vedeau lucrînd printre copaci. Mai departe, în pădurea de pe coasta cealaltă a dealului, apăreau pete albe de cherestea; pretutindeni se puneau sonde. Se întoarse deodată, cu o mişcare hotărîtă şi convingătoare:

— Ascultă, babă Neago, aici o să fie iad; n-ai să mai poţi trăi! Eu, dacă vrei, îţi fac un bine; îţi iau pămîntul, îţi dau altul sus şi pe deasupra îţi mai plătesc şi bani. Bani buni, babă Neago!

— Şi pă urmă, domne Cristeo?!

Dumitrică dădu nepăsător din cap, merse la poartă şi luă frîul calului de pe stîlp.

— Cum crezi! zise încălecînd. Eu am vrut să-ţi fac un bine, că ne cunoaştem de mult.

Cînd să plece, întoarse capul şi stărui, prefăcîndu-se plictisit:

— Dumneata mai gîndeşte-te! Treci pe la prăvălie, poate ne învoim. Ce zici, să te aştept mîine dimineaţă?

Îşi îndemnă calul prin spatele casei, pe marginea pădurii, ca să dea ocol sondelor noi. Pe un bot de deal se opri să-şi mai privească o dată pămîntul. Înserarea cădea pe nesimţite. Gîndul îi fugi la prăvălii; ştia că la ora aceasta, înainte de aprinderea luminilor, se îngrămădeau muşteriii, mai ales la băcănie. Dădu s-o ia înapoi, cînd auzi paşi îndesaţi, urcînd. Un om tînăr, voios, apăru dintre copaci, ducînd de căpăstru un căluţ cu samarul încărcat. În urmă venea un bătrîn, cenuşiu, cu faţa ţepoasă, apoi o femeie, cu copilul la sîn.

— Bună ziua, bună ziua! Ie strigă Dumitrică.

— Bună ziua, răspunseră, pe două glasuri, bărbatul şi bătrînul.

Şi văzînd faţa zîmbitoare a negustorului, se opriră; calul răsufla greu.

— Voi eraţi, măi Bujorene?

— Noi, domne Cristeo.

— Zi, vă luaţi calabalîcul!?

Omul cel tînăr îşi dădu căciula pe ceafă.

— Păi dacă altfel nu să poate?! Da lasă, numai supărări d-astea să avem!

— Barem aţi concesionat pe preţ bun?

— Bun, rău, vorba-i că am scăpat dă sărăcie.

— Bravo vouă! făcu Dumitrică, ascunzîndu-şi invidia. Da sonde cînd or începe să puie la voi?

— Sonde? Să fii dumneata sănătos, domne Cristeo! Ia dă o fugă pînă jos, să vezi ce-i acolo! Păi altminteri, oamenii dă ce pleacă?

— Pleacă mulţi?

— Toţi plecăm; ne urcăm în deal.

— Şi nu vă pare vouă rău după casele voastre?

— Las că facem altele, mai frumoase! Bani să fie!

— Ne boierim! zise din spatele calului bătrînul, cu glasul mai gros.

Numai femeia, cu copilul în braţe, tăcea, încruntată, necrezînd parcă în nimic.

— Apăi, dacă-i aşa, noroc bun, măi Bujorene!

— Noroc bun, domne Cristeo!

Nu mai avea de ce merge înainte, să vadă, dacă aflase. Întoarse calul, şi pînă la casa babei Neaga o ţinu tot la trap. În umbra serii, locul părea pustiu; cîinele stătea prostit în poartă, cu urechile blegi. Negustorul lăsă calul la pas.

— Mătuşă! strigă peste gard.

Bătrîna ieşi din întunericul pe care uşa casei dată de perete îl deschidea în zidul alb.

— Nu uita ce ţi-am spus! Dacă vrei să-ţi fac un bine, ştii unde mă găseşti!

Dădu iarăşi trap, şi pînă acasă merse tot aşa. Ajunse pe înnoptat. În piaţă, lucrătorii se şi vedeau grupuri-grupuri, prin faţa cîrciumilor şi a celorlalte prăvălii. În clipa cînd descăleca, se auzi un automobil, urcînd valea Doftăneţului, dinspre Ploieşti.

Oamenii întoarseră capetele, aşteptînd să vadă cine venea. Cu tractoarele erau prea obişnuiţi, dar automobile nu urcau aici în fiecare zi, pe un drum povîrnit, cu hîrtoape adînci. Iar acum apăruse la creastă, zbătîndu-se prin gropi şi printre bolovani, o limuzină luxoasă, păstrînd luciul ei negru sub petele de noroi şi praf care o acopereau. Se feriră în lături. De pe terasă, Dumitrică privi nedumerit. Automobilul opri în faţă, la marginea şanţului. Cîţiva ţărani îmbrăcaţi în haine curate coborîră pe o parte şi pe alta şi, văzîndu-se ajunşi acasă cu această maşină năzdrăvană, nevisată şi pentru ei caraghioasă, începură să-şi rîdă unii altora, ca proştii.

— Seara bună, seara bună, domne Cristeo! Ne dai un pahar dă vin?

— Bună seara! le răspunse Dumitrică, nemulţumit.

Erau muşteriii lui din prăvălii, unde veneau să cumpere bocanci, topoare, găleţi şi stambă. La Salon nu îndrăzniseră să calce pînă acum; ca să bea se duceau la cîrciumile de peste drum.

Se îndemnară unii pe alţii, străbătură şovăitori terasa şi intrară stînjeniţi. La masa din

mijlocul restaurantului, Gogoi îşi luase în primire locul obişnuit. Cîţiva slujbaşi, în picioare, pe lîngă el, făceau haz de istorisirile lui.

— Seara bună! ziseră oamenii, din uşă, căutînd un loc unde să stea.

— Intraţi, mă! Ce-aţi înţepenit acolo? le strigă Gogoi, ridicîndu-se cu paharul spre ei. Intraţi, că pă banii voştri beţi.

— Noroc, frate Gogoi! făcu unul, bucuros că găsise pe cineva de-o seamă cu ei.

— Dă unde veniţi?

— Dă la Ploieşti.

— Aţi iscălit?

— Am iscălit! răspunseră toţi, într-un glas.

— Apăi atunci să cade să ne cinstim. Ia veniţi încoa! Domne Cristeo, dă-le dă băut, bre, că au iscălit!

Dumitrică tocmai îşi îmbrăca halatul alb.

— Du-le ghiorlanilor ălora să bea! îi porunci acru tejghetarului.

Nevastă-sa se strecură pe uşiţa dintre rafturi, cu un şal alb pe umeri. Era o femeie slăbuţă, palidă, care tot tuşea şi pe frig, şi pe căldură.

— Vlădoae e dincolo! îi şopti bărbatului, la ureche.

— Ce vrea?

— Nu ştiu; spune că are o vorbă cu tine. N-am putut să scap de el.

— Stai tu aici!

Cînd să iasă pe uşiţă, Gogoi îl strigă:

— Domne Cristeo, unde te duci? Aşa ne-a fost vorba?

Încurajaţi de gălăgia lui, ţăranii prinseră glas.

— Dă-ne dă băut, cocoană! strigă unul, bătînd cu capul ciomagului în masă. (Ceilalţi rînjiră.) Că avem bani, să cumpărăm prăvălia, cu domnu Cristea cu tot!

Obrazul femeii se făcu palid.

— Păi dacă au iscălit, e dreptul lor! întări Gogoi.

Dumitrică străbătu băcănia cu paşi mari, repezi, cu pulpanele halatului fluturînd. Prăvălia era plină de cumpărători; băieţii nu mai dovedeau să-i servească, umpleau pungi şi făceau pachete cu de toate: conserve, măsline, brînză, lămîi, icre, salamuri, ghiudenuri, curmale, smochine, vinuri, lichioruri, arome.

În cealaltă prăvălie era lume mai puţină. Pe un scaun fără rezemătoare, în mijloc, între grămezi de sîrmă, de găleţi, de sape şi alte fierării, stătea un bătrîn uscat, cu spinarea adusă, cu pieptul rezemat în bîtă.

— Ce-i, moş Vlădoae?

— E rău, domne Cristeo!

— De ce-i rău?

— E rău, fiindcă am iscălit prost!

Negustorul trase cu coada ochiului, să vadă dacă nu-i asculta cineva, pe urmă îl apucă pe bătrîn de braţ şi-l tîrî spre odaia din fund.

— Vino încoa, moş Vlădoae! Aici putem sta de vorbă liniştiţi.

Cum se aşează pe scaun, moşneagul căzu cu pieptul în ciomag.

— Eşti obosit tare!

— Obosit, da!

— Umblaşi mult astăzi?

— Nu-s obosit dă azi! Azi n-am făcut nimic dă ispravă. Sînt obosit, domne Cristeo, dă ani: optzeci şi trei!

— Am să-ţi aduc un rachiu să te întăreşti.

— Apoi, ori cu el, ori fără el…

Dumitrică scoase capul pe uşă, în prăvălie, şi dădu o poruncă repede unui băiat.

— Domne Cristeo…

— Hai, spune, moş Vlădoae, ce te doare? Te ascult.

— Am iscălit prost, domne Cristeo; toată lumea spune.

— Apăi cine-i de vină, moşule? Te-am silit eu?

— M-ai luat repede, domne Cristeo. Dacă mai stam să mă gîndesc…

— Da’ ai pus la buzunar parale bune! Asta ţi-a plăcut!

— Banii să duc, să duc…Acu, jos, a venit cu sonde, aşa-i?

— Aşa-i.

— Apăi vezi?

Negustorul îşi pierdu răbdarea.

— Şi ce vrei dumneata, moş Vlădoae?

— Lumea zice să te trag la judecată.

Lui Dumitrică îi veni sîngele în obraji. Deschise gura, spumegînd. Cînd să izbucnească,

în uşă se ivi băiatul, cu o litruţă de rachiu. Se domoli; rachiul era aliatul lui.

— Bea de ici, moşule! Hai, nu-ţi mai face inimă rea!

Nările bătrînului, subţiri şi uscate, se mişcară, adulmecînd.

— Asta-i la socoteala mea, domne Cristeo?

O bună parte din banii vînzării îi lăsase aici, pe rachiu.

— E de la mine, moş Vlădoae. Bea fără teamă! Vezi că sînt mai cumsecade decît ai crezut dumneata?

Bătrînul deşertă repede sticluţa. După ultima picătură se simţi iarăşi amărît.

— Da dacă am iscălit prost?! Acu ce să fac? O să mergem la judecăţi, domne Cristeo. Spune şi dumneata.

Dumitrică se duse dincolo, trimise băiatul să umple măsura din nou, se întoarse şi vorbi, blînd:

— Moş Vlădoae, dumneata n-ai nici un cîştig să te pui rău cu mine. Mai bine să rămînem prieteni. Ţine, bea de ici! Eu te-oi mai ajuta, cînd o să ai nevoie de ceva. Ai să mai găseşti la mine cîte unele, un topor, acolo, o căldare, un kilogram de zahăr; ştii că mi-e prăvălia plină şi nu-mi umblă vorba de zgîrcit.

Moşneagul deşertă şi-a doua litruţă, tot dintr-o răsuflare. Obrazul cenuşiu începea să i se coloreze.

— Da dacă am iscălit prost, domne Cristeo?

Era mai domol şi mai nehotărît.

— N-ai iscălit prost, nu-ţi fie teamă! Asta ţi-a băgat-o cineva în cap.

— O să mergem la judecăţi, domne Cristeo!

— Moş Vlădoae, stai şi te odihneşte; îţi mai trimit un rachiu.

Afară se întunecase de tot. La prima prăvălie, obloanele se trăseseră; cei rămaşi înăuntru ieşeau pe sus, prin băcănie, unde se închidea mai tîrziu. Din restaurant, se auzea chiuitul lui Gogoi. Dumitrică alergă să ia locul nevestei, după tejghea.

— Du-te! Şi vezi, ai grijă de Vlădoae; dă-i să mai bea vreun rachiu. Viu eu mai tîrziu la el.

Funcţionarii schelelor, orăşeni ponosiţi, sosiseră la masă; chelnerii le duceau farfuriile cu ciorbă. La mijloc, ţăranii adunaţi în jurul lui Gogoi se îmbătaseră şi făceau zarvă, izbeau cu ciomegele în masă, dădeau cu căciulile de podea, chiuiau, cereau mereu de băut.

— Domne Cristeo, te-ai întors? strigă Gogoi. Păi aşa ne-a fost vorba? Să n-ai dumneata grijă dă noi?

Orăşenii întorceau capul şi rîdeau cu gura plină. Care cum termina masa se ridica să plece. Gogoi îi privea cu dispreţ, ca pe nişte neputincioşi.

— Căraţi-vă, mă, maţe-pestriţe, că nu mai poci eu fără voi!

Chelnerul, care servea în odaia din fund, trecu pe lîngă el cu o sticlă în mînă. Îl apucă de pulpana halatului şi-l trase înapoi.

— Ce-i aia?

— Şampanie!

— Ce spui? Şi cine o bea, mă?

— Dincolo; boierii mei.

— Apăi dacă-i aşa, dă-o încoa, că eu sînt mai boier decît ei! Toarnă, că te omor!

Şampania curse în paharele năclăite, peste resturile de vin. Gogoi bău, se strîmbă şi aruncă paharul de pămînt.

— Asta-i pentru boieri? Ptiu! Atunci du-le, mă, zece sticle, dîn partea mea! Hai, mişcă, dă bătaie la motor. Ce, crezi c-am glumit?

Merse la odaia din fund şi se opri în prag, cuviincios, cu căciula în mînă.

— Seara bună la boieri!

În fumul de tutun dinăuntru, capetele se întoarseră mirate. Odăiţa era plină. Gogoi îi cunoştea aproape pe toţi şi-i saluta la rînd, respectuos şi parcă treaz pe deplin, însă avea pe chip un zîmbet cam mucalit. Cine îl cunoştea, se putea teme că din clipă în clipă va deveni agresiv.

De după tejghea, Dumitrică urmărea întîmplarea, înfuriat şi neliniştit. Gîndul că Telengescu putea să se supere, îl făcea să turbeze cel mai mult. L-ar fi luat de gît pe Gogoi şi l-ar fi aruncat în stradă, cu toţi banii şi ţăranii

lui. Cu astfel de oameni nu mai putea duce prăvălia. Trebuia găsit un mijloc…

Un băiat de prăvălie veni fuga de dincolo.

— Cocoana întreabă că acu ce facem cu moş Vlădoae?

— Ei, ce-i cu el?

— Păi, a căzut pe jos.

— Stai că viu eu.

La cine să se ducă mai întîi? Tocmai atunci Gogoi ajunsese cu salutul la Telengescu.

— Să trăiţi, am onoarea! (Erau vorbe de la armată.) Salut respectuos, domnu Telengescu! A, îmi place cum scrii în Cupon. Cînd merg la bangă nu mi-e ruşine cu dumneata.

Dumitrică plecă liniştit. În urma lui, Gogoi îşi dădu în petec:

— Da să ştii, domnu Telengescu, eşti un maţe-fripte şi un pîrlit!

Răzbit de rachiu, moş Vlădoae alunecase de pe scaun, venise lung pe duşumea, cu ciomagul strîns la piept, şi bolborosea vorbe fără înţeles.

Găsindu-l aşa, Dumitrică păru mulţumit. Îl zgîlţîi.

— Ei, moş Vlădoae, cum merge?

Îl împinse cu piciorul; moşneagul veni cu faţa în sus, cu ciomagul pe piept.

Se aplecă, îl apucă de subsuori şi, dintr-o mişcare, îl săltă, ca pe un sac. N-ai fi crezut că în trupul lui nemuncit se ascunde atîta putere.

— Hai, moş Vlădoae, să te duc la culcare!

În prima prăvălie nu mai ardea nici un bec; pe uşa cu geamuri, venea o dîră de lumină de dincolo.

Îşi lăsă povara pe o stivă de lanţuri, care zornăiră, şi ridică oblonul, cît să încapă pe dedesubt.

Afară noaptea era neagră. Nu mai ardeau lumini la prăvălii. Ceva mai sus se auzeau caii legaţi la stănoage, bătînd cu copita în pămînt.

După ce aruncă o privire în piaţă, negustorul se întoarse, îl ridică pe moşneag, îl scoase afară şi îl împinse peste podeţ.

— Hai, moş Vlădoae, acum du-te!

Bătrînul se supuse, moale, dar în loc s-o ia înainte, se cîrmi în loc şi nimeri drept în şanţ, unde se întinse pe o coastă, cu ciomagul strîns la piept.

Dumitrică stătu o clipă la îndoială, apoi făcu doi-trei paşi, căutînd ceva pe jos. La prînz în faţa prăvăliilor dejugase un convoi de căruţe. Adună un braţ de paie, rămase de la boi, se întoarse cu ele, coborî în şanţ şi, ridicînd capul moşneagului, i le împinse cu piciorul, dedesubt.

— Na, că ţi-am pus şi pernă! zise rînjind.

9

Coteiul cobora mîndru şoseaua pe valea Doftăneţului, ducîndu-se la autobuz. Bocanu îl lua cu el la Ploieşti şi îl trimisese să vestească şoferul, cu trei zile înainte, să fie pregătit, să n-aibă vreun cauciuc prost ori vreo sminteală la motor.

Soarele, spre apus, îl bătea în ceafă, lungindu-i umbra pînă departe, făcîndu-l să se vadă mai mare decît se ştia. Stăpînă-su îi dăduse bîta, să se apere de cîini şi, o dată investit astfel cu depline puteri, se silea să ia şi mersul lui. Nu mai păşea iute şi speriat, ca un căţel, ţinîndu-se pe lîngă şanţ, ci rar, apăsat, drept pe mijlocul drumului, izbind cu bîta, mînios, bolovanii care-l împiedicau.

De cînd se hrănea bine cu mîncărurile grase ale stăpînului, începuse să prindă carne; la ceafă i se aşezaseră două perniţe, îngroşîndu-i grumazul, şi, sub chimir, pîntecul începuse să tragă înainte. Chiar vocea i se îngroşase, înfundîndu-se în gît, aducînd cu a lui Bocanu.

În bătătura unui bordei, o zări pe Copila întînzînd rufe la uscat. În toate rudele sărace ale bătrînului bănuia numai duşmani. Strînse pumnul pe bîtă şi începu să calce mai apăsat.

Fata îşi făcu palma streaşină la ochi, ca să-l poată vedea în soare, şi îl întrebă, rîzîndu-i prietenos:

— Unde-ai plecat, nene Stoiene?

Coteiul nu răspunse. Strînse fălcile şi trecu prin faţa ei fără să întoarcă ochii, izbind cu bîta în pămînt.

— Mă, că mîndru mai eşti!

După cîţiva paşi Coteiul se opri, se propti în bîtă, îşi scormoni pieptul pe dinăuntru, că avusese cînd învăţa, şi scuipă apăsat în drum.

— Phua! făcu după aceea, potrivindu-şi gîtul şi pornind mai departe, răcorit.

Copila se întoarse la rufe. Erau cămăşi de americă, groase, devenite cenuşii, cu pete de păcură care nu mai ieşeau la spălat. Le stoarse pe cele rămase în albioară, le scutură în vînt, închizînd ochii să se apere de stropi şi le întinse lîngă celelalte pe sîrmă, la uscat. Cînd fu gata răsturnă apa în şanţ, duse albioara în bordei, sub pat, puse cîrligul la uşă şi ieşi deasupra, pe muchea de deal.

— Nene Opreo! strigă, cu mîinile făcute pîlnie la gură ca să-şi întărească glasul subţirel.

Un om ieşi în uşă, la o sondă, mai sus.

— Eu am plecat, nene Opreo! Acu ai grijă dumneata!

— Să creşti mare!

— Las că sîmbătă vin iară, şi-oi mai spăla.

Lua sub oblăduirea ei cîte un sondor mai neajutorat şi mai necăjit, şi în lipsa lui de acasă

îi dereteca în grabă bordeiul. Nu era o caznă, le făcea cu plăcere pe toate şi în mîna ei orice avea spor.

La sonda vecină se ivi alt om.

— Copilo, da pă mine m-ai uitat?

— Nu, nuu! Mîine să laşi tot pe pat, că viu la ’mneata.

— Adă şi un căpeţel de aţă, dacă ai!

Chipul fetei se întunecă, trecător. Avea doar un mosorel început, pe care i-o adusese Motoacă de la Ploieşti. Trebuia să-şi coase pe-ale ei, şi pe-ale bătrînului.

— Bine, am să aduc!

Se înveselise iar; îşi lăsă în jos mînecile sumese şi sări şanţul. Era nerăbdătoare să dea o raită prin piaţă; se însera, şi acum inginerii începeau să vină la Salon.

Cînd ajunse sus, soarele apunea peste păduri. În lumina roşie, Schela Veche ardea; numai sondele stăteau în picioare, negre, ca nişte tăciuni stinşi. Inima fetei începu să bată; în dreptul restaurantului se vedeau caii legaţi, nu putea să recunoască tocmai de aici ai cui sînt. În jurul lor se adunau oameni. La Salon se aprinse becul de deasupra terasei.

— Ia stai niţel, Copilo! o opri un lucrător, dînd s-o apuce de mijloc.

Ea se feri, cu ochii la cai. Erau vreo şase, dar nu cel murg cu stea albă în frunte, sub smocul de păr. Stăpînă-su îi spunea Băiatu; îl auzise

odată, îndemnîndu-l la deal. Ce potrivire ciudată, să-l cheme pe cal, într-un fel, ca pe ea!

— Zi, nu vrei să te uiţi la mine! spuse lucrătorul, puţin înciudat.

Alţii rîseră, dînd s-o prindă între ei.

— Lasă fata, mă, că-i a noastră, nu a ta!

Copila le scăpă printre mîini, străbătu piaţa şi-o luă la fugă înainte, pe drum. După vreo sută de paşi auzi în întuneric, din faţă, un trap potolit, de cal. Se opri, cu sîngele în obraz. Curînd călăreţul se ivi şi merse înainte, în acelaşi pas. Era domnul Dumitrică; se ducea la Runcu în fiecare zi.

Fata porni mai departe, dezamăgită; trecu, fără să-şi dea seama cînd, de livada cu pruni. La Bocanu, ferestrele dinspre drum erau luminate, se vedeau drugii groşi de fier. Îi ştia: cîte şase la un geam. De fiecare dată cînd trecea pe aici se oprea să-i numere. Acum însă n-avea timp de ei; o luă repede înapoi.

În piaţă, mulţimea începuse să se împrăştie; lucrătorii intrau la cîrciumi şi se aşezau sub şoproane în faţa unui păhărel. Şeful postului de jandarmi de la Telega, plutonierul major Brebeanu Marin, venea grăbit din jos. Un jandarm, în urma lui, ducea un zimbil greu. Oamenii care mai erau în drum se dădură în lături, să-i facă loc.

— Să trăiţi, dom şef!

Brebeanu se opri o clipă încruntat, căutînd de unde să înceapă, apoi intră la măcelărie. Măcelarul îi ieşi înainte.

— Să trăieşti, domle şef!

Şeful postului îi întinse două degete.

— Ce ne facem, frăţioare, începu îngrijorat, că mîine am parastas pentru a bătrînă?!

Era un om tînăr, abia trecut peste treizeci de ani, pesemne foarte destoinic dacă avea pe mînă postul cel mai bun din judeţ. Umbla dichisit, cu hainele cazone ajustate, strînse pe trup, gata să plesnească din cusături. Avea un cap rotund, roşu, bine hrănit, cu părul negru, viguros, lustruit cu măduvă de bou, cum era lustruită şi mustaţa, tot neagră, îndesată, răsucită scurt în sus.

— Păi ce ţi-ar trebui, dom şef? întrebă măcelarul.

— Nu ştiu, frăţioare, că n-am nici dă unele! Ia caută şi vezi!

Ţinea în jurul lui o mulţime de neamuri de ale lui şi de ale nevestei, claie peste grămadă, şi se îngrijea de nevoile tuturora. Făcea logodne, nunţi, botezuri, înmormîntări şi parastase şi-atunci colinda schelele, unde avea de-a face cu oameni mai înstăriţi.

Măcelarul se duse în fundul prăvăliei, la gheţar, unde ţinea carnea mai de soi.

— Ai grijă, frăţioare, să nu mă dai dă rîs! zise plutonierul, trăgînd cu ochiul peste umărul lui.

De la măcelărie, merse drept la brutar, să comande nişte franzeluţe mici, cu unt, cum văzuse într-un loc la oraş.

Peste drum, la Salon, caii băteau cu copita, nerăbdători.

Copila trecu prin spatele plutonierului, uitîndu-se cu luare aminte la stănoage, dar calul ei lipsea. Înăuntru Gogoi izbea cu căciula în duşumele şi chiuia.

Fata mai rătăci pe drumuri cîtva timp, întorcîndu-se prin piaţă ades. Inginerii plecau unul cîte unul, şi caii se răreau.

„Nu mai vine!…”

Era necăjită că aşteptase toată seara degeaba. Sus, la răspîntie, în drum spre casă, dădu piept în piept cu Coteiul, care urca gîfîind. Întîrziase căscînd gura la autobuz; avea pentru automobile o slăbiciune de care nu putea să se dezbare.

— Na, că m-ai speriat, drace!

Ridicase bîta, furios. Copila se feri în lături, rîse cristalin şi-o luă fuga pe Drumul Părăsit.

Aproape de Aluniş, auzi apa clipocind în rezervorul de răcire. Nu stătu mult la îndoială. Drumul era pustiu, şi-n jurul barăcii nu mişca nimic. Trecu gardul, strecurîndu-se îndemînatică printre sîrme, înfiorată de pe acum la gîndul băii călduţe în care aveau să i se destrame şi necazul, şi oboseala.

Din mers îşi trase bluza peste cap, fusta o scoase din două mişcări, în doi paşi, le lăsă la

picioarele rezervorului şi dintr-o săritură fu sus. Apa, sporită de trupul ei se izbi în pereţi; un val căzu jos. Afară noaptea se întindea întunecoasă şi liniştită pînă la crestele împădurite. Se auzeau numai maşinile sondelor huruind înfundat în barăci; aceste zgomote erau atît de obişnuite, încît urechea Copilei nici nu le mai prindea. Mai degrabă o făcea să tresară fîşîitul unei frunze, decît plesnitura unei curele de transmisiune sau detunătura unei explozii în eşapament.

Ar fi stat aşa oricît, alunecînd dintr-un perete în altul, luptîndu-se cu apa care i se împotrivea cu o forţă ciudată, apăsînd egal pe fiecare părticică a trupului ei, ca şi cum un om cu o sută de braţe, topit în unde, i-ar fi ţinut piept. Ca şi alteori, închipuirea aceasta o neliniştea, îi aprindea o flăcăruie în trap, îşi simţea obrajii aprinşi, se năştea o ruşine în ea, fără să-şi dea seama limpede ce vină ar fi putut ascunde gîndul ei.

Numai după ce îşi simţi mădularele înmuiate şi necazul topit în apă, se hotărî să iasă. Sc ridică pe marginea rezervorului, ascultă cîteva clipe, apoi îşi făcu vînt afară. Noaptea o îmbrăcă dintr-o dată într-o haină rece, neprietenoasă. Îşi scutură fiorii şi se aplecă să-şi caute îmbrăcămintea, dar nu găsi nici bluza, nici fusta. Umbra înaltă şi neagră a unui om crescu din pămînt.

Copila se trase înapoi, pînă în rezervor.

— Tu eşti, Ionică? întrebă, tremurînd.

Era un necunoscut şi se apropia, rînjind în întuneric, cu braţele date în lături, s-o încolţească.

— Mă nene! se rugă, încovoiată, cu pumnii la gură şi cu coatele băgate în pîntece. Dă-mi lucrurile! Nu glumi, zău, mă nene!

Alunecă lipită de rezervor; în spatele ei era uşa sondei, printre ale cărei scînduri scăpau raze slabe de lumină.

— Mă nene! scîncea, căutîndu-şi drumul cu călcîiele. Lasă gluma, zău!

Necunoscutul, făcu doi paşi tîrşiţi, apoi se năpusti. Copila sări înapoi. Îşi dădu seama că nu mai era vreme să se roage. Sc răsuci, se rupse de pămînt, o luă la fugă cum s-ar fi aruncat într-un hău; în cele două dîre de lumină scăpate pe uşa sondei, corpul ei luci de două ori, şi se pierdu în întuneric.

Acum nu o stăpînea atît spaima, cît gîndul că trebuia să scape. Auzea în urmă zdupăitul omului însoţit de un muget, poate de ură, poate de furie şi neputinţă; simţea că n-o să se lase învins, că era pornit s-o ajungă şi ea n-avea nici o apărare decît să moară fără a-şi slăbi goana. Nu-şi mai alese drumul; trecu printre sonde, printre batale, ocolind, aproape fără să-şi dea seama, împrejmuirile de mărăcini sau de sîrmă ale puţurilor părăsite. În dîrele de lumină care scăpau printre scînduri la sonde, trupul ei lucea ca nişte fulgere şi iar se pierdea în beznă, ca

într-o viaţă necunoscută. Fugea sălbatic, cu mîinile date în lături, cu părul despletit pe spate, într-o viteză nefirească şi invincibilă, gata să decoleze. Dar omul se auzea mereu în urmă şi mereu părea că are s-o ajungă.

În stînga potecii, pe un dîmb, văzu umbra neagră a unui rezervor de păcură. Ţeava de scurgere trebuia să taie poteca de-a curmezişul, nu putea fi altfel, aşa cerea locul. Era clipa cînd numai zborul putea s-o salveze, şi ajunsese chiar atunci la dematerializarea care îi îngăduia să se ridice. Se duse pe sus, simţi ţeava sub călcîi, şi ea încă se mai înălţa, zborul era abia început. În clipa următoare, omul se prăvăli; îl auzi blestemînd. Uşa unui bordei se deschise şi un sondor ieşi în prag, cu lumina în spate.

— Care eşti acolo, mă?

Copila zbură prin faţa lui, cît pe-aci să-l atingă, neputîndu-şi schimba traiectoria. Omul se feri înapoi, înspăimîntat de duhul alb, mai rău decît dacă ar fi fost unul negru. Ea zbură înainte, cu teama că urmăritorul se ridicase şi era mai pornit s-o ajungă. Tot i se părea că îi aude paşii în urmă, rămas pe pămînt, dar gata să întindă braţele lungi pînă la stele, care ei îi veneau pe la umeri.

Trecu prin uşile sondelor, şi printre constelaţii, peste şanţuri şi conducte, ocoli bordeiele, alunecă prin rîpele cerului, luă în piept dîmburi presărate cu stele, pînă se pomeni în şoseaua mare, ca pe Calea Lactee.

Un convoi de căruţe dejugase în marginea drumului. Se auzeau boii rumegînd tihnit, în întuneric. Dincolo de şanţ, mai scînteiau cărbunii rămaşi de la focul unde căruţaşii îşi făcuseră fiertura. Oamenii se culcaseră alături, înveliţi în sumane. Un cîine mîrîi nelinişstit, cu urechile ciulite.

— Care eşti acolo? întrebă un căruţaş.

N-apucă să sfîrşească vorba, nici să scoată bîta de sub suman; văzu o nălucă picînd din cer şi amuţi. Cîinele tresări speriat şi se trase înapoi, tremurînd, cu spinarea ţeapănă.

Pulberea drumului arunca în noapte o dîră de lumină, tăind schela şi cerul în două. Copila o luă în sus, în lungul şoselei, pînă cînd lăsă mult în urmă şirul de căruţe. Acolo se opri să-şi caute calea. Ţinti cu ochii, mai mult din amintire, locul pădurii. Nu-şi mai simţea picioarele, nici trupul, nu mai simţea din întreaga ei făptură decît arsura răsuflării.

Trecu iarăşi printre bordeie şi sonde, lucind în dîrele de lumină. De după un batal se ivi pe neaşteptate un om care mergea la vale fluierînd paşnic. Fugara îşi înfipse picioarele în ţarină şi ţîşni pe lîngă el, cu capul în piept, cu mîinile adunate în faţă. Omul scoase un sughiţ adînc şi alunecă pe spate la picioarele batalului.

Copila ajunse în Drumul Părăsit, îl trecu, cum ar fi trecut un hotar între două ţări duşmane, una haină, alta milostivă şi primitoare, şi se aruncă în pădure. Pădurea, ţara bună, îi era mai

apropiată şi mai cunoscută decît Schela şi decît restul lumii. Fiecare copac îi era prieten, îi ştia pe toţi, ca pe nişte oameni, crescuse în mijlocul lor; prin ramurile lor îşi agăţase rochiile şi-şi zgîriase picioarele.

Dar nu se opri, nu se putea; înfierbîntate şi sleite, picioarele n-o ascultau, goneau de voia lor înainte, şi ea le urma, fără socotinţă.

Aşa fugi, nu spre un sfîrşit, ci în neştire, poate spre un alt pămînt, printr-o altă pădure, ocolind copacii ca pe nişte duşmani, cînd îi erau prieteni, hîrşîindu-şi trupul gol de scoarţa lor aspră, rănindu-se, cînd fiecare ar fi mîngîiat-o. O lumină cenuşie i se lăsă în cale; îi păru că sînt vălurile zînelor. Lumina crescu, din cenuşie se făcu albă, dar cu cît se limpezea mai mult, cu atît ea vedea mai puţin în faţă. Venise o ceaţă şi o cuprinse din toate părţile. Se opri, bătu aerul cu mîinile moi, încercînd să destrame vălurile. Nu avu putere să facă mişcarea decît pe jumătate. Dădu să se apuce cu braţele de ceva; nu întîlni nici un sprijin, cînd erau atîtea – toate! Alunecă în genunchi, se lăsă pe o coastă, se rostogoli uşor între copaci, şi se opri, cu faţa în sus, cu trupul îngropat în frunzele pe care le văzuse căzînd toamna.

10

Stoian mai privi pe urmele Copilei cît să arunce un scuipat în drum, apoi porni la vale, spre piaţă. Becul de la Salon arunca lumină pînă în şoproanele celorlalte prăvălii. Flăcăul băgă de seamă că la prima cîrciumă cîţiva oameni stăteau cu capetele întoarse spre el, privindu-l provocător. Îşi îndesă pălăria pe ceafă, îşi umflă pieptul şi îşi văzu de drum.

— Uite Coteiu, Coteiu! auzi pe unul, rîzînd.

Îşi cunoştea porecla şi îl ardea la rărunchi.

Alte rîsete izbucniră sub şopron. Cineva, ascuns poate după ceilalţi, ori după vreun stîlp, începu să chelălăie subţire, ca un căţel lovit.

Lui Stoian îi veni sîngele în obraz.

— Chelălău-chelălău! se auzea, în rîsetele tuturor.

— Bună ziua, căciulă! strigă unul.

Deşi mînios, Coteiul îşi văzu de drum.

— Uite Coteiu, mă!

— Chelălău-chelălău!…

Parcă erau înţeleşi între ei. Nu scăpase de primii, cînd la cîrciuma de peste drum, începură să chelălăie alţii.

— Trece Coteiu, mă, ia veniţi!

Cîţiva sondori se aplecară peste parmalîc.

— Bună ziua, căciulă, că stăpîn-tu n-are gură!

Stoian mai merse cîţiva paşi, spumegînd. Chelălăitul de peste drum nu contenise; chelălăiau şi în stînga, şi în faţă, şi parcă mai chelălăia unul sub şopronul măcelăriei, sau furia îi dădea închipuiri.

— Chelălău-chelălău!… se auzea de peste tot.

Nu se mai putea, îşi ieşi din fire. Se opri fierbînd, cu bîta strînsă în mîini, cu bale de mînie la gură.

— S-a-nfuriat Coteiu, mă! strigă rîzînd un sondor.

— Paştele mă-ti! izbucni Stoian.

Se făcu dintr-o dată linişte, ca la un semnal. Sondorul puse o mînă în balustradă, sări sprinten peste parmalîc şi se îndreptă spre el, liniştit, cu mîinile în buzunare.

— Dă ce mă-njuri, mă?

Stoian se făcu alb.

— Te spun eu lui nenea Chivu!

Se trăgea înapoi, cu braţul în dreptul feţei, să se apere.

— Mă spui lui nen-tu Chivu? Apăi atunci, na, ca să ai ce-i spune!

Sondorul se repezi peste braţul lui şi-i căzu cu palma neagră, grea, în obraz.

Coteiul ridică bîta, într-un gest de apărare tardiv, nu ca să lovească, şi o luă la fugă pe drum.

— A! Ridici bîta la mine? Pă el, mă!

Într-o clipă, se văzu înconjurat de lucrători. Nu-şi dădea seama de unde ieşiseră atîţia,

fusese parcă o uneltire, îl aşteptaseră ascunşi, şi acum răsăreau puzderie.

— Pă el, mă!

Se năpusteau, unii peste alţii, cu pumnii pe sus. Unul îi smulse bîta din mînă, altul îi sări în spinare, îi luă pălăria şi-o aruncă peste capetele celorlalţi.

— Dă-i, mă! strigau cei din spate.

Pumnii şi palmele începură să-i curgă în burtă, în spinare, în ceafă, peste obraz.

Coteiul se aplecă năucit sub lovituri. Cei de pe margini, care nu ajungeau pînă la el, chelălăiau înveseliţi. Alţii se ţineau cu mîinile de burtă, rîzînd. În mijlocul grămezii de bătăuşi, se auzi trupul lui Stoian buşind de pămînt.

— Ce-aveţi cu Coteiu, mă? rîdeau unii, prefăcîndu-se neştiutori.

— Chelălău-chelălău! făceau alţii, în cor.

Buşitura se repetă, o dată, de două ori, din ce în ce mai îndesată, de multe ori; apoi grămada lucrătorilor se sparse; într-o clipă pieriră cu toţii, intraţi în pămînt.

Coteiul rămase în mijlocul pieţii, mototolit, cu minteanul rupt, cu cămaşa sfîşiată, însîngerat. Bătaia nu-i domolise mînia, nu-l durea nimic, dar plesnea de neputinţă şi de necaz. Şi-ar fi lăsat tăiată o mînă, şi-ar fi lăsat scos un ochi, numai să-i dea cineva în mînă pe bătăuşi, legaţi cot la cot, să treacă prin faţa lor, să le ardă cîte o palmă şi să-i scuipe în obraz, de la un cap la

altul, şi iar să-i ia la rînd, să-i scuipe şi să-i pălmuiască pînă n-ar mai putea, pînă s-ar răcori.

„Las că vă aranjez eu pe voi!”

Bîta o aruncase unul, departe; nu mai dădu de ea. Pălăria o luaseră în picioare şi-o purtaseră prin praf pînă în faţa prăvăliei lui Dumitrică; se vedea zăcînd neagră în drum, ca o găină moartă. O ridică de jos, o scutură cu ură, şi-o puse în cap, trăgînd cu coada ochiului în dreapta şi-n stînga. Dar piaţa se golise, parcă nu se întîmplase nimic o clipă mai înainte. Se ascunseseră toţi, făcîndu-se că nu ştiu nimic, să nu-i afle Bocanu, că i-ar fi jupuit.

Numai cei cîţiva cai rămaşi la stănoage în faţa restaurantului sforăiau încetişor şi loveau nerăbdători cu copita în pămînt.

— Grijania voastră de puşlamale! strigă Coteiul, în vînt.

Glasul i se pierdea în piaţa goală, nu izbutea să clatine nimic.

— Ticăloşilor! V-aţi ascuns! Las că vă aranjează nenea Chivu pe voi! Paştele vostru de derbedei!

O piatră vîjîi prin întuneric, şi-l pocni între umeri, oprindu-i înjurătura în gît.

Coteiul o rupse la fugă spre casă, chelălăind:

— Săriţi, oameni buni! Săriţi! Aoleu!

Cîteva pietre îi zburară pe la urechi. I se părea că îl urmăresc, le auzea paşii, se aştepta să le simtă pumnii în spinare, şi chelălăia, înnebunit:

— Săriţi! Aoleu, aoleu!

Cînd se prăvăli peste poartă, Bocanu tocmai se aşeza la masă, pe cerdac.

— Şezi, babă Radă!

Becul de deasupra avea un abajur îngust, care îndrepta lumina în mijlocul mesei, unde stătea bătrînul, lăsînd în penumbră părţile celelalte.

Auzind poarta, Bocanu îşi întinse gîtul, să vadă jos.

— Haide, boier Stoiene, haide că te-aşteptam!

Coteiul urcă scările pe la bucătărie. Lina, care venea cu ciorba, îl văzu zdrenţuit şi şchiopătînd. Numai că nu scăpă strachina din mîini.

— Aoleu! Stoiene, ce păţişi?

Bocanu nu era obişnuit să audă pe cineva strigînd în casa lui. Se întoarse zgîndărit:

— Ţine-ţi gura, fată! Ce-ţi veni?

Coteiul se prăbuşi la picioarele lui şi îi luă genunchii în braţe, hohotind:

— M-au bătut, nene Chivule! Mi-au dat în cap cu ciomegele şi cu bocancii.

Bocanu sc ridică, ameninţător.

— Cin-te-a bătut, mă?

Sluga îşi şterse ochii cu dosul mîinii, şi începu să se plîngă, înecat de icneli:

— Unii, nene Chivule, nu i-am cunoscut că-şi dăduseră cu funingine pe obraz; mi-au ţinut calea dincoace de piaţă, mi-au băgat o cîrpă în gură să nu strig după ajutor, m-au tras în rîpă

şi-au început să dea în mine cu ce-au nimerit, să le spun unde ţii banii dumneata.

Gîtul lui Bocanu se umflă, vinele ieşiră noduroase, prin piele, obrazul i se învineţi.

— Şi tu ce-ai spus? răcni.

— Nimic, nene Chivule! Nici un cuvînt. Mi-au dat cu ciomegele în spinare: „Spune, mă, că te omorîm!” „Omorîţi-mă, da nu spun!”

— N-ai scăpat nimic?

— Nimic, nene Chivule; lat să mă fi lăsat jos şi n-aş fi vorbit. „Puteţi să mă omorîţi, le-am spus, dar eu pe nenea Chivu nu-l trădez!” Aşa le-am spus, nene Chivule, şi ei iar m-au bătut, şi-au dat, şi-au dat, pînă n-au mai putut, da eu am rămas mut.

— Bine, mă! zise Bocanu, liniştit.

Vorba blîndă de recunoştinţă trezi în sufletul Coteiului un nou val de credinţă.

— Nene Chivule, izbucni, exaltat, şi nu-mi pare rău că m-au bătut. Poate să mă bată în fiecare zi, că mie, ori că mănînc cozonac, ori că mănînc bătaie pentru dumneata, totuna mi-e!

Credea, şi din exaltare nici ruşinea, nici vînătăile nu-l mai dureau.

Lui Bocanu îi veniră în nări aburii ciorbei.

— Acum stai dă mănîncă!

— Da, nene Chivule!

Coteiul se ridică sprinten, gudurîndu-se, hrănindu-se cu recunoştinţa stăpînului, cum ar fi înfulecat o mîncare grasă, uns pînă la urechi.

După masă Bocanu se ridică, se plimbă greoi de la un cap la altul al cerdacului, scuipă apăsat în ogradă şi se opri.

— Babă Rado! Să-i dai lui Stoian cămaşă curată. Dă-i dăntr-ale mele, d-ale noi. (Se întoarse spre bucătărie.) Lino, vin cu apă caldă şi toarnă-i lui Stoian!

Veghe el însuşi pînă ce flăcăul se spălă de ţărînă şi sînge, pe mîini şi pe obraz.

— Adă-i pieptănul, fă! îi porunci fetei. Adă-l p-al meu!

Coteiul îşi luă cămaşa curată, îşi netezi părul gălbui, dîndu-l într-o parte, dar fără cărare, ca să nu semene a pieptănătură de oraş, şi se aşeză pe scăunel. Îşi rumega fericirea încetişor.

Bocanu coborî în curte, cercetă încuietorile porţii cu mai multă grijă ca de obicei, cercetă gardul de jur-împrejur, şi reveni pe cerdac.

— Babă Rado, pă Stoian îl culc în tindă. Vezi dă-i aşterne ceva pă laviţă.

Stoian nu visase atît de mult.

— Da lasă, nene Chivule! zise ridicîndu-se de pe scăunel şi făcîndu-se mic lîngă zid. Ce dacă m-a bătut? Că m-a bătut pentru mneatale, nu pentru altcineva!...

11

Copila se trezi în zori, cînd sunau ţignalele atelierelor. Se găsi goală şi însîngerată, îngropată în frunzele care-i ţinuseră de cald peste noapte.

Rătăci toată ziua prin pădure. Întîi căută poteca spre casă şi nu-i fu greu s-o găsească, îi cunoştea toate cotiturile. Dar după cîteva sute de paşi auzi oameni la tăiat lemne şi se întoarse, speriată. Pe urmă căută alt drum şi dădu de sonde, în marginea pădurii. Ori încotro se duse, trebui să se întoarcă. Aşa, rămase în pădure…

Era o întîmplare ca pentru alte locuri şi pentru alte vremi. Se auzeau tractoarele huruind pe drumuri, se auzeau maşinile la sonde, se auzeau atelierele huruind, oamenii ridicînd poveri: hăi-rup, hăi-rup! – şi ea alerga speriată, cu mîinile la gură, rătăcind.

Merse astfel, în neştire, plîngînd, pînă ce zgomotele se topiră unul în altul şi toate la urmă, şi nu mai recunoscu nimic împrejur. Se văzu între două dealuri care creşteau pe cer, negre, oprind lumina de sus. Merse înainte, fără să ştie cum o să se mai întoarcă. Dealurile se apropiau unul de altul, făcînd valea tot mai întunecoasă. Apoi, deodată, cu o mişcare neaşteptată şi nefirească în natura neînsufleţită, se îndepărtară, se traseră în lături ca nişte

namile înghiontite. În faţă apăru un luminiş, cu iarba verde, curată, presărată cu flori albe şi albastre. Dealurile abătute ocoleau poiana, pe departe, şi mai încolo se uneau iarăşi, de data asta sudate, nelăsînd liberă nici o trecere, închizînd orice cale, în afară de a zburătoarelor.

Copila se opri, şi plînsul îi conteni pe dată. De acum înainte nu mai ştiu limpede ce-i adevărat şi ce visează. Totul i se părea ca în basme.

Pe marginea luminişului curgea un fir subţire de apă; mai jos se vărsa într-un lăculeţ albastru, cu faţa ca smalţul.

Alergă, intră în apă cît s-o poată lua cu palmele şi începu să-şi spele rănile închegate. Usturimea mai încercă să-i întoarcă o dată gîndurile înapoi, spre casă. Dar tot atunci văzu cerul răsfrînt în fundul lacului, atît de curat şi de albastru cum nu-l văzuse niciodată. Nisipul sclipea, şi, ziua-n amiaza mare, fiecare fir părea o stea, aşteptînd să răsară la noapte.

Nu putea să vadă, să audă totul deodată. Ciripeau păsările, cu atîtea glasuri şi tonuri, că te-ar fi asurzit sub o boltă nu la fel de înaltă. Pădurea ascundea o orchestră, ca de clarinete, de flaute şi piculine, şi alte instrumente, necunoscute de oameni, greu să le imite cineva vreodată.

Ieşi pe mal şi se aruncă în iarbă. O ciocănitoare lovea scoarţa unui copac, nu departe de marginea pădurii. O descoperi prin frunziş şi se strîmbă la ea.

— Chiar că-mi pasă de tine, cocoană!

Nu mai luă seama la ciocăniturile ei sîcîitoare, nepotrivite nici în ton, nici în ritm cu muzica pădurii; parcă era un dulgher speriat şi neîndemînatic, neîndrăznind să taie din lemn decît bucăţele.

În pînza argintie ţesută de soare deasupra apei, aluneca o numeroasă familie de libelule; dădu să se întoarcă spre ele, dar o umbră mare care trecea pe cer îi atrase privirea. Un vultur, cu aripile întinse, nemişcate, aluneca pe sub soare. Ciripitul păsărilor amuţi, copacii părură că foşnesc neliniştiţi, chiar lacul îşi schimbă culoarea.

Copila rămase nemişcată, cu ochii după el; o clipă cerul se întunecă a vreme proastă, dar vulturul se pierdu în largul pădurii şi se făcu iarăşi lumină. Păsările îşi reluară ciripitul, ciocănitoarea începu să bată în lemn într-un ritm mai grăbit.

O cioară se lăsă în vîrful plopului care arăta gura văii, de unde începu să croncăne, intrigată. Copila o ameninţă cu braţele.

— Huşşşi! Nu cobi, spurcato!

Pasărea scoase capul printre frunze şi o privi curioasă. Fata să strîmbă la ea, apoi văzînd-o că n-are de gînd să plece, se întoarse şi începu să facă înconjurul poienii; din loc în loc se oprea să privească uimită o gîză, o buruiană, o floare încă neîntîlnită. Mai sus, pe marginea pădurii, văzu un brîu roşu, ca o dantelă; erau tufe de zmeură,

înalte şi dese, că nu puteai trece printre ele. Fructele atîrnau în ciorchini, ca strugurii; nici nu trebuia să le culeagă, ci doar să întindă mîinile.

În cîteva clipe era roşie, pe faţă, pe piept şi pe braţe, dar n-avea de cine să se ferească şi de ce să se ruşineze. Colorată astfel, lăsă zmeura şi merse mai departe, unde văzuse tufe de alun, căzute la pămînt, atît erau de încărcate; se cunoştea că nimeni nu venea să le culeagă. Rupse o ramură mare, o tîrî afară din umbra copacilor, se aşează în iarbă şi începu să spargă în măsele alunele dulci, ronţăitoare.

Pe negîndite soarele se ridicase la mijlocul cerului, şi-acum cuprindea luminişul în întregime. Din lac se ridica o boare albăstrie, pîlpîitoare. Ciocănitoarea îşi terminase cioplitul, sau obosise, sau era o leneşă; nu-i vorbă, conteniseră chiar şi păsările celelalte să ciripească; se auzeau numai copacii, din cînd în cînd, foşnind slab, ca o părere.

Aşezată în iarbă, cu soarele cald în creştet, Copila se migălea cu alunele. Aşa cum îşi strîmba obrazul, cînd le spărgea în măsele, cum alegea miezul, repede, cu degetele subţiri, cum se apuca apoi să ronţăie, făcînd ochii mici de plăcere, părea un fel de veveriţă de o speţă rară, pe care oamenii nu avuseseră norocul s-o întîlnească vreodată.

Deodată, întoarse capul, neliniştită; nările i se umflară adulmecînd în aer. De sus, din pădure,

se auzea un vuiet, ceva greu de închipuit se rostogolea la vale, făcînd să trosnească ramurile şi pămîntul să tremure. Aruncă alunele şi fugi speriată cîţiva paşi înapoi, să se ascundă în pădure. Vuietul venea din partea cealaltă a poienii. După cîteva clipe un grohăit gros, întrebător, răzbi printre copaci. Desişul se cutremură. Un porc mare, negru, ţepos, îşi scoase capul printre ramuri. Din falca de jos, lungă, doi colţi albi creşteau primejdioşi peste buza de sus, strîmbînd-o într-un rînjet, ca o ameninţare.

O clipă, fiara cercetă luminişul, grohăind încetişor, apoi îşi făcu vînt înainte, cu capul în pămînt şi nu se opri decît la marginea lacului smălţuit.

Copila îşi duse mîna la gură. Recunoscuse mistreţul, deşi nu-l mai văzuse pînă astăzi. Era mai degrabă uimită, decît speriată.

Cîţiva pui ieşiră din pădure şi se năpustiră grămadă spre apă, împiedicîndu-se unii pe alţii, venind de-a rostogolul, guiţînd pe multe glasuri. După ce îi cuprinse pe toţi într-o privire, mistreţul cel mare îşi suci capul şi cercetă nerăbdător desişul. În sfîrşit crengile se mişcară; ieşi, cu întîrziere, mama puilor, obosită sau gînditoare. Dacă o văzu că vine, mistreţul îşi vîrî rîtul în apă, adînc, şi începu să bea, răscolind nisipul pînă în mîlul de dedesubt. În ochii mici, rămaşi deasupra apei, se citea o plăcere pătimaşă şi tulbure, ca la beţivi. La fel

se apucară să bea puii şi mama lor, înşiraţi de jur-împrejurul lacului.

O dată sătul porcul cel mare ridică botul, brusc, stropind pînă departe, grohăi gros, de mulţumire, şi aşteptă să termine ceilalţi Fiecare pe rînd, puii îşi scoaseră botul din apă, fiecare stropi pînă departe. Numai scroafa, continua să bea, alene, sau îşi uitase de sine. Mistreţul grohăi scurt, ameninţător, şi ea ieşi repede pe mal, speriată. Poate capul familiei îi purta vreo supărare, sau aşa îi era firea, ursuză şi grosolană, că se uită la ea cu o silă vizibilă, de parcă ar fi avut mobilitatea fizionomiei umane. Pe urmă reveni, egoist, la plăcerile sale, îşi înfundă mai adînc rîtul în fundul lacului, nu-i mai rămase afară decît grumazul, şi începu să tragă brazde dintr-un mal în altul. Puii i-o luară pe urmă şi, cu toate că n-ajungeau la adîncimea mîlului, cu toate că n-aveau forţă destulă, în curînd lacul albastru se prefăcu în mocirlă. Copila îi drăcui în gînd pentru această ticăloşie. Nu-i mai era teamă de loc, privea doar uimită, şi curioasă să vadă ce-au să mai facă dihăniile.

Mulţumit de apa murdară, mistreţul se tolăni pe o parte, pe cealaltă, se dădu de-a rostogolul. Puii făcură la fel, de asemeni şi scroafa, care pînă atunci aşteptase pe mal, timidă şi răbdătoare.

Liniştea poienii se umplu de grohăiturile lor felurite. În jur iarba şi florile nu mai aveau nici o strălucire, nu se mai auzea nici o pasăre

ciripind, pînă şi cerul parcă îşi pierduse limpezimea.

Într-un tîrziu, capul familiei ieşi pe mal, se scutură, scuipă, cu un grohăit, mîlul intrat în gură şi se întinse la soare.

Fata nu-şi putu înfrîna rîsul, fiindcă în toate grosolăniile lui, porcul semăna cu Chivu Bocanu.

Se urni din scăldătoare şi scroafa, mai greoaie. Cînd dădu să se aşeze alături de el, mistreţul începu să grohăie şi o împinse cu colţii cît colo.

De după copaci, Copila îl certă, furioasă:

— Mă, urîtule! Nu ţi-e ruşine?

Murdari de noroi pînă în ochi, puii se hîrjoneau, se fugăreau prin poiană, se dădeau de-a rostogolul, se împungeau cu rîturile mici în burtă, se apucau cu colţii de urechi şi trăgeau, pînă ce unul nu mai putea să rabde şi începea să guiţe cu disperare. Atunci mistreţul grohăia supărat, scroafa se ridica să-i potolească. Dar pînă să ajungă la ei, puii încăieraţi se despărţeau şi începeau iarăşi goana şi joaca.

Cu ochii la isprăvile lor, uitînd cum se afla acolo şi uitînd de toate, Copila înainta cîte un pas, să-i vadă mai bine, pînă se pomeni în marginea pădurii. Un pui, fugărit de ceilalţi, venea spre ea, guiţînd şi zdupăind prin iarbă. Îi ieşi înainte, cu mîinile întinse.

— Coci-coci, coci-coci!

Se opriră cu toţii; pe urmă, cel din frunte, după o clipă de nedumerire, începu să înainteze neştiutor, privind-o mirat cu ochii lui mici, murdari de noroi. Ceilalţi porniră şi ei, şovăind. Copila ieşi un pas din pădure.

— Hai, vino! Hai, coci-coci, coci-coci!…

În faţa ei, puiul se opri, cuprins deodată de teamă. Se opriseră şi ceilalţi; o priveau cu mirare. Ea îngenunche lîngă primul, dădu să-l mîngîie pe spinare.

— Na, coci-coci! Na, coci-coci!

La atingerea străină, puiul sări în lături, şi începu să guiţe cu spaimă.

— Ce ai, mă prostule? De ce ţi-e teamă?

Se tîra spre el cu genunchii prin iarbă.

Un grohăit gros, prelung, un bubuit de tunet, izbucni în mijlocul poienii. Sări în picioare, îngrozită. Mistreţul se rostogolea spre ea, cu capul în jos, cu rîtul prin iarbă, despicînd pămîntul în două.

În schelă, ţignalele sunau de unu. Tractoarele începeau iarăşi să huruie pe drumuri. Lucrătorii umpleau dealurile, îndreptîndu-se spre ateliere. „Hăi-rup! Hăi-rup!” se îndemnau cei care ridicau grinzi şi coloane.

Pădureţu aruncă în tindă maldărul de crăci noduroase adunate din pădure, lăsă toporişca după uşă, îşi lepădă sumanul şi căută în cui, deasupra vetrei, legătura cu mîncare. În spatele casei se auzea lanţul cîinelui alunecînd pe

sîrmă. Bătrînul rupse un codru de mămăligă şi ieşi pînă în capul prispei.

— Na, Haiduc! zise, aruncînd mămăliga cîinelui.

Apoi se întoarse în tindă şi, cu legătura pe genunchi, începu să mestece în tăcere.

Soarele aluneca încet pe deasupra luminişului, ducînd din ce în ce mai departe umbra pădurii. Scroafa se ridică în căutarea unui loc însorit şi se mută la vale, dincolo de apă. Puii o urmară.

În pădure, mistreţul mai stătu un timp la picioarele paltinului, grohăind încet, neputincios, pînă ce îi reveni furia şi începu să lovească din nou, cu colţii, trunchiul subţire. După cîteva lovituri se opri şi se uită în sus. Ochii Copilei se întîlniră cu ai lui, se ţintuiră.

O dureau mîinile, din mîini, durerea se întindea în umeri, în grumaz, cobora în trunchi, în şolduri şi în picioare. Zgîrieturile vechi sîngerau iarăşi.

Cîteva clipe mistreţul o privi neclintit, cu colţii rînjiţi, cu spinarea zbîrlită, apoi se aşeză pe pămînt, hotărî să aştepte.

Amorţea şi nu găsea nici o ramură mai groasă pe care să se aşeze. Erau în ea durere, frică şi slăbiciune; o cuprinse plînsul. Lacrimile îi spălau obrazul, lăsau dîre albe pe faţa mînjită.

Le simţi gustul sărat, amestecat cu gustul dulce, parfumat al zmeurii.

Mîinile începeau să-i slăbească; muşchii braţului îi tremurau, gata să se destindă, cînd o nouă izbitură la rădăcina copacului o făcu să se încleşteze, cu o forţă care îi întrecea puterile.

Mistreţul îşi pierduse răbdarea, rîma copacul la rădăcină. Colţii i se înfigeau adînc în pămînt, rupeau rădăcinile şi aruncau pînă departe scurmătura. Furia creştea în el la fiecare rădăcină care îl ţinea în loc, pînă s-o sfîrtece, îi însîngera rîtul şi-i zgîlţîia colţii. Copacul începu să se clatine.

Simţi că i se răceşte sîngele, simţi un val de gheaţă, o amorţeală, o nepăsare. Copacul se lăsa pe o parte, nu mai avea cum să scape. Şi-ar fi dat drumul jos, să se termine mai degrabă, dar nu putea să facă nici atît; amorţit şi înţepenit, corpul nu-i mai era în stăpînire.

Urmă un trosnet, transmis în braţe ca o izbitură. Vîrful paltinului foşni printre ramurile celorlalţi copaci. Se văzu coborînd într-o mişcare arcuită. Mistreţul părăsise rădăcina şi alerga înainte, cu capul pe sus, s-o întîmpine. O clipă, nu mai văzu decît colţii lui albi şi buza de sus rînjind, strîmbă. Privirea i se tulbura. Ridică ochii spre cer, să moară iluminată. Întîlni umbra unui stejar frunzos, care venea peste ea răsturnat de furtună, căci totul se răsturna în pădure, în vreme ce ea nu-şi mai simţea propria-i mişcare. O veveriţă o privea mirată, sărind din

ramură în ramură, urmărind căderea, făcîndu-i semne repezi cu botul şi cu labele din faţă. Cîteva frînturi de clipă, ochii li se întîlniră şi parcă izbutiră să-şi vorbească. Îi venea un impuls nelimpede şi inexplicabil, îşi simţi în corpul chinuit arcuri strînse, gata să zvîcnească. Fără să-şi dea seama cum, toate arcurile se desfăcură, aruncîndu-şi în aer propria greutate. Rămase agăţată de ramurile stejarului; paltinul uşurat cobora încet spre pămînt, foşnind de moarte.

Dihania se puse să grohăie, nu înţelegea ce se întîmplase, se învîrtea în jurul copacului, cu ochii roşii, cu rîtul năclăit de sînge. Copilei nu-i era nici rău, nici bine; orice ar fi fost să se întîmple i s-ar fi părut totuna. Se săltă în mîini, se aşeză pe o ramură; avea în sfîrşit un sprijin. Atunci corpul i se destinse, şi ea începu să-şi dea seama de toate.

Veveriţa, care la căderea paltinului fugise speriată, se apropie din nou, se opri pe o ramură, o privi mirată, întorcînd capul cînd pe o parte, cînd pe altă.

Mistreţul continua să se învîrtească furios împrejurul stejarului. Umbra pădurii mîncase ultima pată însorită din poiană. Scroafa şi puii se mişcară, grohăind şi guiţînd pe tonuri amestecate. Mistreţul privi o dată în sus, se duse la ei, dădu cîte un rît de mîngîiere în burta puilor, se apropie de scroafă şi cîteva clipe

stătură bot în bot, părînd că ţin sfat. Apoi ea luă drumul pe unde coborîseră, iar puii o urmară.

„Acum au plecat?”

Copila se uita întrebătoare în ochii veveriţei.

Dar mistreţul se întoarse. Veveriţa începu să facă semne repezi, de nemulţumire. Pe urmă, se duse.

Printre ramuri, Copila vedea cerul amurgind. Ciripitul păsărilor nu se mai auzea şi nu ştia cînd încetase. Pădurea se pregătea să înnopteze; nu mai răzbea nici un foşnet, era clipa cînd şi vîntul contenea un timp, înainte de a veni din altă direcţie. Undeva, în depărtare, se auzi gorniţa de aramă a unui cocoş sălbatic; îi răspunse ţipînd omeneşte o pasăre de noapte. Chemările acestea, neliniştite, se repetară o vreme, pînă ce nu mai rămaseră decît ecourile lor, prelungite nefiresc, ca printr-o încetinire în scurgerea timpului.

Apoi deodată timpul se năpusti înainte şi noaptea căzu atît de repede, încît fata nici nu-şi dădu seama de unde venise. Pe cer începură să sclipească stelele… Dacă ar fi rămas cel puţin veveriţa! Lipsa ei îi confirma părăsirea deplină, nu mai avea nici o scăpare, n-avea să mai vină nimeni!

Din pădure se ridicau valuri de frig; frunzele foşniră înfiorate. Mistreţul grohăi. Îi văzu ochii, pîndind-o, cu răutate şi cu răbdare. Vîntul care se pornise o făcea să tremure şi îi redeştepta în trup toate durerile adormite. Începu să plîngă,

încet, potolit, amar, cu deznădejde, şi multă vreme plînse aşa, pierdută, ţinîndu-se cu mîinile amorţite de ramura stejarului, pînă ce căzu într-o toropeală; văzu în jurul ei jucînd zînele pădurii, pe care doar şi le închipuise.

Nu-şi dădu seama cît ţinuse; se trezi la paşii dihăniei; se îndreptau spre luminiş. Ascultă, încă visînd. La marginea pădurii mistreţul se opri, mai grohăi o dată şi stătu nehotărît. Fără să-l vadă, îl simţi că trage cu ochii înapoi, să se întoarcă. După o aşteptare, paşii lui se auziră îndepărtîndu-se repede, străbătură poiana şi se pierdură în desiş.

Plecase, după toate semnele, dar ea nu îndrăznea să coboare. Ar fi vrut să se întoarcă veveriţa, s-o trimită în cercetare.

Nu se auzea nimic, decît foşnetul frunzelor…

De aici începu Copila ultima etapă a aventurii. Picioarele îi înţepeniseră, tălpile îi furnicau şi gleznele se frîngeau de durere la fiecare călcătură. Merse ca pe jăratic pînă în marginea luminişului. Recunoscu, ridicat pe cer, plopul înalt, stingher, care arăta gura văii. Se pomeni între două ziduri de întuneric; erau dealurile printre care venise, strivită. Porni în fugă la vale, căutînd orbeşte printre copaci, cu mîinile întinse, mînată de frig şi de spaimă, fără să ştie unde merge, despicînd întunericul cu făptura ei nevinovată şi nedreptăţită. De dimineaţă fugise de oameni şi acum ar fi vrut să întîlnească unul, oricine-ar fi fost, de oriunde, un om din orice

ţară, bun sau rău, numai să-i audă vorba. I-ar fi stat goală înainte, cu braţele date în lături:

— Om bun, om rău, arată-mi drumul! Du-mă acasă la căldură!

Crezu că niciodată nu va mai ajunge, că se rătăcise într-o altă pădure. Copacii i se păreau necunoscuţi; crengile călcate în picioare scoteau sunete pe care nu le auzise niciodată. Nu recunoştea nimic, nu recunoscu poteca alburie care-i tăia drumul. Se prăbuşi, nu mai putea merge, rămase întinsă jos, cu părul risipit în ţărînă. Îşi auzi inima bătînd limpede, şi bătăile răsfrînte în pămînt se duceau cu poteca, la deal şi la vale, căutînd parcă ele drumul. Şi iată că, pe negîndite, între ele se împletiră alte bătăi, străine. Le auzi, prin inimă, bătăi liniştite, cadenţate; veneau din vale. Sări în picioare şi ascultă, încremenită.

Un cal urca, la pas, domol, căutînd drumul cu nările. Rămase în mijlocul potecii, dreaptă, cu pumnii strînşi, fără altă voinţă decît aceea de a înfrunta aşa pe oricine, om bun, om rău, de oriunde.

Ritmul paşilor avu o şovăire. Calul sforăi neliniştit, în întuneric.

— Hai, băiete!

O dată cu glasul călăreţului, Copila îşi aminti mirosul de tutun stins, amestec dulce şi aspru ca al smochinei. Sîngele îi inundă inima. Venea o salvare, dar ultima pe care ar fi invocat-o, faţă în faţă cu moartea.

La cîţiva paşi calul se opri, bătînd pămîntul, muşcînd zăbala şi smucind frîul. Auzi un clinchet metalic şi o fîşie albă de lumină îi luă vederea. Avu puterea să-şi ducă mîinile la ochi, uitînd să facă alt gest de apărare. Corpul ei rămase gol, drept, nemişcat, în lumina lanternei, proiectat pe fundalul negru şi sălbatic al pădurii. Prelung, aproape fără şolduri, palid, ca de alabastru, părea o nălucire. Dar picioarele, arse de soare şi însîngerate, şi zgîrieturile care materializau anatomia ei aeriană, împreună cu părul inelat de pe umeri, podoabă bogată şi pămînteană, îi atestau apartenenţa la lumea vie a oamenilor.

Călăreţul se auzi descălecînd în întuneric. Îşi luă pumnii de la ochi; nu văzu nimic în spatele lanternei.

Rămase orbită, cu braţele în lături, bătute în cuie.

12

Sîmbătă, puţin înaintea amiezii, ras proaspăt cu perdaf, cu mustaţa abia scoasă de sub presă, răsucită, Lipănescu intra călare în Cîmpina, venind de-a dreptul de la sonde. Spre deosebire de chipul lui strălucitor, hainele, deşi îmbrăcate cu grijă, păstrau toate semnele vieţii de schelă. Ghetele roşii, jambierele de piele, pantalonii bufanţi de raicord şi haina de dril erau de sus pînă jos numai pete de păcură.

După trei luni de cînd luase sondele, venea prima dată acasă. Mergea în pasul calului, cu mîna stîngă în şold, privind cu un aer măreţ oraşul regăsit, cum s-ar fi întors învingător de la bătălie. Pe strada mărginaşă, aleasă înadins, cu un scop anumit, nu avea însă cine să-l vadă. Ocoli astfel prin spatele gării şi ieşi aproape de marginea oraşului, în şoseaua naţională. Gardianul care îndruma circulaţia se dădu în lături, cu gura căscată: în oraş nu umbla nimeni calare. Pe urmă îl recunoscu şi-l salută, cu respect şi cu familiaritate:

— Să trăiţi, coane Enăchiţă!

Călăreţul duse nemulţumit două degete la cozorocul şepcii.

Gardianul se tot minuna, privindu-l în toate felurile, pînă ce începu să rîdă, prosteşte:

— Etete! Da dă unde veniţi?

— Din schelă!

— Ce schelă?!

Lipănescu socoti că trebuie să-l lămurească o dată pentru totdeauna, ca pe toţi care ar găsi cu cale să se mire.

— Din schela mea! Poate n-ai ştiut! Ei, află acuma, şi să spui şi altora, ca să nu vă mai miraţi ca proştii! Şi să mai ştii că s-a terminat cu „conu Enăchiţă”!

De la barieră, luă strada principală în lung, la pas, cu mîna stîngă în şold, privind semeţ cînd spre un trotuar, cînd spre celălalt. Pe o parte şi pe alta a străzii erau numai prăvălii; prin faţa lor forfotea multă lume, dar, cu toată îmbulzeala, un călăreţ nu putea să rămînă nebăgat în seamă. Paşii candenţaţi ai calului, pe pavaj, se auzeau de departe. Oamenii se opreau pe marginea trotuarului, aşteptau să vadă cine-i călăreţul. Mulţi nici nu-l mai recunoşteau, în noua lui îmbrăcăminte. Cîte un negustor ieşea în uşa prăvăliei şi îl saluta, cu un surîs de nedumerire:

— Da de unde vii, coane Enăchiţă?

Erau oamenii lui de la Sfatul negustoresc, colegii de breaslă: cizmari, pielari, brînzari, stămbari. Întorcea capul spre ei şi-i privea fără să le răspundă.

De pe o stradă laterală ieşeau şcolarii de la liceu. Cîţiva din cei mici se opriră în colţ, uluiţi de înfăţişarea lui marţială.

— Parcă-i Alexandru Makedon!

La Primărie, o trăsură neagră, lucioasă, aştepta lîngă trotuar; primarul tocmai cobora scările. Era profesor de liceu, cunoscut ca om foarte citit şi tot atît de politicos. Cu el Lipănescu nu s-ar fi codit niciodată să stea de vorbă. Îşi scoase şapca, pe sus, ca să se vadă. Primarul se opri cu piciorul pe scara trăsurii şi se descoperi reverenţios.

— Bună ziua, domnule Lipănescu! Ce faceţi? Pe unde aţi dispărut?

Asemenea vorbe îi mergeau drept la inimă; răspunse volubil:

— Noroc, noroc, domle primar! Ia, viu din schelă! Dumneata?

Primarul acoperi cu un zîmbet îngăduitor tonul lui zgomotos.

— Şi cum vă merge schela?

— Ceva grozav! Am dat lovitura!

Limbajul politicos al primarului îl făcea să crească vijelios în proprii săi ochi.

— Vă doresc deplin succes! îi ură maimarele oraşului, înainte de a se urca în trăsură.

Călăreţul porni mai departe, privind strada de la înălţimea calului. Saluturile familiare ale negustorimii care ieşea în uşi acum nici nu-l mai atingeau; nu băga pe nici unul în seamă. Gîndul îi era la primar. Toată lumea trebuia să sfîrşească prin a-i vorbi ca el.

După vreo sută de paşi, chipul i se întunecă. Pe stînga străzii apăruse prăvălia, mare, cenuşie, urîtă. Vedea de aici firma neagră, cu

litere galbene, întinsă pe toate trei faţadele: Ene Lipănescu – fierărie şi articole mecanice.

„O să dau eu jos porcăria asta!”

În prăvălie, îmbulzeala scăzuse, se apropia ora închiderii. La uşile din străzile laterale se şi trăseseră zăbrelele de fier. Cumpărătorii întîrziaţi se înghesuiau la cele două intrări principale din strada mare. Anghelina stătea la casă, strîmbîndu-şi ochii prin fumul ţigării, atentă la toate. Lazăr supraveghea mişcarea vînzătorilor, alerga de la unul la altul, dădea lămuriri, le scăpa cîte un ghiont în coaste.

Un băieţaş slab, tuns chilug, cu urechile mari, depărtate, îmbrăcat într-un halat albastru, murdar de rugină, rămase cu ochii pe uşă, în susul străzii.

— Haide, haide, Gutuie! îi strigă Lazăr.

Aşa le spunea tuturor băieţilor din prăvălie; era şi-un nume, şi-o ameninţare. Avea obiceiul să le pună pumnul în cap şi să-l rotească brusc, trecîndu-şi nodurile pe tigva goală, ceea ce, după vorba lui, inexplicabilă, însemna că le dă cîte o gutuie.

Băiatul înţepenise în uşă.

— Vine jupînu!

Lazăr alergă în calea stăpînului.

— Să trăiţi, coane Enăchiţă!

Ceilalţi băieţi din prăvălie alergară şi ei la uşă. Numai Anghelina rămase la casă, cu un chiştoc lipit în colţul gurii, răsucindu-şi altă ţigară.

Lipănescu descălecă şi-i dădu calul lui Lazăr.

— Du-l în dos! Cocoana unde-i?

— În prăvălie.

— Să-i spui c-am venit.

Lazăr rămase în stradă, năuc. După ce lipsea trei luni, stăpînul venea acasă, şi-n loc să intre în prăvălie, se ducea sus. Dacă nu l-ar fi văzut bine dispus, ar fi gîndit că i se întîmplase o nenorocire.

Lipănescu deschise uşa veche, vopsită cărămiziu, din faţa scărilor care duceau la etaj şi începu să urce, cu stînga în şold, cu cravaşa în dreapta. Erau scări vechi, de brad, cu treptele roase; balustrada se susţinea pe stîlpi grosolani, daţi la strung şi vopsiţi roşu, ca la hotelurile sărace.

„Nu mai merge aşa! Trebuie altă casă”! se gîndea călcînd în silă pe treptele păcătoase. Sus, uşa apartamentului era tot atît de veche şi de grosolană ca şi cea de jos, de brad, cu cîte trei tăblii pe fiecare canat. O găsi încuiată. Deşi firesc, faptul îl nemulţumi. Apăsă pe butonul soneriei cu gîndul la altă uşă, cum văzuse una la Ploieşti, pe bulevard, o uşă mare, de fier, cu geamuri groase de sticlă galbenă, cu o scară în formă de evantai, cu lei de bronz stînd pe labe, într-o parte şi în alta. În spatele uşii să fie doi lachei care să deschidă singuri cum te-au simţit că vii şi să se încline pînă la pămînt.

Cheia scrîşni în broască, uşa se deschise scîrţîind, o fată de ţară, cu picioarele goale,

îmbrobodită pînă peste gură, cu un cojocel alb în spinare, se dădu în lături să-i facă loc.

— Bine-ai venit, conaşule!

Nu-i răspunse; păşi peste prag fără să-şi scoată şapca din cap. De pe scară se intra de-a dreptul într-o odaie care nu era nici salon, nici hol, nici sufragerie, un amestec de mobile desperecheate, parcă nici una cu rost. Era o odaie lungă, întinsă din stradă pînă în curtea din spate. Peretele din faţă avea două uşi albe, cu cîte două canate. Între ele atîrna, înclinată, o oglindă mare, cu rama lată, aurită. Cînd intra, vizitatorul îşi vedea numai picioarele; trebuia să înainteze ca să-i intre treptat tot corpul în cadru, şi numai la un pas de perete intra şi capul, dar cum era nevoie să se uite în sus ca să se vadă, oglinda îi dădea teama că are să cadă pe spate.

Sub rama ei lată stătea, parcă strivită, o canapeluţă, o banchetă tapisată cu un material decolorat, poate albastru odată. Speteaza era făcută din zăbrele de mahon, cu incrustaţii de sidef, în bună parte sărite.

În stînga uşii de intrare se vedea prins în perete un cuier făcut din două coarne de bou, cu agăţători de metal galben. De cîrlige atîrnau cîteva haine, negre, vechi, parcă prăfuite. În dreapta era un scaun, semănînd cu bancheta; un covor năpîrlit acoperea duşumeaua de scînduri vopsite roşu. În mijlocul covorului se vedea un sultan, cu chipul estompat de rosături, fumînd

din narghilea. La picioarele lui erau întinse cîteva cadîne, cu şalvari galbeni şi cu toarte mari de aur în urechi. Din galerii coclite de alamă, peste marginile ferestrelor atîrnau, pînă în duşumea, draperii de pluş roşu, cu galoane de fir. Perdele nu erau, şi ferestrele se vedeau cam prăfuite.

Cu această mobilă puţină şi nedefinită, părea că în intenţia unor predecesori fusese să dea încăperii o destinaţie specială, dar nu terminaseră şi nici nu transmiseseră altora planul.

Lipănescu înaintă spre oglindă, luînd treptat cunoştinţă de înfăţişarea lui nouă. De cînd era petrolist, nu se privise încă într-o oglindă atît de mare. Îşi strîmbă capul pe spate, să se poată privi în voie. Nu-i plăcea nici oglinda; se dădu înapoi şi o măsură cu un ochi atent, raportînd-o la dimensiunile peretelui. Avea nevoie de o oglindă care să ţină din duşumea în tavan şi dintr-un zid în altul, cum văzuse la Viena, în fostul palat al lui Franz Josef.

Asupra acestui gînd îl găsiră paşii tîrşiţi ai Anghelinei, care urca din prăvălie. În faţa uşii ea se opri; o auzi scăpărînd bricheta. I-o făcuse Lazăr, dintr-un cartuş vechi; rotiţa se mişca atît de greu, că mînuind-o de nenumărate ori pe zi, degetul cel mare de la mîna dreaptă făcuse o bătătură groasă. După o clipă Anghelina intră, învelită în fum, cu ţigara în colţul gurii şi cu cutia de tutun sub braţ.

Deşi avu o tresărire de bucurie, Lipănescu nu-i ieşi înainte s-o îmbrăţişeze, ci rămase ţeapăn, cu mîna în şold. Ea nu observă numaidecît înfăţişarea lui nouă.

— Venişi pe la noi?

În vorbele rostite tărăgănat se simţea poate un reproş vag. Pe urmă băgă de scamă că ghetele lui erau murdare; peste petele de păcură se lipise praful, făcîndu-le cafenii şi scorţoase.

— Ia te uită cum ai intrat! De ce n-ai pus-o pe Anica să te şteargă?

— Cucoană, asta nu se şterge! Asta nu-i murdărie! Asta-i decoraţie!

Anghelina se apropie de el.

— Da ce-i pe tine? Ai prăpădit hainele! Ce ne-a trebuit nouă sonde! Să te chinuieşti ca un ocnaş! Nu ne-ajungea prăvălia?

Ca să-şi stăpînească enervarea, Lipănescu trecu în odaia următoare, cu mobilă veche de sufragerie, şi acolo îi vorbi calm, cu ochii atraşi de o pictură atîrnată deasupra bufetului:

— Uite ce-i, femeie: eu mi-am pus în gînd să te fac cocoană!

— Cocoană sînt.

— Cocoană ai să fii cînd n-o să mai stai în prăvălie, la cheremul oricărui nespălat!

— Şi pe cin-să las la casă?

— Pe nimeni. Aşteaptă şi-ai să vezi! Mult n-am să mai ţin eu prăvălia!

— E rost de pricopseală cu sondele?

Drept răspuns, Lipănescu scoase cupoanele din buzunar. De la cinci vagoane, în prima lună, schela dăduse şase în a doua, şi într-a treia opt. Ieri chiar făcuse ultima predare.

— Ce-i asta?

— Bani!

— Ce bani?

— Bani, cocoană, bani, avere, bogăţie, boierie! Asta e!

Nu încasase nici unul din cupoanele vechi, deşi pentru păcura rămasă nenegociată i se scădea locaţia, ceea ce îi micşora valoarea de la o zi la alea. Le păstra ca pe nişte documente, ca pe nişte acte de nobleţe. Valoarea lor în bani abia dacă depăşea un sfert de milion, în vreme ce cu întreţinerea schelei cheltuise pînă acum poate de patru ori pe-atîta. Dar el n-avea nevoie de bani. Aproape că nu le ţinea socoteala, şi în privinţa aceasta nici chiar Anghelina nu putea face vreun control. Ea se îngrijea cu spaimă şi cu meticulozitate ca tot ce i se cuvenea stăpînului să intre în casă, să nu se fure nimic din prăvălie. Avea grijă să adune banii unul cîte unul, şi pierdea urma lor îndată după ce-i aduna. De acolo înainte, numai Lipănescu le ştia rostul. El plătea facturile, el făcea comenzile, el păstra numerarul sus, în casa de fier, el îşi cunoştea contul la bancă. De cînd plecase, banii continuaseră să se adune; prăvălia mergea de la sine. Anghelina primise dezlegare să achite singură facturile; marfă mai sosea, din cea

comandată înainte, dar comenzi noi nu mai făcea nimeni şi în curînd depozitele aveau să rămînă goale.

Anghelina nu ştia cu ce preţ fusese cumpărată schela; cu atît mai puţin ştia cîţi bani înghiţise după aceea. Privi cupoanele, cu nepăsare. Pe Lipănescu indiferenţa ei îl jignea; nu le vînduse, tocmai ca să se poată mîndri cu ele. Bani avea cu prisosinţă; aveau toţi negustorii, toţi avocaţii, toţi medicii oraşului acesta în plină prosperitate.

— Acte de nobleţe, cocoană!

Ea se îndreptă spre bucătărie.

— Poate ţi-o fi foame!

Privi furios în urma ei. „Nu scot eu din tine cocoană!…”

Nu se gîndise niciodată că în calea planurilor are să-i stea tocmai nevasta, legată cu îndărătnicie de viaţa veche.

— Aa! Păi nu merge aşa, nu merge aşa! mormăi supărat.

Privirea i se întoarse la pictura de deasupra bufetului, o compoziţie în culori sumbre. În primul plan înfăţişa un negustor din vechime, cu tichie roşie şi cu caftan castaniu. În spatele lui, fără să păstreze proporţiile, se vedea un rînd de ţigani robi, dezbrăcaţi pînă la brîu, cu şorţuri de piele, ţinînd fiecare în mînă o unealtă de fierărie. Printre ei, în spate, se desluşea, aproape în întuneric, în linii vagi, un interior de potcovărie. Numai cărbunii aţîţaţi de foale

aruncau o dîră de lumină, lăsînd să se zărească alături o nicovală uriaşă, şi pe ea un baros, parcă simbolic.

Chipul din faţă era al străbunicului, Alexe Lipan, cel ce ţinuse fierăria şi potcovăria din şoseaua mare, peste drum de vamă. El ridicase, alături, biserica Sfîntu Vasile, cu care prilej meşterului zugrav i se comandase şi pictura aceasta. Lipsa de proporţie între chipul negustorului şi planurile celelalte fusese căutată, pesemne ca să încapă cît mai mulţi ţigani robi în spate.

Tabloul rămăsese un fel de blazon al casei, prilej de mîndrie. Chiar Lipănescu, în copilărie şi-n tinereţe, îşi privise cu admiraţie strămoşul înconjurat de robi. În ultima vreme pictura începuse să-l enerveze. Îl supărau atît îmbrăcămintea de negustor a lui Alexe Lipan, cît şi uneltele din mîinile robilor, care apăreau ca nişte arme ale familiei, ignobile. Trebuia să dea jos această amintire, dar înţelegea că scoaterea tabloului din perete nu rezolva totul. Trebuia să schimbe multe, să dărîme, să arunce, să abandoneze, începînd cu prăvălia şi cu locuinţa nedemnă.

Anghelina îi reconfirmă realitatea, chemîndu-l fără nici o ceremonie:

— Hai de mănîncă!

Pusese masa pe galerie, în faţa bucătăriei. Cînd n-aveau musafiri nu mîncau în sufrageria prea mare; era un obicei vechi, însă astăzi lui

Lipănescu i se părea intolerabil. Dar şi mai intolerabil i se părea tonul nevestei.

— Învaţă-te să vorbeşti, femeie! O dată ai să mă faci de ruşine.

— Ce-ţi veni acuma?

— Se zice: „Poftim la masă!”

— Ei, aşa; haide, că se răceşte!

Cei cîţiva paşi pînă la uşă îi dădură timp lui Lipănescu să-şi recîştige toată încrederea în planurile sale. Îi oferi braţul nevestei, cu un gest galant, neexersat pînă astăzi.

„Las că tot te fac eu cocoană”! se gîndea, strălucind de încredere, în timp ce mergea ţeapăn spre masă.

13

În zorii zilei, cînd Bocanu ieşi din odaie, tuşind gros, îl găsi pe Cotei gata îmbrăcat, aşteptînd pe marginea laviţei.

— Te-ai sculat, mă?

— M-am sculat de mult, nene Chivule; păi ce, să m-aştepţi dumneata pe mine?

Bocanu se duse pe cerdac, scuipă îndesat la cele două capete ale lui, pe urmă se aşează la masă.

— Stoiene, hai!

Lina se sculase de cu noapte, mulsese vaca, fiersese laptele şi mestecase mămăliga. Veni îndată cu străchinile şi le puse în faţa bărbaţilor.

— Babă Rado, vin să dai o mînă de ajutor şi dumneata! N-avem vreme de pierdut!

Nevasta îi turnă lapte în strachină, ca într-o troacă, iar Lina răsturnă deasupra un codru de mămăligă. Bătrînul mestecă mămăliga apăsat, cu dosul lingurii, terciuind-o, şi începu să sorbăie. După a treia strachină se opri, se ascultă înăuntru să vadă dacă mai rămăsese loc, stătu o clipă la îndoială, apoi, surprinzător, optă pentru sobrietate; se ridică, suflă din adînc, ca să-şi aşeze pîntecul sub chimir, şi puse mîna pe bîtă.

— Plecarăm, Stoiene!

— Da, nene Chivule!

În capul scărilor, bătrînul se opri.

— Babă Rado, Lino!

Fata şi nevasta se iviră, una în uşa bucătăriei, alta pe cerdac.

Bocanu le privi pe amîndouă încruntat.

— Încuiaţi grajdu, încuiaţi uşile, daţi drumu cîinelui! Pînă mă întorc, n-are nimeni ce căuta aici! Dacă bate la poartă, nu ieşiţi! M-aţi auzit?

— Da, taică! răspunse fata.

Din spatele stăpînului, Coteiul o privi cu un aer protector.

— Tu auzişi, babă Rado?

Femeia mişcă moale din cap.

— Lino, dă-i mă-ti dă mîncare, că nu mai are glas! Păi na, babă Rado, eu te întreb şi dumneata taci? Să ai grijă de casă, auzişi?

— Da!

— Ei, aşa vezi!

În drum, Bocanu se uită o dată în sus, o dată în jos să descopere dacă nu-l pîndeşte cineva, încuie poarta, o încercă proptindu-se cu umărul în ea, băgă cheia sub chimir şi se urni.

Nu sunase de şapte; primii lucrători începeau să mişte prin faţa cazărmilor, în pîcla dimineţii de toamnă, înroşită de soarele încă nevăzut. Piaţa era pustie; la prăvălii nu se ridicase nici un oblon.

— Păi dacă sînteţi boieri!

Coteiul recunoscu locul unde mîncase bătaie. Inima i se zbătu de mînie; fără să vrea stătu o clipă în loc. „Las că vă vin eu de hac!”

Pînă devale la autobuz era o bucată bună de drum. N-o străbătuseră nici un sfert, cînd ţignalele începură să sune. La şapte şi jumătate, autobuzul trebuia să plece, dar Bocanu nu se grăbea; se oprea din loc în loc, se proptea în bîtă, privea într-o parte şi în alta, pe la sonde, pe la bordeie, să vadă ce s-a mai făcut nou, ce s-a mai dărîmat; mai zăbovea la cîte o groapă din drum, măsurînd-o cu ochii şi pufnind nemulţumit; zăbovea asemeni în faţa cîte unui pietroi, aşteptînd parcă să-l vadă sărind la o parte din calea lui; după o clipa îl lovea înfuriat, cu bîta, sau cu vîrful cizmei şi scuipa după el duşmănos.

— Să ne grăbim niţel, nene Chivule! zise Coteiul.

Stăpînă-su se opri şi se răsuci în bîtă amenințător.

— Dă ce să ne grăbim, mă?

Coteiul se făcu galben.

— Să nu plece autobuzul.

— Păi tu nu le-ai spus că merg eu?

— Ba le-am spus.

Încruntarea lui Bocanu se desfăcu:

— Păi atunci, cum o să plece fără noi?

— Aşa-i nene Chivule! se gudură băiatul, bucuros că scăpase uşor. Parcă eu nu ştiu că nu pleacă fără dumneata!?

Autobuzul era gata de plecare, în marginea şoselei, dincolo de pod. Văzîndu-i că vin, Benţu, şoferul, le ieşi înainte ca şapca în mînă, în timp

ce Tănase, ajutorul lui, potrivea manivela în faţă, să pornească motorul.

Cîţiva oameni care aşteptaseră nerăbdători în drum, puseră piciorul pe scara autobuzului.

Era un automobil vechi, un Benz din timpul războiului, de la a cărui marcă se trăgea şi numele proprietarului. După ce făcuse cîţiva ani curse în oraş, fără spor, Benţu îşi transformase automobilul, aruncase deasupra şasiului o caroserie primitivă de autobuz, în care încăpeau înghesuiţi vreo douăzeci de inşi, şi deschisese linie regulată pentru pasageri. Dimineaţa pleca la oraş, ducînd oamenii după treburi, iar seara îi aducea înapoi. Nu transporta numai pasageri, făcea şi comisioane felurite, ducea scrisori, aştepta răspuns, căra mărfuri pentru negustori. Un grilaj montat pe acoperiş îngăduia să se încarce tot ce se nimerea; lăzi cu zahăr, bidoane cu untdelemn, saci cu făină, baloturi, geamantane, boccele, burlane, copăi, scaune, oglinzi, colivii cu păsări, legate în toate sensurile cu sfori, cu sîrme şi cu frînghii. Ce nu încăpea pe acoperiş se lega pe aripi şi pe scări. Şi oricît de multe s-ar fi încărcat, Benţu mai avea întotdeauna loc pentru un pasager. Îl urca în spinarea cuiva, un geamantan i-l lua pe genunchi, sub volan, pe altul i-l înghesuia deasupra rezervorului de benzină, sau oriunde găsea un oricît de mic spaţiu gol. Cîţiva oameni mai stăteau întinşi peste bagaje, între aripi şi capota motorului, alţii pe scări, cîte unul pe

acoperiş. La plecare se mai adăuga şi Tănase, ajutorul, care se urca unde mai putea să pună un picior, pe un colţ de scară, pe bara din spate sau călare pe radiatorul încins.

La hopuri, bagajele de pe acoperiş se balansau, cîte o legătură plesnea, un balot, un geamantan căzeau în drum. De pe radiator, Tănase, care supraveghea încărcătura, ridica mîna, calm, şi-i făcea semn lui Benţu să stea. După primul necaz, urmau altele; căzeau bagajele de pe scară, sau de oriunde; opreau şi le legau la loc. Motorul suprasolicitat dădea semne de oboseală, radiatorul scotea aburi, ca o locomotivă. Opreau pe marginea drumului, la puţuri; Tănase lua o găleată de pînză din lada cu scule şi punea apă rece. La kilometrul următor plesnea un cauciuc, se înfunda o ţeavă la carburator, sau motorul prea încins, ameninţa să ia foc. Benţu se strecura pe sub volan, aluneca în patra labe peste călători şi se apuca să repare. Dacă vreunul încerca să se dea jos, să se dezmorţească, îl oprea:

— Stai acolo, că am plecat!

Era un om mărunţel, negricios, cu ceva comic pe chip, pornind poate de la nasul ascuţit, din două planuri unite, ca o muche tăioasă. Fruntea şi jumătatea din faţă a creştetului dezgolit de păr rămîneau albe datorită şepcii, în contrast cu restul chipului afumat şi ţepos. Avea peste douăzeci de ani de meserie, trăiţi numai la volan, sute de mii de kilometri parcurşi, mii de

zile cu piciorul pe accelerator, mii de nopţi dormite la locuri de popas, cu capul pe volan. Ceva în anatomia şi-n mişcările lui se deformase. Ţinea coatele cam ridicate şi depărtate de corp, cu braţele arcuite în faţă, cum ar fi avut mereu un volan în mîini. Păşind, punea întîi tocul şi-apoi apăsa talpa, progresiv, de parcă ar fi umblat pe pedale de automobil. În unele seri urca să bea un pahar de vin la Salon. După ce urmărea multă vreme, moţăind, vreo partidă de table sau de cărţi, adormea cu paharul în faţă, cu capul căzut în piept.

Ca să facă haz, chelnerii aduceau un volan vechi de automobil, rătăcit cine ştie de unde, şi i-l puneau în braţe. Cum îl simţea, prin somn, Benţu îşi încleşta mîinile pe el şi nu-l mai slăbea. Trupul lui intra atunci într-o legănare ritmică, de parcă mişcările vehiculului acumulate în organism, ca pe un arc strîns, acum se restituiau, neschimbate.

În faţa redutabilului pasager, Benţu se opri şi salută cu şapca pînă la pămînt.

— Să trăiţi, domnu Bocanu! Vă aşteptam!

— Şi ce dacă m-aşteptai? Ţi s-a urît?

— Vai de mine, domnu Bocanu! Eu pot să aştept oricît. Dar călătorii se grăbesc, au treburi de dimineaţă, ca oamenii, nu ştiţi?

— Şi d-aia nu mai poci eu!

După ce Tănase învîrti manivela de îl trecură năduşelile, motorul porni. Bocanu se înfurie.

— De ce porneşti fără să mă-ntrebi pă mine?

— Porneşte greu, domnu Bocanu. I-am dat drumu, ca să fie gata, să nu mai aşteptaţi dumneavoastră.

Explicaţia păru că îl mulţumise. Îşi drese glasul, în adîncul pieptului.

— Bine, bine! zise gros.

Din întîmplare, nu mergeau prea mulţi oameni la oraş. Văzîndu-i pe cei de sus, aşezaţi în voie, Bocanu lovi cu bîta în scara de tablă.

— Dă ce v-aţi urcat făr dă mine, mă?

Se speriară şi îl căutară cu ochii pe Benţu să le vină în ajutor.

— Haide, haide, dacă mergi, urcă-te!

Cineva îl înfruntase pe Bocanu, un tînăr! Era inginer la Societate, venit de abia cîteva zile în schelă, la sondele noi, şi încă nu-l cunoştea. Bocanu păru că nu-l aude; scuipă cu dispreţ sub scara autobuzului şi se urcă.

Bancheta din spatele şoferului fusese oprită pentru el. Se aşează lat în partea dinspre geam, lăsînd la margine doar o muche pentru Cotei.

— Dă-i drumu! porunci.

Apoi, după ce trase cu coada ochiului la inginerul cel tînăr, care stătea în dreapta şi ceva mai înapoi, scuipă în faţă, pe lîngă şofer.

— Venetic! făcu, dispreţuitor.

Inginerul ţinea pe genunchi o geantă nouă, de piele galbenă, cu încuietori nichelate.

— Mă pun în geanta lui! adăugă Bocanu, nerăcorit numai cu vorba dintîi.

În spatele inginerului un loc era liber, apoi pe scaunul următor şedea, cam nelinişţit, tot trăgînd cu coada ochiului înapoi, Hristea Dumitrică. În fundul autobuzului, într-un colţ, o înghesuise pe baba Neaga şi parcă îi era teamă să n-o vadă cineva acolo, s-o descoase despre drumul ei la Ploieşti.

Baba nu mai fusese niciodată la oraş; autobuzul pe dinafară îl văzuse, dar nu se temuse că va ajunge o dată să se urce în el. În clipa cînd pornise motorul, se apucase strîns cu mîinile de marginea banchetei, aruncînd priviri înspăimîntate spre domnul Dumitrică. Bancheta trepida, şi ei i se părea că motorul e chiar dedesubt, că îndată va pocni şi pe toţi din jur îi va face bucăţi.

O dată porniţi, furia motorului parcă se mai vărsă în praful de pe drum, dar acum începuse alt chin: autobuzul hurduca prin gropi, o azvîrlea cu capul în pereţi şi-n tavan. Prin făgaşe se apleca pe o coastă, gata să se răstoarne, şi baba icnea speriată:

— Domne Cristeo, să mîie mai încet!

Curînd, ieşind în cîmpie, la drum bun, mersul autobuzului se uşură. Acum însă începea s-o încerce măseaua. Ca să fie gata de drum, peste noapte dormise la prăvălia lui Dumitrică. Negustorul o culcase în pat cu somieră şi cu cearşafuri subţiri, în camera de musafiri. De atîta frumuseţe, baba nu se putuse odihni. Toropise toată noaptea, tresărind mereu,

speriată că are să se ducă undeva la fund, cu patul care se legăna la fiecare mişcare, ca un scrînciob. Spre ziuă o apucase şi o blestemată de măsea. I se păruse semn rău, poate că nu era bine să vîndă pămîntul.

— Nu mai merg, domne Cristeo! Lasă-mă să-mi văd de nevoi!

Dumitrică avea însă un leac pentru măseaua ei. Îi dăduse la repezeală două ţoiuri cu ţuică, pe stomacul gol. Capul babei se înfierbîntase şi ea mersese pînă jos ţopăind, de parcă se ducea la bîlci.

Acum, după spaimă, măseaua dezmorţită o încerca din nou. Începu să se vaiete:

— Domne Cristeo, ţi-ai făcut păcat cu mine! Dă ce m-ai pus pă drumuri la bătrîneţe? Aoleu, măseaua!

Dumitrică îşi părăsi locul lui, unde autobuzul zdruncina mai puţin, şi se aşează lîngă ea, pe bancheta din fund.

— Taci, babă Neago, nu te mai văieta, că zice lumea cine ştie ce!

— Măseaua, domne Cristeo! Nu mai poci!

Negustorul scoase din buzunarul hainei o sticluţă lătăreaţă. Baba o luă cu amîndouă mîinile şi bău, chinuită de legănarea autobuzului, care făcea gura sticlei să i se izbească de dinţii ştirbi. Dumitrică o urmări mulţumit; în buzunarul celălalt mai avea o sticluţă.

Autobuzul îşi încetini mersul şi-o apucă mult pe dreapta şoselei, pe lîngă şanţ. Din faţă venea un convoi lung de căruţe, cu coloane de sondă. Sub greutatea lor, roţile gemeau, lăsînd în piatra drumului urme vinete.

Convoiul se întindea pînă la capătul vederii. După ce se sfîrşi, departe, în urma lui se iviră alte căruţe cu materiale: grinzi, scînduri, cabluri de oţel, prăjini de metal, lanţuri, motoare; părea că se transportă, desfăcute bucată cu bucată, maşinăriile unei uzine întregi.

Pe măsură ce autobuzul înainta, apăreau tot mai multe căruţe şi camioane. Din urma lor veneau în goană automobile prăfuite, cu oameni feluriţi. Erau ingineri, geologi, tehnicieni, aduşi din Anglia, din Franţa, din Polonia. Între ei, indigenii se cunoşteau numaidecît: mai negricioşi, mai veseli şi mai guralivi.

După un timp, toată şoseaua deveni un singur convoi; căruţele şi camioanele se ţineau lanţ, ieşind din depărtare, din negura unde se zăreau turnurile oraşului şi coşurile roşii ale rafinăriilor.

Pe potecile din lungul drumului, dincolo de şanţuri, se iviră oameni pe jos, unii cu boccelele la spinare, alţii ducînd, doi cîte doi, pe o scurtătură de lemn, cîte cu cufăraş cu vopseaua roasă. La început răzleţi, ei se îndeseau treptat, în grupuri presărate pe poteci, pînă la orizont. Căruţe de ţară, sau poştalioane, mergînd la trap, întreceau convoiul de materiale;

transportau o lume asemănătoare cu cea de pe jos: lucrători care plecau din fabrici nădăjduind să fie mai bine plătiţi, sau orăşeni fără căpătîi, elevi de şcoală rămaşi repetenţi, mici negustori sărăciţi, toţi în căutarea unui pămînt mai bun.

Bocanu scuipă cu dispreţ pe lîngă şofer.

— Venetici!

Alături, atîrnat pe marginea banchetei, Coteiul urmărea mişcările şoferului, fascinat.

După ce trecu prin lungi valuri de praf, autobuzul intră în oraş cu radiatorul fierbînd, sunînd din goarnă ca să alunge ţigănuşii care se jucau în mijlocul străzii, legănîndu-se şi trosnind din încheieturi pe caldarîmul desfundat, ca o corabie în tangaj.

Baba Neaga se pomeni iar izbită de pereţi, însă nu-i mai era frică, nici măseaua n-o mai durea; golise şi-a doua sticluţă. Îşi ţinea mîna la gură, ascunzîndu-şi rîsul prostesc, minunîndu-se de tot ce vedea.

În lungul străzii care părea nesfîrşită se întindeau case una lîngă alta, o parte din ele cu etaj. Autobuzul înotă printre cîrciumi, printre depozite de cherestea, printre stămbării cu marfa întinsă afară, pe trotuar, printre tot felul de prăvălii. O mulţime de oameni roiau prin faţa lor. Era de mirare că după ce plecaseră atîţi, mai rămăseseră destui şi-n oraş.

Băieţi de prăvălie, cu pantalonii scurţi pînă la glezne, cu hainele rupte în coate, îşi ştergeau nasul cu dosul mîinii şi trăgeau de mînecă pe

ţăranii veniţi după cumpărături. În faţă, la capul străzii, vederea se deschidea peste piaţa oraşului. Platoul de asfalt era înţesat de oameni, care nu ştiai ce vor, ce au de vînzare sau de cumpărat, şi se înghesuiau unii în alţii, umblînd cu gura căscată. Pe margine se înşirau hanuri, clădiri joase, întinse mult înapoia faţadei, închizînd ogrăzi rurale, pline cu căruţe ţărăneşti. Boii, dejugaţi, mestecau alene cîte o gură de coceni. Caii ronţăiau ovăz, cu capul ascuns în traista prinsă de gît. În faţa hanurilor erau şoproane largi, sub care, la mese de lemn nevopsite, ţăranii se aşezau, cam speriaţi, să bea un ţoi de rachiu. Deasupra, pe sîrme, atîrnau cîrnaţi roşii, uscaţi, jumătate carne, jumătate ardei şi usturoi. La un grătar fumegător, într-un colţ, se frigeau pastramă şi mititei. Aerul era plin de mirosul lor mustos, ardeiat.

Autobuzul opri în faţa unui asemenea han, ceva mai curat, cu un etaj alb deasupra şopronului. Pe o firmă atîrnată între ferestrele de sus se vedea pictat un ţăran chipeş, cu o sondă lîngă el. Dedesubt scria: Hanul petroliştilor. Tănase, care călătorise pe scară, alergă şi scoase dopul radiatorului; aburul ţîşni, acoperind vederea spre han.

Primul coborî Bocanu, după ce mai întîi încercă, de pe scară, asfaltul, cu bîta lui noduroasă. Cînd se văzu jos, îşi potrivi bine picioarele în locul neted şi scuipă îndesat.

Scuipatul se rostogoli pînă departe, îmbrăcîndu-se într-o cămaşă de praf. Pe bătrîn, zarva pieţii îl cam zăpăcea; nu făcuse doi paşi, cînd un ţigănuş cu o cutiuţă de lemn într-o mînă, cu o perie năpîrlită în alta, i se rostogoli la picioare.

— Să dau lustru la cizme, boierule! Săru mîna!

Un altul se repezi spre Cotei:

— Săru mîna boierule, numai doi lei, să ţi le fac noi!

Luat în pripă, Bocanu nu avu timp să se împotrivească. Se pomeni cu peria ţigănuşului alergîndu-i iute pe cizme. Coteiul se dezmetici mai repede.

— Cum îndrăzneşti, ţigane?

Îmbrîncit, ţigănuşul nu înţelese nimic la început; ochii albi i se roteau în cap, cu o gravă nedumerire. Coteiul scoase repede o cîrpă din buzunar şi se apucă să termine treaba începută de el.

— Da ce-i el vrednic să-ţi şteargă cizmele matale, nene Chivule?

Bocanu tuşi din adînc şi porni lovind cu bîta în asfalt.

— Stoiene, haidem!

— Zi-mi luaşi pîinea de la gură, hai? strigă ţigănuşul, în urma lor. Nu ţi-ar ajuta Dumnezeu şi Maica Domnului!

Dumitrică se dădu jos din autobuz la urmă, după ceilalţi, tîrînd-o pe babă după el. Sub şopronul hanului, la o masă, îl aştepta avocatul.

Era un om de statură potrivită, îmbrăcat cam fără grijă, cu hainele nu prăpădite, dar nearanjate, cu gulerul strîmb şi cu cravata trasă într-o parte. Văzîndu-şi clientul, îşi îndesă pălăria mototolită în cap şi luă de alături, de pe scaun, o geantă umflată cu hîrtii.

— Eşti gata, domnule Postolache? îl întrebă negustorul.

Orăşeanul părea că nu dormise; avea obrazul ţepos şi mototolit, ca şi hainele, iar ochii îi băteau în roşu. Răspunse, lovind cu palma în geantă şi privind pieziş, parcă spre alţi oameni, neinteresîndu-l cei cărora le vorbea:

— Gata! (Arătă din cap spre baba Neaga, care se uita năucă în jur.) Dumneaei este?

Dumitrică încuviinţă din cap, cu un aer de îngrijorare.

— Sper c-ai aranjat cum trebuie, îi şopti avocatului la ureche. Să nu s-apuce prezidentul s-o întrebe cine ştie ce!

— Nu-ţi fie teamă. Am oamenii mei.

Porniră, cu baba la mijloc.

— Te mai doare măseaua, mătuşă?

— Nu mă doare, nu-nuu!

Pînă la Tribunal erau numai prăvălii cu băuturi, lipite una de alta.

— Să intrăm niţel? întrebă Dumitrică. Să-i mai facem un pic de curaj?

Nu aşteptă răspunsul şi o împinse pe bătrînă în prima cîrciumă din drum. Avocatul îi urmă plictisit. După un sfert de oră ieşiră, cu baba

între ei, ţinînd-o de braţe, traversară strada largă, şi începură să urce scările aglomerate ale Palatului de Justiţie.

În mulţimea de oameni grăbiţi şi îngrijoraţi, care se loveau unii de alţii fără să-şi ceară iertare, lui Dumitrică îi veni inima la loc. Era prea multă înghesuială, prea multă goană, prea multă zăpăceală ca să aibă cineva timp să se întrebe de planurile lor. Cît despre baba Neaga, zăpăcită de mişcare şi gălăgie, nu mai putea face altceva decît să se lase dusă fără împotrivire şi fără judecată de cei doi bărbaţi.

În urma lor urcau mereu oameni, în vreme ce alţii coborau din faţă. Cei care îşi terminau treburile traversau strada şi intrau în prăvălii, după cumpărături, sau se opreau sub şoproanele cîrciumilor şi hanurilor, la un pahar de vin.

Multe prăvălii aveau firme inspirate din viaţa petrolului: La sonda în erupţie, La sonda norocoasă. Asemenea embleme se întîlneau nu doar pe Calea Cîmpinei, ci şi pe celelalte străzi negustoreşti, deasupra magazinelor cu braşovenie, cu încălţăminte, cu manufactură: La sonda de fier, La sonda de aur, La sonda de argint. O pielărie se numea La sonda tricoloră şi pe firmă se vedea o sondă zugrăvită într-adevăr cu galben, albastru şi roşu. Deşi porneau de la o singură sursă, nici una nu se repeta; autorii lor aveau şi imaginaţie, şi îndrăzneală: La vadul

petroliştilor, La petrolistul vesel, La sondorul cel bun…

Negustorimea oraşului trăia sub semnul miraculoasei bogăţii. Toţi nutreau gîndul să încerce ceva în petrol, să pună mîna, dacă nu pe o sondă, măcar pe o redevenţă. Samsarii alergau de la unul la altul, de la Ploieşti la Cîmpina, la Buştenari, la Runcu, la Moreni, oriunde aflau că se deschide o schelă nouă, informîndu-se, tocmindu-se, pledînd azi cauza vînzătorului, mîine pe a cumpărătorului. Sondele îi atrăgeau, ca un miraj, chiar pe cei care nu înţelegeau despre ce-i vorba. Monitorul petrolistului trecea dintr-o mînă în alta, îl consultau, se sfătuiau, căutau să se înşele, să nu-şi trădeze nici unul intenţiile, dar să le simtă pe ale celorlalţi.

Despre cîte unul se afla că a devenit petrolist. Cifrele se exagerau întotdeauna; nu o sondă, ci o schelă întreagă, cu atîtea şi atîtea vagoane pe lună, cu zeci de erupţii în curs. Ceilalţi îşi puneau ochelarii pe nas, şi în micile lor birouri din fundul prăvăliilor, sub lumina abajururilor verzi, se apucau să facă socoteli: cincizeci de vagoane pe lună, înmulţit cu douăzeci şi două de mii…

Bocanu trecu prin faţa acestor prăvălii, luînd în lung strada Lipscani, călcînd îndesat cu cizmele în asfalt, parcă mînios că nu întîlneşte nici o piatră în drum, să-i facă vînt. În urmă, Coteiul mergea pe lîngă ziduri, ruşinat,

aruncîndu-şi ochii în toate părţile, cu teamă, să nu dea peste cineva cunoscut. Dar pe lîngă teamă şi ruşine, se mai amestecau şi alte simţăminte în inima lui. Îşi regăsea oraşul după atîţi ani, şi cu toate schimbările, nu era colţ de stradă care să nu-i aducă aminte de ceva. Copilăria îi era risipită pe aici, peste tot. Recunoştea librăria de unde îi luase maică-sa plăcuţă şi abecedar, şi magazinul de încălţăminte unde taică-su îl încălţase la Paşti cu ghete americane bombate la vîrf, şi ceaprăzăria unde îşi brodase numărul pe mîneca hainei, cu fir de aur, cînd intrase, la şcoala de comerţ. Fiecare casă, fiecare prăvălie îi spunea cîte ceva. Şi cînd înduioşarea creştea, îl cuprindea deodată teama să nu iasă de undeva vreunul din foştii colegi, să-l vadă cu haine de ţăran.

Trăgea nădejdea că, îmbrăcat cum era şi cu schimbările aduse de ani nimeni nu l-ar fi recunoscut prea uşor. Totuşi avea planul gîndit, să-şi lepede identitatea, să se prefacă neştiutor cînd i-ar fi vorbit cineva. Numai numele, din acte, l-ar mai fi trădat. Dacă s-ar fi putut să-l piardă într-o zi, să se lepede de el cum se lepădase de întreg trecutul lui! Să-l cheme Stoian Bocanu, înfiat cu forme la Tribunal!

Ajungînd în Piaţa Unirii, Bocanu se opri, clipind, şi căută să se dumirească. Recunoştea biroul lui Dimopol după înălţimea casei, o

clădire mai îngustă decît celelalte, cu două etaje în plus, ieşite peste acoperişurile dimprejur.

La parterul clădirii se vedea firma unei cofetării, şi alături a unui debit de tutun, cu un trabuc mare de lemn atîrnat deasupra străzii. După debit se deschidea un gang întunecos, pavat cu lespezi de beton. O scară largă, pe stînga, ducea la primul etaj, mai în fund o alta ducea la al doilea, apoi una la al treilea, şi cea următoare, foarte îngustă, la ultimul. Totul era închiriat de felurite societăţi. Pe pereţi, într-o parte şi alta a uşilor, se vedeau firme, de tablă vopsită, de sticlă, cu litere aurite. Pentru biroul său, Dimopol îşi oprise o singură odăiţă, în fundul coridorului îngust, la ultimul etaj, alături de atelierul unui croitor. Pe coridor mirosea cînd a mangal, cînd a cîine plouat, mirosul urît pe care-l scot unele stofe cînd sînt călcate cu cîrpa udă.

Bocanu începu să urce, greoi, abia încăpînd între balustradă şi zid. Un ucenic de la croitorie cobora sprinten, sărind treptele într-un picior. Dînd cu ochii de el, se opri, fîstîcit; după o clipă îşi reveni şi o luă la fugă înapoi, ca să-i facă loc; la ultimul etaj se aplecă peste balustradă şi-l urmări cum urca pufăind. La fiecare cot al scării se vedea întîi bîta, pe urmă burta, cu chimirul, pe urmă pălăria mocănească.

Bocanu îşi urca greu trupul fără măsuri, cum ar fi urcat un sac, proptindu-l din treaptă în treaptă.

De sus, ucenicul chicoti subţirel.

— Paştele mă-ti! mormăi Bocanu, numai aşa, fiindcă rîsul îl mînia, fără să-i dea prin minte că ucenicul rîde de el.

Băiatul fugi în atelier. Sus, bătrînul se opri să răsufle.

— Uite, Stoiene, zise gîfîind, să nu crezi că banii pică dîn cer!

— Da, nene Chivule! Da lasă, că şi matale le urci! îl linguşi Coteiul. Parc-ai fi flăcău!

Stăpînă-su întoarse capul şi scuipă lung, peste umărul lui, pe scări în jos.

— Phua! Păi vezi bine, na!

O fereastră, pe coridor, lăsa să se vadă în atelierul de croitorie. Meşterul, aplecat peste masa mare din mijloc, tăia o bucată de stofă, după desenul făcut cu creta. Deasupra atîrna un bec cu abajur de tablă. Alt bec atîrna mai în fund. Cocoşaţi sub el, ucenicii coseau mărunt căptuşeli; cînd întindeau mîna, să tragă aţa lungă, gestul căpăta un fel de eleganţă, fără ştirea lor, de parcă ar fi cîntat la harpă.

Bocanu îşi lipi capul mare de fereastră şi văzu pe un ucenic, pesemne cel de adineauri, chicotind încă, pe înfundate. Făcu un pas şi izbi cu bîta în uşa croitoriei, dînd-o de perete. Meşterul rămase cu foarfeca deschisă în vînt.

— Ce eşti tu aicea, mă? răcni Bocanu.

Un pas elastic şi ritmat, ca de dansator, se auzi urcînd ultimele trepte, şi Dimopol se ivi în capul coridorului. Era un bătrînel sprinten,

mărunt, vioi, elegant în îmbrăcăminte şi-n mişcări.

— A! Ce surpriză! Ce surpriză, iubite domnule Bocanu! exclamă curtenitor.

Avea înfăţişarea unui om care ştie cît preţuieşte şi se luptă să nu scadă la preţ. Ca să se menţină, nu ezita în faţa nici unui efort: cură cu Urodonal tot anul, cură de vară la Borsec, din cînd în cînd la Karlsbad, gimnastică şi masaj în fiecare dimineaţă, baie de aburi de două ori pe săptămînă. Căuta viaţa în aer liber, ca să înşele urîcioasele boli şi scăderi ale bătrîneţii. Înota cîteva minute aproape zilnic, vara şi iarna, în bazinul Băii Municipale, lua lecţii de dans şi făcea excursii în munţi. Luptase înverşunat împotriva obezităţii şi-o învinsese; acum trecuse de vîrsta cînd s-ar mai fi putut teme de ea.

Avea un cap uscat, o piele pergamentată, definitivă, care părea că nu poate să se mai ruineze. Părul, cu desăvîrşire alb, dar foarte des, tuns scurt şi ridicat în sus, ca o perie, îi dădea încă o notă de vigoare. De asemeni mustaţa la fel de albă, tunsă mărunt şi tot ţepoasă. Obrazul prelung, descărnat, purta încă urmele soarelui de peste vară, şi era bărbierit proaspăt, cu o atenţie minuţioasă.

Deşi la începutul lui septembrie, Dimopol purta îmbrăcăminte de vară, probabil ca să-şi sfideze generaţia, o pălărie de panama, foarte elegantă, trasă pe sprînceană, şi haine subţiri de *soie écru.* La gît avea înnodată cu

perfecţiune o cravată papillon, care lăsa să se vadă liberi piepţii imaculaţi ai cămăşii de mătase albă.

— Ete! Domnu Dimopol! făcu gros Bocanu.

Bancherul îi apucă mîinile, peste bîtă, şi i le strînse cu vioiciune, fără să ţină seama de înfăţişarea greoaie şi ursuză a musafirului.

— Poftim, poftim, domnule Bocanu!

Nu avea propriu-zis o bancă, dar fiindcă dădea bani cu împrumut, lumea îl cunoştea drept bancher. Biroul se ocupa cu achiziţionarea stocurilor de petrol, pe seama unei societăţi de export. Renunţînd uneori la mici fracţiuni din comisionul său, cîteva sute de lei de vagon, bancherul îşi făcuse numele că plăteşte mai bine decît alţii, de aceea micii exploatatori îl preferau. Mai bucuros însă, el se ocupa cu ipotecile.

Din asemenea operaţiuni agonisise două moşii în judeţ, o moară, cîteva vii şi numeroase case în oraş, de la cea de pe bulevard, în care locuia, pînă la cocioabele din ţigănie. Împrumuta pe oricine, dar numai cu ipotecă de rangul întîi. Proceda cu atîta distincţie, cu atîta amabilitate, avea cuvinte atît de blînde pentru datornicii şi victimele sale, încît chiar după ce rămîneau pe drumuri aceştia continuau să-i fie recunoscători.

Găsea totdeauna, pentru oricine, vorbele şi tonul potrivit. Ştia să se înveselească şi să se bucure sincer de bucuriile celorlalţi şi să plîngă cu lacrimi adevărate la durerile lor. În aceeaşi zi

lua parte la un botez, la o nuntă şi la o înmormîntare, cucerind lumea cu purtarea lui impecabilă. Nu dădea de pomană, dar fiindcă ştia să dea un sfat potrivit, trecea drept filantrop; nu dădea bacşişuri, dar chelnerii îl salutau respectuoşi. Cerşetorii nu îndrăzneau să întindă mîna, să-i ceară, dar îl venerau. În loc de bani, împărţea cu generozitate voioşia lui, vorbele potrivite, strîngerile de mînă, salutul elegant, de trubadur.

Auzind vorbă pe coridorul lung, un tînăr se grăbi să deschidă uşa biroului.

— Bună dimineaţa, Lache! zise Dimopol, făcîndu-i loc lui Bocanu să treacă. Ei? Ceva nou? Prieteni, duşmani?

— Nimeni, pînă acum, domnule!

Era un băiat de vreo douăzeci de ani, înalt, cam adus de umeri, cu pieptul turtit şi cu burta suptă. Avea capul alungit, formă accentuată de pieptănătura cu cărare la mijloc. Părul roşcat, de o parte şi de alta a cărării, cobora lins, pe după urechi şi se aduna la spate într-o zbîrlitură ca o coadă de răţoi. O linie de ţepi roşii sub nas izbutea să-l arate mai vîrstnic şi să ceară mai multă consideraţie din partea clienţilor.

După moda care avea să prindă în curînd, purta pantaloni charleston, de stofă bleumarin, largi de vreo treizeci de centimetri jos, şi haină galbenă, în carouri, foarte scurtă, pînă pe şolduri.

— Pe contabilul meu l-ai cunoscut! se adresă Dimopol musafirului în timp ce-l ducea spre fotoliul de lîngă birou.

Bocanu se aşeză cu reţinere. Nu-i plăceau aceste scaune de la oraş; îi dădeau impresia că nu stă pe ceva sigur, că se tot duce la fund. Nici măcar nu se odihnea atîta vreme cît nu simţea scîndura tare sub buci.

— L-am cunoscut, păi vezi bine!

Privea îmbrăcămintea tînărului cu o mirare stupidă; în schimb dispreţul era direct şi brutal. îi veni să scuipe, dar se stăpîni.

— Am şi cu contabelu meu aici!

— A, tînărul de afară? Lache, fii bun şi pofteşte-l înăuntru!

Contabilul se îndreptă demn spre uşă, făcu un pas pe coridor şi se pomeni faţă în faţă cu Stoian. O clipă se priviră miraţi; Lache dădu să scoată o vorbă, dar avea îndoieli.

— Poftim în birou! zise, după ce-l mai privi o dată nehotărît.

Coteiul intră şi rămase fîstîcit lîngă uşă, cu pălăria mocănească în mîini. Dimopol veni la el, prietenos. Îl bătu pe umăr, îl luă de braţ şi-l aşeză în faţa lui Bocanu, pe al doilea fotoliu. Băiatului îi venea totul peste mînă; nu putea să refuze politeţea bancherului, nu voia să se arate nici prost, dar să stea tolănit pe puf în nasul stăpînului i se părea dezastruos. Rămase pe marginea fotoliului, ţinîndu-şi greutatea mai mult în genunchi.

Dimopol se aşează zîmbind, frecîndu-şi mîinile bucuros, în faţa lor, dincolo de birou.

Lache se adîncise în nişte socoteli, la o masă din fund, şi izbutea să fie cu totul absent pentru ceilalţi.

— Ce mai e pe la dumneavoastră, iubite domnule Bocanu? începu bancherul.

— Muncă, muncă mereu.

— Ai adus cupoanele, mi se pare.

Bocanu se lăsă pe spate în fotoliu, suflă greu, îşi desfăcu unul din buzunarele chimirului şi scoase hîrtiile.

— Ia vezi, alea-s? Sînt bune?

Dimopol îşi plimba ochii pe cupoane şi făcea socoteli în gînd.

— Perfecte!

— Apăi atunci, să-mi dai banii!

— Numaidecît! Lache, Argus de azi a venit?

Tînărul se ridică şi aduse ziarul, deschis la cursul petrolului.

— Mereu în creştere! observă Dimopol. Ştii la cît s-a ridicat vagonul, stimatul meu amic? Douăzeci şi cinci de mii!

— Apăi aşa să-mi plăteşti!

— Treizeci de vagoane! Bună redevenţă pentru un trimestru! Şapte sute cincizeci de mii! E o sumă! Ar trebui să te faci bancher în locul meu.

Mai ales cînd erau la mijloc socoteli de bani, lui Bocanu nu-i plăcea vorbăria, îi părea că

ascunde un şiretlic. Ochii îi fugiră spre casa de bani.

Dimopol băgă de seamă; se ridică de la birou şi tot vorbind, trase de lănţuc, din buzunarul pantalonilor, un ciorchine de chei.

— Ai o şansă grozavă, să te găseşti în petrol tocmai azi. Otrava asta dulce a cucerit nu doar piaţa, ci şi inimile tuturor. Ce să-ţi spun, iubite domnule Bocanu, toată lumea de aici vrea să intre în petrol. Chiar stimatului meu contabil şi prieten, pe care-l vedeţi, i-a năzărit să plece; a auzit că e rost să se pricopsească la nu ştiu ce societate, la Moreni. Din partea mea, nu-l pot ţine cu sila, şi-ţi mărturisesc că-l invidiez.

Tot vorbind, Dimopol scoase un teanc de bancnote din casa de fier.

— Ei, Lache, cînd o să ai redevenţe ca domnul Bocanu, să aduci cupoanele la mine; am să te protejez.

Numără cîteva pachete, apoi se opri; îi venea greu să se despartă de bani. Prelungi vorba, ca să-i mai păstreze puţin, şi-i mîngîie, cu mîinile lui fine, albe, prelungi, foarte îngrijite, cu unghiile lustruite, ca nişte mîini de femeie.

— Şi cum îţi spuneam, domnule Bocanu, au să năvălească peste dumneavoastră, de n-o să mai aveţi pe unde umbla!

Bocanu îşi frămînta scuipatul în gît. Negăsind unde să-l arunce, îl înghiţi, cu o mişcare smucită, cum şi-ar fi scuipat în stomac.

— Apoi pă venetici îi cunoaştem noi!

— Iubite domnule Bocanu, urmă Dimopol, apăsîndu-şi mai tare braţele, coatele şi palmele pe mormanul de bani, în oraş e o adevărată epidemie a petrolului. Băieţii de şcoală fug de acasă şi se bagă la societăţi; ce e mai grav, societăţile îi primesc şi le plătesc salarii scandaloase. Iată, dovadă cu prietenul meu Lache, care se simte şi el momit, deşi îl cresc lîngă mine de la doisprezece ani. Întreprinderile din oraş nu ştiu ce să mai facă; nu se mai găseşte un funcţionar cumsecade; nu se mai poate face o bina, o construcţie ca lumea, nu-ţi poţi comanda o mobilă, fiindcă toţi pleacă în petrol. Dar şi negustorii pleacă; patronul mezelăriei de alături şi-a deschis prăvălie la Băicoi; nici nu-i mai pasă de ce lasă aici; are să închidă. Şi cofetarul meu, cînd îi cer chiria, m-ameninţă că pleacă. Pleacă toţi, domnule Bocanu; are să rămînă oraşul gol.

Bocanu mormăi ceva, cu ochii la bani. Dimopol se apucă să-i numere. Erau bancnote nou-nouţe, în pachete de cîte cincizeci de mii. Bătrînul îi luă, pachet cu pachet, privindu-i bănuitor pe o parte şi pe alta, înainte de a-i îndesa în chimir. Ultimele pachete, nemaiîncăpînd, le vîrî prin despicătura cămăşii în sîn, de-a dreptul pe pielea păroasă.

— Iubite domnule Bocanu, mi-ai face mare cinste şi-o nespusă plăcere dacă ai veni să dejunezi la mine.

Vorba era şi neaşteptată, şi necunoscută.

— Hai?

— Să vii la masă, la mine.

— La masă la dumneata? Ce vorbeşti!?

Bocanu se uita pieziş. Deşi îi era teamă că bancherul umblă cu vreun şiretlic, îl îmbia gîndul să scape de birt. La birt mîncarea nu-i pria niciodată; nu se simţea bine la înghesuială, între fel de fel de orăşeni prăpădiţi, care îl izbeau ca pe oricine, neţinînd seama cine era el. Apoi mai trebuia să scoată şi bani din chimir, ba încă în văzul tuturor.

— Da cu dumnealui ce facem? întrebă, arătînd spre Cotei.

— Amicul dumitale va dejuna cu amicul meu. Lache, rămîi aici împreună cu tînărul coleg şi la unu veniţi la masă.

— Foarte bine, domnule!

— Stoiene, ai auzit?

— Da, nene Chivule!

Jos, în faţa uşii, un măturător aduna gunoaiele de pe gang.

— Săru mîna, conaşule!

Dimopol îţi aminti că-i datora un bacşiş, promis încă de la Anul Nou. Merse spre el şi-i scutură mîna cu bărbăţie.

— Bună ziua, prietene! Ce mai faci?

— Mulţumesc, conaşule, ia, cu greutăţile!

— A! Bine zici! Toţi ne luptăm cu ele.

— Conaşule, nu vă supăraţi, v-aş ruga, dacă vă amintiţi…

— Amice, nu uit niciodată nimic! Poţi să te bizui pe mine!

— Poate că acum aveţi mărunt.

— Bineînţeles, bineînţeles!

Pe altcineva, această stăruinţă l-ar fi supărat. Bancherul băgă mîna în buzunar şi trecu printre degete felurite monede; le cunoştea după pipăit. Scoase mîna goală şi îşi luă un aer trist.

— Amice, avem ghinion! N-am mărunţiş.

Măturătorul clătină din cap, amărît şi neconvins. Chipul bancherului se lumină deodată.

— Am altceva mai bun pentru dumneata! Am să vorbesc cu primarul să te avanseze. Ei, ce zici?

În faţa gangului aştepta un automobil, o limuzină veche, întreţinută însă cu multă îngrijire. Şoferul, care stătea pe scara maşinii, se ridică.

— Trebuie să luăm benzină, spuse, pe cînd trecea în faţă şi potrivea manivela de pornire.

— Amilcar, maşina asta a început să consume prea mult de la o vreme!

Şoferul trebuia scos deasupra oricărei bănuieli. Buşonul rezervorului avea o încuietoare sigură, două belciuge sudate, unul pe capac, altul pe capul ţevii, şi un lacăt inatacabil. Cheia o ţinea Dimopol şi n-o scotea de pe lănţuc în nici o împrejurare. Şi cele două obloane ale capotei erau încuiate cu lacăte, încît nu se putea umbla la motor decît în prezenţa

stăpînului. Cînd cobora, Dimopol lua nu numai cheia de contact, încuia şi portiera maşinii. Încuietoarea iniţială, montată în clanţă, se stricase; şi aici erau sudate belciuge, pentru lacăt.

Un domn impunător, cu barbişon, cu redingotă neagră şi pantaloni dungaţi trecu prin spatele lui Dimopol, care tocmai scosese lănţucul cu chei şi descuia portiera.

— Cu toată cinstea, coane Gigi!

Bancherul se întoarse şi deodată se lumina la faţă, bucurîndu-se cu toată sinceritatea.

— A, ce plăcere! Decane draga, dă-mi voie să-ţi prezint pe amicul meu, domnul Chivu Bocanu, marele petrolist.

Decanul îşi ridică pălăria.

— Îmi pare foarte bine! spuse, după bunăcuviinţa orăşeneasca.

Bocanu scoase din gît un sunet de neînţeles, care se adăugă la fizionomia lui uluită pînă dincolo de stupiditate. Ceva mai tîrziu, în timp ce-l împingea să se urce în automobil, Dimopol îl informă cu privire la domnul în redingotă:

— Fostul nostru primar. Uite, vezi locul gol din mijlocul grădinii? Ţine minte ce-ţi spun: într-o zi ai să vezi acolo statuia lui!

Bocanu se urcă greoi, prin portiera prea îngustă şi căzu gîfîind în dreapta cupeului. Automobilul se aplecă pe o coastă.

— Amilcar, amice, hai, ce faci? Dă-i drumul!

Prevăzător, şoferul scosese pompa de aer şi umfla cauciucul din partea lui Bocanu. Măturătorul se ivi din gang. Dimopol scoase capul pe fereastră:

— Ţine minte ce ţi-am promis. Aşteaptă avansarea!

Automobilul ocoli grădina publică şi intră sub castanii de pe bulevard.

— Mergi pe mijloc, Amilcar, ţi-am mai spus!

Pe marginile bulevardului, pavajul de granit era mai colţuros.

După cîteva sute de metri, automobilul îşi încetini mersul, se urcă încet pe trotuarul lat şi se opri în faţa unei porţi de fier monumentale.

În timp ce Amilcar cobora să deschidă, un cerşetor bătrîn, zdrenţăros, cu buzele veştede chinuite de un tremur mărunt, se desprinse de sub castani.

— Faceţi-vă milă şi pomană!

— Amice, eşti risipitor! La ce-ţi trebuiesc atîţia bani?

— Doi lei, boierule, săru mîna, taxa de azil.

— A, pentru azil? De ce nu spui aşa? Îţi dau o recomandaţie; directorul azilului e prietenul meu.

Dimopol scoase portvizitul elegant din buzunarul de la piept, trase din despărţitura ei o carte de vizită fină, litografiată artistic, din alt buzunar scoase un stilou de aur şi scrise atent: „Recomand bunăvoinţei domnului Slătineanu pe acest amic al meu.”

— Amice, eşti un om norocos! La noapte ai să dormi fără griji!

Automobilul intră pe poarta largă, străbătu o alee cu pietriş fin şi opri sub un portal impozant. Ca şi automobilul, poarta, aleea, casa arătau o îngrijire meticuloasă. Se cunoştea că proprietarul ţine la lucrul său, că nu lasă ruina să pună nicăieri amprentele ei primejdioase. Pereţii, soclul de piatră, scările de marmură vînătă, cei patru stîlpi ai portalului, uşa, cu toată vechimea lor evidentă nu aveau nici un semn de uzură, ca şi cînd printr-o minune ar fi fost scoase de sub acţiunea timpului şi a intemperiilor.

Bocanu îşi propti cizmele în treptele de marmură, fără să bage de seamă cum şi cît se deosebeau de ale cerdacului. Dimopol puse lacătul la uşa automobilului şi privi cum ştergea Amilcar praful de pe caroserie. Pe capota motorului, vopseaua începuse să se tocească, se iviseră două spinări de metal cenuşiu.

— Mai încet, amice, mai încet, nu apăsa aşa!

Împinse uşa masivă de stejar sculptat. Asupra interiorului plutea o penumbră roşiatică. Vestibulul era legat de încăperea următoare printr-un perete de sticlă, o uşă în şase canate, cu cristale prinse în rame aurite. Un hol lung, dreptunghiular, se deschidea înainte şi se pierdea sub perdele de întuneric; în fund se distingea forma neagră a unui pian cu coadă. Lumina venea din părţi, din cele două camere

alăturate, de care holul se lega tot cu uşi largi, în şase canate, pe jumătate deschise. Peste ferestrele încăperilor erau trase draperii grele de pluş roşu, care abia lăsau să intre puţină lumină, filtrată. Orbit de întuneric, musafirul îşi căută cu bîta locul unde să pună pasul. Ciomagul se izbi de treapta holului.

— Nea, boală!

Dimopol îi luă pălăria şi bîta, ca să i le pună la cuier (Bocanu se despărţi greu de ele), apoi îl apucă de braţ şi-l conduse, prin hol, spre camera din dreapta.

— Iubite amice, să trecem mai întîi în biroul meu.

Ochii bătrînului, bănuitori, se obişnuiseră repede cu întunericul; distinse o masă mare, de lemn roşcat, închisă din toate părţile, ca un lădoi. În faţă era un fotoliu larg, tapisat cu pluş în culoarea draperiilor.

— Şezi, domnule Bocanu!

Musafirul rămase cu privirea zgîită la o femeie goală, care stătea neruşinată, cu mîinile ridicate în sus, pe birou. Se uită la bancher cu coada ochiului. „Ia uite drăcie!” îşi zise, pe de o parte ispitit să se uite la statuetă, pe de alta ruşinat şi speriat.

De jur-împrejur, pe pereţi, pînă la tavan, erau numai rafturi de cărţi, în legături somptuoase care le schimbau caracteristicile iniţiale, pînă la derutare. Bocanu le descoperi şi le privi, neliniştit.

— Or fi cărţi?

Dimopol încuviinţa din cap.

— Cîte să fie cu toatele?

— Vreo două-trei mii.

— Douăzeci dă sute! Ce vorbeşti dumneata!? Şi le-ai citit pa toate?

În încăperea cealaltă, dincolo de hol, se auzi foşnetul unei rochii. Bancherul se ridică.

— Ai să mă ierţi o clipă, iubitul meu amic!

Rămas singur, musafirul măsură cu privirea rafturile cu cărţi; după ce mirarea îi trecuse, nu-i mai trezeau nici un sentiment. Dincolo vorbeau în şoaptă, într-o limbă necunoscută, poate pe greceşte, poate pe franţuzeşte. Se auzea un glas de femeie, stăpînit de o enervare greu reţinută. Dimopol căuta s-o liniştească.

Ochii lui Bocanu se întoarseră pieziş spre statueta de pe birou. Acum, că era singur, avea mai multă îndrăzneală s-o privească. Rămase holbat la sînii de bronz, îndreptaţi cu neruşinare spre el. Vinde încrucişate de pe frunte i se umflară. Se suci în fotoliu, gîfîind, se aplecă mai mult spre birou, urmărind să desluşească în penumbră răspîntia de linii de sub pîntecele femeii despuiate.

— Amicul meu, acum sînt la dispoziţia dumitale.

Bocanu se trase repede înapoi, roşu în obraz, cu ochii aprinşi. Bancherul se aplecă să-l ia de braţ.

— Pînă ne dă un aperitiv, hai să-ţi arăt casa. Îmi pare rău că pe soţia mea n-ai s-o vezi. Suferă de migrenă şi te roagă s-o ierţi. A înghiţit o cutie întreagă cu doctorii. Ce vrei, dragul meu amic, femeile sînt făcute altfel decît noi.

— Păi da, păi da! Lasă-le-n plata lor dă femei! Parcă pă baba Rada n-o ştiu?!

Din hol trecură în salonul din stînga, tapetat cu mătase vişinie, cu mesuţe joase prin colţuri, cu fotolii şi canapele de pluş în culoarea pereţilor, toate ridicînd în aer, ca şi dincolo, aceeaşi lumină roşiatică. Din salon se răspundea în sufragerie, o încăpere mai mare decît toate celelalte. Bocanu privi în jurul lui, fără să se mire şi fără să se fîstîcească; mai văzuse aşa ceva şi la Cazinou, acum ştia ce le poate osul boierilor. Căuta numai un loc unde să scuipe, dar peste tot era parchet, şi covoare care îi opreau scuipatul în gît.

Dimopol îl duse pretutindeni; îl urmă greoi şi plictisit, fără să se arate atras de ceva. Dar în uşa băii se opri, cu mai multă luare aminte. Gazda crezu că-l interesa şi dădu să-i explice. Vorbele lui îi tăiară cheful; voise să scuipe.

Reveniră în sufragerie, unde o slujnică în rochie neagră, cu şorţ alb brodat, aranja tacîmurile pe masă. Un tînăr intrase între timp şi în aşteptarea dejunului citea un ziar de sport, între draperiile uneia din ferestre.

— Benone! Vino să te prezint domnului Bocanu, marele petrolist.

— Cine-i flăcăul?

— Fiul meu! Ei, ce zici, aşa-i că-i reuşit?

— Păi da, păi da! Să cunoaşte că i-ai dat dă mîncare!

Tînărul, robust, spătos, îl întrecea cu două palme în înălţime pe bancher. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani, însă apucăturile îl arătau mai copilăros. Nu-i era aminte nici de carte, nici de afaceri. Învăţa de vreo şase ani la Drept, avea abonament pe calea ferată, dimineaţa pleca la Bucureşti, la Universitate, de unde se întorcea la prînz, sau seara, şi tot întîrzia să vină cu vreo diplomă. Juca însă fotbal, pasionat; de curînd fusese primit în echipa oraşului. Bancherul se mîndrea:

— Benone joacă half-centru la Unirea-Tricolor!

Începuse să citească ziarele lui de sport şi uneori discutau împreună despre fotbal. Duminica venea regulat la meci, în tribuna de onoare, de unde aplauda furtunos, iar după joc cobora pe teren, ca să felicite pe coechipieri, amestecîndu-se prietenos printre ei.

— Să-ţi trăiască! zise Bocanu, privindu-l dintr-o parte pe tînăr, cu hainele lui charleston. Cum ziseşi că-l cheamă?

— Benone.

— Benonea? E, păi da, păi da!

— Iubite amice, ia hai să stăm la masă. Poate ţi-o fi foame.

— De, m-a cam răzbit!

— Atunci şezi colea!

Bătrînul îşi aduse aminte de Cotei:

— Da omu meu o fi venit?

Coteiul îl lăsase pe Lache la birou şi plecase o fugă în oraş. Acum, după ce se dăduse pe faţă şi stătuseră de vorbă, amintindu-şi unul altuia de copilăria lor, de şcoala numărul cinci, unde învăţaseră carte împreună, de domnul Glodeanu care le lua capul între picioare şi-i bătea cu linia la dos, şi care era cu toate acestea cel mai bun dintre toţi dascălii, după ce se înduioşase în faţa atîtor întîmplări, uitate, de parcă n-ar fi fost ale lui, îl chema un dor rău, dureros, sfîşietor, spre locurile părăsite de mult.

Alergă într-un suflet pe strada Romană, prin faţa căsuţelor mici cu muşcate la ferestre, cu garduri de zăbrele cărămizii, cu cişmele lîngă poartă. Pe toate le cunoştea; nu se schimbase nicăieri, nimic: nici casele, nici florile din ferestre, nici cişmelele de fontă care lăsau să curgă apa pompată printr-o gură de leu.

La spital, mersul i se încetini fără voie. De aici începea cartierul Coloniei, plin de ţigani, de geambaşi şi de beţivi. În Gara de Nord se auzea o locomotivă fluierînd. Pînă şi locomotiva mică, veche, neputincioasă o cunoştea, după ţignalul ei răguşit.

În colţ văzu cîrciuma cu şopronul într-o rînă. Acolo, în faţa şopronului, se aşezau pe un scăunel şmecherii cu trei cărţi de joc întinse pe pămînt în calea ţăranilor care mergeau la tren:

„Uite popa, nu e popa!” Ştia pungăşia. Odată se amestecase unde nu era treaba lui şi-i şoptise ţăranului prostit:

— Vezi, nene, că-i aia din mijloc!

Dar şmecherul avea oamenii lui ascunşi printre jucători. Mîncase o chelfăneală pe care o ţine minte şi acum.

Inima Coteiului se strînse dureros. Din strada Coloniei se deschideau spre gară, pînă în Dîmbu, pîrîul murdar, cîteva uliţe amărîte. Pe a doua era casa lor. O recunoscu după porumbarul făcut de el, în răsuflătoarea podului. Porumbarul mai era, dar nu se vedea nici un porumbel.

Taică-su fusese şef de tren pe linia Vălenilor. Îl ştia numai bătrîn, mişcîndu-se greu. Avea picioarele umflate totdeauna şi umbla cu şireturile desfăcute la bocanci. Lumea îi spunea moş Mălai, fiindcă lua dijmă din desagii ţăranilor, ca să-i îngăduie în tren fără bilet. Cît trăise el nu fusese rău. Bătrînul era o zi acasă şi-o zi pe drum. Aducea mereu cîte ceva: o răţuşcă, o pereche de pui, o găinuşă, cîrîind sub manta, un săculeţ cu fasole, unul cu porumb. În geanta lui de ceferist găseai cînd ouă, cînd mere, cînd gutui. Uneori gorniţa de alamă cu care da semnalul era înecată cu făină sau cu mălai şi cînd sufla în ea, se auzea numai un gîjîit.

Fraţii mai mari plecaseră, unul cîte unul; maică-sa blestema în urma lor şi nimeni nu mai

ştia de ei. Pe urmă, bătrînul muri, cu picioarele umflate de nu-i mai încăpeau în bocanci. Pensia era mică şi nu le mai dădea nimeni găini şi mălai.

Coteiul rămase cu ochii la porumbar. Se-ntorcea acasă după atîta timp şi n-aducea nimic. N-avea în buzunar nici de-o cutie de chibrituri. Leafa pe patru ani o lăsase în păstrare la stăpînă-su, să nu s-arate cheltuitor. Bătrîna nu mai ştia nimic de el ca şi de ceilalţi. Îl sfîşia inima s-o vadă, dar nu putea să intre în casă calic.

Plecase de la şaisprezece ani, după ce-o terminase pe-a patra de comerţ. Se vedea ca atunci, golaş, cu mînecile hainei scurte, abia de-i treceau peste coate, tuns chilug, slab, gălbejit, intrînd prin prăvălii cu condicile sub braţ. Ţinea registrele negustorilor vecini, pentru cîţiva gologani. Scria cifre, migălos, făcea încurcături, ca să-i înşele pe cei de la fisc. Deşi supus şi folositor, negustorii îl priveau de după tejghele cu ochi răi. Beţivii printre care trecea îi puneau piedică şi rîdeau văzîndu-l întins pe jos.

— Na, mă, maţe-goale, un pahar dă vin!

Îl sileau să bea pe stomacul, gol. Dacă. pe fundul paharului lăsa ceva, se înfuriau şi-l luau în pumni.

— A, ţi-e ruşine să bei cu noi!

Geambaşii cu mustaţă neagră şi cu brîu pe mijloc treceau drumul cînd îl vedeau, numai ca,

să se lege de el, căutînd cu orice preţ pricină de bătaie.

— Dă ce nu te dai la o parte cînd trec eu, mă?

Nu ştia dacă fugise de sărăcie sau de ei. La Bucureşti, cît peregrinase din birou in birou, scriind hîrtii, făcînd socoteli în registre, mai pe nimic, i se părea că toţi oamenii răi din Colonie se ţin pe urmele lui. Îi aştepta să-i vadă şi acum, ieşind din cîrciumă sau de după colţ.

Înduioşarea care îl adusese aici se şterse, încetul cu încetul, la fiecare chip vechi regăsit, şi inima i se aspri. Privi porumbarul fără să simtă nimic, decît o ură neputincioasă. Nu sosise timpul să se întoarcă la maică-sa.

Lache îl aştepta în gang.

— Hai, c-am întîrziat!

Coteiul strînse dinţii duşmănos, în război cu toată lumea din jurul lui. Cît ţinu drumul, nu scoase un cuvînt.

Contabilului i se punea masa în sufrageria mică, de lîngă bucătărie. Acolo mînca de obicei singur; bucătăreasa îi aducea să se servească de-a dreptul din cratiţă. Uneori, cînd soţia era plecată la moşie, iar Benone la Universitate, Dimopol cobora şi el în sufrageria mică şi mîncau împreună.

Oaspetele se aşeză umilit în faţa supei care aburea. Era o supă grasă, de găină, cu găluşte ca de puf.

— Hai, ia şi mănîncă!

Fiindcă nu-i cereau să mestece, ca alte mîncăruri, ci alunecau singure pe gît, supele şi ciorbele îl făceau sa se ducă cu gîndul departe, la amintiri, sau să se piardă în meditaţii. Nu mai mîncase o supă de găină gătită orăşeneşte, din vremea cînd trăia taică-su.

„Supa asta n-o să-i placă lui nenea Chivu!”

În sufrageria mare, Bocanu tocmai îşi întreba gazda:

— Nescaiva ardei iute nu să găseşte la dumneavoastră?

— Hai, dă-i zor că se răceşte! îl îndemnă Lache pe Stoian.

Fiindcă îşi descărcase sufletul, Coteiului nu-i mai era ruşine.

— Acum poate c-o să mă căpătuiesc şi eu, zise sorbind.

Poate o să mă înfieze. Nu-l zoresc de loc; mă ţin bine pe lîngă el. N-ar fi rău aşa, dar poate că dacă mi-ar da-o pe fii-sa ar fi mai bine. N-aş mai avea de împărţit.

— Cum e fata?

Sus, Bocanu îşi ardeiase supa, chipul i se făcuse roşu de căldură şi de plăcere.

„Nu mănîncă rău nici boierii!” se gîndi, cu ochii după păhăruţul de ţuică.

Păhăruţul îl luase slujnica, o dată cu sticla. Nu ştia cu ce vorbe să ceară, şi fără băutură spre sfîrşitul farfuriei se posomorî iar. Aştepta să vadă ce-o să se mai întîmple, dacă n-o să aducă sticla înapoi. Deocamdată nu se aducea

nimic; se luaseră doar farfuriile de pe masă, şi boierii stăteau. Era altfel la el acasă, unde nu termina bine o mîncare, că Lina se şi înfăţişa cu a doua. Stăteau cumpătaţi, ca în strană.

„Să vă ia ăl împieliţat!”

— Şi domnişoara, ce mai face? întrebă bancherul, în loc să strige după bucate.

— Ha?

— Fata dumitale; sănătoasă, voinică?

— Mulţumesc, sănătoasă; munceşte pă lîngă casă.

Ochii lui Dimopol se mişcară încet de la Bocanu către fiu-su, ducînd de la unul la altul un anumit gînd.

„Că doar n-o să mă satur cu vorbe!”

În sfîrşit, slujnica intră cu felul următor.

— Cred că nu ţii vreun regim, iubite amice.

— Ha?

— Ai voie să mănînci orice?

— Cin-să mă oprească? Mîncare să fie, că voie, slavă Domnului!

În timp ce slujnica se apucase să-i scoată în farfurie, Bocanu îl văzu pe bancher umblînd la o sticlă lunguiaţă, care nu prevestea mare lucru.

— Iubite amice, să guşti un vin dulceag, de Mosela, şi o să-ţi meargă la inimă. Mi-a adus cineva douăsprezece sticle.

Musafirul luă paharul, îl duse la gură fără să-i caute aroma, îl deşertă pe jumătate, plescăi, dădu din cap îngăduitor, apoi deşertă restul cu mai puţină grabă.

— N-ar fi rău! Da noi, ştii, mai mult cu ţuica…

— Am să-ţi dau la urmă o înghiţitură de Cotnar, din biblioteca mea secretă. Aur topit; te poleieşte pe dinăuntru!

Bocanu era acuma absorbit de mîncare. La început privise chiorîş felul necunoscut, dar simţindu-i grăsimea în gură, se domolise. Îi plăceau bucatele gătite oricum, numai să fie grase, să nu-i hîrjîie gîtlejul.

Gazda păstră pe fundul sticlei cîteva degete de vin.

— Du asta domnilor de jos! îi porunci slujnicei.

Lache şi Coteiul tocmai sfîrşeau masa; jos se servea mai repede. Ieşiră în curtea din dos şi se aşezară pe o bancă, la soare, unde vorbiră îndelung, despre anii trecuţi, despre planuri, despre nădejdi, pînă ajunseră iarăşi la fata Bocanului.

— Altminteri n-ar fi urîtă, zise Coteiul, în timp ce Lache îşi aprindea ţigara.

— Tu nu tragi tutun?

— Nu.

— Parcă prin şcoală…

— M-am lăsat. Nu-mi plăcea.

— Dar fata, ce zice?

— Nu-i vorba de fată. Mie de tat-su îmi pasă.

— Cu el văd că te ai bine.

— Dracu ştie ce-o avea în minte!

Bucătăreasa le bătu cu lingura în fereastră.

— Mi se pare c-au ieşit boierii.

Coteiul ocoli repede dependinţele, spre intrarea principală.
Uşa se dăduse în lături. Se auzea înăuntru glasul lui Bocanu, subţiat şi înveselit. Tocmai îşi terminaseră cafelele şi coniacul în salon. După Cotnarul care-i căzuse fierbinte în stomac, coniacul îl dăduse gata pe musafir. Ceea ce nu izbutea să facă un kilogram întreg de ţuică, făcuseră două păhăruţe de Mattel. Băiatul se opri, mirat. Nu-l auzise niciodată pe stăpînă-su rîzînd.

— Amice Bocane, îţi mulţumesc pentru vizita dumitale. În curînd am să fac şi eu un drum pe la sonde şi am să te calc.

— Pofteşte, pofteşte! Ia-ţi cocoana şi flăcăul. Unde mi-e pălăria?

— Aici. Uite şi bastonul.

— Ziceam c-am rămas fără ele.

Apărură în uşă.

— Unde mi-e contabelu? întrebă Bocanu rîzînd prosteşte.

Coteiul se repezi, fără nici o ruşine, bucuros că-şi regăsea stăpînul, că se aşeza iar în umbra lui.

— Aici sînt, nene Chivule!

— Ai mîncat bine, Stoiene?

— Da, nene Chivule.

— Mai bine ca la mine, mă? Vorbeşte, mortăciune, că-ţi dau una cu cizma-n burtă!

Nici prin minte nu-i trecea lui Bocanu ce-l împiedica pe Stoian să-şi dea o părere despre

masă, de faţă cu gazdele. În cele ce urmară nu se gîndea cîtuşi de puţin să-l pedepsească. Îi simţise lipsa, şi avea nevoie să şi-l apropie, printr-un act de intimitate.

— Şterge cizmele!

Cu ochii lui Lache în ceafă, Coteiul scoase cîrpa din buzunar şi se aplecă la picioarele stăpînului.

— Gata, nene Chivule!

— Păi aşa, vezi! E, mai rămîneţi cu bine!

— Mergi sănătos, iubite amice! Şi vezi că-ţi venim în vizită.

Bocanu îşi îndesă pălăria pe ceafă, îşi pipăi banii în sîn şi se porni.

— Haidem, Stoiene!

La poartă, sub umbra castanilor, în aerul răcoros de pe bulevard se opri, atent parcă la ceva din urmă.

— Ce-ai uitat, nene Chivule?

Bătrînul nu răspunse; rămase cu ochii în gol, cum şi-ar fi căutat prin amintire; umerii îi veniră înainte, pîntecul şi pieptul i se turtiră, trupul se strînse în el însuşi. Stătu o clipă aşa, adunînd ceva dinăuntrul lui, pe urmă începu să se umfle, gîtul se îngroşă, cămaşa se întinse să plesnească şi deodată, cu o smucitură, un scuipat uriaş scapă din gîtlej, se rostogoli printre dinţi şi nimeri tocmai la marginea trotuarului, între doi castani.

Coteiul urmări scuipatul cu o admiraţie prostească. Îşi recunoştea stăpînul, neschimbat; îi fu aproape recunoscător.

— Hai, mă, că dăstul am făcut pă boierii! mormăi Bocanu.

14

Pădureţu nu băgă de seamă lipsa Copilei. Fata sosi a doua zi spre prînz, înainte de a se fi terminat mămăliga din ştergar. Intră în casă şi rămase în odaia ei pînă pe înnoptat, întinsă pe laviţă cu mîinile sub cap.

Amurgea, cînd auzi afară glasul lui Motoacă. Se ridică şi-i ieşi înainte, voioasă.

Motoacă trecuse mai sus, unde pălăvrăgea peste gard cu un vecin. Văzînd-o, se întoarse.

— E plecat moşu?

— Ce ştiu eu de el? O fi în casă.

Băiatul o privi, de sus pînă jos.

— Şi rochia asta de unde o ai?

Era o rochie albastră, de mătase, cam largă, pentru trupul ei slăbuţ. Strînsă cu cordonul pe mijloc, se personaliza şi prisosul de material părea o intenţie.

Copila se legănă în faţa lui, trecîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu-i frumoasă?

Se apropie de ea.

— Unde-ai fost două nopţi? o întrebă în şoaptă.

— Acasă.

— Minţi!

Fata se înroşi.

— Ba acasă am fost!

— Asta să i-o spui lui tat-tu, da mie nu; că m-am uitat cu lanterna pe geam.

— Şi ce-ai tu cu mine?

Motoacă o prinse de încheietura mîinii.

— Spune, unde ai fost?

— Mă Ionică, lasă-mă! Lasă-mă, zău, că mă doare!

— Să spui unde ai fost două nopţi! Dacă nu, te dau pe mîna lui tat-tu.

Se smulse din mîna lui, şi îl înfruntă mîniată:

— Am fost unde mi-a plăcut să mă duc! Na!

— Care va să zică, i-ai dat drumu şi tu!

— Nu-i adevărat, Ionică! Să nu crezi!

Văru-său o privea batjocoritor. Tăcu, tristă şi ruşinată. Chiar dacă i-ar fi spus cum se întîmplase, tot n-ar fi crezut-o. N-ar fi crezut-o că îi furase cineva rochia de lîngă batal, că se rătăcise în pădure şi rămăsese o zi întreagă ascunsă, să n-o vadă cineva goală, că o încolţise mistreţul. Cum ar fi crezut mai cu seamă ceea ce urmase, cînd ei însăşi i se părea de necrezut?! Drumul noaptea, călare, pe potecă, prin pădurea întunecoasă, haina omului acela pe umeri, pieptul lui cald, şi inima bătîndu-i, şi mîna fierbinte pe şoldul ei…

Merseseră nesfîrşit. Nu-i mai fusese nici frică, nici frig. O încălzeau haina lui, grumazul fierbinte al calului şi mîna de pe şold. Ieşiseră într-un loc unde se încrucişau două drumuri înguste, o luaseră pe o vale, într-un întuneric deplin.

— Hai, Băiatule, hai!

Nu-şi mai aducea aminte alte cuvinte ale lui. Nu mai ştia ce-o întrebase, dacă o întrebase într-adevăr ceva; parcă da, fiindcă ea se chinuise să caute răspunsuri. Şi nu mai ştia nici vorbele lui, nici pe ale ei.

După un timp pădurea se deschisese de jur-împrejur; turle albe se vedeau în luminiş. Ca prin vis, recunoştea locuri ştiute, dar n-ar fi putut să le spună pe nume. Poate erau pe valea unde se puneau sonde noi. Totul stătea cufundat în linişte. La barăci, se ivise din umbră paznicul:

— Dumneavoastră sînteţi, domnu inginer?

— Eu!

— V-am cunoscut după cal. Că are mersul lui ***special!***

Calul îşi căutase singur drumul, ocolind stivele de conducte, păşind cu grijă peste grinzi de lemn răspîndite pe pămînt şi se oprise mai sus, la marginea pădurii, în faţa unei cabane îngropată în umbră. Omul o dăduse jos, descuiase uşa şi, pe întuneric, o împinsese de umeri înăuntru.

— Stai, să duc calul.

Ocolise cabana şi intrase în grajd. Peretele de scînduri era atît de subţire, că auzea nu numai picioarele calului buşind în duşumea; îi auzea şi strănutul de mulţumire, şi chiar răsuflarea umblînd prin fîn.

Stăpînă-su se mai rotise puţin în jurul lui; îi scotea şaua şi frîul.

— Hai, noapte bună, Băiatule!

Îndată după aceea venise la uşă. Ea stătea lipită de perete, cu pulpanele hainei adunate în faţă, în pumnii strînşi, aşteptînd şi neştiind ce. Cabana avea o singură încăpere, în care se răspundea de-a dreptul de afară; în dreapta uşii, o fereastră se desena ca un pătrat cenuşiu spre schelă; o alta, spre pădure, era înnegrită de umbra copacilor.

Ochii i se obişnuiau cu întunericul; sub fereastra dintîi se vedea o masă; pe peretele dinspre grajd, un pat; alte mobile lăsau umbre prin colţuri, dar nu se putea spune ce sînt.

El intrase şi rămăsese în uşă.

— Să tragi perdelele şi să încui!

Poate îi mai spusese şi altceva, dar ea nu-şi mai amintea nimic. Nici chipul lui nu şi-l amintea, parcă lumina lanternei îi stătuse tot timpul în ochi şi el rămăsese în întuneric. Acum, dacă se silea să-l vadă, vedea pe toţi inginerii din schelă la un loc. Dar inima nu-i bătea pentru toţi, ci numai pentru unul, şi nu ştia limpede care din ei.

Se pomenise singură, fără să-şi dea seama cum, în acelaşi loc, lipită de perete, aşteptînd. Îl auzise umblînd pe afară; rezema o scară de perete. Treptele scării scîrţîiau – şi deodată îl simţise deasupra, în pod, în finul care foşnea sub trupul lui.

Şi altceva nu mai fusese nimic. Toate amintirile pluteau nelămurit într-un abur cenuşiu, ca lumina ştearsă care intra pe fereastră de la felinarele îndepărtate ale schelei. Poate ea umblase la uşă, cum îi poruncise el, fiindcă dimineaţa o găsise încuiată; poate trăsese perdelele – da, le trăsese – şi cînd se întinsese peste masa dăduse de rastelul cu pipe. Erau vreo şase şi toate miroseau ca el, dulce şi aspru, a smochină arsă. Cînd se gîndea la ele, îşi dădea seama că nu visase, fiindcă le mai simţea şi acum în mîini, cum le cercetase curioasă pe toate la rînd.

Nu ştia cum adormise; o vreme tremurase de frig, goală sub aşternutul rece. Pe urmă tremuratul se topise încetul cu încetul şi ce urmase din locul unde iarăşi nu mai ţinea minte fusese pesemne somnul.

Se trezise într-o lumină roşie care se revărsa prin perdeaua de chembrică. Soarele răsărea, mare, arzînd, printre sondele albe. Nu auzise nimic mişcînd pînă atunci, dar parcă în vis calul îi bătea cu copita, să se trezească. Sărise din pat, neliniştită, şi alergase la fereastră. Paşii calului sc auzeau acum limpede, dar nu în grajd, cum visase, ci afară, îndepărtîndu-se pe potecă. Îl văzuse pe om, numai din spate, cum se ducea călare. Nici măcar o dată nu mai întorsese capul, şi în clipa cînd se pierduse printre sonde, ea uitase despre chipul lui tot ce ştiuse înainte.

— Uite că vine tat-tu! zise Motoacă.

Copila îşi aminti că nu era nimic pentru cină. Alergă în tindă să aprindă focul pe vatră, numai că nu era îmbrăcată pentru asemenea treabă. Rochia o purtase altcineva, dovadă parfumul intrat în mătase.

Unde se dusese el şi ce făcuse, de la cine o luase îi era peste putinţă să înţeleagă. Soarele nu se ridicase mult, cînd un om străin se văzuse venind din jos, fuga, cu un pachet în mînă. Lăsase pachetul în prag, ciocănise, şi-i vorbise prin uşă:

— Domnu inginer a spus să îmbraci asta şi s-o iei pîn pădure, acasă.

Îi era necaz pe el că nu se întorsese. „Las să-l văd acum pe unde o să intre!”

Lăsase cabana încuiată pe dinăuntru, cu cheia în uşă, şi sărise pe fereastra din sus, de-a dreptul în pădure, ca să n-o vadă oamenii de la sonde.

— Bună seara, moşule! strigă afară Motoacă.

Pădureţu nu-l auzi. Venea încruntat, pe potecă, ţinînd bîta de la jumătate. Băiatul îi ieşi înainte.

— Bună seara! Ce vînt te poartă?

— Vînt prost!

Se aşezară pe prispă. Motoacă scoase ceasul din buzunar.

— Te-a supărat cineva?

— Vezi bine!... Hoţu d-aici, dîn vale.

— Domnu Lipănescu?

— Moartea care-l aşteaptă ştie cum îl cheamă!

— Dar ce ţi-a făcut, moşule? Că-l ştiu om cumsecade.

— Ce mi-a făcut? Du-te şi vezi! Hai, du-te, că-l găseşti în drum. Toarnă ţiment, bagă fiare, vrea păsemne să nu mai plece d-aici, să rămînă înfipt în pămîntul nostru, ca o căpuşă.

De acasă, Motoacă venise prin pădure şi nu ştia ce se întîmplă la schela lui Lipănescu. Îl prinse mirarea.

— Stai că dau o fugă.

— Du-te, du-te! Şi să-i spui şi dă mine, că am cu el două vorbe, da nu acum; pă lumea ailaltă, dacă ne-om nimeri la un loc.

Înainte de a ieşi din pădure, Motoacă văzu printre copaci, ridicată pe stîlpi, o firmă necunoscută. Oamenii care o prinseseră tocmai îşi strîngeau scara şi sculele. Lipănescu stătea mai într-o parte, cu mîinile la piept, privind-o cu îngîmfare.

— Bună seara, coane Enăchiţă! Da ce faceţi aici, bre?

Putea să te prindă mirarea. O firmă cu faţa la pădure!

Lipănescu nici nu băgă de seamă obişnuitul ton familiar al lui Motoacă.

— Ia vino şi te uită! Îţi place? P-asta n-o mai dă vîntul jos!

E adevărat că avusese un necaz cu firma cealaltă. O furtună, acum cîtva timp, o culcase pe o parte.

— Vino, mă, şi vezi! Să se ştie că-i treaba făcuţi de mine!

Piloni metalici, în fundaţie de beton!

— Ei, ce zici?

Motoacă dădu din cap, prostit. Tablă de cinci milimetri – sute de kilograme – şi ramă de cornier cît latul palmei! Şi numele scris cu litere de un metru! De necrezut!

— Coane Enăchiţă, ai dat lovitura! I-ai pus la pământ pe toţi!

Dar nu înţelegea nici Motoacă; nimeni nu putea să înţeleagă. Lipănescu îşi grava numele pe fondul de pădure. Nu era o firmă, ci o notificare făcută naturii.

— P-aia de dincolo o văzuşi?

— Ai schimbat-o?

— De două ori cît asta! Hai să ţi-o arăt!

— Lasă, mîine, coane Enăchiţă; acu nu se mai vede nimic.

La orizont, peste păduri, cerul mai păstra o dungă de lumină, schela însă se învelise în întuneric, ca şi cînd noaptea ar fi izvorît pe gurile sondelor şi le-ar fi acoperit întîi pe ele.

— Da mîine să vii!

Oamenii coborîseră spre birou, cu scara în spinare.

— Coane Enăchiţă, e adevărat că iei schela lui domnu Grigorcea?

— Adevărat!

Motoacă se scarpină în cap, pe sub şapcă.

— Multe parale?

— Multe! Da ce-ţi pasă! Şi-o iau nu numai p-a lui Grigorcea, o iau şi p-a lui Bîrsescu şi-am s-o iau şi p-a lui Cantaragiu, şi sondele alea două de la mijloc; le unesc, şi-mi întind schela pînă în hotarul Societăţii. Barem, dacă e să am vecini, să ştiu că nu mi-e ruşine cu ei!

— Aud că Societatea demontează la mai multe sonde; pleacă în Schela Nouă.

— Dacă pleacă, iau eu în locul ei.

— Coane Enăchiţă, nu pleacă ei de bine!

— Pleacă de proşti! Ce, parcă o Societate are cap? N-are cap, fiindcă n-are stăpîn. Că parcă pe directori îi doare undeva! Cum o să-i doară, cînd nu-i averea lor? Iau leafa la lună, bagă banii în buzunar şi noroc bun! Se plictisesc aici? Hai în altă parte, să mai petrecem! Societatea plăteşte!

Motoacă îl asculta, neconvins.

— Coane Enăchiţă, mă uit la Dumitrică. El a dat lovitura!

— Ce lovitură? Ce ispravă mi-a făcut cîrciumarul?

— A făcut, coane Enăchiţă; a simţit mişcarea, a pus mîna pe locuri bune.

— Să fie sănătos!

— Să-l vezi acu ce de bani o să-i vie! Dac-ai încerca şi dumneata ceva, pe acolo, poate c-ar fi bine.

Lipănescu îşi stăpîni o furie, se apropie de Motoacă şi, apucîndu-l de un nasture al hainei, îi vorbi liniştit, limpede, lămuritor:

— Mie nu-mi trebuie redevenţă, înţelegi tu? Ori redevenţă, ori bacşiş, totuna-i. Adică atunci de ce să nu ţin ţucalul unuia şi altuia, să aştept să văd ce-o să-mi pice? Apăi nu! Eu nu vreau redevenţă! Eu vreau să fiu petrolist! Auzi tu, mă? Să ştiu că păcura am scos-o eu, nu că mi-a dat-o altul, ca la calici. Eu vreau sonde: douăzeci de sonde, treizeci, o sută de sonde…

Stătu o clipă în loc, să se reculeagă; vorbind de cifre, simţise sub frunte un fel de zbîrnîială, nu mai ştiuse ce spune, parcă îi venise să se repeadă cu capul înainte.

— O sută de sonde mă, înţelegi tu? Să fie toate ale mele, cu firma mea, cu ştampila mea, cu iscălitura mea!

Motoacă dădu din cap. Lipănescu surprinse neîncrederea lui. În loc să-l enerveze, îl înflăcără; prea era sigur pe planuri, ca să nu-i facă bine îndoiala cuiva.

— Aşteaptă, Motoacă! Ai să vezi tu schela mea curînd!

Prin praful drumului se auzea cineva alergînd dinspre piaţă. Îndată, o umbră albă se ivi lîngă ei; era un băiat de la Salon, în halat de prăvălie. Gîfîia.

— Bună seara! Nene Motoacă, bine că te găsii, pe matale te căutam. Beţivul de Gogoi zice să vii numaidecît.

— Iar face chef?

— Face, că iar, l-a răzbit.

— Şi cu mine ce vrea?

— Strigă şi sparge paharele, şi a dat cu ciomagu în bec, zice să te aducem repede, că dumneata eşti aghiotantu lui.

Motoacă scoase ceasul din buzunar şi-l privi atent, deşi cadranul nu se vedea în întuneric.

— Ia-o trap înainte că vin şi eu. Coane Enăchiţă, te-am salutat!

Stătu o clipă la îndoială dacă să se mai ducă pe acasă. Nu-l îmbia de loc gîndul să dea cu ochii de taică-su, să-l audă tuşind şi zvîrcolindu-se pe prispă. Porni în jos, pe urmele băiatului. După vreo sută de paşi, la cotitura drumului, se desluşi umbra unui om care urca agale. Omul, pesemne, nu-l auzise; avu o mişcare de fereală, dar era prea tîrziu să se facă nevăzut. Merse înainte, cu gîtul ţeapăn, adus de umeri, parcă tupilîndu-se. Motoacă îl recunoscu abia după ce trecuse.

— Bună seara, domnule Bilaşcu!

Trecătorul ori nu auzi, ori se prefăcu surd, că nu răspunse, ci o luă mai repede la picior.

„Să nu fi fost el?... Ba el a fost, ce naiba, că n-am orbul găinilor!”

Cînd ajunse în capul dealului, Motoacă auzi hărmălaia de la Salon. În faţa restaurantului se adunaseră o mulţime de gură-cască.

„Ce-o fi căutînd domnu Bilaşcu pe aici?” se întrebă flăcăul, stînd o clipă în loc.

Deodată, îşi dădu cu pumnul în frunte, îndesat, cu necaz, scîrbit de încetineala lui de minte şi, neputînd face altceva, îşi înjură surorile printre dinţi:

— Fir-aţi ale dracului de căţele!

Îl străbătu gîndul să se repeadă pînă acasă, parcă se şi legănă pe picioare, să-şi ia vînt, cînd auzi glasul lui Gogoi:

— Motoacă! Unde-i Motoacă? Hiu-hiuu, mă! Să vină aghiotantu meu!

15

Cheful lui Gogoi ţinu pînă în zori, cu uşile restaurantului deschise larg, ca să poată intra orice trecător întîrziat. Suit cu cizmele pe masă, peste paharele sparte, beţivul juca toată noaptea chiuind, măcinînd sticla cu ţintele de pe tălpi. Vreo douăzeci de inşi fără căpătîi, cîţiva dintre ei necunoscuţi, apoi bărbierul, cu calfa şi cu doi ucenici, şi secretarul primăriei se cernuseră dintre ceilalţi, rămînînd pînă la sfîrşit.

În zori, rafturile restaurantului erau devastate; nu se mai găsea o sticlă de şampanie, de coniac, de lichior, o cutie de sardele, o bucăţică de salam.

Gogoi se înţepeni cu picioarele în scîndura uda a mesei şi răcni:

— Cine are coraj, să vie după mine, că-i dau eu dă băut!

— Unde, nene Gogoi?

— Ce-ţi pasă? Haide, care ai coraj!

Coborî de pe masă, împleticit, îl luă pe Motoacă de gît şi porni spre uşă, urmat de beţivi.

Începea să se lumineze. Piaţa păstra tristeţea rece a locurilor părăsite.

Nimeni nu bănuia unde ar putea să găsească băutură, la o oră atît de nepotrivită. Cîrciumile

aveau obloanele trase. Dar, fără îndoială, Gogoi ştia ce face.

— Hiu-hiuu! Haideţi!

Porni cu beţivii după el, pe valea Doftăneţului. Drumul spre Ploieşti se vedea jos, acoperit de o pîclă pe care soarele răsărit de curînd o făcea să sclipească argintiu. În capul dealului cîţiva se opriră nehotărîţi.

— Cine n-are coraj, să rămîie! strigă Gogoi. Nu merg la război decît cu viteji!

Pe măsură ce coborau, se lăsau, şi alţii în urmă, din ce în ce mai nedumeriţi, începînd să se trezească şi gîndind că de vale n-aveau unde să găsească de băut. La pod mai rămăseseră vreo zece inşi.

Autobuzul era la locul lui; nu se ivise încă nici un pasager. Benţu dormea înăuntru, pe bancheta din fund, iar Tănase pe duşumea, în spaţiul dintre bănci. Gogoi smuci uşa.

— Hiu-hiuu, mă! Sculaţi şi daţi onoru, c-am sosit eu!

Tănase sări în sus, buimăcit.

— Scoal pă stăpîn-tu!

Benţu se ridică într-o rînă, clipi nedumerit, se frecă la ochi. Pînă să se dezmeticească, Gogoi înşfăca manivela, o potrivi în botul maşinii şi începu s-o învîrtească repede, în gol, pufăind şi hîrîind, imitînd zgomotul motorului.

Benţu apăru în uşa autobuzului.

— Ce s-a întîmplat, domle Gogoi? Ce naiba aveţi de nu mă lăsaţi să dorm?

— Cînd m-a răzbit pă mine tu ai timp dă dormit? Hai şi dă drumu la rîşniţă pînă nu ne trezim! Urcaţi, mă!

Beţivii năvăliră peste şofer, îl dădură de-a rostogolul şi se prăvăliră pe bănci.

— Benţule, dacă nu ne duci repede, ne trezim, şi-i vai şi-amar să ne vezi treji!

— Da unde vrei să vă duc, domle Gogoi?

Beţivul se trînti pe duşumea.

— La Ploieşti, să văd ce face calu meu!

— Domle Gogoi, fiţi oameni serioşi, bre! Plecaţi acasă şi vă liniştiţi! Cum o să vă duc aşa la oraş? Mă închide la poliţie cînd v-o vedea!

Motoacă băuse o dată cu ceilalţi, dar se ţinuse treaz. Avea toţi banii lui Gogoi la el. Unchi-su îi lăsa în grija lui de cîte ori se apuca de băut.

— Fă-i chefu, bre, şi dumneata! şopti la urechea şoferului. Nu te mai pune cu el!

— Bine, dar ce fac cu pasagerii mei? Au oamenii treburi la oraş. Măcar să-i aşteptăm.

De pe podea, Gogoi auzi.

— Te cumpăr pă tine şi pă ajutoru tău, cu rîşniţă cu tot, vă plătesc în aur greu! Şi acum mînă, că dacă nu, bag cuţitu-n voi!

Benţu se întoarse spre Tănase.

— Hai, dă-i drumu!

Beţivii ceilalţi, unii mai rîdeau, alţii, răpuşi de băutură şi de oboseală, în aerul călduţ cu miros de benzină, înţepeniseră pe bănci. Zguduiturile autobuzului îi făcură să se izbească unii de alţii.

În zgomotul motorului se născu o furtună de strigăte, de chiuituri şi de înjurături. Încetul cu încetul, obişnuindu-se cu mersul, îşi lăsară capetele pe umeri, pe spate, rezemîndu-se la nimereală, de speteze sau de pereţi, şi unul cîte unul căzură în somn. Numai Gogoi mai ridica din cînd în cînd capul.

— Hiu-hiuu! Halal dă calu meu!

Pe urmă adormi şi el, şi autobuzul se umplu de horcăielile lor, de şuierături, de gemete scoase prin somn, toate amestecîndu-se cu huruitul motorului vechi.

Aşa intrară în Ploieşti, la ora cînd abia se ridicau obloanele la prăvălii. Hurducaţi pe pavajul stricat, beţivii deschideau cîte un ochi cîrpit, priveau oraşul fără să înţeleagă ce-i cu ei, pe jumătate tîmpiţi.

— Hiu-hiuu, mă! Ce-aţi adormit? strigă Gogoi, trezindu-se, cu obrazul strîmb şi murdar, cu părul căzut în ochi.

— Unde vă las, domle Gogoi?

— Le Fe... la Femi... Motoacă, spune, că tu ştii!

— La Femina!

Era un cabaret, vestit mai cu seamă fiindcă aici veneau petroliştii de la Cîmpina, de la Băicoi şi Moreni, să facă petreceri cu femei. Se încingeau chefuri care ţineau de sîmbătă după-masă pînă luni în zori, bîndu-se sute de sticle de şampanie, aruncîndu-se zeci de mii de lei în vînt. Pe listele de consumaţie, alături de

mîncăruri şi băuturi, erau trecute preţurile farfuriilor, paharelor, geamurilor şi oglinzilor de cristal; adesea, chefliii, după ce terminau băuturile, se apucau să devasteze.

Gogoi coborî primul, se avîntă pe gangul întunecos care ducea la cabaret. Pe ferestruicile tăiate în formă de inimă în cele două canate ale uşii răzbea încă lumina roşie, de noapte. Gogoi izbi cu capul, ca un berbec; uşile săriră în lături. Înăuntru mai erau cîţiva cheflii întîrziaţi. Un om slăbuţ şi negricios, bandajat la cap, părînd dus pe altă lume, cînta la pian un fel de blues, numai pentru el, în surdină, într-un ritm larg, cu acorduri surde, de o tristeţe definitivă şi calmă. Două femei în rochii lungi pînă la pămînt, asemănătoare ca o uniformă, cu tot spatele gol, decoltate în faţă, printre sîni, pînă în talie, dansau împreună, după ritmul acesta bolnav. Una era zgîriată la braţ; pe pielea albă, sîngele se prelingea pînă la cot şi de acolo îi picura pe rochie, la şold. La bar, doi bărbaţi, unul în negru, cu înfăţişare de muzicant de jaz, altul în haine de stradă, înalt, slab, cu părul blond căzut în ochi, beau, unul la un cap, altul la celălalt, ca şi cum i-ar fi separat cineva, să nu se încaiere.

Într-un colţ al localului zăceau o masă şi cîteva scaune fărîmate. Un chelner cu cravata neagră a smokingului desfăcută, atîrnîndu-i pe piept, aduna de pe jos alte fărîmături.

— Hiu-hiuu! chiui Gogoi. Scoateţi şampanie pentru oamenii mei, că sînt neadăpaţi!

Un omuleţ grăsuţ, cu obrazul trandafiriu, cu buzele mari, lipicioase, cu ochii urduroşi, ieşi de după o perdea şi veni repede în întîmpinarea lui.

— Nu se poate, vă rog, s-a închis!

Beţivul îl măsură de sus pînă jos, pe urma se aplecă, se propti cu capul în pieptul lui şi-i făcu vînt înapoi.

— Dă-ne dă băut, mortăciune! Ştii tu cine sînt eu? Eu sînt Gogoi, şi m-a răzbit. Intraţi, mă!

Cei mai mulţi dintre însoţitorii săi se treziseră, îi durea capul, se văzură, speriaţi, la oraş, cu treburile părăsite. Bărbierul se văicărea:

— Ce-i cu mine, mă? Cine m-a luat aici? De ce nu sînt la prăvălie? (Dădu cu ochii de calfă şi de ucenici.) Voi ce căutaţi aici? La prăvălie! Marş, pas alergător!

Omuleţul nu mai găsi putere să zică nimic; fugi înapoi, după perdea. Avusese peste noapte scandal; un grup de tineri din oraş, cu băiatul prefectului în cap, se luase la harţă cu inginerii americani. Americanii se strînseseră în cerc, umăr la umăr, şi cu cîte un scaun în mîini îi snopiseră pe cei care încercau să sc apropie de ei. Venise poliţia, dar fusese peste putinţă să se amestece, pînă ce bătăuşii nu încetaseră singuri, sleiţi.

— Aici e Femenina? strigă Gogoi.

— Da, coane! răspunse un chelner, speriat, înclinîndu-se în faţa lui, gata să facă orice, numai să nu iasă iar scandal.

— Dacă-i Femenina, să vina femeile! Ce mai stai?

Femeile localului plecaseră. Rămăseseră cele două care dansau bete, pesemne surori. Chelnerul le şopti ceva la ureche. Se opriră din dans, veniră cu o supunere plictisită spre Gogoi, îl luară una de un braţ, alta de celălalt. Beţivul se scutură:

— Păi nu aşa, madamelor! Nu aşa că nu-i după voi! Eu n-am venit aici să mă înmormîntaţi. Am venit să petrec, fiindcă m-a răzbit. Hiu-hiuu! Faceţi scandal, mă! Ce staţi aşa?

Oamenii nu mai aveau nici vlagă, nici tragere de inimă. Lumina roşie îi zăpăcea. Cîţiva se lăsară moale pe cîte un scaun, în umbră, pe lîngă pereţi. Gogoi îi descoperi.

— La rînd, driepţi!

Săriră în picioare, speriaţi.

— Dacă n-aveţi coraj, dă ce v-aţi luat după mine? Muieri ce sînteţi!

Beţivii se clătinau, pe jumătate adormiţi.

— La rînd, driepţi! răcni Gogoi.

Răcnetele îi răscoleau băutura veche. Se întoarse spre toate patru laturile sălii şi răcni la pereţi:

— Driepţi!

Oamenii de la bar întoarseră capetele, nepăsători.

— Driepţi!

Pianistul mai îngînă o măsură şi căzu cu fruntea bandajată pe pian. Gogoi se duse la el.

— Driepţi! Şi-acu, nimeni nu mai mişcă pînă nu poruncesc eu! Chelnere, unde eşti?

Chelnerul ieşi din umbră.

— Adă-i încoace pă toţi ai tăi! Care mai mişti, mă?

— Nu sînt, coane, au plecat!

— Adă-l pă jupîn!... Te codeşti? Vă tai capu la amîndoi!

Patronul veni singur, de după draperie, urmat de încă un chelner, somnoros.

— Ce să vă servim?

— Şampanie! Madamelor, dacă-mi mai staţi aşa, vă bat în cap pînă vă înveseliţi!

Femeile zîmbiră silnic, în timp ce dopurile sticlelor de şampanie începeau să pocnească.

— Hiu-hiuu! Să bea toată lumea! Să ştie că pă Gogoi l-a răzbit!

Chelnerii alergau pe la toţi cu pahare. Între timp se aşeza o masă mare la mijloc.

— Veniţi şi voi! le porunci Gogoi celor de la bar. Şi tu, mă! Tu, ăla cu capu spart. Hai, mişcă-te, dacă nu vrei să ţi-l mai sparg o dată şi eu!

Şampania readuse cheful celor adormiţi.

— Ura! Să trăieşti, domle Gogoi! strigă bărbierul, cu paharul sus.

— Tu cine eşti?

— Bărbieru, domle Gogoi.

— Dacă eşti bărbier, vino să mă razi.

— Bravo! Să-l radă pe domnu Gogoi!

Cele două femei îl luaseră pe beţiv de gît şi îşi frecau obrazul de barba lui.

— Vino să mă razi, mă! N-auzi?

— Să-l radă pe domnu Gogoi! Să-l radă pe domnu Gogoi!

— Da n-am scule…

— N-ai scule? Atunci ce fel de bărbier eşti tu?

— Să nu te razi, haiducule! zise una din femei. Îţi stă bine aşa!

— Zău?… Bărbierule, te-am iertat!

Cheful urmă în acelaşi fel, sub lumina roşiatică a lămpilor puse sub sticle colorate pe pereţi, în pocnetele dopurilor de şampanie şi-n strigătele lui Gogoi.

— Hiu-hiuu, mă! Să afle tot Ploieştiu cine sînt eu!

— Bravo! Să trăiască domnu Gogoi! răspundeau beţivii, ridicînd paharele şi vărsîndu-le de sus, pe parchet.

Unul cîte unul se lăsau cu fruntea pe masă şi de pe masă alunecau jos. Alţii adormiseră pe scaune, cu capul pe spate, cu gura căscată. Chiar Gogoi se mai potolise, nu mai avea puterea să-i trezească pe cei adormiţi, se uita la ei cu silă şi cu dispreţ.

— Motoacă, înseamnă pă ăi morţi!

Uneia din femei îi veni rău; cealaltă o sprijini şi plecară pe o uşiţă, în curtea de din dos, de unde nu mai veniră înapoi. Cînd uşa se deschise, răzbi înăuntru o dîră de soare, albă şi curată, ireală în lumina de iad a cabaretului.

— S-a făcut ziuă, mă?

Chelnerul adormise şi el, pe un scaun, lîngă zid, cu şervetul pe genunchi. Gogoi privi masa răvăşită, cu paharele răsturnate, şi pe cei căzuţi peste pahare. Privi sticlele aruncate pe jos şi pe cei care zăceau între sticle. Se ridică greu, potolit, stăpînit de o cuminţenie neaşteptată.

— Să vină stăpînu!

Perdeaua se mişcă, omul scund apăru, cu obrazul refăcut; îşi schimbase hainele, trăsese poate şi un somn. Gogoi se uită la el dispreţuitor.

— Tu ai dat bir cu fugiţii! Eşti un om fără coraj, nu vreau să te mai văd în ochi! Să faci socoteala! Motoacă, ai grijă cît îi plăteşti!

Porni înspre uşă. Benţu zăcea întins de-a curmezişul drumului, pe parchet. Trecu peste el şi ieşi în stradă. Soarele, aproape de amiază, lucea răsfrînt în piatra pavajului, în geamuri şi-n vitrine. Clipi repede, zăpăcit. În faţa cabaretului autobuzul stătea cum îl lăsaseră la venire; Tănase moţăia cu capul pe volan. Un salahor de la o bina din apropiere şedea pe trotuar, în umbra autobuzului, şi mînca pîine cu salam dintr-o hîrtie vînătă.

— Tu n-ai treabă, mă? îl întrebă Gogoi.

— Ce te priveşte?

— Mă priveşte, că te iau în slujba mea.

— Lasă, cînd ai să fii treaz.

— Zău? Ia stai să vezi! Motoacă, dă-i cinci sute dă lei!

Salahorul luă hîrtia zîmbind, neîncrezător şi nedumerit.

— Da pă ce?

— Să cari dinăuntru neşte saci. Tănase, fă-te-ncoa!

Ucenicul sări speriat de la volan.

— Ha? Dumneata erai, domle Gogoi?

— Tănase, tu ştii să mîi?

— Ştiu. Da unde să merg? Domnu Benţu nu-i aici? Parcă mă lasă să conduc eu?

Gogoi se întoarse spre salahor.

— Vino să iei sacii, mă! Tănase, vezi că întîi îţi trimit pe stăpîn-tu!

Intră în cabaret. Nici unul din cei de jos nu mai mişca.

— Ia-l la spinare! porunci salahorului, arătîndu-l pe şofer.

— D-apoi ştiu că aţi făcut chef!

— Am făcut, fiindcă m-a răzbit! Şi ce, asta-i treaba ta?

Pînă să se întoarcă omul, Gogoi se aplecă pe sub masă, căută printre scaune, îi răsuci pe beţivi cu faţa în sus ca să-şi recunoască însoţitorii între cei cîţiva străini. Cîte unul mai deschidea gura, împotrivindu-se, dar nu se înţelegea nimic din bolboroseala lui şi iar cădea cu capul jos.

În timp ce Motoacă făcea plata, Gogoi îi trase de picior, într-o parte a sălii, pe străini.

— Ai grijă! P-ăştia să nu-i încarci; nu sînt oamenii mei.

Ieşi în stradă, cu nepotu-su. Mai mulţi trecători se adunaseră în faţa cabaretului, făcînd haz. Unii se uitau în autobuz, unde Tănase îi înghesuia pe beţivi. Noi curioşi veneau în fugă, crezînd că se întîmplase un accident.

Gogoi aştepta lîngă uşa autobuzului, serios şi liniştit, fără să bage în seamă pe cei din jur.

— Gata, mă? îl întrebă pe salahor.

— Gata!

— Tănase, dă-i drumu acasă!

— Păi dumneata nu vii, domle Gogoi?

— Nu viu. Mai am treabă. Motoacă, hai să vedem dă cal!

— Nene Gogoi, eşti obosit, bre. De ce să nu mergem şi noi?

— Vreau să văd calu, mă, n-auzi tu?

Huruitul motorului care pornea şi rîsetele mulţimii îl întăritară din nou. Se înfipse cu picioarele crăcănate în asfalt şi chiui, răsucindu-se de jos în sus, cum ar fi vrut să facă o săritură spre cer.

Lumea izbucni în hohote de rîs; Gogoi se înfurie. Alături era vitrina unei cizmării. Se repezi cu cizma ţintuită în geam, făcîndu-l să cadă ţăndări, zornăind pe trotuar. Cizmarul, în halat alb, cu un pantof în mînă, se desprinse din mulţime, unde căscase gura, şi alergă să-şi apere prăvălia.

— Cot costă geamu, mă?

— Beţivule! Stai că te duc eu la poliţie!… Sergent, sergent!

— Motoacă, dă-i cinci mii dă lei.

Cizmarul se potoli ca prin farmec; rămase cu banii în mînă, prostit.

Gogoi îşi făcu loc printre oamenii tot mai numeroşi. După cîteva clipe, alt geam căzu ţăndări pe trotuar. Mulţimea se zgîlţîia de rîs.

— Motoacă, dă-i cinci mii dă lei! se auzeau strigătele beţivului, peste geamurile care zornăiau.

Un sergent de stradă, în haină albă, slăbuţ, privea de pe trotuar, amărît şi plictisit. Gogoi luase vitrinele la rînd.

— Hiu-hiuu! chiuia făcîndu-le zob. Să afle tot Ploieştiu, că m-a răzbit!…

16

La Bocanu în drum stătea dinaintea prînzului automobilul lui Dimopol. Pornise din Ploieşti la puţin timp după ce pe barieră intrase autobuzul cu beţivii lui Gogoi.

Oamenii care treceau cercetau neîncrezători maşina oprită tocmai la poarta lui Bocanu, unde nu văzuseră pînă acum nici măcar un poştalion.

— Bocanu are musafiri de la oraş! se spunea cu uimire, prin schelă, pe la birouri, prin prăvălii.

Cîte unii trecători nu-şi puteau înfrînge curiozitatea, şi-l întrebau pe şofer, care stătea pe banca de la poartă:

— Bună ziua! Da cu cine eşti venit?

— Domnu Dimopol, de la Ploieşti.

— Aşaa!? făceau oamenii, mai nedumeriţi.

Dimopol venise numai cu Benone. Cînd auzise automobilul oprind, pe Bocanu, care uitase de invitaţie, îl bătuse gîndul să facă pe mortul; apoi socotise că nu strica să şi-l ţină de prieten pe bancher. Afară de aceasta, lui îi era teamă să primească în casă rudele sărace şi pe ceilalţi oameni, bănuitori şi calici; Dimopol nu făcea parte dintre ei, îi venea mai apropiat; ei doi trebuiau să aibă cam aceleaşi socoteli în cap şi să nutrească despre lume cam aceeaşi părere.

— Da cocoana unde ai lăsat-o? întrebase, cu gîndul că dacă tot îi primea, apoi să fi scăpat odată de toţi.

— Iubitul meu amic, închipuie-ţi că aceeaşi migrenă…

— Păi da, păi da!

Mîncaseră pe cerdac, numai el, cu cei doi oaspeţi de la oraş.

— Dar doamna, domnişoara?

— Las că nu rămîn ele flămînde!

Terminînd cu mîncatul, trecuseră în tindă, tot numai ei trei, şi de atunci rămăseseră acolo, cu uşa închisă.

Coteiul se plimba prin ogradă, stăpînit de nelinişti şi presimţiri. Se tot foia între odăiţa lui şi poartă, se oprea în dreptul cerdacului, trăgea cu ochiul spre tindă, unde nu clintea nimic; se ducea iar la poartă şi privea printr-o crăpătură automobilul negru, care stătea nemişcat.

Se apropia de şapte; erau trei ceasuri încheiate de cînd se închisesera în casă. De pe dealuri oamenii începeau să alunece în vale; se formau şiruri-şiruri pe poteci şi pe drumeaguri, îndreptîndu-se spre piaţă. În faţa prăvăliilor, se şi înfiripaseră cîteva grupuri negre, ca de obicei. La Salon se făcea mare haz de păţania chefliilor lui Gogoi. Autobuzul îi lăsase în vale; pe drum se treziseră, acri şi ruşinaţi. Secretarul primăriei o păţise cel mai rău; plecase fără să spună nimănui, cu cheile biroului, de dimineaţă se ţinuse comisie şi n-avusese cine să scrie

procesul verbal. Primarul umbla să-i convingă pe ceilalţi că lipsa secretarului se numeşte dezertare, şi că trebuie arestat.

Din restaurant se auzea glasul unuia care povestea zgomotos cum mîncase bătaie bărbierul de la nevastă-sa.

— Şi bărbierii ce-a făcut?

— Şi-a bătut calfa.

— Da calfa!

— Calfa? I-a bătut pe ucenici.

— Tăceţi, mă, că prea le înfloriţi!

— Să mor eu, uite, cruce îmi fac, dacă te mint!

Glasul fu acoperit de ţignalele uzinelor care sunau de şapte. Lumea în piaţă începea să se îndesească. Şeful postului trecea drumul de la cîrciuma grecului la Salon.

— Hei, mătuşă, ce faci aici?

Baba Neaga stătea pe marginea şanţului, cu o broboadă cenuşie trasă pînă peste ochi, ţinîndu-şi amărîtă gura în mîna bătătorită.

— Hai, du-te, moş Vlădoae, du-te acu! izbucni Dumitrică, din prăvălie. Nu vezi că am treabă cu domnu şef?

Moş Vlădoae coborî scările de lemn.

— Hai, babo!

— Ce-a zis?

— Nimic.

— Nu ne dă?

— Nu.

— Arde-l-ar focu!

Una din sondele puse pe pămîntul moşneagului făcuse erupţie şi lumea spunea că-i aduce negustorului sute de mii de lei pe zi. Fostul proprietar socotea că i se cuvine şi lui o parte, Dumitrică însă nici nu voia să stea de vorbă. „Uite, moş Vlădoae, să nu zici că sînt om rău, o ţuică, două cînd ţi-e poftă, la mine ai să găseşti! Da mai mult nu; să mă laşi în pace! Dumneata nu înţelegi că s-a mîntuit?”

— Arde-l-ar focu! mai zise baba încă o dată, luîndu-se după bătrîn.

— Eu, cînd am vîndut pămîntu, nu l-am vîndut cu ce era dedesubt. L-am vîndut numai deasupra! mormăi bătrînul, după ce scăpară de mulţime şi se aflară singuri pe drumul Schelei Noi.

— Aşa-i!

— Păi nu? Spune dumneata, ce-i dedesubt, nu-i dreptu meu? Apăi îi pornesc proces! Nu mă las, şi-l chem la judecăţi!

Baba dădu să spună ceva, cînd un huruit greu de automobil, urcînd dinspre Ploieşti, îi luă gîndul. Oamenii se înghesuiau curioşi spre gura pieţii, să vadă cine vine.

Un autocamion cu radiatorul fierbînd apăruse pe culmea dealului şi cobora încet spre piaţă, cu frînele scîrţîind. În spatele cabinei, pe platformă, se vedea calul lui Gogoi, ţesălat şi lustruit, cu coama şi cu coada împletite. Stăpînă-su stătea mîndru alături, ţinîndu-l de frîu, un frîu nou, de piele galbenă, bătut cu ţinte

albe, poate chiar de argint, cu înfloriturі colorate pe fruntar. Motoacă şedea în cabină, lîngă şofer.

Lumea se dădea la o parte din drum. Auzind motorul şi hohotele de rîs ale mulţimii, alţi oameni năvăleau afară din prăvălii.

Autocamionul opri la Salon, a cărui terasă era plină de curioşi.

— Domne Cristeo, unde eşti? strigă Gogoi.

Dumitrică se ivi în haine inginereşti; de un timp nu-şi mai punea halatul alb nici în prăvălie. Strigătul lui Gogoi îl nemulţumi.

— Ei, ce este, ce este? Ce-i gălăgia asta? întrebă, încruntat.

— O găleată cu şampanie, pentru calu meu!

Vorba iscă în mulţime un prelung hohot de rîs.

— Da ce, crezi că prăvălia mea e batjocura dumitale?

— Hiu-hiuu! Halal dă calu meu! Uitaţi-vă la el, dacă nu s-a boierit! Motoacă, du-te şi-i adă dă băut!

Flăcăul se supuse, fără să-i pese de rîsul mulţimii. Coborî din cabină şi urcă scările terasei. În prăvălie se auziră una după alta sticlele de şampanie pocnind.

— Să ştii că face pozna! zise unul din mulţime.

— Şi dă ce să n-o fac, mă? strigă Gogoi. O fac cu banii mei!

Motoacă ieşi cu o găleată în mîini.

— Oare o să bea? se întrebau oamenii.

— Dacă i-o fi sete, sigur că bea!

Calul îşi aplecă botul, mirosi, suflă neîncrezător de cîteva ori, pe urmă se apucă să bea, în sorbituri mici, zbîrlindu-şi greabănul şi strănutînd.

Mulţimea se zbuciuma de rîs. Cei din spate se înălţau pe vîrfuri, săreau în sus, să vadă şi ei.

— Chiar bea, mă?

— Bea, fir-ar al naibii dă cal!

Calul nu bău însă decît o parte din găleată; pe urmă îşi feri capul, privi neliniştit restul băuturii, prinse să-şi scuture greabănul, făcînd lănţucurile frîului să sune, şi deodată, proptindu-se cu toate patru picioarele în platformă, scoase un nechezat prelung.

Gogoi nu se lăsă mai prejos; la nechezatul calului se adăugă chiuitul lui, şi parcă omul şi calul se uitau unul la altul, şi parcă erau vorbiţi.

— Mă, daţi-o naibii că mă prăpădesc! strigă careva, ţinîndu-şi cu amîndouă mîinile ceafa obosită de rîs.

Cîţiva se lăsaseră pe marginea şanţului, şi se uitau unii la alţii ca proştii, cu gura pînă la urechi. Unii se pomeniră chiuind, o dată cu beţivul, dînd cu pălăriile în pămînt. Chiotul lui Gogoi însă le întrecea pe toate.

— Halal dă calu meu! Dă pornire la motor!

— De ce pleci, nene Gogoi?

— Mi-e ruşine dă cal! N-aţi auzit ce mi-a zis?

— Ce ţi-a zis?

— Mi-a zis: „Haidem acasă, că rîd proştii ăştia dă noi!” Autocamionul porni încet, printre oameni. Cîţiva se luară după el, ca să mai facă haz. Gogoi îi îndemnă:

— Haideţi şi voi, mă, să vedeţi ce grajd are calu meu! După cîteva sute de paşi, farurile camionului prinseră două umbre cenuşii, care se traseră speriate în lături. Beţivul recunoscu pe moş Vlădoae şi pe baba Neaga şi chiui la ei, din mers.

— Văzurăţi calu meu?

Baba se cruci, scuipîndu-şi în sîn. În pieptul moşneagului era un ghem de venin. Aşteptă în marginea şanţului să se scurgă toţi, apoi începu să se bată cu pumnii în tîmple.

— Cap prost ce-ai fost! Sec la minte ce eşti!

Se certa cu o duşmănie plîngătoare, pentru trecut şi pentru prezent.

— Hai, moş Vlădoae!

Făcu vreo cîţiva paşi, se opri iar, sfîşiat de chiotele lui Gogoi, îşi aruncă mîniat căciula în şanţ şi aplecîndu-se, cu mîinile răşchirate, începu să adune ţărînă de pe jos ca să şi-o toarne în cap.

— Am avut aur greu, şi l-am dat p-o vadră dă rachiu! Oameni buni, luaţi-mă şi mă închideţi la balamuc!

Farurile camionului se vedeau, urcînd dealul la pas. Nici unul din însoţitori nu se lăsa; ba alţii, întîlniţi în cale, se alipeau la convoi.

Gogoi ţinea calul de frîu şi chiuia de fiecare dată cînd se ivea un om în cale, sau în uşa vreunei sonde, la vreun bordei.

— Hiu-hiuu! Uite calu meu, mă!

La Bocanu, farurile camionului se întîlniră cu ale automobilului de la Ploieşti. Musafirii tocmai plecau, întîrziaţi.

— Ce-i asta? întrebă Dimopol, cam speriat, nevăzînd bine şi neînţelegînd.

Bocanu scuipă cu duşmănie.

— Un ţicnit dă văr al meu! Şi-a bătut Dumnezeu joc dă el; i-a dat păcură şi i-a luat minţile.

— Hiu-hiuu! Ce faci, vere Chivule? Ţi-ai luat otomobil?

Feriţi în întuneric, oamenii, cărora altminteri le era frică de Bocanu, izbucniră în rîs. Bătrînul scuipă lîngă roata automobilului.

— Dragul meu amic, zise Dimopol, după ce cortegiul se îndepărtase, atunci ne-am hotărît: vă aşteptăm la Ploieşti!

Bocanu mormăi ceva fără înţeles. Bancherul se urcă alături de Benone, şi automobilul porni. Nu departe, farurile scoaseră încă o dată din întuneric cele două umbre cenuşii. Baba Neaga mergea prostită, cu paşi mici şi rari, fără să gîndească şi fără să spună un cuvînt. Moş Vlădoaie, în capul gol, cu părul răvăşit, cu cămaşa desfăcută pe piept, aduna ţărînă de pe jos şi şi-o turna în creştet, pe umeri, în sîn.

— Maică-Doamne, uite ce-am ajuns! Minte seacă dă bătrîn!

— Bună seara, Chivule! zise baba Neaga, cu glasul ascuns în basma.

Bătrînul rămăsese în poartă, plin de mînie.

— Bună seara! răspunse, gros.

Peste gard se vedea curtea lui Gogoi luminată ca ziua. Camionul se oprise la poartă, din cele două margini ale platformei se făcuse un pod pînă la pămînt, şi beţivul se silea să tragă jos calul speriat.

— Pune-i ceva în cap, nene Gogoi!

— Aşa-i, mă! Că şi eu am făcut armata la cavalerie! încuviinţă năzdrăvanul.

Îşi scoase haina şi o puse în capul calului. Calul mai sforăi o dată, apoi se lăsă dus de frîu. În fundul curţii, pe uşa deschisă, se vedea înăuntrul grajdului, vopsit în ulei, alb şi luminat ca un laborator. Alături, pe prispa casei cufundată în întuneric, femeia beţivului privea, neagră, amărîtă, cu gura în mînă, nemaidîndu-şi silinţa să judece şi să înţeleagă.

Bocanu rămase în drum pînă ce văzu calul în grajd. Abia cînd să deschidă poarta, îl descoperi pe moş Vlădoae, care se oprise în spatele lui şi se lovea încet cu pumnii în cap. Scuipă după el, nici cu duşmănie, nici cu milă. Pe cerdac se pusese masa pentru cină. În uşa bucătăriei jucau flăcările de pe vatră. Coteiul, pe care stăpînă-su nu-l băgase în seamă toată ziua,

stătea pe un buştean, în umbră, spre grajd, clănţănind din dinţi, fără să-i fie frig.

Stăpînul se aşează la masă, greu şi tăcut. Ceilalţi ai casei aşteptară să fie chemaţi, dar el îi uită. Văzîndu-l că tace, Lina veni singură, sfioasă, cu mîncarea. Bocanu mîncă mult şi greu, îndesat, muncindu-şi fălcile şi gîtlejul gros. Mîncă şi bău, o înghiţitură, un pahar, şi cînd termină de mîncat, rămase cu clondirul. Nu-l chemă pe Cotei să-i toarne, îşi turnă singur, încruntat, de multe ori. Din umbra magaziei, de unde-l pîndea tremurînd, Coteiul auzea trecîndu-i zgomotos prin gîtlej fiecare pahar. Lina, care terminase cu dusul mîncărurilor, aştepta în uşa bucătăriei. Baba Rada aştepta nemişcată în uşa de sus. Plutea ceva neînţeles deasupra lor, deasupra casei, a cerdacului, a ogrăzii.

— Lino! strigă după un timp Bocanu, după ce lăsă paharul pe masă.

Inima Coteiului îngheţă. În chemarea stăpînului se simţea ceva neobişnuit, un amestec de teamă, de neîncredere, de mînie şi de duioşie părintească. Din această chemare, flăcăul simţi că nenorocirea presimţită era aici, în aer, deasupra capului. Lina alunecă pe cerdac.

— Da, tată!

Bocanu stătu nehotărît, cu capul lăsat în gîtul gros.

— Ne-am boierit! mormăi apoi, fără să se înţeleagă dacă vorbea cu mîndrie, sau în bătaie de joc.

Coteiul sări în picioare, galben, tremurînd, cu mîna la gură, cu ochii mari în întuneric. Se auzi clondirul gîlgîind, pe urmă gîtlejul gîlgîi şi el, cu alt ton, ca un ecou al celui dintîi. Bocanu se ridică, mare şi greu, şi, cu o mişcare năpraznică, trînti paharul de pămînt.

— Bangherul te cere pentru fiu-su, fă!

17

Spre ora zece seara, după ce-şi făcuse planuri şi socoteli, Lipănescu se culcă. Trebuia să se scoale în zori, fiindcă de a doua zi începeau alergături mai multe şi mai grele ca pînă acum. Lipsise în două rînduri, cîte o zi; fusese la Ploieşti, la bancă, să ridice bani. După schela lui Grigorcea, o luase şi pe-a lui Bîrsescu; mai avea puţin pînă în hotarul Societăţii.

De aici treburile se schimbau, nu mai sufereau amînări. Trebuia înainte de toate să-şi cumpere automobil, un automobil verde, ca al directorului, cu şofer în halat alb, galonat la guler. După aceea, să lichideze cu prăvălia; nu se mai cuvenea. Pe urmă, locuinţa; pentru ceea ce avea de gînd să facă din viaţa lui, se cerea neapărat altă casă; nu o casă, ci un castel, ceva care să-i lase cu gura căscată pe toţi. Castelul Haşdeu, prin faţa căruia trecea adeseori, îi atrăgea privirile, îl avea şi acum în minte, nu-i plăcea de loc, dar avea prestigiu. Trebuia să facă altceva, mai impunător, ca prestigiul să se nască o dată cu zidurile. Îi şi aflase locul, la marginea din sus a oraşului, pe un vîrf de deal în dreapta barierei, de unde se vedea valea Prahovei pînă la Caraiman. Se interesase cum ar putea să cumpere terenul, care nu era de vînzare. Simplu: oferind de două ori preţul!

Zîmbea orgolios: proprietarul nu rezistase! Se făceau actele. Mai trebuia să pună mîna pe un arhitect renumit...

Numai gîndindu-se la ceea ce avea să fie, obrazul i se făcuse roşu. Se şi vedea în uşa castelului, cu Anghelina alături, ţinîndu-se de braţ, în faţa fotografului cu pînza neagră în cap.

Îşi periase ca în fiecare seară mustaţa roşcată, pe care şi-o cinstea ca pe un blazon, o prinsese în plasa de noapte, cînd un zgomot neobişnuit, ca un ţipăt de tablă lovită, îl făcu să tresară; nu era nici unul din zgomotele schelei şi nu venea de la sonde, ci de sus, dinspre pădure.

După cîteva clipe, zgomotul se repetă mai de neînţeles. Lui Lipănescu i se făcu dintr-o dată teamă. Acum abia îşi dădu seama cît era de singur, aici, la marginea schelei, sub păduri necunoscute.

Trase sertarul mesei şi puse mîna pe revolver. Lovitura se repetă iar, limpede, şi de data asta se auzi o alta, mai surdă, urmînd-o, cum s-ar fi legat între ele, zgomotul unui bolovan căzut pe pămînt, rostogolindu-se la vale, sărind prin gropi şi izbindu-se ţipător de capul unei coloane.

Într-o clipă, mintea i se limpezi: îi bombardau firma nouă, aruncînd cu bolovani, din pădure. Tabla scotea ţipete aproape lugubre, apoi bolovanii căzeau pe pămînt şi se rostogoleau înfundat, pe lîngă birou. Peste teama care se topise dintr-o dată, în inima lui Lipănescu se ridică un val de mînie; fiecare lovitură în firmă

era parcă o palmă în obrazul lui. Descuie uşa şi se repezi afară, în noaptea plină de fîlfîiri ciudate; era zbaterea vîntului de toamnă. În vale, zgomotele nocturne ale schelei se împleteau în cîntecul lor monoton, pe care urechea obişnuită nu-l mai auzea decît la o pauză.

Tabla firmei bubui din nou, alarmant; la unele sonde, împrejurase deschideau uşile, sondorii ieşeau, speriaţi.

Lipănescu strînse tocul revolverului în mînă şi, lipit de perete, alunecă pînă la colţul biroului.

— Care eşti acolo, mă?

Zdrăngănind tablei se auzi iar, acoperindu-i strigătul. Un sondor se apropia din jos. Văzîndu-l, Lipănescu prinse mai mult curaj; se întoarse în birou, luă lanterna electrică şi, cu omul alături, porni fuga la deal. Bubuiturile se înteţiseră, se repetau cu o furie de neînţeles.

— Care eşti acolo?

Lipănescu îndreptă lumina lanternei spre pădure. Umbra unui om înalt, deşirat, se pierdu printre copaci.

— Stai că trag!

Vreascurile călcate în picioare, din ce în ce mai departe, arătau locul încotro se ducea fugarul.

— Stai că trag! mai strigă Lipănescu o dată.

Copacii desfrunziţi foşniră.

— Cine să fi fost? se miră sondorul.

Lipănescu alergă pînă la firmă, îngrijorat, şi o prinse în fascicolul lanternei. Urmele bolovanilor se vedeau pe tablă; nu o îndoiseră, fiind prea groasă, dar vopseaua sărise în mai multe locuri.

Un alt sondor se apropia din jos; recunoscîndu-şi stăpînul, îşi scoase pălăria.

— Ce-o fi fost?! se miră şi el.

Singurul simţământ care-l stăpînea acum pe Lipănescu era mînia, mai puternică decît teama şi decît nedumerirea.

— Las că pun eu jandarmii după ei!

Dar îndată îşi dădu seama cît era pădurea de întinsă şi de întunecoasă şi ce greu era să găseşti pe cineva care se ascundea în inima ei. Vecinătatea aceasta îl înfioră.

„Am să cumpăr locul şi-am să-l despăduresc!” se gîndi.

— Haideţi acu! Îl aranjez eu!

În casă se linişti pe deplin. Planurile castelului îi veniră din nou în minte şi, încălzit cu ele, se urcă în pat. Totul avea să meargă după hotărîrea lui.

De cînd locuia în schelă, adormea repede şi dormea dus, pînă se lumina de zi; nu mai avea timp nici măcar pentru un crîmpei de vis. De data aceasta, gîndurile îl mai ţinură treaz un timp, apoi o căldură domoală i se lăsă în picioare; îşi simţi trupul amorţind…

Nu-şi dădu seama dacă dormise mult, sau numai aţipise, cînd sări speriat.

Bombardamentul pornise iar, cu o furie mai mare. Buimac de somn, bubuitul i se părea amplificat, parcă nu era sunetul unei table lovite, ci o explozie, al cărei ecou se răspîndea peste întreaga schelă.

Rămase pe marginea patului, cu mîinile tremurînd. Plasa care-i strîngea mustaţa îi dădea o înfăţişare grotescă, ridicolă şi tragică.

Bubuiturile nu conteneau; tabla scotea ţipete seci, apoi se auzeau bolovanii rostogolindu-se la vale.

După cîteva clipe, Lipănescu îşi reveni, sări în mijlocul odăii, îşi băgă picioarele goale în pantofi, îşi luă mantaua de ploaie peste cămaşă şi ieşi sub deal, cu lanterna într-o mînă, cu revolverul în alta.

— Care eşti acolo, mă?

Bubuiturile încetară. Deşi nu vedea nimic, simţi pe cineva înfruntîndu-l. Cîteva clipe se priviră aşa, prin întuneric, invizibili, dar ştiindu-se unul pe altul.

Sondorii, care veneau în fugă, îl treziră din această stare. Erau înciudaţi şi curioşi, trecură pe lîngă el în goană, gîfîind, la deal. Omul din întuneric îi auzi şi-o luă la fugă printre copaci. Lui Lipănescu i se păru că-l vede ducîndu-se, adus de umeri, trăgînd cu capul înapoi.

După cîteva clipe, urmăritorii coborîră înjurînd.

— Dacă n-ar trebui să lăcăresc aş sta să pun mîna pă el! spuse unul, cînd ajunse lîngă stăpîn.

— Las că-l pîndesc eu! se hotărî Lipănescu. Voi duceţi-vă şi vă vedeţi de treabă! Numai să trageţi cu urechea, să-mi daţi ajutor.

Coborî la birou, se îmbrăcă, îşi puse o flanelă pe sub haină, luă paltonul pe umeri, deasupra îşi aruncă mantaua de ploaie. Nimic nu mai mişca pe marginea pădurii, nici în adîncul ei; parcă se oprise şi vîntul.

Se strecură pe sub gardul de sîrmă ghimpată şi merse cîţiva paşi pe Drumul Părăsit, să-şi caute un loc unde să poată sta la pîndă.

Schelele se desfăşurau în faţa lui, negre, punctate de lumini plăpînde. Le privi, stăpînit de un simţămînt nou; i se părea că stînd aici, în frigul nopţii, îşi cîştigă dreptul de a fi într-adevăr mai presus de toţi ceilalţi, de toţi oamenii schelelor, cu directori, cu funcţionari, cu meşteri şi sondori, fiindcă el parcă veghea asupra tuturor.

Se aşeză în iarbă, pe marginea pădurii, dădu piedica revolverului la o parte şi, rezemîndu-se într-un cot, rămase nemişcat, cu ochii deschişi mari în întuneric.

Nimic nu clintea împrejur; numai cîte o frunză galbenă, căzînd, foşnea, de-abia puteai s-o auzi. În vale, schela scotea scheunatul ei de animal chinuit, resemnat şi supus. În spate se auzea, din cînd în cînd, cîte un hămăit de cîine, pe la vreo casă ascunsă prin văi.

Lipănescu se simţi străpuns de un fior; liniştea era grea şi rece; fără să-şi legene

ramurile, pădurea îşi vărsa în drum, cum s-ar fi scuturat, frigul ei umed, plin de întuneric şi de taine. Apoi, încetul cu încetul se pomeni înmuiat de somn. De cîteva ori i se păru că o mînă blîndă îi mîngîie fruntea, coborînd încet peste ochi, făcîndu-i pleoapele să cadă, apăsîndu-le cu degete fierbinţi; se scutură, speriat. Noaptea era prea întinsă, prea neagră, prea calmă... Plînsetul monoton al schelei, clipitul luminilor slabe, gălbui, de pe la sonde, îl legănau, şi iar se trezea cu mîna străină, fierbinte, apăsîndu-i pleoapele. De cîteva ori rămase amorţit mai mult timp, cu capul în piept. Ca prin vis auzi cocoşi răzleţi, pe la casele din pădure, vestind apropierea zorilor. De pe văi se ridicau aburi, se tîrau printre sonde, împletindu-se şi destrămîndu-se în contururi fantasmagorice.

Deschise ochii şi privi această înfăţişare nouă a schelei, ca un peisaj de fum, nestabil, misterios, plin de incertitudine. Peste păduri, la orizont, cerul se albea. Dedesubt, în umbra care se accentua pe măsură ce devenea cerul mai alb, negurile continuau să se împletească printre sonde, destrămîndu-le şi lor conturul real.

Nu înţelese nimic din ce se vedea jos; nu-şi dădu seama de ce se afla aici; privi peisajul fără nici un gînd, cu ochii mari, înlăcrimaţi, pînă ce mîna fierbinte i se lăsă iar peste pleoape. Capul îi alunecă pe un umăr, apoi cu umăr cu tot veni pe pămînt, unde rămase nemişcat.

Se trezi cu lumina roşie a răsăritului în faţă, cu un rîs cristalin în urechi, un clinchet de clopoţei subţiri. O clipă nu-şi aminti nimic; aburii albi se mai fugăreau printre sonde, luminile se stinseseră, se lăsase mai frig.

Se frecă buimac la ochi, în trilurile rîsului cristalin. O fată subţirică, ieşită în drum ca un drac din pămînt, rîdea fără să se poală stăpîni, aplecîndu-se de mijloc, cu mîna întinsă spre obrazul lui. Cu mîna cealaltă ţinea strîns un pachet, în hîrtie de ziar. La început, lui Lipănescu i se păru că e un bolovan.

— Cine eşti tu?

— Copila!

Fata îl privea tot mai curioasă, fără să se oprească din rîs.

Lipănescu îşi văzu revolverul jos; îl luă cu un gest furişat şi-l băgă în buzunar. Începînd să se dezmeticească, îşi amintea întîmplarea de peste noapte şi-i era ruşine că adormise. Rîsul fetei i se părea o batjocură.

— De unde eşti tu? Ce cauţi aici? se răsti, ridicîndu-se.

Copila vru să-şi înfrîneze rîsul, dar nu izbuti.

— De ce rîzi?

Se uita într-una la obrazul lui.

— Parcă eşti cotoiul ţaţii Stana!

Îşi simţi deodată plasa pe faţă şi o smulse furios; mustăţile eliberate se zbîrliră; întregul lui chip se zbîrli. Făcu doi paşi repezi şi apucă braţul fetei.

— Ce cauţi tu aici?

— Dă-mi drumu, domnule! Ce ai cu mine? Ce ţi-am făcut?

— Tu ai dat cu pietre în firma mea?

— Dă-mi drumu, domnule, ce ai cu mine?

— Dacă te mai prind pe aici, o păţeşti!

Fata se smuci, îi scăpă din mînă, fugi cîţiva paşi şi se strîmbă la el.

— Da păi cum, dacă aici stau? Ce, mă opreşti dumneata să trec?

Văzînd o mişcare a lui, o rupse la fugă în jos. La cotul drumului, se opri, îi dădu cu tifla, scoase limba la el şi-i strigă:

— Cotoi roşcat, asta eşti!

Lipănescu o mai ameninţă o dată, neputincios. Firma era punctată de lovituri, cu vopseaua sărită, cu literele ciopîrţite. Trebuia să cheme un pictor de firme s-o facă la loc imediat. Jos se vedeau cîţiva bolovani. Se aplecă, luă unul în mînă şi îl cercetă mînios, de parcă piatra ar fi fost vinovată de necazurile lui.

Copila îşi văzu de drum, grăbită să cîştige timpul pierdut. Ştia o potecă printre sonde, peste Rîpa Seacă. Un sondor îi ieşi pe neaşteptate în faţă.

— Unde te duci, zvîrlugă?

— Am treabă!

Sondorul o apucă de mînă; era un flăcău negricios, încă negru de funingine, de la lampa care pesemne filase în bordei.

— Da tu cu mine nu stai de vorbă puţin?

— Du-te şi te spală! Nu vezi ce ai pe ochi? Pe urmă leagă-te de fete!

El rînji prosteşte; dinţii i se văzură, puternici şi albi.

— Zi, mă trimiţi la plimbare?

— Păi dacă am treabă?

— Şi cu cine ai treabă tu?

— Ce te priveşte pe tine?

— Da acolo ce-ai luat?

Copila sc înroşi, strînse mai tare pachetul sub braţ şi nu răspunse nimic.

Flăcăul o privi cu acelaşi rînjet prostesc.

— Te făcuşi mare zău! zise, strîngînd-o mai tare de mînă.

— Dă-mi drumu, n-auzi?! Trebuie să mă duc!

— Cu cine te ai tu bine?

Dădu s-o apuce de mijloc; ea se smuci şi o luă la fugă în jos. El strigă în urma ei, rîzînd:

— Las că pun eu mîna pă tine!

Nu mai răspunse nimic; nu era mîniată pe el, ştia că asta-i purtarea flăcăilor, dar vedea bine că întîrziase. Soarele se ridica repede pe cer, parcă în ciuda ei.

„Trebuia să fi pornit mai demult!”

Trecu în goană podeţul peste Rîpa Seacă; dedesubt se vedeau cîteva şiruri de conducte negre; sub ele, pe fundul rîpei, curgea o gîrlă de păcură, scăpată de la sonde. Urcă dealul gîfîind şi se pomeni în pădure. Nu departe era răspîntia care ducea în prima vale, la sondele lui Gogoi;

erupţiile se auzeau vîjîind printre copaci. Ea merse înainte, dînd zor la pas.

Cînd plecase de acasă, avusese teama că n-o să nimerească drumul. Acum vedea cu uimire că îl ştia, ca de demult. După cîteva sute de paşi, recunoscu, în dreapta, poteca spre schelele noi. O rădăcină de stejar se ridica de-a curmezişul drumului, ca o spinare de şarpe zvîrcolit. Îşi aminti că se împiedicase calul de ea, cînd porniseră în jos. Turlele albe ale sondelor se vedeau în vale, printre ramuri. Îndată zări şi acoperişul cabanei, drept în faţa ei. Inima începu să-i bată: calul, înşeuat, păştea slobod în marginea pădurii.

„N-a plecat!” se gîndi, fericită şi înspăimîntată.

O luă la fugă în jos, ca să-şi învingă teama, şi se opri, cu obrazul aprins, în fereastra cabanei. Pe geamul dinspre sonde, deschis larg, intra soarele. Podeaua era stropită şi măturată proaspăt. În dîrele de lumină jucau vesel norişori subţiri de praf. Un om tocmai plecase şi se ducea la vale, cu mătura şi cu găleata în mînă.

„Apăi asta nu-i curăţenie!” fu primul gînd al Copilei.

Abia după aceea se miră să nu vadă pe nimeni înăuntru, atîta timp cît calul era aici, şi fereastra deschisă.

„Oare unde s-o fi dus?”

Încăperea, pe care o recunoştea, îi făcea obrazul să ardă. Pipele se vedeau la locul lor, toate şase, aliniate în rastel. Le simţi mirosul de departe, şi în mirosul lor îl recunoscu pe el. Numai chipul lui nu putea să şi-l amintească limpede; se pierdea de la o zi la alta, lăsînd în loc fîşia de lumină a lanternei.

„N-are fotografii!” îşi zise, necăjită, după ce căutase zadarnic cu ochii pe masă şi pe pereţi.

Devale, forfoteau oameni printre sonde, dar el nu se vedea nicăieri. Alături, calul umbla cu botul prin iarbă, suflînd mofturos, rupînd cîte un fir, pe alese. Copila lăsă pachetul să cadă înăuntru, pe fereastră, şi se întoarse spre el.

— Ce faci tu, măi Băiatule?

Îl apucă de grumaz, îşi îngropă obrazul în coama lui. Îi părea rău să se despartă de rochia albastră, dar o adusese ca să-şi caute un prilej de drum. Acum, cînd începea să vadă că venise degeaba, o bătea gîndul să intre pe fereastră, să ia pachetul înapoi şi să-l aducă altădată.

Rămase agăţată de grumazul calului.

„Dar poate că-i pe aici!.” Căută iarăşi cu ochii printre sonde.

Calul, sătul, stătea cuminte. Copila începu să-i împletească şuviţe în coamă; îi plăcuse totdeauna să alinte caii.

— Ţie nu ţi s-a urît, Băiatule?

Se tot uita pe la sonde. „Doar o veni odată, că nu l-o fi furat nimeni!”

Numai calul nu-şi pierdea răbdarea.

— Tu eşti învăţat! îi spuse, vorbind cu toată seriozitatea. Aşa-i că te lasă mereu s-aştepţi. (Se înăspri.) Dar eu, de ce să-l aştept? Ce, sînt în slujba lui, ca tine?

Nu se apropia nimeni de cabană. În jurul sondelor, oamenii îşi vedeau de treabă. „Hăi-rup! Hăi-rup!” se auzeau pe văi cei care ridicau grinzi şi coloane.

Copila începu să cerceteze şaua, cu mulţimea ei de cureluşe şi catarame. Avea un gînd care îi cam făcea frică, dar pe care nu-l putea respinge; împinse calul înainte, într-un şanţ, şi se aruncă deasupra. Calul întoarse capul, mirat, întrebîndu-se parcă dacă trebuie să se supună, sau s-o arunce. Ea îl lovi în coaste cu călcîiele mici, neprimejdioase.

— Hi, Băiatule!

Se supuse şi porni pe potecă, la deal, drumul de toate zilele.

— Hi, căluţule!

Ajuns sus, în drum, şovăi o clipă – aştepta un îndemn; simţind frîul liber, o luă singur la trap, către stînga. Fata se pomeni săltată în şa, cum nu se aşteptase, izbită, proiectată într-o parte, în alta, gata să cadă. Scările libere începură să joace în burta calului. El îşi scutură grumazul, strănută şi mări trapul.

— Stai, ho, stai, Băiatule!

Acum era speriată, se ţinea de coburi, cu mîinile încleştate, simţea că are să cadă. Nu-i era teamă c-o să-şi frîngă gîtul; nu-i păsa de ea.

Se gîndea că o să cadă într-un şanţ, iar calul, liber, o să fugă, n-o să se mai întoarcă.

— Stai, Băiatule!

Un trunchi de copac închidea drumul. Căruţele ocoleau prin pădure; în frunziş se vedeau urme de roţi. Calul şovăi, sforăind, apoi se încordă şi trecu pe deasupra, într-un salt lung. O clipă, Copila se văzu zburînd; dincolo de spaimă, era sălbatic şi ameţitor, ca într-un crîmpei de vis care nu ştii cum a început şi cum s-a sfîrşit. Iar cînd reveni pe pămînt, fu altfel decît pînă atunci. Din săritură calul trecu în galop şi nu se mai opri.

Uimită, fata văzu că şaua n-o mai arunca în părţi, o proiecta spre cer, şi atunci parcă nişte braţe se întindeau după ea, o trăgeau lin înapoi. Calul sforăia la fiecare salt, şi ea răsufla greu, pe gură şi pe nas, ca şi el. Sîngele îi revenise în obraz; galopul era o minune născută din verdele copacilor şi din albastrul cerului care se amestecau în benzi lungi, ondulate. I se părea că zboară peste lume, şi lumea se face mică în faţa ei. Şuviţele părului, fluturate pe umeri, parcă erau aripi deschise în vînt.

La o cotitură apăru un car cu patru boi. Calul şovăi, se feri în lături, şi nu se opri din galop. O clipă, Copila se văzu prăbuşindu-se, dar braţele care o înlănţuiau, sau aripile ei fluturate de vînt, o aduseră înapoi.

Căruţaşii se opriră miraţi. Aşa cum trecuse, cu părul în aer, în picioarele goale, cu coapsele

dezgolite pînă în şolduri, fata călare părea un arhanghel.

— Cine-i asta, mă?

Tropotul se pierdea printre copaci.

— Da ştiu că se duce, vere!

Calul se duse, sforăind, într-un galop care se potolea în lipsa unui scop definit, pînă ce, la o răscruce a drumului, neştiind în ce parte s-o ia, se opri brusc, cu picioarele de dinainte înfipte în pămînt. Copila căzu în faţă, peste grumazul lui. Pielea calului aburea, cum aburea şi-a ei; îşi simţi corpul arzînd.

— Ho-hocu Băiatule!

Îl bătea cu palma pe grumaz, cum văzuse pe alţii făcînd cînd veneau de la drum. Calul privi de jur-împrejur, apoi, fără îndemn, fără porunci, înţelegînd că toată iniţiativa îi rămînea, se întoarse singur şi-o luă la galop înapoi.

Acum fetei nu-i mai era frică de loc. Se aplecă înainte, lipită de grumazul prelung. Vîntul îi aducea coama în ochi.

— Hi. Băiatule, hi!

Trecu vijelios pe lîngă cei doi căruţaşi. Peste buşteanul care închidea drumul se avîntă chiuind, cu mîinile date în lături, cum ar fi vrut să se ţină cît mai mult în zbor.

Aproape de cabană calul sforăi. Un sondor care aştepta mînios se aruncă în faţă, îşi înfipse mîinile negre în căpăstru şi smuci.

— Dă-te jos! porunci. A spus domnu inginer să nu te mai prindă p-aici!

Se duse, cu calul, şi ea se trînti, în iarbă, cu bărbia rezemată în mîini. Iarba era pălită; împrejur cădeau frunze galbene, foşnind.

La cabană sondorul ştergea calul cu un şomoiog de paie. Copila îi privi, visînd.

„Dar el pe unde o fi umblînd?”

Un călăreţ venea la trap. Se întorsese pe jumătate să-l privească. Era domnul Dumitrică. În dreptul ei se opri.

— Ce faci pe aici, urîto?

Ea îşi strîmbă nasul şi se-ntoarse la loc, cu faţa în iarbă.

Negustorul îi privi picioarele dezgolite pînă dincolo de îndoitura genunchilor.

— Nu vrei să te iau pe cal, pînă acasă?

Copila îşi înfundă capul în iarbă.

„Chiar că pentru tine am venit eu aici!”

Dumitrică plecă, tot întorcînd capul. Devale, sondorul ducea calul în grajd. Peste dealuri, ţignalele începură să sune de prînz. O toacă de fier răspunse de la sondele noi.

Mai rămase un timp în iarbă, pe jumătate pîndind, pe jumătate visînd. Pe urmă, văzînd că în jurul cabanei nu mişca nimic, se ridică.

„Nu cred eu c-a zis el aşa!”

Mergea spre casă şi de necaz răscolea cu sandalele praful din drum.

18

Pînă în ziua logodnei, Coteiul tot nu vroise să creadă. Benone n-avea nimic din ce ştia că ar putea să-i placă bătrînului: nici vorbele, nici îmbrăcămintea, nici purtarea. Tot ce se întîmplase era de necrezut. Nu înţelegea, pe de altă parte, ce cîştig putea să-i aducă lui Dimopol această încuscrire şi, totuşi, era limpede că umblase după ea: se ţinuse de bătrîn, venise după el în numeroase rînduri, se închiseseră amîndoi în tindă, stătuseră la sfat. Cum de putuseră să se înţeleagă? Nu ştia că dacă pe stăpînă-su îl rodea ceva la inimă, de cînd mai crescuse Lina, era gîndul să nu-i ajungă banii de la bănci pe mîna unui ginere calic şi cheltuitor. Mai bine i-ar fi aruncat în puţ. De aceea n-o lăsa pe fiică-sa să iasă din curte, de aceea se temea de oricine trecea pe la poarta lui. În orice om care ar fi putut să-i fie ginere vedea un duşman şi un hoţ.

Cu băiatul bancherului se schimba treaba. Pe Dimopol îl cunoştea de multă vreme, îl ştia că nu umblă cu banii de ieri, de-alaltăieri. Îi ştia biroul şi casa de fier, din care în atîtea rînduri scosese pachete cu sute de mii; d-apăi cît o mai fi scos pentru alţii! După socoteala lui trebuia să fie o casă fără fund. Pe deasupra, mai aflase cîte unele despre multele lui acareturi răspîndite în

oraş. Într-un asemenea om, care umblă cu atîţia bani, încît trebuie să fie scîrbit de ei, putea să se încreadă. Erau de tras foloase de pe urma lui şi, gîndind astfel, bătrînului nu-i trebuise mult să-şi încălzească planul.

„Ce-l costă pă el, să-mi dea mai mult?” se socotea, cu gîndul la cupoane, a căror regulă nu căutase niciodată s-o priceapă.

Restul oamenilor se mirau. Şi baba Rada se mira, şi neamurile, şi lumea care lua parte la petrecere, şi chiar Lina, cu toate că pe faţa ei tăcută şi supusă nu se citea nici un gînd. Numai Benone nu se mira de fel. Taică-su îi promisese ceva bani de cheltuială, de aici înainte era de capul lui, peste cîteva zile pleca în Elveţia, cu echipa de fotbal, şi restul nu-l interesa mai de loc.

Cît despre Cotei, pînă seara se învîrtise prin curte şi prin odăiţa lui, năuc, tot nădăjduind că faptele n-au să ajungă la capăt. După-masă, automobilul lui Dimopol venise de la Ploieşti, cu bancherul şi cu logodnicul. Stătuseră de vorbă, pe cerdac, pînă se înserase, şi atunci plecaseră cu toţii la Cazinou.

În poartă, răsucind cheia, Bocanu mai strigase o dată:

— Stoiene, rămîi cu ochii-n patru! Să nu care cumva…

— Da, nene Chivule! răspunse, parcă beat, din uşa odăiţei.

Era prima dată cînd înşela încrederea stăpînului. Nu avea răbdare să stea acasă; voia să vadă cu ochii lui, să se încredinţeze că se întîmplă într-un fel sau în altul. Sări gardul, prin livadă, şi se strecură pe poteci, de-a dreptul peste vale, la Cazinou.

— Stai că trag! se auzi deodată un strigăt, adus de vînt dinspre marginea cealaltă a Schelei Vechi.

Coteiul se trînti la pămînt; i se păruse că strigă după el. Apoi auzi un zdrăngănit de tablă, destrămîndu-se printre sonde, acoperind dealurile şi văile, mai puternic decît celelalte zgomote ale schelelor, şi se dezmetici. De un timp se întîmpla la fel în fiecare noapte: cineva lovea cu bolovani firma lui Lipănescu. Era peste putinţă să-l prindă, fiindcă nu venea niciodată la aceeaşi vreme; uneori începea la miezul nopţii, alteori spre ziuă, cînd paznicii adormeau, alteori, dimpotrivă, abia cum se înnopta, cînd nu-l aştepta nimeni. Îşi simţea de departe urmăritorii şi continua să arunce bolovani, parcă în batjocură, pînă ce oamenii ajungeau la gard; atunci o lua la fugă printre copaci, şi se pierdea fără urmă în pădurea întunecoasă. Cîteodată venea de mai multe ori pe noapte, cu o încăpăţînare care pe Lipănescu îl înnebunea. Nu-şi mai găsea o clipă de linişte, dormea pe apucate, cu pantofii în picioare, cu paltonul alături, cu revolverul la cap, gata să se repeadă afară.

— Stai că trag!

Tabla lovită ţipă iarăşi; două pocnete de armă, unul după altul, punctară zdrăngănitul ei lugubru. În liniştea care urmă, Coteiul auzi muzica, revărsîndu-se pe ferestrele Cazinoului. Taraful cînta „Vultur-marş”, într-un ritm legănat şi dulce, cu accente de melancolie. Sunetele contrabasului, care nu se uneau cu celelalte, păreau că vin de altundeva, ca un mormăit de urs, din pădure, făcînd ferestrele să zbîrnîie şi pămîntul să tremure înfundat.

Coteiul se strecură prin spatele clădirii, alunecă lipit de zid şi, fără să-l simtă cineva în fierbinţeala petrecerii, se săltă la un colţ de fereastră, de unde privi pe furiş înăuntru. Se vedea masa cu oamenii care închinau paharele, roşii la faţă, rîzînd zgomotos. Logodnicii erau unul lîngă altul, în faţa lor era Bocanu, şi pe altcineva nu trebuia să vadă; doar pe aceşti trei, de care se lega soarta lui.

Tot nu-i venea să creadă, tot i se părea că vrea cineva să-şi bată joc de el, şi aştepta să se sfîrşească gluma, aştepta să se ridice Bocanu, să-şi înfigă picioarele în duşumea, să bată cu pumnul în masă, să tuşească din adînc şi să răcnească la ei: „Ajunge! Plecaţi acasă, nemîncaţilor! Ce-aţi crezut, că fata mea e dă voi?”

Cu pumnii la gură, tremurînd, gata să-l cuprindă plînsul, Coteiul scheuna sub fereastră:

— Hai, nene Chivule! Hai, nene Chivule, supără-te odată!

În locul lui Bocanu, se ridică Dimopol, cu un zîmbet uşurel şi ascuţit pe faţa lui lucioasă. Avea un smoking nou şi o cămaşă cu pieptul scrobit, care lucea, scoţînd ape sub lumina policandrelor.

— Cum poţi să-l rabzi, nene Chivule! Uite la el cum e îmbrăcat! Nu-l vezi? scîncea Coteiul.

Dimopol bătu cu cuţitul într-un pahar; comesenii se întoarseră unii spre alţii, făcîndu-şi semne să tacă. Bancherul aşteptă o clipă, liniştit, cu zîmbetul lui subţire pe faţă, apoi începu să vorbească. Nu se auzea ce spune, dar, după cîteva vorbe, comesenii izbucniră în rîs. Vorbitorul aşteptă cîteva clipe să se facă linişte şi reîncepu, rotindu-şi capul cînd spre o parte a mesei, cînd spre alta. Oamenii izbucniră iarăşi în rîs; cîţiva bătură din palme. Înmărmurit, Coteiul văzu că rîdea şi Bocanu cu guşa în piept; umerii i se zguduiau, şi, din toate, numai rîsul lui gros se auzea afară.

Privi prostit. Ochii i se duseră de la stăpînă-su la baba Rada, cu chipul împietrit în basmaua ei neagră, la Benone care se juca plimbînd furculiţa pe faţa de masă şi, deodată, înlemni. Pe mîna Linei, mîna bătătorită de muncă, pe care o ajutase în serile cînd nu mai răzbea în bucătărie, văzu lucind veriga de aur. Logodna se şi făcuse, aşadar, înainte de a se aşeza la masă,

după obiceiul orăşenesc, poate atunci cînd taraful cînta „Vultur-marş”…

Sîngele îi fugi din obraz. Pumnii i se răciră. Îi duse la gură şi dădu să şi-i muşte, dar fălcile încleştate nu mai ascultau de el. Văzu o rîpă în faţă şi se văzu căzînd în ea, cu capul în jos. O luă la goană înapoi, spre casă, fără să ştie unde calcă; picioarele i se strîmbau prin gropi, cîte un pas în gol îl făcea să icnească, şira spinării pîrîia, dar nu simţea nici o durere în corp. O mare, întinsă, adîncă nefericire îi năpădea sufletul. Se pomeni plîngînd, în hohote, cu lacrimi de nestăvilit, un plîns în care se revărsa parcă întregul zbucium al tinereţii lui înşelate. Îşi descleştă greu fălcile, îşi băgă degete-le între dinţi, le strînse, adînc, cu desperare, cum ar fi vrut să şi le rupă. Ar fi vrut să rupă ceva mai mult din el, nu degetele, să-şi rupă capul de pe trunchi, să-l arunce într-un şanţ, ca pe un lucru de nimic.

Ajunse acasă şi sări gardul fără să ştie cum, ca un lunatic. Rămase ghemuit în curte, pe pămîntul bătătorit. Cîinele se apropie, gudurîndu-se. Coteiul îl apucă de gît, îşi îngropă capul în blana lui.

— Mă Pripase, cu mine s-a sfîrşit!

Parcă înţelegîndu-l, Pripas scheună trist şi începu să-l lingă pe obraz cu limba lui aspră. Lacrimile Coteiului nu secau.

— Mă cîine, acum s-a sfîrşit!

După un timp se ridică anevoie, cu capul greu, atîrnîndu-i pe umeri, zăpăcit, fără judecată, şi porni năuc, drept înainte, cu cîinele după el. Se trezi urcînd scările, alunecînd în lungul cerdacului, pe scîndurile care scîrţîiau; în dreptul odăii de la faţă se opri. Becul din curte lăsă să se vadă pe perdele umbrele drugilor negri, înfipţi în tocul ferestrelor, adînc. Se apropie şi urmări cu mîinile amorţite cerceveaua de jur-împrejur.

Parcă bănuind un gînd rău, cîinele îl apucă de poala cămăşii. Coteiul se trezi dintr-o ameţeală şi căzu în alta. În clipa limpede de la mijloc, i se păru că avusese gîndul să spargă casa, să-şi bage în sîn teancurile de bani, să fugă în lume. Se sperie. Îşi lipi capul de fereastră şi scheună, obidit:

— Nene Chivule, ce-mi făcuşi? Nene Chivule, ce-mi făcuşi?…

Plînse aşa, lipit de fereastră, pînă ce gîndurile începură să i se limpezească. Se urni cu paşi tîrşiţi, coborî şi merse în odăiţa lui. Toate planurile pe care şi le făcuse se spulberau în vînt, toată munca lui de ani şi de ani se irosea, nelăsînd în urmă nimic.

Îi veni în minte casa de pe strada Coloniei; se gîndi la maică-sa care îl credea pierdut, ca pe ceilalţi fraţi. Lacrimile începură să-i curgă iar. Pe întuneric, cu mînecile cămăşii ude, se aplecă, trase cufărul de sub pat, îi ridică încet, abătut, capacul, începu să înşire pe pat hainele de la

oraş. Stofa subţire pe care o iubise atît şi la care se întorcea cu gîndul de cîte ori era amărît, acum nu-i mai dădea curajul la loc. Vraja ei se destrămase, mîncată de molii.

Îşi lepădă minteanul şi începu să-şi desfacă încet cataramele chimirului. Atingerea pielei scorţoase, bătute cu ţinte de alamă, îi aminti dintr-o dată năzuinţele pentru care îşi dăduse atîţi ani din viaţă.

Strînse tare pumnii, pe catarămi. „Eu, nene Chivule, nu mă las! Nu mă las, fie ce-o fi! Eu rămîn lîngă dumneata!”

Aruncă hainele în cufăr, îşi umflă pîntecele sub chimir. „Doamne, dă-mi putere să nu mă las!”

În rugăciunea lui nu era evlavie, ci înverşunare. Ieşi cu pieptul plesnind, călcînd apăsat, cum ar fi vrut să-şi arate prin fiecare pas care sînt drepturile lui.

Aşa merse pînă la mijlocul curţii, sub felinar. Peste gard se vedeau, pe celălalt deal, ferestrele Cazinoului; se auzea mormăitul contrabasului, ţinînd mereu un singur ton, pe primul timp al unei legănări de vals.

— Stai că trag!

În schela lui Lipănescu, revolverul detună de două ori la rînd.

Coteiul rămase înfipt sub felinar, bătîndu-se cu pumnii în piept.

— Eu, unul, nene Chivule, nu mă las! Pînă la moarte, aici rămîn!…

19

Întorcîndu-se după miezul nopţii acasă, Bocanu îl găsi pe Cotei prăvălit în mijlocul curţii, lac de năduşeală, aiurînd.

Zăcu săptămîni şi luni, şi nimeni nu-l putu lecui, nici doctorul de la dispensar. Baba Rada şi Lina intrau pe rînd în odăiţa lui. Bolnavul aiura; nimic nu se înţelegea din vorbele lui. Stătea întins pe spate, pe laviţa tare, cu ochii mari, sticloşi, înfipţi în tavan. Uneori, pe faţa lui treceau valuri galbene, chiar şi albul ochilor se îngălbenea, şi mîinile, şi unghiile, şi bolnavul părea că se va sfîrşi.

— Nu plec de aici! Nu plec de aici! bolborosea.

Baba Rada se închina peste broboada ei neagră şi se aţinea cu lumînarea.

— Sărmanul, cît se mai chinuieşte, dacă nu vrea Dumnezeu să-l primească!

Aduseră pe popă şi pe dascăl şi-i dădură sfînta îngrijitură. Bolnavul zăcea înainte, aiurînd.

Din cînd în cînd intra şi Bocanu la el, şi se aşeza pe scaun, la picioarele patului. Coteiul îl privea cu ochii mari, sticloşi.

— Nu mă las! bolborosea, fără să-l recunoască.

Bătrînul era din ce în ce mai supărat. Obrazul i se înnegrea şi sprîncenele coborau mai stufoase peste ochi. Nimeni nu ştia ce-l roade; făcea drumuri la oraş şi cînd venea era de fiecare dată mai întunecat. Ar fi vrut să se socotească în carnet cu Stoian, dar Stoian aiura mereu:

— Nu mă las! Nu mă las!

Îl privea nepăsător cum se zbătea sub învelitoare; numai uneori, în ochii lui se aprindea cîte o lucire, dar era de nerăbdare, de nemulţumire, că bolnavul nu se mai face bine odată, să-l poată folosi la ceva.

Iarna veni timpurie. Cîteva zile ninse, umed; dealurile şi drumurile se înmuiară; noroiul, cleios, se întindea printre case şi sonde, se urca pe scări, pe prispe, intra prin tinde, şi din tinde în odăi. În cîrciumi şi în prăvălii, după ce plecau chefliii sau cumpărătorii, băieţii trebuiau să rînească noroiul cu lopata de lemn, ca în grajd. Pe drumurile schelelor, căruţele, trase de cîte şase şi opt boi, intrau cu roatele pînă la butuci în pămîntul clisos. Totuna de glod, oamenii păreau cenuşii. Caii inginerilor se luptau, alunecînd cînd pe o coastă, cînd pe alta, cînd venind în brînci, cu gîtul întins înainte, zbătîndu-se să nu se înăbuşe cu botul în mîl. Zăpada se prefăcea în apă, îndată ce cădea jos. Sondorii purtau saci în cap, ca nişte glugi. Cînd coborau văile şi urcau dealurile, păreau un fel de trunchiuri ciudate, smulse de ape şi purtate

greoi, din mal în mal. Uşile sondelor stăteau tot timpul închise; înăuntru luminile se aprindeau îndată după prînz. Se auzeau motoarele electrice bîzîind, curelele de transmisiune plesnind, cum ar fi măsurat timpul întunecat şi pustiu.

Într-o dimineaţă, pămîntul răscolit îngheţă, plin de gloduri şi de făgaşe. Peste gropi se făcură pojghiţe de gheaţă, vinete, cu marginile albe, înflorate. Ninsoarea începu să prindă; peisajul se lumină, ca şi cînd un reflector s-ar fi îndreptat asupra lui. Sondele se desenau acum limpede, cu liniile negre, pe fondul alb, adus provizoriu din altă parte.

Ninse multă vreme astfel, şi dealurile părură altele. Dîrele de păcură care apăreau ziua în faţa sondelor, a batalelor, pe la încheieturile conductelor, erau peste noapte acoperite de zăpadă, şi în fiecare dimineaţă schelele căpătau o înfăţişare proaspătă.

Şi acum, la prînz şi seara la şapte, lucrătorii mai coborau în piaţă, dar nu stăteau decît să se întîlnească unii cu alţii, apoi se înfundau în cîrciumi, dacă nu plecau la cazărmile şi la bordeiele lor îngropate în zăpadă.

În tot acest timp, Coteiul zăcu zguduit de friguri şi scăldat în sudori, cu ochii în tavan, aiurind. Odată, păru că-l trezeşte o mişcare cunoscută, din ogradă. În spatele grajdului se auzea porcul grohăind, neliniştit. În uşa bucătăriei cineva ascuţea cuţitul pe piatră.

„Nenea Chivu taie porcul!” se gîndi bolnavul, ca prin vis. Îşi încleştă pumnii în învelitoare. „Nene Chivule, nu mă las!”

Era ziua de Ignat, stăpînă-su tăia porcul, cu tevatură, ca în fiecare an. Se sculase în zori, îşi îmbrăcase cioarecii groşi, îşi înfăşurase picioarele în obiele, iar peste obiele îşi trăsese cizmele unse cu seu. Lina îi turnase să se spele, pe cerdac, cu tot gerul de afară; se ştersese pe obraz cu ştergar nou, suflînd aburi grei, apoi, în bucătărie, la căldură, mîncase zdravăn, mai mult decît în alte dimineţi, făcînd să alunece fiecare dumicat cu un păhăruţ de rachiu. Mîncarea, băutura, focul de pe vatră, la un loc cu mulţumirea pe care i-o aducea totdeauna această zi, îi făceau obrazul roşu şi plin de luciu, ca un şorici proaspăt opărit.

În curte îl aşteptau doi oameni, măcelarul şi sluga lui, pe care-i aducea totdeauna în ajutor şi care primeau, drept plată, unele măruntaie mai fără folos.

— Gata, mă?

— Gata, domnu Bocanu!

Bocanu întinse mîna după cuţit.

— Ia să văd?

Încercă ascuţişul pe buricul degetului.

— Bun!

Vocea lui semăna cu grohăitul porcului, care se zbătea neliniştit în coteţ.

Coteiul auzi porcul zbătîndu-se, guiţînd, încercînd să scape din mîinile lor.

— Ţine bine! Ţine bine! răcnea Bocanu.

Glasul gros se amesteca cu guiţatul sfîşietor. Urmă o buşitură – răsturnaseră porcul pe o coastă şi tăbărîseră deasupra lui. Coteiul îşi amintea totul, din ceilalţi ani; măcelarul şi sluga lui ţineau porcul, iar Bocanu îi înfigea cuţitul în gît. Mai departe îi lăsa pe ceilalţi să facă treburile mărunte, să-l pîrjolească, pe foc de paie, să-l curăţe cu răzuitoarea, să spele şoriciul. El doar privea, dintr-o parte, mormăind mulţumit, trăgînd cu plăcere în piept mirosul de şorici pîrlit şi de maţe aburind.

O clipă fu linişte, apoi, deodată, guiţatul crescu, zvîrcolit.

„Nenea Chivu a băgat cuţitul!”

În ameţeala lui, Coteiul îl văzu pe Bocanu aplecat peste grumazul porcului, văzu cuţitul pătrunzînd în gît, sîngele ţîşnind. Guiţatul se îngroşă, icni de cîteva ori, şi amuţi.

Bocanu grohăi, mulţumit:

— Oă! Oă! Îl răpusei!

— Să-l mîncaţi sănătoşi!

Iar căzu Stoian în întunericul boalei. Tîrziu i se păru că aude uşa scîrţîind. Umbra mare a stăpînului se ivi în prag, aducînd miros de pîrlit. Era plin de sînge, de sus pînă jos. Într-o mînă ţinea o bucată de ureche de porc, părpălită la foc.

— Na, Stoiene, şi ţie, şoric!

Nu înţelese nimic, dar recunoscu mîna plină de sînge, ca în toate zilele de Ignat. Nu mai ştia

al cîtelea Crăciun îl apuca aici. Ochii i se umplură de lacrimi. Strînse învelitoarea cu degetele şi încercă să se ridice spre stăpînă-su, să-i sărute mîna. Nu izbuti; căzu în perne aiurînd:

— Nene Chivule, îţi mulţumesc că n-ai uitat de mine! Eu de aici nu mai plec! Rămîn lîngă dumneata… credincios…

— Ce zice? întrebă baba Rada, de afară.

— Aiurează mereu, mormăi Bocanu, nemulţumit.

Coteiul boli încă multe zile; Crăciunul şi celelalte sărbători trecură, ninsoarea conteni, dealurile stătură ascunse sub zăpada îngheţată care se murdărea de la o zi la alta, pînă cînd nu mai rămaseră decît pete albe; cînd răzbea printre nori, soarele scotea din ele sclipiri orbitoare, în mijlocul peisajului mort.

Lucrul continua pretutindeni, neschimbat, decît că se vedeau pe dealuri mai puţini oameni. Către Schela Nouă treceau neîncetat căruţe cu materiale. De multe ce trebuiau, nu mai răzbea să aducă pe drumul de la Ploieşti; aduceau şi de la Cîmpina, goleau depozitele, şi tot nu se ajungea. Turle noi se ridicau, una lîngă alta; pădurea cădea, pogoane într-o singură zi. Erupţiile se ţineau lanţ, şi cu cît erau mai multe, cu atît se înmulţeau sondele noi. Oamenii de prin văi continuau şi acum, în miezul iernii, să-şi părăsească pămînturile. Iscăleau, luau teancuri de bani şi se mutau la creste.

Jos, peste vechile lor locuinţe, cădea păcura, se aduna în şanţuri, curgea la vale, prin vechile curţi, dărîma vechile ziduri, ardea iarba şi pămîntul.

Lîngă casa babei Neaga făcu erupţie o sondă chiar în noaptea de Anul Nou.

Tot aşteptînd ca Dumitrică s-o mute sus, cum îi făgăduise, bătrîna locuia încă devale, între sondele puse de Societate. O trezi un clocot sub temelia casei. Fierbeau parcă dedesubt cazanele iadului, căutînd să răbufnească. În timp ce pereţii casei, şubrezi, se clătinau, şi zornăiau geamurile, baba ieşi speriată în prag. Un şuier prelung, zbătut, o scuturătură de viscol, o împinse înapoi; o vîltoare se prăvăli în poartă; gardul pîrîi şi căzu peste coteţul cîinelui; cîinele scoase numai un chelălăit.

Furia erupţiei smulsese acoperişul turlei, cu geamblac cu tot şi-l aruncase în vale. Îndată păcura se auzi curgînd în vîrtejuri. Baba văzu speriată dîra ei lată, înspumată şi furioasă, coborînd din pădure pe zăpada albă. Dînd de pereţi, gîrla se despărţi în două şi curse mai departe, prinzînd casa la mijloc, ca pe o insulă condamnată.

Pînă în zori, bătrîna privi prăpădul din prag, aşteptînd moartea. Abia atunci îşi aduseră aminte de ea şi veniră oamenii s-o ridice.

— Hai, băbuţă, ia-ţi calabalîcul! Hai, că vine casa peste dumneata!

Gîrla răsturnase coteţul de păsări şi îl tîrîse pînă în mijlocul ogrăzii. Cîteva găini stăteau agăţate cu ghearele în sîrma răsuflătorilor, zbătîndu-se, căutînd pe unde să scape. Toate erau negre ca nişte ciori.

Lîngă poartă, cîinele zăcea cu gura căscată, cu limba roşie, atîrnîndu-i printre dinţi. Baba privi de jur împrejur, înnebunită.

— Da unde să plec, Maică Precistă?

O luară pe sus, o scoaseră pe coastă, se întoarseră, adunară de prin casă boarfele care li se părură mai de folos şi le strînseră în cîteva scoarţe. Baba se văzu în mijlocul pădurii, cu boccelele în jurul ei. Peretele din spate al casei începu să se încline; acoperişul coborî după el.

— Maică-măiculiţă! plîngea bătrîna. Unde să mă duc?

— Du-te la domnu Cristea! o sfătui, aspru, un om. Că uite-l, i-a pus Dumnezeu mîna în cap!

Baba îşi lăsă boccelele în grija sondorilor şi porni să-l ia pe moş Vlădoae. Casa lui pînă acum nu păţise nimic, nu era în calea erupţiei. Moşneagul ieşise şi el în prag, de unde privea, prostit.

Pe Dumitrică nu-l găsiră acasă; dăduse fuga să vadă erupţia. În restaurant era cald. Soba mare, de fier, din mijlocul sălii, făcea aerul să pîlpîie în jur. Chelnerii abia făcuseră curăţenie, după petrecea de peste noapte; măturaseră, puseseră hîrtie curată pe mese, aşezaseră scaunele, şi acum moţăiau pe lîngă ziduri.

Deasupra atîrnau ghirlande de hîrtie tricoloră, lucioasă, podoabe pentru revelion.

Baba Neaga şi moşneagul se aşezară lîngă sobă. Un băiat de prăvălie veni la ei.

— Zi, e erupţie la Runcu?

Moş Vlădoae răspunse sec:

— E!

— Chiar la jupînu?

— La el.

Băiatul se bucură:

— Asta e bine!

Moşneagul clătină din cap:

— Bine pentru el, nu pentru tine, prostule!

Şi nu mai scoase un cuvînt.

Un timp restaurantul rămase tăcut, în lumina posomorîtă. Nu se auzeau decît lemnele care sfîrîiau în sobă, şi burlanul pocnind. În piaţă, nu clintea nimic. Prea rar se strecura, adus de umeri, cîte un om grăbit.

Dinspre Telega, se auziră clopotele bătînd slab, îndepărtat. Baba Neaga începu să se închine.

— Păi da, vezi! mormăi moşneagul. Tocmai asta nu făcuşi azi!

— Nu vorbi aşa, că te bate Dumnezeu!

— Apăi altă grijă nici nu are Dumnezeu, decît p-a mea!

Clopotele se auziră iar. Moşneagul se bătu cu palma pe genunchi.

— Tu ştii, babă, de ce trag clopotele azi?

— Dacă-i Anu Nou!

— Nu d-aia! Le trag ca să-i dea de veste lui Scaraoschi c-au mai făcut oamenii o gaură în iad!

Chelnerii şi băieţii din prăvălie izbucniră în rîs.

— Ai chef de glumă azi, moş Vlădoae!

— Păi dar! făcu moşneagul, încruntîndu-se iar.

Pînă aproape de amiază prăvălia rămăsese tot aşa, goală şi tăcută. Oamenii se odihneau după petrecere. Într-un tîrziu, se văzură cîţiva mişcîndu-se prin piaţă; unii intrau în cîrciumi, alţii mai schimbau o vorbă. Despre erupţia nouă aflaseră toţi, şi se uitau cu amărăciune pe dealuri, la sondele din Schela Veche.

— Zi, cît lăcărim aici într-o săptămînă, zvîrle acolo într-un ceas! Aşa mai zic şi eu! făcu unul, clătinînd cu scîrbă din cap.

— E pămîntul mai bun! spuse altul, împăcîndu-se cu acest gînd.

Un băiat de la Salon chicoti înveselit:

— Uite-l şi pă Gogoi, cu calu!

Gogoi venea dinspre casă, ducînd calul de căpăstru. De cînd îl adusese de la oraş, nu-l mai încăleca niciodată, dar îl scotea în fiecare zi la plimbare.

— Să fericesc şi eu o fiinţă pă lumea asta, mă! Ce rîdeţi ca proştii?!

Îl lua de căpăstru şi mergeau alături, la cîrciumă, la primărie, la sonde, la staţia de predare. Dacă vremea era bună, îl lega de o

stănoagă în drum, dacă nu, îi căuta un adăpost în apropiere, un grajd, un şopron, ori măcar o prispă, unde îl urca trudnic, împingîndu-l cu umărul de la spate. Cînd întîrzia prin cîrciumi, avea grijă să iasă la răstimpuri în uşă, să-l mai vadă ce face.

De trai bun, rotund ca un pepene şi odihnit, calul se cam înrăise. N-ar fi supărat pe nimeni că zburda tot timpul, dar luase obiceiul să muşte şi să zvîrle cu copita. Lui Gogoi nu-i făcea nici un rău, decît că-i dădea cîte un bot în spinare, să-l trezească dacă îl simţea beat din cale afară.

Datorită calului, beţivul întîrzia mai puţin prin cîrciumi.

— Mă duc, mă, că mă aşteaptă cineva afară!

Cînd îl vedea ieşind, calul necheza bucuros, zbenguindu-se. În timp ce Gogoi se chinuia să desfacă frîul, încerca să-l muşte de urechi, ori îl apuca de guler, îl zgîlţîia, şi necheza, parcă batjocoritor. Cîteodată îşi băga dinţii în căciula lui, i-o smulgea din cap şi, după ce-o scutura bine, i-o arunca în şanţ.

Altminteri, era între ei un prieteşug plin de haz. De multe ori văzuseră oamenii calul lui Gogoi ţinîndu-şi stăpînul beat cu dinţii de mîneca hainei şi ducîndu-l acasă.

— La mulţi ani, nene Gogoi! îi urară în gura mare cei din piaţă.

Gogoi îi privi dintr-o parte.

— La mulţi ani pă nebăute? Duceţi-vă dracului!

Îşi lega calul de stănoagă, în faţa restaurantului. Înăuntru, cîţiva oameni beau ţuică fiartă.

— L-a răzbit pă stăpîn-tu? strigă beţivul, din prag, către tejghetar.

Tejghetarul se mîndri, de parcă sonda ar fi fost a lui:

— L-a răzbit! Păi ce, crezi că numai dumneata?

În aceeaşi clipă se auzi şi glasul lui Dumitrică, afară. Oamenii care aflaseră întîmplarea se ţineau după negustor, să-i cinstească.

Gogoi îi ieşi în cale.

— Zi, te-a răzbit iar! îi strigă, aplecîndu-şi capul pe o parte, privindu-l numai cu un ochi, ca găinile leşinate.

— M-a răzbit!

— Dea dracu în burta ta dă negustor, dacă acu nu te îmbeţi!

Dumitrică rîse, bine dispus:

— Mă îmbăt, dar stai, că mai am socoteli!

Cînd să treacă spre uşa de după tejghea, dădu cu ochii de bătrîni. Pe faţă îi trecu o umbră de silă, pe care o alungă repede. Se duse spre ei cu mîinile întinse şi-i luă pe după umeri.

— Ei, aţi mai venit pe la mine? Haideţi dincolo; e mai cald. (îi trecu prin cele două prăvălii şi-i duse în odaia din fund.) O ţuică fiartă v-ar face bine la inimă!

Îşi freca mîinile, voios. Ei rămaseră tăcuţi, cu capetele aplecate.

— Te răzbi iar! făcu moş Vlădoae, parcă dojenitor.

Dumitrică îl bătu pe umăr, prieteneşte:

— Ce, dumitale îţi pare rău?

— Rău nu-mi pare; da cu baba ce faci?

Negustorul se încruntă din nou; în clipa cînd pleca de la sondă, la casa babei Neaga, lovită necontenit de şuvoi, se dărîmase ultimul zid. Numai acoperişul mai rămăsese întreg, căzut pe pămînt; restul era o grămadă de moloz înnegrit, pe care erupţia îl spăla şi-l ducea încet la vale.

— Ei, o să facem şi cu dumneaei ceva, n-avea grijă! zise, în doi peri.

Era supărat că-l tot tulburau cu necazurile lor. Parcă altele n-avea de pus la cale acum, decît să-i facă babei casă! Stătu o clipă pe gînduri.

— Babă Neago, să-ţi aduci boarfele aici; îţi dau o odaie la mine!

Baba nu zise nimic. Moşul clătină neîncrezător din cap. Răbdarea lui Dumitrică se sfîrşi.

— Ce-mi tot dai din cap, moş Vlădoae? Am spus un lucru, mă ţin de cu vînt! N-o să-i fie bine aici?

— Vezi numai că pe dumneata te răzbi, şi noi am rămas calici!

Dumitrică ieşi trîntind uşa; dacă mai stătea de vorbă cu ei, îşi strica bucuria de Anul Nou.

În restaurant oamenii se îngrămădiseră la ferestrele din fund şi priveau într-o parte a schelei, unde băgaseră de seamă că se întîmpla ceva neobişnuit. O sanie oprise jos, în drumul mare, la Lipănescu.

— Ala nu-i şeful de post?

— Ba el e!

— Unde s-o fi ducînd?

— Apăi, chiar, ce-o fi căutînd în schelă? se miră Gogoi. Că pe soră-sa a măritat-o, copilu şi l-a botezat, parastas lui tat-su i-a făcut!…

Ceilalţi izbucniră în rîs.

Şeful de post, venit cu sania, cu un jandarm, apucase pe potecă, în sus, prin schela lui Lipănescu. În faţa biroului se vedea o mişcare neobişnuită. Sondorii erau mai toţi strînşi în uşă şi aşteptau, îngînduraţi. Alţi cîţiva, deasupra, pe deal, păreau că stau de pază. Unul ciocăni în fereastră.

— Vine domnu şef!

Lipănescu, care făcea socoteli înăuntru cu administratorul, se ridică, îşi îmbrăcă şuba, îşi trase căciula pe urechi şi ieşi în prag. Şeful de post tocmai sosea din jos, gîfîind, sugrumat în mantaua albastră cu nasturi galbeni, cu centironul strîns peste burtă. Avea o căciulă fumurie, pusă pe-o ureche, cu cocarda tricoloră lucind în frunte. Puşca o ţinea în mîna stîngă, cu cureaua trecută peste braţ. Duse două degete la tîmplă, salutînd ca generalii.

— Ce s-a întîmplat, frăţioare? întrebă, strîngînd mîna lui Lipănescu cu o grabă prietenească şi respectuoasă.

— O nenorocire, domnule Brebeanu!

Plutonierul întinse stînga lui Pascu.

— Unde-i mortul?

Lipănescu arătă grupul de sondori din deal.

— Uite colo! Nu ne-am atins de el.

— Foarte bine! Ia să-l vedem!

Sondorii se dădură la o parte; între ei se vedea un om întins cu faţa spre cer, cu un picior îndoit, cum se răsucise în cădere, cu o mînă pe lîngă corp, cu alta prinsă dedesubt. O pată mare, vînătă, pe tîmpla stîngă, arăta urma unei lovituri. Un bolovan pătat de sînge se rostogolise cîţiva paşi.

— Corpul delict! zise grav Lipănescu.

Şeful postului îl privi plictisit, dintr-o parte, şi se apropie de mort. Ochii acestuia erau deschişi şi daţi peste cap; li se vedea numai albul, străbătut de vinişoare înnegrite. Sub mustaţa ţepoasă, pe care se prelingea o dîră de sînge închegat, rînjeau dinţii, albi şi rari.

— Domle, domle, ce necaz! Ia spune, frăţioare, cum s-a întîmplat?

— De, domnule Brebeanu! zise Lipănescu. Dacă dumneata n-ai vrut să pui mîna pe ei!

— Da cum să pun! Ce, eu am o mie de ochi, să văd după fiecare copac?

Un sondor se amestecă în vorbă;

— Că în urmă, de cînd a dat zăpada, nici n-au mai fost, dom şef!

— Şi ce le veniră, frăţioare, tocmai în noaptea de revelion? (Se uită deodată la Lipănescu.) Şi dumneatale fuseşi acilea?

— Da unde?

— Păi acasă, la cocoană, ca oamenii! Ce naiba, nici de Anul Nou?

Lipănescu se înroşi; vru să spună ceva, furios, apoi se înfrînă. Şeful postului nu-l putea înţelege! Nici de Crăciun, nici de Anul Nou, nici de Paşti, şi niciodată! N-avea ce să mai caute în Cîmpina, pînă la terminarea castelului. Turnase temeliile în octombrie; aştepta dezgheţul ca să dea drumul mai departe.

— Uite ce e, domnule Brebeanu, zise, întorcîndu-se la fapte. Acu trebuie să-i prinzi, că nu mai e joacă; e moarte dă om!

Plutonierul se scărpină în cap, pe sub căciulă:

— Dă unde-i mortul?

— Dîn Cosminele, răspunse unul din sondori.

— Daţi-i dă veste, acasă. Am telefonat la Cîmpina; o să vină procurorii şi doctoru, să-i facă autopsia. (Porni la deal, fără tragere de inimă. După cîţiva paşi se opri şi strigă la sondori:) Voi duceţi-vă la treabă! Să rămînă numai unu, cu mortu.

Pădurea se deschidea în faţă, cenuşie, grea de tăcere şi de pustietate. Pe fondul ei desfrunzit, firma din deal se vedea mai inexplicabilă. Plutonierul o privi cu silă şi scuipă într-o parte.

— Uite, frăţioare, ce făcuşi cu firma dumitale!

Lipănescu tocmai se aplecase pe sub gardul de sîrmă; nu auzi. Şeful postului cu jandarmul se luară după el şi ieşiră în Drumul Părăsit. Cîteva urme de sanie alunecau pe marginea pădurii. Plutonierul simţi pe spinare un fir de gheaţă.

— Nu prea umblă lume pe aici!

Era mai frig decît jos; vîntul rece care venea pe văi pornea apoi în lungul pădurii, parcă neavînd puterea să coboare în schelă. Ramurile goale ale copacilor, poleite pe alocuri de chiciură, se clătinau, izbindu-se între ele cu sunete seci, ca de oase.

Lipănescu îşi strînse şuba la gît. Ar fi fost mai bine să se întoarcă la birou; Pascu se chinuia să încheie bilanţul şi-i tot cerea lămuriri. În ceea ce-l privea, puţin îi păsa de bilanţ şi de socoteli pe hîrtie. Avea capul destul de larg, ca să păstreze acolo toate planurile.

— Lasă bilanţul, Pascule! îi spunea administratorului. Acum semăn! Să-l faci cînd om începe să culegem!

Avea peste treizeci de sonde care înghiţeau bani, în vreme ce numai vreo zece dădeau păcură. El le iubea însă pe toate, deopotrivă, cu o dragoste chinuitoare. Îl făcea să sufere fiecare scîndură bătută strîmb la o baracă, fiecare bucată de tablă luată de pe acoperiş, se îmbolnăvea cînd vedea păcura prelingîndu-se pe pămînt, pe la o mufă slab înşurubată. Ar fi vrut

să se afle la fiecare sondă şi la toate în acelaşi timp, să le supravegheze, să le îngrijească el însuşi, ca singurul care înţelegea pe de-a-ntregul adevăratul lor sens.

Nu era înspăimîntat că nu mai ajungeau banii de la prăvălie şi că începuse să scoată din bancă. Prăvălia, de altminteri, nici nu mai mergea ca înainte. Marfa începuse să lipsească, se pierduse legătura cu uzinele din străinătate. O bună parte din ce mai fusese bun în depozit intrase în sondele proprii. Prăvălia se bizuia acum mai mult pe raionul de articole casnice, cratiţe, maşini de călcat, de tocat carne, sobe de tuci, găleţi, sape, tîrnăcoape, care veneau singure de la fabricile din ţară. Într-o zi, Anghelina îl întrebase, prosteşte:

— Dacă dăm faliment?

— Faliment? De unde ai auzit vorba asta?

— De, aşa se vorbeşte.

Simţea că negustorimea oraşului moare de ciudă văzîndu-l cu sonde. Atunci transforma în gînd castelul, îl făcea mai înalt şi mai mare, ca să-i zdrobească pe toţi, cu o lovitură. Între timp se ferea să mai dea ochii cu cineva. Nu-şi mai găsea oameni pe măsură, se simţea mai bine singur, în schelă, alergînd de la o sondă la alta, murdar de păcură, nebărbierit, înfierbîntat de planuri.

— Uite bolovanii! strigă şeful postului.

Cîţiva bolovani erau strînşi grămadă, între doi copaci, la marginea pădurii. În jurul lor zăpada

se vedea bătută şi înnegrită sub picioare. O urmă de paşi se pierdea în pădure.

— Opincă! observă plutonierul. Ei, domnule Lipănescu, acum să vedem!

Lui Lipănescu i se răci spinarea.

— Apăi eu mă duc, zise, cuprins deodată de teamă, în faţa urmelor care făceau legătura cu ucigaşul, cine ştie în ce parte a pădurii.

Şeful de post îşi chemă jandarmul:

— Hai, Dobrică!

Porniră pe urmele paşilor. Printre copacii desfrunziţi, începură să se vadă casele din Valea Alunişului. La marginea pădurii, zăpada era bătută în picioare, semn că fugarul şovăise, sau pîndise; mai departe paşii se vedeau limpede, mergînd în linie dreaptă, pînă la prima casă.

Urmăritorii se opriră. Plutonierul îşi scoase puşca de sub braţ şi o trecu în mîna dreaptă.

— Tu stai aici! îi şopti jandarmului.

Porni spre casă cu ochii la ferestre, gata să tragă. În faţa prispei se opri. Împrejurimile erau adormite; la celelalte case nu mişca nimic; nici măcar fum nu ieşea pe coşuri, nici cîini nu se vedeau pe afară. „Parc-ar fi vorbiţi toţi!” se gîndi şeful postului, înfiorat de tăcere. Încercă trăgaciul cu degetul, sări pe prispă şi izbi cu cizma în uşă. Uşa se duse de perete, deschizînd înainte, ca o hrubă, întunericul tindei. Jandarmul se sperie. Nu se aşteptase; i se părea că uşa sărise singură în lături:

— Care eşti aici?

Nimic nu mişca înăuntru. Desprinzîndu-se din întuneric, începură să se vadă lucrurile tindei: ceaunul, negru, în marginea vetrei, cîteva oale atîrnate deasupra, pe perete, în dreapta, o albie. Uşile din părţi stăteau neclintite.

Brebeanu se propti în prag şi strigă, mai tare şi mai înfricoşat decît prima dată:

— Care eşti aici? Deschideţi!

O perdea se mişcă la odaia din dreapta. Jandarmul îndreptă puşca spre fereastră.

— Deschide!

Se auzi un pas uşor, lipăind în papuci prin casă, clanţa scheună, şi uşa se deschise. Copila se ivi în prag, în cămaşă de noapte, cu un paltonaş pe umeri, mirată, cu capul aplecat pe o parte. Plutonierul o întrebă, aprig:

— Cine mai e în casă?

Ea arăta, netemătoare, uşa cealaltă:

— Numai tata.

— Ce, el nu aude? Hei, moşule, deschide uşa!

Nu clinti nimic.

— Doarme! şopti Copila.

— Da ce-aţi făcut astă-noapte?

Fata se înroşi. Plutonierul băgă de seamă şi-o privi cu mai multă bănuială.

— Moşule, hei, deschide!

— Nu e încuiat, zise Copila. N-avem cheie la nici o uşă.

— Vouă nu vă e dă hoţi? Păi chiar, ce să vă fure!?

Ea deschise uşa de peste tindă şi rămase în prag, nedumerită.

— Nu-i.

Îl privea pe plutonier, nevinovată şi uimită, cu sprîncenele ridicate sub micile bolţi ale frunţii.

— A, păi pă mine să nu mă prosteşti tu, cu uite popa, nu e popa! Unde-i tat-tu? Ai spus că doarme.

— Nu ştiu unde-i; o fi plecat după lemne; am crezut că doarme.

Văzînd că nici o primejdie nu-l pîndeşte dinăuntru, plutonierul se întoarse spre jandarmul de afară şi-i făcu semn să vină. Amîndoi se apucară să scotocească prin casă. Mai întîi se opri la ciomegele din odaia bătrînului.

— Ce-s astea?

— Lemne de foc, ce să fie!?

— Şi dă ce-s netezite!

— Tata; dacă n-are ce face!?

Plutonierul mormăi ceva şi trecu în odaia cealaltă. Un parfum uşor, orăşenesc, îl izbi din prag.

— Asta-i odaia ta? o întrebă pe fată, cercetînd-o cu o altă curiozitate.

Sub paltonul care nu-i acoperea pieptul, îi văzu sînii zbătîndu-se liberi în cămaşa de noapte. Băgă de seamă că are gîtul lung, alb, şi bărbia frumoasă. O întîlnise de multe ori pe drum, dar niciodată n-o privise cu luare aminte.

— Tu cînd ai crescut aşa?

Ea ridică din umeri, sfioasă.

— Te pomeneşti că ţi-e ruşine! urmă plutonierul, încercînd să zîmbească şi să-şi înmoaie glasul.

Ochii i se opriră la o sticlă marc de parfum, de pe masă, legată cu o panglică roşie; alături erau un pieptene, agrafe de prins părul, o oglinjoară.

— Vai dă capu vostru!

Copila ridică ochii deodată, înfruntîndu-l duşmănoasă; paltonul se desfăcu mai mult în faţă, şi sînii i se văzură, tresăltînd cu un fel de furie, sub cămaşă.

— Ai treabă cu tata?

Brebeanu nu era obişnuit să-l înfrunte nimeni; oamenii îl ascultau supuşi, cu căciula în mîini.

— Am treabă cu tat-tu! strigă, strîngînd pumnii pe puşcă şi împingîndu-şi burta înainte. Da ai să vezi tu ce treabă! Crezi c-am venit să glumesc cu tine?

Jandarmul celălalt care privea afară, pe uşă, rămase deodată cu ochii spre colţul prispei.

— Dom şef!

— Ce-i?

— Ia uite!

Alte urme de paşi, semănînd cu cele după care veniseră, porneau din colţul prispei, străbăteau bătătura, mai prin stînga, şi se pierdeau în pădure.

— A fugit! socoti plutonierul.

— Acu, ce facem?

— Acu? Tu stai aici cu ochii în patru şi lasă-mă pe mine!

Fără multă chibzuială, Brebeanu o luă după urme. Paşii se desenau limpede printre copaci; doar dacă din loc în loc se mai pierdeau, prin cîte un desiş fără zăpadă, ca dincolo să se vadă mai bine. Înăuntrul pădurii, lumina amiezii de iarnă, şi aşa scăzută, se învineţea. Cădea de sus, printre ramurile dezgolite, o tăcere tristă şi apăsătoare.

Îl cuprinse neliniştea; îi părea rău că se grăbise cu cercetările; n-ar fi trebuit să plece singur, ci mai întîi să-şi aducă ajutoare.

Îi plăcea meseria, îl făcea mai mare peste patru sate, mai marc decît primarii, decît notarii şi perceptorii, rege peste toţi; îi plăcea să-l salute oamenii, iar el să-i bage în sperieţi cu o căutătură aspră şi bănuitoare. Intra prin cîrciumi, ca să i se ploconească negustorul şi să intre în pămînt beţivii, trecea pe la hore, duminica, răsucindu-şi mustaţa, cu ochii după neveste, nu-i venea peste mînă nici să cerceteze la post vreo pricină mai uşoară, să scape cîte un pumn sub bărbia împricinaţilor. Dar să aibă de-a face cu bandiţii nu-i plăcea; însemna să fii pe drumuri, cînd nu gîndeşti, mereu gata de plecare, să nu-ţi priască nici somnul, nici masa, nici băutura. Lui îi plăceau odaia caldă, patul moale şi mîncarea bună, pe care n-avea cum să le găsească în pădure. Micşoră pasul, fără voie. În aceeaşi clipă, urechea prinse, din faţă,

susurul unui pîrîu, într-un fund de vale. Era un fir de apă care tăia în zăpadă o linie neagră, şerpuită, împărţind pădurea în două.

Se opri cu mîna pe puşcă şi cercetă împrejurimile. Nu se auzea nimic; întunericul pădurii crescuse, şi liniştea ei se făcuse mai apăsătoare.

Urmele coborau pieziş valea şi se topeau în pîrîu; dincolo, malul se vedea neumblat; fugarul mersese mai departe prin apă, ca să nu lase semne. Plutonierul se cutremură numai gîndindu-se ce înseamnă să intri cu opincile în apa îngheţată şi p-ormă să n-ai alt adăpost decît pămîntul gol şi copacii!

Fără îndoială ucigaşul o luase în sus şi se afundase între dealurile necunoscute. Nu era înţelept să meargă după el, mai departe; a doua zi, avea să-şi trimită sergentul major, cu cîţiva oameni, să răscolească ei pădurea îngheţată.

Se întoarse repede, urmărit de întunericul care se ridica din pădure. Cînd pereţii albi ai caselor din Valea Alunişului luciră printre copaci, îşi simţi inima mai uşoară.

Jandarmul îi ieşi înainte.

— Dom şef, ia uite!

Alte urme de paşi porneau din partea cealaltă a prispei, ocoleau casa şi se pierdeau în pădure. Erau urme de ghete, sau de pantofi, se vedea forma tălpii şi a tocului.

— A venit şi a plecat!

Într-adevăr, un rînd de paşi veneau spre casă, alţii se duceau.

— Ăsta-i cadril curat, dom şef! spuse jandarmul, încercînd să glumească.

Brebeanu nu rîse; nu înţelesese vorba şi nici nu-i ardea de glumă. Se întoarse furios spre fată, care stătea în prag, tot dezbrăcată, cu paltonaşul pe umeri.

— Da tu pă unde ai venit, dă n-ai lăsat nici o urmă?

— Eu n-am fost nicăieri. De ieri am stat în casă.

— Şi nu ştii cînd a plecat tat-tu?

— Nu ştiţi, că nu-i ţin socoteală.

— Da astă-noapte n-ai auzit dac-a ieşit pă uşă?

— O fi ieşit. Ce, parcă numai acuma?

— Las c-ai să spui tu tot, la urmă! Şi n-ai auzit c-a fost cineva aici?

— N-am auzit.

Plutonierul ar fi vrut să încheie pentru azi ancheta, să se poată întoarce acasă, unde-l aşteptau cu masa.

— Mare necaz, frăţioare! se văietă, dîndu-şi căciula pe spate şi dezgolindu-şi fruntea roşie.

Paşii care ocoleau casa se cereau însă cercetaţi; erau altfel decît cei din pădure, făgăduiau să ducă la sigur undeva, dacă nu cei care plecau, măcar cei care veneau; un fugar se poate pierde în pădure, să nu-i mai dai de urmă,

dar unul care vine, trebuie să plece de la un loc sigur, pe lumea asta, nu pe altă lume.

Se hotărî să mai întîrzie o jumătate de oră cu masa.

— Mare necaz, frăţioare! Dobrică, ia seama! Mă întorc într-o fugă.

Porni repede printre copaci. Un om încălţat în pantofi, sau în ghete, se gîndea, nu e unul de-ai pădurii, nu poate să vină prea de departe. Cu siguranţă că de la celălalt pîlc de case, din valea Carpenului. După cîteva sute de paşi, valea îi apăru în faţă, despădurită; amîndouă urmele se vedeau limpede, pînă în poarta celei mai din jos case. O recunoscu, şi mintea i se lumină deodată. Era casa bătrînului Motoacă, iar urmele de paşi nu puteau fi ale altuia decît ale lui fie-su, fiindcă numai el din pădure umbla cu încălţăminte orăşenească.

Împinse poarta cu patul puştii. Perdelele, la odaia din dreapta, se mişcară, şi capetele fetelor apărură pe furiş. Bătrînul tuşea pe laviţa din tindă. Şeful postului bătu cu cizma în uşă:

— Hei, ieşiţi, afară!

Înecat de tuse, bătrînul nu auzi. Fie-su ieşi, de dincolo.

— Să trăiţi, dom şef!

Drept răspuns, plutonierul îl privi de sus pînă jos. Ochii i se opriră pe pantofii lui de box negru, cu tălpile subţiri; pielea mai era încă udă. Se socoti lămurit. Îi vorbi cu un glas blînd şi prietenesc:

— Ce mai faci, mă Ionică?

Motoacă se înroşi.

— Bine, dom şef!

— Mă Ionică, ia pune-ţi tu baltonu pă tine, să mergem pînă într-un loc.

— Unde, dom şef?

— Las c-ai să vezi tu!

Băiatul se supuse. Taică-su nu auzise vorba de afară; simţindu-l că pleacă, îşi opri tuşea.

— Poate vii cu un pac dă tutun!

Pe geam fetele îşi văzură fratele ducîndu-se cu jandarmul.

— Ce poznă o fi făcut? zise Veta, îngrijorată.

— Ei, poate ceva la chef!

— Pentru asta nu venea şefu postului pînă aici.

Vasilica, sora cea mai mică, se bucură, prosteşte:

— Acu n-o să ne mai bată!

Veta îi scapă o palmă peste gură:

— Muşcă-ţi limba, tîmpito, că e frat-tu!

De la poartă, şeful de post o luă înadins pe unde venise, trăgînd cu coada ochiului la urmele proaspete pe care le lăsa Motoacă.

— Parcă ştii drumul!

— Îl ştiu, că-l fac de multe ori.

— Aşa? Zi, te duci des la Pădureţu!

— Mă duc, fiindcă mi-e neam şi mă am bine cu dînsu.

— Şi dîn ce te ai tu bine cu el, Ionică? Nu cumva dă la fie-sa?

— Nu de la fie-sa!

— Da azi nu fuseşi cumva p-acolo?

— Ba am fost.

Plutonierul rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase: credea că băiatul va încerca să mintă, ori să ocolească.

— Aşa! Care va să zică spui pă faţă? Ai fost?

— Vedeţi bine că am fost, dacă am spus o dată.

— Şi ce făcea Pădureţu?

— Nu ştiu ce făcea, fiindcă nu l-am găsit acasă.

De data asta plutonierul simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Întinse mîna, îl înşfacă de piept şi-l întoarse cu faţa.

— Ionică, tu să nu mă minţi pă mine! Spune, unde-i Pădureţu?

— Nu ştiu, dom şef! Acu, poate s-o fi întors acasă; da de dimineaţă, cînd am fost eu, nu l-am găsit.

— Ce-ai căutat la el, cu noaptea în cap?

— N-am fost cu noaptea în cap, că se făcuse ziuă.

— Ziuă, neziuă, ce-ai căutat la el?

— Mă duc în fiecare zi, dom şef! Mai vorbim cîte unele.

— Şi altădată cum dă nu-l găseşti plecat?

— Ba îl găsesc, că nimeni nu-i ţine socoteala cînd iese din casă.

Şeful postului începu să fiarbă.

— Mă Ionică, dacă nu vrei să spui aici, ai să spui la post!

— Ce să spun, dom şef?

— Mă! Mă Ionică, nu face pă prostu! Tu nu ştii ce-a fost astă-noapte?

— Nu ştiu.

— C-a spart capu cu pietre la unu, ici în vale?

— Cine, dom şef?

Plutonierul îşi apropie faţa de a lui.

— Asta poate ştii tu, mă Ionică!

Stătu cîteva clipe aşa, fulgerîndu-l în ochi, apoi se cîrmi pe picioare. Dacă voia să mai ajungă la masă, trebuia să nu piardă vremea.

— Dă-i drumu înainte!

Jandarmul aştepta, fumînd o ţigară, pe prispa casei. Cînd îşi văzu şeful, aruncă mucul în zăpadă şi înghiţi fumul.

— Dobrică, ia-l în primire; îl bagi la arest şi-l ţii pîn-oi avea timp dă el. Dă-i drumu repede, că te-ajung şi eu dă pă urmă, cu sania!

— Dar dînsa?

Copila rămăsese tot în prag, cu paltonaşul pe umeri. De frig, picioarele i se învineţiseră. Plutonierul o privi cîteva clipe, nehotărît. Aşa cum stătea, rebegită, nu-i venea să dea nici doi bani pe dînsa. Strîmbă din buze, cu dispreţ. De altminteri nu-i plăcea să ancheteze femei: leşinau îndată ce le punea centironul pe spinare.

— Las-o! O să ne lămurească Motoacă!

20

Bocanu stătea înfipt în bîtă, pe movila din mijlocul pieţii. Un tremur nelămurit îl răscolea pe dinăuntru, făcîndu-l să sufle greu, şuierînd, dînd aburi pe nas; nările groase adulmecau cu nesaţ ceva neînţeles din aer, în vreme ce pîntecul îndesat i se zbătea sub chimir.

Îndată după prînz, piaţa era pustie, iar prăvăliile adormite. Şi deodată auzi în spate un glas subţire, sfios:

— La mulţi ani, nene Chivule!

Tresări, speriat, se suci pe bîtă, gata să cadă.

— Nia drace! grohăi, cu ochii zgîiţi.

Copila trecea pe marginea pieţii, strecurîndu-se repede la deal.

— Ia stai! Un’te duci tu?

Fata răspunse, roşie, cu capul aplecat:

— Mă duc pînă ici, devale.

Bocanu o privi mirat, cum ar fi văzut-o acum prima oară. Nările i se zbătură.

— Ia fă-te-ncoa!

Ea se apropie, stînjenită; îl văzu aprins, roşu în obraz, cu minteanul descheiat, cu pieptul păros, aburind prin cămaşa despicată.

— Ce-a fost cu tat-tu?

— Nu ştiu.

— Păi cum nu ştii, dacă umblă jandarii după el?

— Ei, aşa umblă jandarmii după oameni.

— Fată hai, vezi c-o s-o păţească!

— Da ce-a făcut?

— Ce-a făcut, ce n-a făcut, dacă intră la puşcărie? Tu ce te faci pă urmă?

Copilei îi era gîndul în altă parte.

— Mă duc, nene Chivule!

Bocanu o opri:

— Ia stai!

Fata îi venea un fel de nepoată, dar niciodată n-o băgase în seamă, cum nu le băgase în seamă nici pe celelalte neamuri sărace. Acum văzu că se făcuse mare. Nu i se părea frumoasă; ar fi vrut să fie cu obrajii mai roşii, cu trupul mai plin, cu picioarele mai groase.

— Şi unde zici c-ai plecat tu, singură? o întrebă, cu vocea schimbată.

— Pîn-aici, devale!

Bătrînul îşi ţinu ochii pe dînsa, cu un amestec de nedumerire şi de fierbinţeală. Pe creştet, fata purta o căciuliţă de lîna roşie, pufoasă, orăşenească. Îmbrăcămintea ei era amestecată. Avea o zeghe de dimie sură, croită strîns pe mijloc, cu marginile încheiate faţă în faţă, cu găitane şi cu înflorituri negre. Sub marginea zeghei, picioarele erau ascunse în cizmuliţe de cauciuc, înalte pînă mai sus de jumătatea pulpelor.

— Cine-ţi dădu astea dă pă tine?

— Ei, le am şi cu!...

Răsuflarea lui Bocanu se aprinse. Erau unele zile din an, mai ales în timpul sărbătorilor, cînd anumite tulburări îi încercau fiinţa mătăhăloasă. Acum, de la Crăciun, nu-şi dădea seama limpede ce-l tot îndemna să plece de acasă. De o săptămînă în şir mînca şi bea îndesat; tăiatul porcului aducea în fiecare an o îmbelşugare grasă. Începînd cu ziua întîi de Crăciun şi pînă după Bobotează, mînca de cinci, de şase ori pe zi, zdravăn de fiecare dată. Dimineaţa, după ce îşi clătea gura cu rachiu, începea cu muşchiuleţ afumat, prăjit în untură, în untura îngroşată cu firimituri de carne arsă, întingea dumicaţi mari de mămăligă, pe care apoi îi trimitea pe gît, nemestecaţi, făcînd să-i pîrîie gîtlejul. Abia avea timp să se spele de grăsime pe mîini şi pe faţă, că încercînd alt păhăruţ de rachiu, iar i se lăsa gol în stomac. Pe la ceasurile nouă mînca un caltaboş fiert în apă, fără grăsime, pentru odihna maţelor. După caltaboş veneau trandafirii, cîrnaţi proaspeţi de porc, graşi, pipăraţi şi parfumaţi cu mirodenii. La prînz mînca piftie, o strachină, apoi sarmale ori coaste de porc cu varză călită, apoi alt fel de friptură şi sfîrşea cu patru-cinci baclavale mari, îndesate cu nuci, scăldate în sirop de zahăr.

La fiecare din aceste mese, clondirul se golea pe jumătate. După prînz se culca îmbrăcat, cu faţa în sus, cu chimirul desfăcut, şi cădea într-un somn greu, parcă se tot ducea la fund. Se trezea cu o răscoală în măruntaie; nu-i era rău,

şi nu-i era bine; parcă tot i-ar fi venit să pună mîna pe ceva, să rupă, parcă ar fi scos calul din grajd şi-ar fi dat o goană călare, cu capul gol şi cu pieptul afară din cămaşă.

Apuca zdravăn clondirul, şi dacă golea din el vreo două pahare, iar simţea cum se surpă pe dinăuntru şi iar se apuca să mănînce. Noaptea avea vise aprinse, se vedea în tinereţe, alergînd prin rîpe, după fete şi după neveste; se vedea într-o odaie cu perdele roşii, cu o mulţime de femei goale. Se trezea lac de apă, gîfîind, nedîndu-şi seama ce îl paşte, şi iar se apuca să-şi îndese stomacul.

Într-o săptămînă, pîntecele i se mărea de două ori pe atît şi se întărea, ca fierul, de l-ai fi putut face nicovală. Obrajii i se înroşeau, vinele, pe frunte şi la gît, se umflau cît degetele; în trup i se aduna o furie care aştepta să plesnească undeva şi să se reverse. Pleca de acasă asudat, uitîndu-se cu nelinişte în lături, gîfîind, speriindu-se şi de-o umbră, de un cîine sau de o pisică, oprindu-se din loc în loc şi trăgînd cu urechea, de parcă ar fi aşteptat să audă un pas apropiindu-se. Cînd întîlnea cîte o femeie, vedea roşu înainte, sufla greu pe nări, dar îi pierea curajul, încît el, care le îndrăznea pe toate, nu se încumeta nici să o privească mai bine, necum să-i spună o vorbă.

Sc pomenea, tot fără să-şi dea seama cum, coborînd cîte o cărare ştiută din alte vremi, dînd tîrcoale pe la cîte o casă, pe la vreo văduvă sau

pe la vreo nevastă, şi sfiindu-se să bată în poartă. După ceasuri întregi de umblet, se întorcea mai neliniştit şi, îndată, ca să se potolească, punea mîna pe clondir, pe slănină afumată şi înghiţea, pînă simţea că e gata să crape.

Acum dăduse cîteva tîrcoale, o luase pe rîpa de sub livadă, o dată în jos, o dată în sus, iar se întorsese, iar plecase, pe unde stătea Misleanca, o văduvă la care veneau cîte unii să petreacă. Fusese şi el pe acolo, cîteodată, în alţi ani, şi Misleanca îl primise cum se cuvine.

De data asta, la geamul femeii văzuse nişte capete negre, de sondori, cu sticlele la gură; unul cînta dintr-o armonică, şi ceilalţi chiuiau. Misleanca stătea în odaia învecinată, unde se duceau pe rînd musafirii.

Auzind muzica şi chiotele dinăuntru, Bocanu simţise că-l cuprinde turbarea; urcase dealul cu o vadră de venin în sînge. Vederea Copilei îl întărită şi mai mult. Ochii i se plimbară pe corpul ei, de la gît pînă la picioare. N-ar fi vrut mai mult decît s-o simtă puţin alături; i se părea că numai cu atît, veninul din sînge i s-ar fi dus tot afară. I se făcu roşu în faţă.

— Hai că merg şi eu cu tine pînă dăvale!

— Păi mi-e degrabă, nene Chivule!

— Las că nu-i nimica!

Din deal se vedeau schelele adormite; nu mişca nimic, la nici o sondă. Două zile la Crăciun, două zile la Paşti şi una de Anul Nou,

maşinile se opreau şi era atîta linişte, încît schelele, cu turlele lor negre risipite în zăpadă, păreau locuri de îngropăciune. Înfiorată de tăcere şi de pustietate, Copila se gîndea că atunci cînd toţi directorii, şi inginerii, şi funcţionarii, şi sondorii vor pleca, aşa vor rămîne dealurile, nişte cimitire. La poteca dinspre Rîpa Seacă, spuse:

— Eu o iau pe aici, nene Chivule!

— Stai că vin după tine!

Fata o luă înainte, cu ochii aplecaţi, ruşinată şi necăjită, neştiind cum să scape. Bocanu abia putea să i se ţină de urmă, cu privirea pe mijlocul ei strîns în zeghe. Cînd sărea peste vreun şanţ, cînd se apleca să treacă pe sub vreun cablu, poalele zburau în lături, şi el îi vedea coapsele albe, deasupra ciorapilor de lînă. Atunci îi venea să se arunce înainte, să se prăvălească peste dînsa, şi amîndoi să se ducă de-a rostogolul, în vreun fund de rîpă, să-şi frîngă gîtul, să-şi spargă capul, numai să se termine cu veninul din sînge.

— Stai mai încet, fato!

— Mi-e degrabă, nene Chivule!

Jos, la podeţul de peste Rîpa Seacă, Bocanu o ajunse; îi simţi răsuflarea grea în spinare. Sub paşii lui bîrnele se îndoiau ca nişte nuiele. Dedesubt, gîrla de păcură despica în două fundul văii, alb de zăpadă.

La urcuş, bătrînul iar rămase în urmă.

— Stai mai încet, fato!

Curînd, poteca intră în pădure. După atît urcuş şi după atîta aşteptare, lui Bocanu îi veni dintr-o dată un curaj ca în tinereţe. Făcu doi paşi mari, repezi, şi-o apucă de mînă.

— Ia stai acu şi cu mine!

— Lasă-mă, bre nene Chivule, că am treabă!

Bătrînul scotea aburi pe nas şi pe gură şi prin despicătura cămăşii. O strînse mai tare de mînă.

— Unde ai tu treabă?

De silă, fata îşi ascunse capul în piept. El îi prinse şi mîna cealaltă, fără să lase bîta, şi-o întoarse cu faţa. Era încordat ca un bivol care sc pregăteşte să ia ceva în coarne. Ea încerca să-şi scoată mîinile din pumnii lui mai noduroşi decît bîta.

— Lasă-mă, nene Chivule!

— Cu cin-te ai tu bine?

— Cu nimeni.

— Da dă la mine nu vrei tu o pereche dă cercei dă aur?

— Nu-mi trebuie cercei.

— Fă, nu fi proastă! Nu fi proastă, fă, că tu ştii ce sînt eu în stare.

Încordarea bătrînului făcea să tremure pămîntul sub tălpi. Fata se temu să nu-i sară cercurile, ca la un butoi, şi să-l vadă plesnit, cu doagele răspîndite pe jos.

— Fă, nu fi proastă! Nu fi proastă! bolborosea Bocanu, umblînd să-şi apropie gura de obrazul ei înroşit.

— Nene Chivule, ce ai cu mine? Lasă-mă, bre, în pace! El nu-i auzea glasul; îşi auzea numai vinele încolăcite pe tîmple pocnindu-i şi urechile vîjîind. Îi trecu o mînă pe după spate, şi-o smuci de mijloc, s-o tragă în lăstăriş.

Copila tot nu-i înţelegea toanele şi n-avea îndrăzneala să se apere. Scîncea încet, încercînd numai să-şi scape mîinile:

— Stai, bre nene Chivule! Ce naiba, şi dumneata!

Bătrînul o tîrî în marginea drumului, îşi crăcănă picioarele noduroase şi o suci pe o parte, s-o pună jos. Fata se zbătea, din răsputeri.

— Nene Chivule, lasă-mă! Strig după ajutor!

— Să nu strigi, fă! Să nu strigi, fă!

Tot luptîndu-se să-i pună piedică, piciorul îi alunecă într-un făgaş. O clipă, trupul mătăhălos se zbătu, zornăind din încheieturi, apoi se prăbuşi, trăgînd-o pe fată după el. Pămîntul dudui.

Pînă să se dezmeticească bătrînul, Copila, aşa cum căzuse, îi puse genunchii în chimir.

— A, stai tu, mucoaso, că te fac eu!

Bocanu căuta orbeşte ceva, să se sprijine, dar nu găsi nimic; corpul i se răsuci încet, o dată cu faţa în sus, o dată cu faţa în jos, apoi porni de-a rostogolul la vale, buşind ca un sac plin. Bîta îi scăpă din mîini, zbură vîjîind, căzu departe şi se duse înaintea lui, sunînd sec pe pămîntul îngheţat.

Copila se ridică, tremurînd de spaimă şi necaz. Cînd se dezmetici, îl văzu pe unchiu-său cum se ducea, din dîmb în dîmb, icnind, scoţînd aburi la fiecare buşitură, ca o rufă stoarsă în frig. Făcu vînt cu piciorul pălăriei pierdute.

— Na şi pălăria, nene Chivule! strigă, înveselită, nechezînd din deal, cu rîsul ei subţire, cristalin.

Bocanu se duse de-a rostogolul, buşind în dîmburi cînd cu burta, cînd cu spinarea. Pe dealul celălalt, cîţiva oameni ieşiseră afară pe la bordeie şi priveau, cu ochii căscaţi, bătîndu-se cu palmele pe genunchi, de rîs. Un dîmb, în faţă, închidea vederea spre podeţ; corpul rostogolit le dispăru din ochi. Auzeau numai buşiturile şi simţeau pămîntul tremurînd. Bîta se izbi de balustrada podeţului de unde zbură alături, în rîpă, făcînd să ţipe conductele de fier. În clipa următoare, greu, îndesat, stîlcit, Bocanu se duse după ea, grohăind.

Oamenii auziră plescăitura şi văzură păcura ţîşnind, împroşcînd cu negru zăpada curată de pe mal. O luară la goană în jos.

Dincolo, Copila aşteptă pînă se duse şi pălăria după stăpîn, apoi porni fuga prin pădure, spre cabană, nechezînd, grăbindu-se să n-ajungă prea tîrziu.

21

Arestul unde-l băgaseră pe Motoacă era o cămăruţă la postul de jandarmi. Pe ferestruica din uşă, cu gratii, vedea în cancelaria goală, iar de acolo, în dormitorul soldaţilor, cu patru paturi de fier, cazone, cu saltele de paie ca nişte saci, îmbrăcate în cearşafuri albe, şi cu pătura strînsă în lung, la mijloc. Îşi aminti vremea de la regiment; se eliberase sergent, după doi ani de militărie şi tot nu ştia de ce în cazărmi paturile se fac aşa, lăsîndu-se cearşafurile goale, să le bată praful.

Deasupra, în odăile unde locuia şeful postului, auzea veselie. După înghesuiala de paşi tîrşiţi pe duşumele, înţelegea că e multă lume şi nu se mira că îl uitaseră aici. Stătea de la prînz fără apă şi fără pîine, numai cu tic-tac-ul ceasornicului de aur, pe care-l tot privea în lumina ferestruicii, aşteptînd ca mişcarea acelor pe cadran să aducă o schimbare.

În odaia de dincolo, un jandarm, culcat pe o coastă, strîns cu genunchii la gură şi învelit cu mantaua pe cap, sforăi toată după-amiaza. Pe seară se trezi, căscă prelung, se dădu jos şi, strîmbîndu-şi corpul, făcu oasele să-i trosnească. Motoacă simţi abia atunci că înţepenise. Ferestrele se întunecau; după un timp nu mai văzu arătătoarele ceasornicului, ci

numai cadranul alb, lucind, şi-l mai privi mult aşa, găsind o mîngîiere.

Fiind sărbătoare, în cancelarie nu se făcuse focul şi era frig. Într-un tîrziu, răpus de oboseală, se trînti pe duşumea, în colţul arestului, unde aţipi, cu bărbia în piept. Cînd se trezi, deasupra petrecerea nu se terminase.

Şeful postului avea musafiri, pe colegul său de la Brebu, cu nevasta şi cu fata, pe notar, pe perceptor, pe administratorul închisorii de la Doftana, pe casierul Băilor, împreună cu neamuri de-ale tuturor.

Petrecură pînă la ziuă. Plecară abia cînd zorile vinete se iveau pe ferestrele îngheţate. Brebeanu, bine dispus, roşu la faţă, plesnind de băutură şi de mulţumire, coborî să-i conducă. Jos, îşi aminti de Motoacă; fiindcă tot n-avea chef să se culce, intră în cancelarie, cu tunica descheiată, cu burta înainte, răsucindu-şi mustaţa neagră, cîntînd: „Volinaş pe cînd era, şapte sate mi-l iubea…”

Jandarmii se sculaseră şi îşi văcsuiau cizmele.

— Să trăiţi, dom şef! strigară, cu periile în mînă.

Strigătul lor milităresc îl făcu pe plutonier să-şi aducă aminte de datorie. Lăsă cîntecul şi se încruntă.

— Ce ne facem, frăţioare, că trebuie să anchetăm arestatul!?

— Îl anchetăm, dom şef! Ce, parcă n-am mai anchetat noi şi pă alţii?

Brebeanu se aşează în spatele biroului.

— Ia aduceţi-l!

Motoacă aţipise a treia oară, ghemuit în fundul cămăruţei. Jandarmul deschise uşa şi, din prag, îi dădu un picior în coaste.

— Scoal, mă, că ţi-a venit ceasu! Ei, fir-ai al dracului, îţi arde să dormi!

— Lasă-l încet, lasă-l încet! porunci plutonierul.

Apoi îi zîmbi prietenos arestatului.

— Bună dimineaţa. Ionică! Bată-te norocul, că te uitasem!

— Daţi-mi drumu, dom şef! Zău, ce aveţi ca mine?

— N-am nimic, măi Ionică! Mă ştii tu rău la inimă? Îţi dau drumu, nu-ţi fie teamă. Ia stai colea jos! Dobrică, du-te şi să-i cei cocoanei o sticlă cu d-ăla roşu şi două pahare.

Motoacă nu îndrăznea să se aşeze pe scaun.

— Şezi, mă Ionică, nu te sfii! Nu vrei să bei un pahar cu mine?

— Ba da, dom şef, dar…

— Asta ce-i dă luceşte aşa? întrebă plutonierul, întinzînd mîna după lanţul de aur. Măă, da ştii că ai ceas ca boierii?! Cum te făcuşi cu el?

— L-am cumpărat.

— Zău, mă? Şi dă unde-ai avut tu atîtea parale?

— Am avut; se mai găseşte şi la noi cîteodată.

— Aşa, aşa, bine, mă Ionică! Ia fă-l încoa, să-l văd mai de aproape!

Motoacă desfăcu lanţul din butonieră.

— Aur, mă?

— Aur.

După ce examină ceasul pe o parte şi pe alta, plutonierul îl băgă în buzunar.

— Bravo, Ionică!

— Dom şef...

— Lasă gura, nu mă supăra dă dimineaţă, că stricăm prietenia!

Jandarmul veni cu sticla şi cu paharele, pe o tavă cu şerveţele brodate.

— Văzuţi, mă, serviciu la mine? Să nu spui că nu te cinstesc. Ia, bea un pahar dă colea! La mulţi ani!

Alături, jandarmul rîdea. Motoacă rămase posomorît.

— Dă ce nu bei, mă! strigă plutonierul, schimbînd glasul. Ţi-e ruşine să bei cu mine?

Cum sfîrşi această întrebare, se suci brusc şi îi propti pumnul sub bărbie.

Motoacă icni.

— De ce dai, dom şef? întrebă, moale, fără să se mire.

— Bea dă ici!

Luă paharul şi-l deşertă, ca pe o doctorie.

— E, văzuşi? E greu să bei un pahar dă vin cu mine?

— Nu-i greu, dom şef, dar...

— Lasă gura, Ionică, lasă gura, că-i vai de mama ta! Ia ţine!

Bău încă un pahar, apoi încă unul, pînă ce, de nemîncare şi de oboseală, îl cuprinseră ameţelile; căzu cu bărbia în piept, în clipa următoare, capul îi zbură pe spate.

Plutonierul se ridicase în picioare şi, aplecat deasupra lui, îl lovea cu pumnii pe rînd, cînd cu stîngul, cînd cu dreptul, sub bărbie, făcîndu-l să se bălăbăne şi să icnească la fiecare lovitură. Cînd îl văzu moale, alunecînd pe duşumea, se opri, se aşeză pe scaun şi turnă iar în pahare.

— Ia ridică-l!

Jandarmul îl luă pe Motoacă de subsuori şi-l aşeză pe scaun.

— Ia dă colea, Ionică!

În uşa dormitorului, soldaţii rîdeau cu gurile mari, ca proştii.

— Ia, Ionică, ia, mă, nu face nazuri!

Aşa îi dădu cîteva pahare, şi după pahare îl luă în pumni. Lui Motoacă începu să-i curgă sînge din colţul gurii.

— De ce dai, dom şef? bolborosea, moale, la fiecare lovitură.

— Las c-ai să vezi tu!

Plutonierul se ostenea zadarnic, Motoacă nu mai făcea nici o mişcare, rămăsese cu capul pe spate, şi primea loviturile fără nici o tresărire.

— Descălţaţi-l! Să-l mîngîiem puţin la picioare!

Oamenii se repeziră rînjind şi îl întinseră pe masă; doi îl ţineau să nu mişte, doi îl descălţau; un altul aduse din sală vîna de bou. Şeful postului îşi scuipă în palmă, o prinse bine în pumn şi se ridică.

— Gata, mă?

— Gata, dom şef!

Vîna de bou vîjîi prin aer şi, cu o plesnitură umedă, se lipi de tălpile goale.

— Aoleu! urlă Motoacă, zvîrcolindu-se. Ce ai cu mine?

Oamenii care îl descălţaseră săriră în ajutorul celorlalţi şi-l înţepeniră pe masă. Vîna de bou vîjîi iarăşi.

— Dom şef! urla Motoacă. Ajutor! Nu mai da, dom şef, nu mai da că n-am făcut nimic!

Plutonierul se înfierbîntase şi lovea înainte, fără să ţină socoteala loviturilor. Pe feţele oamenilor, care acum nu mai rîdeau, se vedea o lumină sîngerie. Motoacă răgea:

— Ajutor! Iartă-mă, dom şef! Iartă-mă!...

Brebeanu nu mai avea puterea să se oprească. Tălpile se umflară, începură să curgă şiroaie de sînge. Oamenii simţiră cum zvîrcolirea slăbeşte.

— Gata, dom şef!

Şeful postului lăsă mîna să-i cadă pe lîngă corp. Asudase pe sub tunică şi era roşu pînă în albul ochilor.

— Daţi-l jos!

Luară trupul chinuit şi-l puseră pe scaun. Atingerea picioarelor cu duşumeaua îl făcu pe Motoacă să urle. Se feri şi rămase cu tălpile în aer, plîngînd ca un copil, cu lacrimi mari, care-i udau obrazul schimonosit de durere.

— Bine, mă Ionică, dă ce vrei să stricăm prietenia?

— Dom şef, ce ai cu mine? Iartă-mă, dom şef, că nu mai pot!

— Stai, mă, ce te sperii? Sînt eu om rău? Ia bea dă colea!

Motoacă duse paharul la gură.

— Doamne, păcatele mele!

Lacrimile îi curgeau în pahar.

— Ce faci, nu bei?

De frică, deşertă paharul pe gît. Îndată, îl cuprinse sughiţul. Plutonierul răbdă o dată, de două ori, apoi se înfurie.

— Nu mai sughiţa!

Cu toată spaima, sughiţul nu voia să înceteze; devenise mai dureros decît caznele.

— A, păi aşa ne fu vorba?

Un pumn sub bărbie – şi capul lui Motoacă se duse pe spate.

— Hei, vezi că ţi-a trecut sughiţul? zise plutonierul, bine dispus, făcînd cu ochiul jandarmilor.

Jandarmii rîseră cu slugărnicie.

Brebeanu mai turnă un rînd de pahare, şi se aşeză pe scaun. Un timp stătu posomorit, cu

capul în pământ. Pe urmă vorbi moale, fără să-şi arate ochii.

— Ei, acu spune!

— Ce să spun, dom şef?

— Mă! Nu face pă prostu! Spune ce te-ntreb eu!

Băiatul tăcu.

— Nu spui?

— Nu ştiu nimic, dom şef!

— Bine, vedem noi. Urcaţi-l pă masă!

Motoacă începu să urle:

— Dom şef, să nu mai dai că spun tot, spun orice, dom şef!

Plutonierul nu-l mai auzea; răcnetele treziseră din nou furia în el. Puse mîna pe vîna de bou şi-o învîrti în aer. Se auzi talpa sfîrîind.

— Mooor! Dom şef, lasă-mă că spun! Spun orice, tot ce vrei dumneata spun!

Şeful de post, o dată pornit, nu se mai oprea; lovea cu sete şi vîjîitul vinei în aer, sfîrîitul pielei arse, răcnetele îl înfierbîntau mai tare.

— Acu spui, mă?

— Spun, dom şef. Lasă-mă, că spun!

— Puneţi-l pă scaun!

Toată durerea Motoacă o simţea în inimă. Căzu cu capul pe masă, cu mîinile înfipte în piept.

— Spune!

— Spun, dom şef, spun! Lasă-mă să mă limpezesc!

Îşi aduna gîndurile în creierul înnebunit.„Dom şef, uite-aşa a fost, zicea în gînd. Aşa a fost, gîndesc. Eu ştiam de-o vreme că moşu dă cu pietre în firma lui conu Enăchiţă. «Lasă-l, bre moşule!» i-am spus! Ce vrei, dom şef, toane de bătrîn ţignit!”

— Hai, ce faci, spui?

Motoacă tresări.

— Spun, dom şef!

Şi iar începu să-şi caute amintirile: „În ziua de Anu Nou, m-am dus din zori la el, să văd ce mai face, că mă duc des, ştii. Şi l-am găsit pe moşu speriat. «Mi-e c-am dat dă belea!» mi-a spus. «Cum, moşule?» «Am izbit pă unu cu bolovanu la mir!» Atunci eu i-am spus: «Fugi, moşule, ascunde-te în valea Ghionoaei, la scorbură, ştii dumneata, şi stai acolo c-o să vin eu, să-ţi aduc de mîncare, şi să nu te-arăţi, că te omoară jandarmii!» Şi moşul şi-a luat amîndouă cojoacele, şi-n desagi şi-a luat mămăligă şi-o coastă afumată de porc, şi-a mai luat şi-o scoarţă în spinare, şi s-a dus.”

— Spui?

Ridică ochii şi-l privi rătăcit.

— Ce să spun, dom şef?

— Aşa? Bine! Ia aduceţi frînghia, şi să mi-l atîrnaţi la geam.

Pînă să înţeleagă, Motoacă se pomeni luat pe sus, legat de picioare şi atîrnat cu capul în jos de crucea ferestrei. Sîngele îi căzu greu sub ţeastă, odaia se făcu roşie, totul în jur,

picioarele jandarmului, scaunul care i se legăna în faţă se făcură roşii.

— Aşa e bine, mă? întrebă liniştit plutonierul.

— Iartă-mă, dom şef!

— Du-te unu sus şi s-aduci un făraş cu mangal, să-l afumăm puţin, chiar dacă nu l-am sărat mai întîi.

Motoacă se zbătu, înnebunit.

— Iartă-mă, dom şef!

— Dă ce să te iert? Mi-ai făcut tu mie ceva?

— Dom şef, iartă-mă că nu mai pot! Mor, dom şef!

— Cum o să mori? Tu ai ani dă trăit!

Jandarmul care plecase după mangal se auzea sus, în capul scărilor, vorbind cu cocoana.

— Iartă-mă, dom şef!

Plutonierul îşi îndreptă spinarea, făcu cu braţele cîteva mişcări, să se dezmorţească, apoi căscă adînc.

— Eu mă duc pînă sus, să mă întind niţel, că sînt obosit. Aveţi voi grijă dă el. Pentru după prînz să pregătiţi un sac. Tu, Gavrilă, să te duci peste drum, la Moş Costache, să prinzi cotoiu.

Jandarmii rîseră cu gura pînă la urechi; de mult nu mai avuseseră o zi ca asta. Pe om îl băgau, despuiat, la un loc cu pisica, în sac, sacul îl atîrnau de cîrligul lămpii şi începeau să lovească la nimereală.

— Lăsaţi pă mine, dom şef! se mîndri Gavrilă.

Jandarmul cu mangalul intră pe uşă.

— Iartă-mă, dom şef! gemu Motoacă.

— Da spui, Ionică?

Văzu mangalul pîlpîind, ca o apă roşie – toate pîlpîiau şi erau roşii.

— Ce să spun, dom şef?

22

Bocanu tocmai coborîse din autobuz şi străbătea piaţa Palatului de Justiţie, aproape goală, fiind o oră timpurie, cînd dădu faţă în faţă cu Dimopol. Bancherul răsucea în minte nişte socoteli încurcate. Văzîndu-l pe Bocanu, faţa i se lumină, îşi trecu bastonul pe stînga şi veni spre el, cu mîinile întinse.

— Tocmai la dumneata mă gîndeam, iubite cuscre! Se vede că gîndul meu te-a adus!

Bătrînul se ţinu ţeapăn. „Mă pîndeşte!” gîndi, socotind că bancherul n-avea ce căuta aici atît de dimineaţă altceva, decît să-i ţină calea.

— E, şi ce aveai cu mine? mormăi, ursuz.

— Lasă acum! întîi să mă bucur că te văd. Azi eşti musafirul meu! Cred că n-ai nici o treabă grabnică. Hai cu mine pînă într-un loc, şi pe urmă te iau acasă. O să bem cîte un ceai bun, cu rom. Hm? Ce zici, iubite cuscre, de un veritabil Jamaica Rum?

Cuscrul mormăi ceva, lăsîndu-se dus de braţ cu de-a sila. Întîlnirea cu bancherul îi strica toate socotelile, pînă seara n-avea cum să mai scape de el.

Era mînat de aceleaşi nelinişti şi tulburări, care-l stăpîneau de la sărbători. Cît zăcuse, două săptămîni, cu dureri în oase şi cu năduşeli, după păţania de pomină, avusese tot vedenii cu

femei goale, ziua şi noaptea, şi treaz, şi adormit. Junghiurile nu-i potoliseră fierbinţeala, ba după boală se sculase mai întărîtat. Îşi simţea într-una stomacul gemînd şi cerînd, îl umplea cu mîncare şi cu rachiu şi, după ce se sătura, iar îi veneau în gînd femeile goale. Dormea zbuciumat, chinuit de arătări; se tot vedea în tinereţe, alergînd după neveste prin văi, sărindu-le gardurile şi strecurîndu-se prin odăile lor. Pe la Misleanca mai trecuse, dar în casa văduvei erau mereu sondori, unii intrau, alţii ieşeau. Se auzeau cîntece de armonică şi chiuituri. Pleca mai departe, gîfîind, ocolea schelele, izbea cu bîta conductele şi bolovanii care-i ţineau calea, zvîrlea cu pietre în cîini, şi iar se întorcea pe la Misleanca, şi iar auzea înăuntru sondorii chiuind.

După o săptămînă de asemenea zbucium venise la oraş, cu capul arzînd. În tinereţe auzise de o casă, pe la Hanul Călugărului, unde drumeţii găseau femei să le ţină de urît. Nu ştia dacă acea casă mai este, şi nici măcar dacă fusese vreodată cu adevărat. Îi era teamă să încerce, să nu nimerească la oameni cinstiţi, să nu intre în vreun bucluc, dar nici să se lase păgubaş nu-i venea.

Întîlnirea cu bancherul stricase tot.

— Eşti musafirul meu! Nu-ţi dau drumul sub nici un cuvînt! spunea Dimopol, ţinîndu-l strîns de braţ.

Îl urmă, cu roţile maşinăriei dinăuntrul lui împiedicate, scrîşnind. Străbătură astfel piaţa şi apucară pe Calea Cîmpinei. Sergenţii de stradă, negustorii cu tarabele, sau cei din uşile prăvăliilor, birjarii şi mai toţi trecătorii îl salutau pe bancher, cu un amestec de familiaritate şi respect. El le răspundea tuturor, bine dispus, făcîndu-le semne prieteneşti. Pe toţi îi ştia pe nume, pe necazuri. Cu unii se oprea să schimbe o vorbă.

— Bună dimineaţa, Petrică! Ţi-au ieşit bine ghetele?

Omul se mira: uitase că Dimopol îl întîlnise odată în cizmărie, certîndu-se cu meşterul.

— A, bată-vă să vă bată, coane Gigi! Au ieşit, dar nu prea-prea! zicea, uitîndu-se modest la încălţări.

— Amice Petrică, dă-mi voie să-ţi prezint pe cuscrul meu, domnu Bocanu, marele petrolist.

Atît vorbea despre el, în oraş, că numele lui Bocanu începuse să fie cunoscut.

— A! făcea omul, încîntat. Mare cinste! Mare cinste, domnu Bocanu!

Bocanu mergea la braţul bancherului, pufnind pe nas, trăgînd cu coada ochilor în lături, căutînd parcă un prilej să scape.

— Să trăiţi, coane Gigi! salutau birjarii.

— Bună dimineaţa, Ilie. Ce faci, mă? Ţi-a fătat iapa?

Cîte un negustor, care îl vedea pe geam şi avea o afacere cu el, ieşea în uşa prăvăliei.

— Bună dimineaţa, coane Gigi! Dacă eşti bun, numai două vorbe.

— Cuscre, iartă-mă o clipă!

Şi luîndu-l pe negustor cu braţul de talie, peste halatul alb, începeau să-şi vorbească repede, pe şoptite, la ureche. Dimopol nu pierdea multă vreme; convingea repede, sau se lăsa repede convins.

— Amice Naică, s-a aranjat! Dă-mi voie să-ţi prezint pe cuscrul meu, domnul Bocanu, marele petrolist!

— A! Ce cinste, domnu Bocanu!

După cîteva colţuri, Dimopol se opri, căută într-un carneţel, cercetă tăbliţa cu numele străzii şi-o luă la dreapta, cu Bocanu de braţ. Curînd se opri în dreptul unei case scunde, care se întindea mult în curte. La stradă avea înfăţişare de prăvălie, dar obloanele erau trase şi nici o firmă nu se vedea pe zid.

Bancherul bătu cu bastonul în poartă. De după o movilă de zăpadă, strînsă în mijlocul curţii, se ivi un cîine mic, zbîrlit şi urît, lătrînd.

— Marş, tu, Mitică! strigă o femeie slabă, cu picioarele goale în papuci, ieşind cu un val de aburi după ea pe uşa bucătăriei din fund.

Dimopol salută, ridicîndu-şi pălăria reverenţios.

— Bună dimineaţa, stimată doamnă! Domnul Andraskovsky e acasă?

— Nu-i. S-a dus după pîine, da vine numaidecît. Aveţi vreo treabă cu dumnealui? Poftiţi în casă!

Bancherul mai salută încă o dată, politicos, şi-i făcu loc lui Bocanu să treacă înainte.

— Stimată doamnă, dă-mi voie să-ţi prezint pe cuscrul şi amicul meu, domnul Bocanu, marele petrolist.

Femeia îl privi zăpăcită, pe cînd deschidea uşa din faţă.

— Îmi pare bine de cunoştinţă!

În antreu, Dimopol îşi scoase şuba şi o atîrnă la cuier; deasupra îşi agăţă pălăria, iar bastonul alături, făcînd totul foarte meticulos. Bocanu rămase cu cojocul pe el; nu şi-l scotea decît seara, la culcare.

— Iubite cuscre, ia loc! Stimată doamnă, pînă ce vine domnul Andraskovsky aş putea să mă urc în pod?

Bocanu căscă ochii mari. Femeia însă păru că înţelege ceva, fiindcă privirea i se lumină.

— A, dumneavoastră sînteţi pentru ipotecă?

— Vai, stimată doamnă! Am venit pur şi simplu să-i dau domnului Andraskovsky o mînă de ajutor.

— Atunci poftiţi!

Dimopol se urcă elastic pe scara îngustă a podului. Ajuns sub acoperiş, scoase din buzunar o lanternă electrică şi cercetă şarpanta, de la căprior la căprior, zgîlţîi grinzile, încerca astereala cu unghia să vadă dacă nu-i putrezită,

căută urme de ploaie pe lemnărie. Acoperişul, vechi, se vedea bine întreţinut. Scoase capul pe o lucarnă, să privească tabla pe deasupra: era vopsită cu minium de plumb şi dedesubt nu părea să fie ruginită. De sus, avu prilejul să privească şi curtea pînă în fund, precum şi vecinătăţile, pe care le scormoni din ochi, cu multă atenţie.

Jos, la picioarele scării, gazda îl aştepta emoţionată, căutînd să citească rezultatul pe chipul lui, dar chipul bancherului luase o mască rece şi indiferentă. Îşi scutură mîinile de praf, fără să scoată un cuvînt, şi porni să inspecteze restul casei. Începu din fund, de la dependinţe, cercetă pereţii, tavanul, duşumelele, tîmplăria, cu o privire atentă şi meticuloasă, nelăsînd să-i scape nimic. Cînd ajunse înapoi, unde aştepta Bocanu, domnul Andraskovsky tocmai intra pe poartă. Femeia îi ciocăni în geam, îi făcu semn să intre prin faţă. Dînd cu ochii de şuba pe care o cunoştea, omul se zăpăci. Lăsă pîinea pe scară şi intră repede, fără să se mai şteargă de zăpadă.

— Vă salut cu toată cinstea, domnule Dimopol. Îmi pare bine că nu m-aţi uitat!

Văzîndu-l că intrase murdar şi că întindea zăpada pe duşumeaua albă, Dimopol se încruntă, dar numai o clipă.

— Amice Andraskovsky, n-ai de ce să-mi mulţumeşti. Dacă voi putea să-ţi fac un bine, am să mă bucur mai mult decît dumneata.

— O, domnule Dimopol!…

Bancherul se aşează pe un scaun.

— Ei, ia spune, ce te doare?

Andraskovsky rămase în picioare, în faţa lui. Era un om înalt, subţire, cu pieptul supt, cu braţele aduse în faţă din umeri, ca unii meşteşugari care au lucrat mult cu mîinile, aplecaţi de mijloc. Era un polonez împămîntenit de multă vreme; el făcuse în oraş primul atelier de sculpturi pentru cimitire. Jumătate din crucile şi monumentele de la Viişoara ieşiseră din mîinile lui. La început treaba mersese bine, strînsese ceva avere şi se bucura de multă cinste între orăşeni; pînă ce se ivise concurenţa. Veniseră dintr-o dată o mulţime de meşteri pietrari, italieni, care turnau cruci şi îngeri în ciment sau în marmură pisată. Cu un tipar făceau sute de bucăţi şi aşa puteau să le dea pe nimic. Acum Andraskovsky rar mai găsea cîte un muşteriu: în oraş mureau mai puţini bogătaşi şi mai mulţi calici. Îşi mutase atelierul de pe Calea Cîmpinei aici, în magazia din fund, iar odaia de la stradă o prefăcuse în prăvălie. Dar şi pe aceasta trebui s-o închidă curînd. De un an nu mai lucra decît arareori, cîte o comandă întîmplătoare.

Toate acestea i le povestea lui Dimopol, cu sinceritate, ca unui duhovnic, sigur că bancherul îl va înţelege. Dimopol îl înţelegea, într-adevăr, îl înţelesese din clipa cînd venise să-

i ceară împrumut pe ipotecă, îl înţelegea numai privindu-i chipul amărît.

Acum, Andraskovsky vroia să plece la Vălenii de Munte, să deschidă acolo un atelier, în tovărăşie cu dricarul oraşului, care-i era cunoscut. Îi trebuia însă ceva capital.

— Foarte bine, amice! Foarte bine! O să facem ceva. N-am să te las în încurcătură; poţi să contezi pe mine. Casa am văzut-o... Treci mîine dimineaţă pe la birou şi o să stăm de vorbă.

Andraskovsky se repezi să-i strîngă mîinile.

— Domnule Dimopol, vă mulţumesc din suflet!

La cuier, doamna Andraskovsky îşi ştergea ochii.

— Vă mulţumesc foarte mult! zise şi ea abia stăpînindu-şi plînsul.

— Stimată doamnă, facem ce putem pentru semenii noştri! Nu trebuie să-mi mulţumiţi.

În curte, Dimopol se opri surprins neplăcut. Apa îngheţase într-un burlan şi dezlipise cotul de jos.

— A, domnule Andraskovsky! Păi nu aşa! Nu aşa! Ia uite!

Proprietarul se zăpăci.

— Am să repar numaidecît, domnule Dimopol!

— Te rog! Ai grijă, ce Dumnezeu!

După ce făcu zece paşi în stradă, cu Bocanu de braţ, bancherul se opri.

— Iubite cuscre, stai numai o clipă!

Se întoarse la Andraskovsky, începu să bată cu bastonul în poartă. Căţelul veni de la magazie, lătrînd; îndată se deschise uşa din faţă şi apăru proprietarul, fără cravată.

— Domnule Andraskovsky, nu mi-ai spus, hasnaua e vidanjată?

Omul făcu ochii mari.

— Hasnaua? (Nu înţelegea nimic.) E vidanjată, vidanjată! Din noiembrie.

— Aşa? Bine atunci! La revedere!

Pînă să ajungă în Calea Cîmpinei, Dimopol rămase cu gîndul la noua afacere. Casa valora două sute de mii de lei. Avea să dea împrumut pe ipotecă pînă la cincizeci de mii; scăzînd cinci mii dobînda, rămîneau patruzeci şi cinci de mii bani în mînă. Pentru rest nu trebuia să-şi facă socoteala de pe acum. „Bietul Andraskovsky! se gîndi, cu milă. Dar tot răul e spre bine! Aici, tot trăgea pe dracul de coadă. Poate la Vălenii de Munte şi-o face un rost mai bun. Nici nu mai are nevoie să se întoarcă.”

Şi iarăşi se gîndi la casă, la valoarea ei, la banii pe care trebuia să-i dea. De la cincizeci, scăzu la patruzeci; omul era nevoit să primească. Însemna treizeci şi şase de mii scoase din casă. Îi venea totdeauna greu să se despartă de bani.

Deodată se trezi din gînduri, cu Bocanu alături. Bătrînul mergea întărîtat, gîfîind, cu ochii după femei. Tot se mai gîndea cum să scape, să dea o raită pe la Hanul Călugărului.

Dimopol îl apucă strîns de braţ.

— Iubite cuscre, acu să vorbim de-ale noastre. Ei, ce zici, facem banca?

Bocanu se zburli:

— Care bangă?

— Ei, ce Dumnezeu, că doar n-ai uitat! Banca noastră! Am să-ţi arăt acasă planul. Dacă vii dumneata cu cinci milioane, eu pun…

Bătrînul îşi duse fără voie mîinile la chimir. Sprîncenele încruntate îi căzură pînă deasupra nasului. Simţindu-l, Dimopol schimbă dintr-o dată tonul:

— Dar nu-i nici o grabă, iubite cuscre. Ai timp să te gîndeşti în voie. Putem s-o lăsăm pe după nuntă.

Aşteptă, cercetîndu-l cu coada ochiului, să vadă ce va spune.

Bătrînul rămase încruntat, cu amîndouă mîinile pe chimir. După cîţiva paşi, maşina dinăuntrul lui începu să hîrîie.

— Nu fac bangă! mormăi, lăsîndu-se greu în urmă.

23

Motoacă nu se întorsese de la post nici a doua zi, nici a treia zi. Prin schele, pe la prăvălii şi birouri, trecea zvonul că nici n-are să se întoarcă prea curînd. La casa din Valea Carpenului începură să se perinde o mulţime de bărbaţi. În loc să facă petrecere la Dumitrică, o făceau la Motoacă, în tovărăşia fetelor.

Nu venea oricine, ci numai oameni cunoscuţi, ingineri şi funcţionari de la Societate. Unii aduceau de mîncare, alţii de băut, pachete şi sticle ascunse pe sub paltoane. Surorile îi primeau vesele, în odaia de la faţă, a lui Motoacă, fiindcă era mai frumoasă. Pe bătrîn îl luaseră din tindă şi-l mutaseră cu pat cu tot în bucătărie. El era mulţumit, acum avea tutun din belşug, ţigări mai ales, aduse de musafiri, ţigări amestecate, de soiurile cele mai fine, care-l făceau să tuşească, dar pe care le fuma cu înverşunare. Pufăia necontenit ziua întreagă şi din noapte trei sferturi, ca şi cînd ar fi dus cu tutunul un război pe viaţă şi pe moarte. Cînd se deschidea uşa bucătăriei, năvăleau afară valuri cenuşii de fum, ca de sub presiune, fum greu şi gros, pe care vîntul trebuia să-l izbească de cîteva ori în sus şi-n jos, pînă să-l destrame. Sub pat, bătrînul strînsese o lădiţă întreagă cu pachete de tutun; nu mai prididea să-l fumeze şi

nici nu-i mai plăcea, de cînd avea ţigări gata făcute. Nici nu mai ştia numărul pachetelor; uneori se gîndea c-ar putea să deschidă cu ele debit, în piaţă, ca să se aleagă pe deasupra şi cu ceva gologani.

Din casă se auzeau veselia străinilor şi rîsetele fetelor, care nu se sfiau să petreacă; nu-l supăra de fel, fiindcă musafirii, care cum veneau, îi aduceau şi tainul lui. Uneori, văzînd că ei întîrzie dincolo, i se părea că pentru cîte ţigări i-au dat şi-au mîncat dreptul la petrecere. Atunci îşi lua minteanul pe umeri, ieşea prin curte şi ciocănea în faţă.

— Ce-i, mă tată? îl întreba supărată una din fete, scoţînd capul prin crăpătura uşii şi lăsînd să se vadă înăuntru obrazurile înveselite ale oaspeţilor.

Bătrînul o împingea uşurel înapoi şi îşi vîra nasul pe uşă, ca străinii să-l vadă, să nu uite că mai e şi el în casă.

— Seara bună, domnilor! N-aveţi cumva o ţigară dă tutun?

— Aoleu, mă tată! Că mult mai fumezi!

Petrecerile ţineau pînă după miezul nopţii, musafirii se îmbătau, fetele cele mari, care nu pregetau să bea, se ameţeau cu voie bună. Cîte una se ducea din cînd în cînd în odaia, cealaltă, să-şi aranjeze părul, sau să-şi dea cu parfum la subsuorile asudate. Vecinul ei de masă se prefăcea că are şi el vreo treabă şi se strecura

încetişor după dînsa; nimeni nu se mira dacă întîrziau prea mult dincolo.

Cele trei mai mici, Niculina, Leana şi Vasilica, se obişnuiseră şi ele cu aceste petreceri, la care luau parte bucuroase; ba erau chiar nerăbdătoare, şi le plăcea să se gătească pentru oaspeţi. Nu se ruşinau de vorbele lor cu două înţelesuri, nici nu se mirau cînd surorile veneau de dincolo, pe rînd, îmbujorate. Nu se speriau cînd vreunul din musafiri se apleca să le spună vreo vorbă la ureche şi, ca din întîmplare, le prindeau cu un braţ pe după umeri, în timp ce cu mîna cealaltă îşi căutau loc pe sub fustă, de-a lungul coapselor goale. De la o zi la alta, vorbele bărbaţilor erau mai îndrăzneţe, îmbrăţişările mai arzătoare, mîinile li se urcau mai sus pe sub fuste şi totul făgăduia bucurie.

Lumea de mult începuse să le vorbească pe surorile lui Motoacă. Despre petrecerile lor se dusese vestea – şi nu rareori, în cîte o seară, se pomeniseră cu sondori beţi pe la poartă, bătînd şi făcînd gălăgie să intre, de parcă ar fi fost casă pentru plăcerile trecătorilor.

În seara de după Bobotează se adunaseră mai mulţi oaspeţi ca altădată. Domnul Bilaşcu trimisese sania după inginerii schelelor noi, de la Runcu şi Scorţeni. Veniseră şi inginerii de la Electricitate, şi cei de la Conducte, încît odaia vuia de lume.

După ce se înfierbîntaseră de vorbă şi de băutură, domnului Bilaşcu îi veni o idee:

— De ce nu vă duceţi voi s-o aduceţi şi pe fata Pădureţului?

Ar fi fost într-adevăr nevoie, numărul musafirilor îl întrecea cu mult pe al gazdelor.

— Las-o, că-i sălbatică! sări Veta, nemulţumită.

Nu-i convenea ca musafirii să petreacă şi cu altcineva, străin de casă. Ceilalţi stăruiră:

— Ba da! Să vină Copila! Hai, duceţi-vă după ea!

Leana şi Vasilica plecară s-o aducă. Ele se mai abăteau din cînd în cînd pe acolo, îi duceau Copilei cîte ceva de mîncare, de cînd fugise bătrînul. Găsiră, ca totdeauna, uşile descuiate. Fata sc culcase, fără foc. Pe măsuţă ardea lampa făcută mică.

În cămaşa de noapte, cu părul revărsat pe umeri, în lumina scăzută a lămpii, chipul ei era străveziu ca al nălucilor.

Se aşezară zgribulite pe marginea patului.

— Nu ţi-e frig?

Copila clătină din cap. Avea o lumină în ochi, sub bolţile frunţii.

— De ce n-ai făcut focu?

— Nu mi-e frig! Uite!

Îşi arătă braţele goale.

Vasilica rămase cu ochii la o pipă castanie, afumată, care alunecase de sub pernă.

— Ce faci cu luleaua aia?

Se înroşi şi-o acoperi repede cu mîna; o furase din cabană.

— Nu mi-o dai mie, s-o duc lu bătrînu?
— Nu, nu, nu! Nu pune mîna!
— Tu te-ai smintit, ca tat-tu!
— Da cu zacăru ăla ce faci? întrebă Leana.

Pe măsuţă erau trei bucăţele de zahăr. Dăduse un leu pe ele, la domnu Dumitrică, să le ducă Băiatului. Îşi făcea drum mereu la cabană şi stătea de vorbă cu calul. Stăpînă-su nu era niciodată acasă; venea numai seara, şi ea nu putea să întîrzie prea mult pe întuneric, mai ales că începuseră să umble lupii prin pădure. De cîteva ori îl auzise venind, tocmai cînd ea dădea să plece. Se oprise în marginea potecii, dar tot nu putuse să-l vadă, fiindcă era noapte. Din ce în ce chipul lui i se ştergea din minte, şi atunci simţea mai aprinsă dorinţa să meargă acolo.

De multe ori găsea grajdul gol şi cabana încuiată. Se aşeza pe marginea ieslei, tremurînd, singură, în mirosul de fîn şi de paie ude şi stătea aşa pînă cădea înserarea. Nici ea singură nu ştia ce aşteaptă.

De sărbători el fusese plecat, dar Băiatul rămăsese; din zilele acelea legase ea prietenie mai strînsă cu calul. O cunoştea acum după paşi şi-l auzea nechezînd în grajd, de la jumătatea potecii. Ştia că-i aduce bomboane sau zahăr. Cum îi lua grumazul în braţe, începea să adulmece, umblîndu-i cu botul umed sub zeghe, după buzunarele bluzei. Îi simţea răsuflarea fierbinte pe piele şi erau neînţeleşi fiorii care o străbăteau cîteodată. „Ce faci tu, Băiatule,

Băiatule, Băiatule!” îl mîngîia strîngîndu-i capul pe sîni şi gîndindu-se cu sfîşiere la stăpînul lui.

— Domnu Bilaşcu spune să vii la noi, o informă Vasilica despre rostul vizitei. Mergi?

— Cine mai e?

Erau cutare şi cutare, mulţi.

— Şi ce faceţi?

— Rîdem şi dansăm, bem, mîncăm…

— Ce bine de voi!

— Atunci, hai!

Corniţele Copilei se încruntară deodată, apoi se destinseră şi ea rămase visătoare, cu zîmbetul împietrit în colţul gurii. El nu era, nu putea să fie acolo!

— Nu merg!

— Atunci de ce ne-ai mai întrebat?

— Aşa…

Fetele se întoarseră acasă îmbufnate. Paşii lor pe prispă îi făcură pe musafiri să tresară – s-ar fi putut să nu fie ele, ci altcineva; în fiecare era puţină sfială. Telengescu se îngălbenise; aflase de mult că Motoacă umbla să-l bată.

Dar Motoacă nu se întoarse în seara aceea, nici în seara următoare. Se încheie încă o săptămînă, şa el tot nu veni. Poate era adevărat că nici n-o să mai vină. Petrecerile în casa lui urmară.

Într-o după-amiază, Niculina se pieptăna în fereastră, cînd îl zări printre copacii răriţi, pe Bocanu.

— Veto, ia vino!

Veta şi celelalte surori se repeziră la fereastră. Bătrînul se plimba în sus şi-n jos, trăgînd cu coada ochiului spre casă, neîndrăznind să se apropie.

— Mă duc eu să-i fac curaj! zise Veta.

Simioana protestă, speriată:

— Ţie nu ţi-e ruşine? Cu unchi-tu?

— Nu mai pot de el cît mi-e de unchi!

Îi ieşi înainte ca din întîmplare, se prefăcu uimită şi sfioasă, dădu să treacă pe alături, cu ochii în pămînt.

— Bună ziua, nene Chivule!

Bocanu o opri.

— Ce faceţi voi? întrebă, gros.

— Mulţumim bine, nene Chivule, pe lîngă casă!

— Da tat-tu?

— Ei, şi el, nu mai aude, nu mai vede bine.

Tot prefăcîndu-se ruşinată, fata se legăna pe şolduri.

— Tu eşti a vădană?

— Da.

— E, lasă, bun e Dumnezeu!... Şi cu cine mai eşti tu acasă?

— Singură, că pe Ionică l-a luat la post şi lighioanele alelalte nu ştiu pe unde tot umblă.

Ochii lui Bocanu scînteiară.

— Da tat-tu?

— Păi, nu-ţi spusei? Nu mai aude bine. Toată ziua, cu tutunu, în bucătărie.

Bătrînul îşi potrivi glasul gros în gît; de fîstîceală, primele vorbe hîrîiră, încît nu se înţelese nimic din ele.

— …ca să mă încălzesc un pic! auzi Veta la sfîrşit.

— Da, nene Chivule! Poftim, cum nu?!

Pe prispă, Bocanu se opri să se scuture de zăpadă; din bucătărie, tatăl fetelor auzi pasul necunoscut şi scoase un ochi afară. Musafirul trecu în odaia de la faţă, unde Veta îl lăsă cîteva clipe singur. Cînd se întoarse, îl găsi scoţînd de sub mintean o bucată lungă de muşchi afumat, învelit numai pe jumătate în jurnal.

— Vai, nene Chivule! De ce te-ai ***deranjat?***

Bocanu îi întinse carnea, cum ar fi miluit-o.

— Na, să mîncaţi şi voi!

Din buzunările mari ale minteanului, scoase cîte o sticlă vînătă de rachiu.

— Ia adă neşte pahare!

Pînă să se întoarcă Veta, tusea se auzi în sală, şi capul bătrînului Motoacă se ivi pe uşă.

— Sănătate, vere Chivule! Nu ţi se-ntîmplă cumva un pac cu tutun?

Bocanu se încruntă.

— N-am!

— E, ce să-i faci, ce să-i faci!

Veta dădu peste taică-su în tindă. Venea rîzînd din odaia cealaltă, unde se vorbise cu surorile cum să-i joace şotia lui Bocanu.

— Ce cauţi aici, mă tată? Nu-ţi mai ajunge locu jos?

— Ziceam că poate o avea văru Chivu un pac cu tutun.

Fata îşi luă un chip îmbietor şi intră în faţă, cu paharele spălate proaspăt. Bocanu scoase coceanul din gîtul unei sticle.

— Şezi dă bea!

Ea se aşează alături, cu ochii în pămînt. Musafirul întinse mîna şi-i ridică bărbia.

— Mă, mă, da ruşinoasă mai eşti tu!

— Ei, nene Chivule! Nu mă lua şi dumneata aşa! Ce crezi?!

Sfiala ei îl făcea mai îndrăzneţ. Îşi trase scaunul alături şi dădu s-o apuce de mijloc. Veta se feri, prefăcîndu-se ruşinoasă.

— Păi eu ziceam că, vădană cum eşti... Ia bea dă colea, să-ţi mai vină coraj!

Fata doar îşi înmuie buzele în pahar. Musafirii ceilalţi o obişnuiseră cu altfel de băuturi, colorate şi dulci; avea în pod o tîrnă întreagă cu sticle goale.

— Hai, bea! o îndemnă unchi-su.

El unul ajunsese la jumătatea clondirului şi simţea o prăpastie în stomac.

— Ia vezi tu dă muşchiu ăla! Taie fo două feliuţe! Mă, da cocoană mai eşti tu! Păi pentru mine tai aşa?

Nu putea să simtă gustul mîncării dacă nu muşca din bucată. Arsă de ţuică, gura trebuia să fie plină, îndesată din cerul gurii în obraji, sub limbă, pînă la omuşor, dumicatul să se întindă pe tot dinăuntrul ei, ca să înţeleagă ce mestecă.

Înghiţiturile mici treceau nebăgate în seamă prin gîtlej, ca şi cînd ar fi fost vînt. Pînă nu-şi îndesa fălcile, pînă nu-şi umfla obrajii să plesnească şi pînă nu-şi simţea gîtlejul hîrjîit, nu i se părea că a mîncat şi nici nu se sătura.

Se apucă să înfulece; muşchiul îi lăsa straturi de sare pe cerul gurii.

— Da tu nu iei?

— ***Mersi,*** nu mi-e foame, nene Chivule!

— Da nici dă băut nu bei? Hai, hai, fă, nu te ruşina! Ciocneşte un pahar cu mine!

În odaie începuse să se întunece. Bătrînul nu mai vedea decît umbra fetei şi ochii ei, lucind îmbietori. Mai înghiţi o dată, prelung, puse paharul jos, întinse mîna şi-o apucă de mijloc.

Ea nu zise nimic, alunecă moale după el, numai că lăsă cuţitul să-i scape pe masă. Bocanu îşi simţi inima pîrîind, frîngîndu-se în bucăţi, într-o junghietură de plăcere. Începu să gîfîie din străfunduri, suflînd fierbinte pe gură şi pe nări:

— Hai cu nen-tu Chivu! Hai cu nen-tu Chivu!

Nu-şi dădea seama de vorbe; dacă le spusese vreodată, de mult, în tinereţe, le uitase. Veneau singure, cu fierbinţeala, dintr-un loc unde gîndul lui nu ajungea niciodată:

— Hai cu nen-tu Chivu! Hai cu nen-tu Chivu!

Veta simţi braţul tare strîngîndu-i mijlocul, cu o putere la care nu se aşteptase. I se făcu frică şi dădu să scape. Bocanu însă acum era dezlănţuit. O pornire grea pe dinăuntru, ca o

rostogolire a măruntaielor, îl dădea peste ea, de-a dura. O cuprinse cu amîndouă braţele şi o trase pe genunchi.

— Hai cu nen-tu Chivu!

— Lasă-mă, nene Chivule, ce Dumnezeu!

N-o mai auzea. O ţinea strîns de mijloc, cu o mînă, în timp ce cu mîna cealaltă se chinuia să-şi desprindă catarămile chimirului.

— Stai cu nen-tu Chivu! Stai cu nen-tu Chivu!

Veta trase cu urechea dincolo şi le auzi pe fete chicotind la uşă. Chimirul căzu jos, zornăind din catarămi. Bocanu îi făcu vînt cu piciorul.

— Stai cu nen-tu Chivu! Stai, fă! Stai, fă!

Se pomeni luată pe sus, peste pîntecul lui tare ca piatra; o împingea gîfîind spre pat. Nu se aşteptase să meargă atît de repede; nu mai avu cînd să se apere. Se văzu izbită de stinghie şi căzu pe spate, amuţită de spaimă şi de uimire. Unchi-su se prăvăli deasupra, strivind-o, făcînd patul să se cutremure.

— Stai, fă, stai, fă! gîfîia, umblînd să-şi desfacă betelia ciorecilor.

Deodată, uşa se izbi în lături. Cu genunchii pe marginea patului, roşu la faţă, lac de năduşeală, Bocanu se întoarse gata să plesnească.

— Ionică! strigă Niculina din prag.

Unchiul fetelor îşi frînse gîtul spre fereastră; văzu afară o umbră venind din jos, în lungul potecii.

— Frate-tu!

După spaima din ochii lui, Veta îşi dădu seama că peste gluma pusă la cale, năvălea întîmplarea adevărată, ca în comediile de teatru.

— Nene Chivule, fugi!

Motoacă intrase în curte şi se apropia.

— Pă unde să fug, fă?

Îi deschise fereastra dinspre pădure.

— P-aici, nene Chivule. Nu mai sta!

Bocanu se rezemă cu piciorul în laviţă şi îşi făcu vînt afară; trupul greu se auzi căzînd în zăpada nebătută de sub geam. Veta dădu să strîngă de pe masă. Surorile se închiseseră în odaie şi nu mai mişcau. Cînd să ia paharele, uşa de la tindă scîrţîi, şi Motoacă se ivi în prag. Ţinea în mînă o bucată de tablă, o firmă veche de sondă, zugrăvită proaspăt. O găsise bătută în pom, la capătul potecii. Pe tabla neagră, scria cu alb: EXPLOATAREA MOTOACĂ. Sonda nr. 1: Veta, Sonda nr. 2: Simioana, Sonda nr. 3: Niculina, Sonda nr. 4: Leana, Sonda nr. 5: Vasilica.

— Venişi, Ionică? îl întrebă Veta, galbenă.

El aruncă firma lîngă perete şi răspunse moale, rătăcit:

— Venii!

Avea îmbrăcămintea sfîşiată, gulerul smuls, cămaşa plină de sînge; părul îi atîrna lăţos pe sub şapcă, peste obrazul plin de vînătăi şi umflături.

— Venii! repetă mai tare.

Piciorul i se împiedică de chimir. Se aplecă, îl ridică şi numaidecît îl recunoscu. Începu să-i cerceteze repede buzunarele, pînă ce la fund dădu peste carnetul soios.

— Venii! Vezi bine că venii! zise, de data asta domol, strîngînd carnetul lui Bocanu în mîini.

24

Dumitrică se sculă din zori şi porunci să se pună şaua pe cal; voia să dea o fugă pînă la Schela Nouă. Sonda continua să erupă de o lună încheiată, din noaptea de Anul Nou, şi-o alta, mai devale, putea să fie răzbită în orice clipă.

Îşi puse două rînduri de flanele şi genunchiere de lînă, îmbrăcă pantalonii groşi de reicord, peste flanele, se căptuşi cu un cojocel călduros şi-abia pe urmă îşi luă haina, iar peste haină scurta îmblănită, după ce îşi înfăşură de trei ori în jurul gîtului un şal gros.

Înainte nu se îngrijea atît; nu-i păsa nici de boală, nici c-ar putea să dea ortul popii.

— Tot un drac! zicea, despre moarte şi despre viaţă.

Acum începuse să se iubească şi se iubea cu atît mai tare, cu cît erupţia sondei se prelungea şi cu cît creştea preţul păcurii.

Preţul păcurii creştea în mod neaşteptat şi de neînţeles. Seara, oamenii se adunau la Salon, şi aşteptau să vină cei plecaţi cu cupoanele la bănci.

— Cît?

— Douăzeci şi şase!

De la o săptămînă la alta, aproape sistematic, preţul creştea cu o mie de lei la vagon. Dumitrică îşi căuta de lucru prin prăvălie,

prefăcîndu-se nepăsător. Restaurantul gemea de oameni nerăbdători şi curioşi. Fiecare îşi muncea gîndul cu socoteli, îşi freca mîinile, trăgea cu urechea afară să audă vreun automobil.

— Ei, cît, cît?

— Douăzeci şi opt de mii!

Dumitrică se strecura pe după tejghea, tot nepăsător, şi numai după ce ajungea în odaia din fund, unde se apuca de socoteli, înfrigurarea punea stăpînire pe el. Se aşeza la masă cu hîrtiile în faţă, cu gîtul uscat, şi scria cifre pe două şiruri. În stînga punea prevederile cele mai proaste, în dreapta pe cele mai bune. Dar chiar cifrele din stînga creşteau atît de repede, că el însuşi, care le scria şi le socotea, se speria de mersul lor.

Acum începuse să, se teamă de tot ce era în jurul lui. Se temea de lumină, să nu-i strice ochii, de aceea pusese abajur verde la lampa de pe masă, cum văzuse în birourile directorilor. Se temea de curent, de umezeală, de vînt, de unele mîncăruri, de băutură, de boală.

După reclame din ziare, comandase la Bucureşti o carte: „Cum să trăim o sută de ani” şi nu făcea nimic decît aşa cum scria în carte. Prin prăvălie nu mai dădea decît rareori, şi cu teamă, ca să nu întîlnească oameni de la care ar fi putut lua molimi. Cînd se întorcea acasă, se spăla pe mîini cu apă fierbinte şi cu săpun, şi după aceea se clătea cu spirt. Pe drucărele

uşilor pusese cîrpe îmbibate cu acid fenic; în case străine deschidea uşa cu cotul. Pe drum îşi ţinea calul numai la pas; cînd avea de trecut un şanţ se dădea jos. Era prea mare ispita să meargă la sonde, altfel n-ar mai fi părăsit casa; s-ar fi închis într-o odaie, să facă socoteli la adăpost de orice primejdie.

Pe geamlîcul care lega prăvăliile prin spate, dădu peste baba Neaga. În ultimele săptămîni, de cînd se mutase aici, îmbătrînise mai mult; ochii îi secaseră, plîngea necontenit după casa ei dărîmată, după păsări şi după cîinele ucis. Îşi ţinea broboada neagră trasă ca o streaşină peste ochi; se încovoiase, mergea pieziş, cu capul în pămînt, strecurîndu-se pe lîngă ziduri, ferindu-se să se arate în drumul oamenilor, mereu speriată. Uneori seara, cînd toată lumea se culca, ieşea pe geamlîc şi aluneca prin faţa ferestrelor ca o stafie, aruncîndu-şi privirea înăuntru. Cînd îl vedea pe Dumitrică aplecat deasupra mesei, la socoteli, în ochi i se aprindea o sclipire hrăpăreaţă. În clipa următoare, o lua la fugă înapoi, spre odaia ei, făcînd fustele să-i foşnească, ridicînd braţele uscate în lături şi bătînd aerul cu mişcări repezi şi inutile, ca ale unor aripi jumulite.

Dumitrică se încruntă.

— Ce-i, cobe, ce vrei?

Baba Neaga şi restaurantul unde veneau fel de fel de oameni gălăgioşi erau acum singurele lui supărări. Şi măcar dacă baba ar fi stat în

odaia ei! Parcă anume îi ţinea drumul, şi la plecare şi la sosire, strecurîndu-se pe lîngă el, pe geamlîc, cu capul aplecat, frecîndu-şi fustele scorţoase de perete.

Baba nu răspunse; nu mai vorbea aproape de loc. Se lipi de zid, făcîndu-se mică.

Negustorul trecu pe lîngă ea, cu cravaşa la subsuoară.

— Haide, cobe, du-te în odaia ta, nu mai încurca drumul!

Baba se ridică de lîngă zid şi-o luă la fugă pe geamlîc, cu paşi mărunţi, bătînd din mîini. Lui Dumitrică, înfăţişarea ei îi amintea parcă o pasăre ciudată, pe care o văzuse odată prin bălţi, sau poate n-o văzuse decît în vis, prevestind nenorociri.

În faţa prăvăliei, cîţiva oameni se opriseră şi citeau o hîrtie lipită pe un stîlp. Era o dimineaţă limpede, cu aerul cristalizat de ger. Soarele înţepenise, îngheţat şi el, într-o fîşie lungă de nori roşiatici, la orizont.

— Văzurăţi, domne Cristeo?

— Ce-i?

— Veniţi numai, să vedeţi!

Lăsă calul în mîna rîndaşului şi se apropie neîncrezător de oamenii care citeau, rîdeau şi se minunau.

— Uite, mă, drăcie! Văzurăţi?

Hîrtia era o foaie de caiet, trasă la şapirograf, cu un scris caligrafic, violet: „Oameni buni…”

Negustorul făcu ochii mici, ca să poată citi rîndurile mărunte care urmau: „aflaţi cu toţi ca să ştiţi ce bani are Chivu Bocanu la bănci. La Marmoroş Blanc, în Bucureşti, 2 300 000; La Banca Crisovelonu, în Bucureşti, 1 500 000; La Banca Românească, în Bucureşti, 1 900 000; La Banca Petrolului, în Ploieşti, 2 000 000 în cap. La Banca de Comerţ, în Ploieşti, 1 800 000. Total numai la bănci, nouă milioane jumătate. Ca să ştiţi. Pe deasupra, Chivu Bocanu mai are bani în casă, că d-aia şi-a pus drugi la ferestre şi nu lasă pe nimeni să intre decît pe Cotei, tui mama lui.”

Ochii lui Dumitrică începură să lucească. Nu se întreba ce rost avea hîrtia de pe stîlp, nu asculta ce spuneau oamenii; făcea socoteli, înfrigurat: zece milioane la bănci, încă vreo trei-patru în casă… Obrajii îi dogoreau.

— Mă, care o fi fost ăla dă l-a dat în vileag?

— Ăsta-i scrisu secretarului dă la primărie!

— Fugi, mă, nu vezi că-i scris prefăcut?

— Da şapilograf numai la primărie are.

— Şi socotelile, dă unde le-o fi găsit?

— Domne Cristeo, pă dumneata cînd te vedem aşa?

Oamenii izbucniră în rîs. Dumitrică îşi umflă pieptul; rîsul nu-l supăra, îl făcea să se simtă mai deştept şi mai puternic decît ei. Rîdeau de o vorbă care le sunase a glumă şi nu bănuiau că în spatele vorbei creştea un adevăr.

Se întoarse, încălecă şi porni. După o bucată de drum dădu de alţi oameni strînşi în jurul unui stîlp.

— Văzurăţi, domne Cristeo?

Recunoscu acelaşi afiş. Mai departe, pe stîlpul următor, era încă unul. Începu să se mire, să se întrebe cine le pusese şi ce urmărea. Atunci băgă de seamă că hîrtii asemănătoare erau lipite pretutindeni, pe garduri, pe copaci, pe rezervoare, lucind în lumina soarelui care ieşea din nori.

Dar nu erau numai aici, ci în toată Schela Veche, pe drumul Telegii, al Doftăneţului, pe stîlpi, pe ziduri, pe barăcile sondelor, zeci de afişe, să poată fi văzute de toţi trecătorii. Oamenii se apropiau curioşi şi începeau să citească. Alţii se strîngeau în spatele lor, înălţîndu-se pe vîrfuri şi lungindu-şi gîturile, ca să vadă pe deasupra.

— Ce scrie, mă vere? întrebau neştiutorii de carte. Ne cheamă la reghiment?

Cei din faţă se apucau să silabisească: „Oameni buni, aflaţi cu toţii ca să ştiţi ce bani are Chivu Bocanu la bănci…”

— Uite, mă! Halal dă osu lui!

Sondorii opreau maşinile şi dădeau fuga în drum, să vadă ce se întîmplă. Pînă la prînz se aflase în toate schelele, şi despre altceva nu se mai vorbea nicăieri. Unii dezlipiseră cîte o hîrtie de pe stîlpi, ca s-o citească în voie, în birouri sau în ateliere, în auzul tuturor. Cînd sună de

douăsprezece şi lucrul conteni pentru masă, oamenii se adunară din nou în grupuri. În piaţă, înghesuiala era aşa de mare, că nu se mai auzea glasul celui care citea, lîngă stîlp, ci numai hărmălaia gloatei. Dar acum ştiau cu toţii cuprinsul afişului.

Drumurile gemeau de lucrători, cînd ieşi Bocanu pe poartă, tuşind gros şi izbind cu bîta în bolovani. Îşi pusese chimirul vechi în locul celui pierdut, dar de cînd îl schimbase, îl rodeau nemulţumiri, temeri şi presimţiri rele. Tot o aştepta pe Veta, să i-l aducă pe celălalt, în ascuns, ca să rupă de la el o sută-două de lei. Se gîndea chiar să-i dea sutele, numai să scape de griji.

Îi stătea pe suflet nu doar lipsa carnetului, ci şi boala lui Stoian. O mulţime de socoteli rămîneau nescrise.

Îndată ce puse piciorul în drum, îşi dădu seama că se întîmpla ceva neobişnuit. În dreapta şi-n stînga, mai departe de casă, văzu oameni strînşi la un loc, citind afişele de pe garduri. Afişe se puneau des, ba de la primărie, ba de la postul de jandarmi, dar niciodată nu se oprea atîta lume să le citească, întorcînd capul, descoperi o hîrtie şi pe poarta lui. Nimeni nu îndrăznise pînă azi. Dădu s-o smulgă, furios, cînd văzu doi copii de şcoală în drum spre casă, cu ghiozdanele la spinare. În dreptul lui îşi scoaseră şepcile şi ziseră amîndoi deodată, cu glasurile lor subţiri:

— Bu-nă ziiua!

Bocanu îi privi cu duşmănie. Nu-i plăceau copiii de şcoală, din şcoli ieşeau şmecherii şi potlogarii; pînă nu învăţau carte, oamenii nu ştiau să înşele şi să fure, cu socoteli şi cu vorbe mincinoase.

— Ia staţi!

Erau neştiutori şi nevinovaţi, dar cine nu tremura în faţa lui Bocanu?

— Ce scrie ici?

Începură să silabisească, amîndoi deodată: „Oameni buni, aflaţi cu toţii, ca să ştiţi, ce bani are…”

Unul din ei se opri, speriat. Celălalt citi înainte, fără să-şi dea seama ce face: „…ce, bani, are, Chivu, Bocanu, la, bănci…”

Bocanu văzu roşu în faţă. Întîi crezu că visează; urechile îi vîjîiră şi ameţi. În clipa următoare, privirea i se limpezi asupra vechiului loc unde se ştia, cu şcolarul care se înălţa pe vîrfuri, silabisind anunţul de pe poartă: „…Mar-mo-roş Bl-an-c…”

Lăsă bîta să-i scape şi le înfipse mîinile grele în ceafă.

— Cin v-a trimis pă voi să rîdeţi dă mine, mă?

Copiii tremurau în mîinile lui.

— Cin v-a trimis, mă?

Scheunară:

— Nimeni domle Chivu. Venim de la şcoală.

Îi zgîlţîi:

— Să-mi spuneţi ce scrie acolo, că altfel nu scăpaţi vii dîn mîna mea!

— Dă-ne drumu, domle Chivu, că ne bate acasă!

Îi ridică furios de ceafă, ca pe nişte pisoi, şi-i băgă cu nasul în hîrtie.

— Citiţi, că prafu s-alege dă voi!

Şcolarii se zbătură, strînşi de gît, izbind cu picioarele lor micuţe în poartă. Îi lăsă jos; aşa nu puteau să citească, dar rămase cu mîinile în ceafa lor.

— Citiţi!

Unul se ridică pe vîrfuri şi, plîngînd, reîncepu să silabisească: „La Banca, Marmoroş, Blanc, din, Bucureşti, un… unuu…”

— Nu ştiu, domle Chivu, că-i cu mulţi zero.

Bocanu luă bîta de jos.

— Asta învăţaţi voi la şcoală?

Copiii fugiră, cocoşaţi.

— Puşlamalele! Dă mici vă învaţă la rele!

Aruncă după ei cu bolovani.

Un sondor venea din partea cealaltă; văzîndu-l pe Bocanu, se feri în marginea drumului.

— Ia stai!

Omul rămase înţepenit în drum, cu faţa înainte.

— Tu ştii carte?

— Ştiu!

— Ia citeşte ce scrie ici!

— E, domle Chivu… Ia, acolo, vorbe dă la oamenii răi!

— Citeşte! N-auzi?

— Domle Chivu, lasă, bre.

— Citeşte!

Sondorul se apropie de poartă şi îşi ridică ochii pe afiş, cu pumnul lui Bocanu în ceafă.

— Lasă, domle Chivu.

— Mă, te zobesc!

Se supuse şi citi îngrozit: „…să ştiţi, ce bani are Chivu Bocanu…”

Cu fiecare cuvînt se făcea mai mic, răsucindu-se fricos pe o parte.

— Lasă, domle Chivu!

— Zi tot! Zi tot, că te belesc!

„…la Banca Petrolului…”

Fiecare vorbă smulgea de pe el cîte ceva, îl lăsa gol în faţa lumii. „…Pe deasupra, Chivu Bocanu mai are bani în casă…”

— Lasă, domle Chivu!

— Zi!

— Nu mai e!

Omul înghiţi un nod de spaimă, îşi propti picioarele în pămînt şi-o luă la fugă în sus.

Aruncă la nimereală o ploaie de pietre după el.

— Puşlama! Venetic!

Pe urmă Bocanu îşi scutură palmele, îşi trecu bîta în dreapta şi porni îndesat spre cei care citeau la stîlp.

Îl văzură şi o luară la pas, înspre piaţă. În dreptul stîlpului Bocanu se opri; recunoscu aceeaşi hîrtie. O izbi cu bîta, furios.

— Grijania voastră!

În piaţă, deşi era ger, oamenii tot se mai înghesuiau în jurul stîlpului, curioşi şi înveseliţi.

Bocanu sc repezi printre ei, învîrtind bîta, ieşit din minţi. O luară la goană, care încotro. Cîţiva, loviţi, se împiedicară şi căzură; alţii veniră peste ei, în timp ce bîta vîjîia deasupra lor.

Într-o clipă, piaţa se goli; rămase numai stîlpul, cu afişul alb, lucind. Bocanu începu să-l lovească, înfuriat, pînă ce hîrtia se făcu praf.

— Grijania voastră! Aţi fugit? Las că vă prind eu!

Văzu, pe garduri şi pe stîlpi, aceleaşi hîrtii. Alergă greoi la deal şi începu să le lovească, pe rînd. Dincolo de creastă erau altele.

Atelierele sunau de unu. Sondorii care mergeau la lucru se opreau, citeau, plecau mai departe şi la afişul următor se mai opreau o dată.

Bocanu se prăvăli în jos, după ei; oamenii o luară la fugă. Se opri, apucă un pietroi şi-l aruncă pe urma lor.

— Puşlamale! O să vedeţi voi!

Rămase în drum, parcă încolţit de duşmani, neştiind încotro s-o ia mai întîi. Un funcţionar de la Societate venea dinspre birouri, cu o geantă la subsuoară; în mînă avea o hîrtie cu nişte socoteli, pe care le citea din mers. Omul salută. Bocanu nu-i răspunse; îşi aruncă bănuitor ochii pe hîrtie şi văzu că avea altfel de scris. Dar ura

nu-i scăzu, era înverşunat pe omul care trecea, fiindcă îl văzuse citind, şi dacă ştia să citească în hîrtiile lui, apoi de bună seamă citise şi afişul lipit pe stîlp.

— Grijania mă-ti! înjură printre dinţi.

O luă înapoi, în sus; pe drumul din dreapta văzu alte pete albe pe stîlpi; prin unele locuri mai erau oameni care citeau. Se repezi cu bîta şi începu să lovească afişele. Oamenii o luară la fugă pe potecă.

— Grijania voastră dă puşlamale şi venetici!

Străbătu toată schela, furios, lovind în stîlpi şi punînd lumea pe goană.

Cînd ajunse înapoi în piaţă cădea seara timpurie, de februarie. Dispăruseră toţi, îi înghiţise pămîntul. Se opri în vîrful movilei şi se roti de jur-împrejur; nu se vedea nimic, dar în spatele geamurilor, în întunericul prăvăliilor, la Salon, la cele două cîrciumi de peste drum, la măcelărie, la brutar se bănuiau o mulţime de ochi. Se învîrti cu bîta în mînă, huruind:

— Ieşiţi afară, veneticilor!

Nu clinti nimic. Nimeni nu venea pe drum.

— Ieşiţi! Ieşiţi, mă, neam de derbedei şi venetici, grijania şi paştele cui v-a adus aici!

În piaţa goală, glasul se pierdea, luat de ger. El ştia însă că oamenii îl aud. Scuipă, spre fiecare prăvălie, pe rînd.

— Ieşiţi, dacă aveţi coraj! Vreţi să ştiţi ce bani am la băngi? Veniţi să vă spun eu. Veniţi, mă, puşlamale dă oraş!

Tăcerea şi nemişcarea începură să-l neliniştească. I se păru că din umbră oamenii uneltesc. Deodată, îl cuprinse teama că în timp ce unii făceau pe morţii aici, alţii îl prădau. Aruncă o privire speriată spre prăvălii; un nod de frică dădu să-i treacă prin gîtlej şi se opri înţepenit, în dreptul gulerului strîns. O luă la goană spre casă, prăvălindu-se ca un bolovan desprins din munţi, făcînd pămîntul să duduie pînă în adînc, lăsînd drumul crăpat în urma lui. Nu se opri decît în poartă, pe care o izbi de se cutremură, împreună cu cei patru stîlpi. Înfipse cheia şi-o învîrti, cum ar fi strîns un duşman de gît. Înăuntru, cerdacul era pustiu, gratiile de la ferestre nemişcate, uşa casei moartă. Pripas îi ieşi înainte, gudurîndu-se. Nu-l luă în seamă. Încuie poarta la loc, suci cheia mare de două ori, o trase ca pe o şpangă, o băgă în sîn, fără să simtă arsura fierului îngheţat. Pe cerdac, răsuflă din adînc. Năduşeala i se prelingea pe obraz, pe gît, se unea cu celelalte năduşeli, de pe piept, de pe şira spinării, de printre buci şi cobora pînă în fundul cizmelor, fierbinte, mustind.

— Ce faci, mă vere Chivule? îi strigă Gogoi, de peste gard.

Tresări, speriat.

— Grijania mă-ti!

În curtea de deasupra livezii îl văzu pe vărusu coborînd de la grajd, cu un clondir în mîini. Beţivul veni pînă jos, se rezemă în gard şi trase vreo două gîturi din clondir.

— Ce făcuşi, mă vere Chivule? Te dăduşi în vileag?

Bocanu împinse uşa, cu dinţii strînşi.

— Hiu-hiuu! chiuia Gogoi. Halal dă calu meu, că n-are bani la băngi!

25

Coteiul zăcu încă mult timp; doctorul de la dispensar mai veni de cîteva ori, ridică din umeri şi spuse că bolnavul nu are nimic, numai o ameţeală, o slăbiciune şi că are să se facă bine, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Zăpada, murdară de păcură, începu să se topească; şuvoaie de apă neagră îşi deschiseră loc printre sonde, săpînd pămîntul, lăsînd crestături şerpuite. Se făcu iar clisă; căruţele înotau în noroi cu roţile pînă la butuci; caii se afundau pînă dădeau cu burta de pămînt, se opreau, aburind, obosiţi şi întorceau capetele triste spre călăreţi, rugîndu-i parcă să-i lase un pic.

Oamenii se mişcau pe drumuri, pe poteci, numai cînd n-aveau încotro; altminteri stăteau în uşa sondelor, a bordeielor, pe la cazărmi, şi priveau primăvara venind.

Coteiul boli zgîlţîit de friguri, apoi cuprins de călduri, aiurînd din cînd în cînd. Baba Rada, Lina şi Bocanu intrau pe rînd în odăiţa lui.

— Fă-te bine, mă Stoiene, fă-te bine! îi spunea stăpînă-su. Să mîncăm miel dă Paşti, mă!

Coteiul asculta aiurit. Înţelegea unele, şi pe altele nu.

— Miel, nene Chivule?

— Miel, mă, nu-ţi place ţie carnea dă miel? făcea Bocanu, simţind cum i se surpă stomacul.

— Ba îmi place, cum nu!

Apoi, deodată, o amintire îi strîngea inima Coteiului, de-i venea leşin. Se vedea iar la geamul Cazinoului, privind logodna; atunci ochii i se întunecau, numai mîna Linii îi rămînea în faţă, cu inelul de aur lucind.

Bocanu pleca din cînd în cînd la oraş şi se întorcea încruntat.

— Ce faci tu, mă? îl întreba pe Cotei.

— Rău, nene Chivule!

— Fă-te bine, mă Stoiene, că am nevoie de tine! Auzi?

— Da, nene Chivule! Mă fac bine! Eu nu plec de aici pînă la moarte, nene Chivule!

În trupul greoi al lui Bocanu umbla atunci, făcîndu-şi anevoie loc prin carnea îndesată, cîte un fior de duioşie. Ieşea în curte şi, ca să nu se arate altora, scuipa îndesat.

Odată, Coteiul auzi, ca visînd, un automobil oprindu-se la poartă. Inima începu să-l zgîlţîie; nu putea fi decît automobilul lui Dimopol şi era sigur că-l aduce pe logodnic de la Ploieşti. Poate aveau să facă nunta curînd, poate prima duminică… Îşi înfipse mîinile în învelitoare.

— Da eu nu mă las, nene Chivule! Eu rămîn aici pînă la moarte!

Şi iarăşi, ca prin vis, auzi automobilul plecînd şi, peste zgomotul motorului, îl auzi pe Bocanu drăcuind:

— Umblă cu moartea după tine, hoţomanule! Nu ţi-ar fi ruşine să-ţi fie, om bătrîn; că ţii femei goale pă birou!

Coteiul îl revăzu pe Dimopol la logodnă, în smoking, cu piepţii cămăşii lucind, bătînd cu cuţitul în pahar. Văzu comesenii rîzînd la vorbele lui şi deodată toţi se pierdură în întuneric; nu mai rămase decît mîna Linii, pe masă, cu inelul lucind.

Iarăşi aiură:

— Nene Chivule, aici sînt!

Aiură aşa mult timp, săptămîni, pînă se trezi într-o zi, dar tot cu mîna Linii în faţă, de nu mai ştia: era mîna ei, aievea, sau aceea din vis? Lina stătea pe un scăunel, la marginea patului, veghindu-l, cu capul în broboadă, cu mîinile pe genunchi. Coteiul se ridică în coate, holbîndu-se la mîinile ei. Inelul de aur nu mai era; degetele se odihneau pe genunchi goale şi bătătorite, lipite unele de altele.

Capul bolnavului începu să se lumineze; auzi huruitul automobilului îndepărtîndu-se şi pe Bocanu ocărînd în urma lui.

— Lino! şopti.

Obosită şi fără voinţă, fata ridică spre el ochii nevorbitori, mari, umezi, ca de viţea.

— Stai liniştit, Stoiene!

Vîntul flutura perdeaua groasă de chembrică.

— De ce e fereastra deschisă, Lino?

— Păi lasă, că-i frumos afară! Să mai intre aer.

— E frumos afară! A venit primăvara?

— A venit.

— Unde-i inelul, Lino?

— Nu-i. S-a stricat logodna!

Lina tresări şi se ridică. Paşii lui Bocanu se auzeau coborînd de pe cerdac.

— Ce face, fă?

Nu răspunse. Bocanu văzu ochii Coteiului în pernă, sticlind.

— Ei, Stoiene, ce zici? Mîncăm miel dă Paşte?

— Mîncăm, nene Chivule!

Doborît de fericire şi recunoştinţă, Coteiul apucă mîna lui Bocanu şi începu s-o sărute, udînd-o cu lacrimi pînă peste cot.

— M-am făcut bine! hohoti. Acum nu te mai supăr cu nimic! Pune-mă la muncă, nene Chivule! Că eu sînt sluga dumitale credincioasă, pînă la mormînt!

26

Îndată ce se desprimăvără, Lipănescu începu să meargă la Cîmpina mai des. Îşi luase automobil, cel mai frumos din cîte găsise în Ploieşti, îşi tocmise şofer, pe care îl purta cu şapcă şi cu bluză albă. Numai el rămăsese la hainele de schelă, de dril, pătate cu păcură, şi la vechile jambiere inginereşti.

De la oraş venea murdar de moloz şi var. Construcţia castelului mergea în galop şi el se plimba pe şantier, încurcîndu-se în picioarele salahorilor, trecînd pe sub zidurile roşii dintr-o odaie în alta, cu un zîmbet de mîndrie abia strecurat în mustăţi.

Lucrul se făcea temeinic; stătuse pe capul arhitectului să pună beton mult, chiar unde n-ar fi trebuit. De cîteva ori dăduse iarăşi cu mîna de fundul casei de bani; trebuise să alerge la Ploieşti, să scoată de la bancă. Acolo îl primeau din ce în ce mai rezervaţi, fondul lui se apropia de sfîrşit. El avea însă prea multă căldură în inimă, ca să simtă răceala lor.

Pe Anghelina n-o vedea aproape de loc. Din schelă se ducea de-a dreptul la şantier, de la şantier se întorcea în schelă. Pe acasă trecea numai sîmbăta, să ia bani, dar nici atunci nu intra în prăvălie; se ducea sus, de unde trimitea după nevastă-sa. Femeia venea ca totdeauna,

neagră, necăjită, învăluită în fumul ţigării şi nu arăta niciodată înflăcărare la planurile lui.

Lipănescu nu se aşeza jos; sc plimba înfrigurat, cu paşii mari, dintr-o parte în alta a apartamentului, dînd uşile de pereţi.

— Aşteaptă, să vezi ce cocoană fac eu din tine!

Se gîndea să ţină prăvălia pînă era gata castelul. Atunci trebuia s-o închidă, iar casa nu s-o închirieze, ci s-o vîndă, ca să şteargă pentru totdeauna amintirea ei.

Între timp îşi mărea schela. Cumpărase toate sondele părăsite din jurul lui şi începuse să le curăţe, ca să le pună în exploatare. Fură angajaţi maiştri şi lucrători noi, se reparară barăcile şi turlele, se aduseră maşini în locul celor ridicate. Toate motoarele mergeau, toate macaralele scîrţîiau, potecile de la o sondă la alta se bătătoriseră iarăşi, şiruri de oameni le străbăteau de dimineaţă pînă noaptea.

Nevoile de reparaţii crescînd o dată cu mărirea schelei, Lipănescu hotărî să-şi facă atelier propriu, ca să aibă încă o mînă liberă. Pascu nu mai îndrăznea să se împotrivească la nimic; sc uita la el prostit. Văzu şi atelierul ridicîndu-se jos, în marginea şoselei, o baracă lungă de scînduri, cu pereţii dubli umpluţi cu zgură, pusă pe temelie de beton şi acoperită cu tablă ondulată. Oamenii se mirau:

— Ăsta vrea să stea o sută de ani aici!

În baracă se instalară forje, ciocan automat şi strunguri; nu era însă niciodată destul lucru pentru atîtea maşini.

Pascu încercă să propună o idee, ca să micşoreze risipa:

— Să mai luăm comenzi de la alte schele.

— Atelierul meu să lucreze pentru alţii? Nu mă bag slugă la nimeni! izbucni Lipănescu, furios.

— Dar stau lucrătorii degeaba!

— Să stea, şi să se laude cu un stăpîn ca mine!

După atelier, îi veni gîndul să facă şi cazarmă, ca la Societate. Cînd auziră, chiar lucrătorii găsiră că era de prisos. Maiştrii veniră la birou.

— Nu-i nevoie, domnule Lipănescu!

— De ce nu-i nevoie?

— Păi, pentru cît timp să mai faceţi cazarmă?

— Cum, pentru cît timp?

— Cît o să ţină exploatarea?

Lipănescu izbucni cu un amestec de mînie şi de înflăcărare:

— Eu nu plec de aici, înţelegi? Unde m-am oprit, rămîn!

Aşa construi şi cazarma, nu însă de scînduri, cum erau toate, ci de zidărie masivă.

Uneori avea cîte un moment de limpezire, cînd cheltuielile îl speriau; luase schela abia de un an şi investise în ea mai toată averea lui. Însă era de ajuns să vină în mijlocul sondelor, să le privească de pe deal, negre de păcură,

strălucind în soare, să audă huruitul maşinilor, să vadă sondorii, maiştrii şi lucrătorii alergînd, ca să uite toate îndoielile.

Preţul păcurii nu dădea înapoi, cu toate erupţiile care în Schela Nouă se ţineau lanţ. Cîteodată mai creştea, cu o mie-două, spre uimirea tuturor. Seara se adunau din ce în ce mai mulţi la Salon, aşteptînd să vină cineva de la Ploieşti.

— Cît? întrebau toţi într-un glas.

— Treizeci de mii!

Lipănescu se întorcea în schelă cu un zîmbet misterios sub mustăţi, se urca pe o cută de deal şi îşi cuprindea sondele în ochi. Gîndul i se, ducea mai departe, acoperea alte sonde, toate la rînd, peste dealuri, le vedea legate la schela lui, vedea dealurile netezindu-i-se în cale, împotrivirile naturii căzînd, ca el să ajungă într-o zi singurul stăpîn al locurilor, pînă la orizont.

O dată cu primăvara, drumurile i se deschideau în faţă. Scăpase pînă şi de cele două necazuri mici, care însă îi stătuseră pe suflet mult timp: nu-i mai bombarda nimeni firma, iar Motoacă se făcuse dintr-o dată respectuos.

— Să trăiţi, domnule Lipănescu! îl saluta, cu ochii în pămînt.

— Motoacă!

— Da, domnule Lipănescu.

— Motoacă, măi Motoacă, tu eşti băiat bun!

Îşi amintea sosirea lui aici, cînd nu cunoştea pe nimeni şi nimic din treburile petrolului, cînd Motoacă venise cu el, pe capra trăsurii.

— Motoacă! îi strigă într-o zi, strălucitor. Nu vrei tu să te angajezi la mine?

— Ce să fac, domnule Lipănescu?

— Să fii omul meu de încredere, mă!

— Mulţumesc, domnule Lipănescu, da nu-s eu bun de aşa ceva.

— Mi se pare că tu nu vrei să te bagi la stăpîn!

— Aşa o fi.

— Păi din ce trăieşti tu, mă?

— Eu ştiu, domnule Lipănescu?! Din vînt.

Acum Motoacă umbla mai ferit, îi era ruşine să se arate între oameni. Pe Brebeanu şi pe jandarmi, cînd îi vedea, îi ocolea pe departe.

Jandarmii îşi făceau mereu de lucru prin schelă, după cercetări; pe urmă se urcau în drum şi, cînd nu te aşteptai, fie noapte, fie zi, călcau casa lui Pădureţu, izbind cu patul puştii în uşă. Şi la Motoacă veneau uneori, tot aşa din senin, dar fugarul nu era de găsit.

— Unde l-aţi ascuns, mă?

— Nu l-am ascuns nicăieri.

Spre Paşti, cînd nu mai era urmă de zăpadă prin văi, începură să răscolească pădurea, furioşi. O luară pe pîrîu în sus, se încurcară prin desişuri, printre trunchiuri putrede căzute la pămînt, alunecară prin rîpe. Pădurea era umedă şi rece, iar copacii se strîngeau duşmănoşi în

jurul lor. Tocmai în valea Ghionoaiei dădură peste o vizuină, un bordei săpat în pământ.

— Ăsta-i! ziseră într-un glas. Uite-l, mama lui, unde s-a băgat!

Dar bordeiul slăbatic era gol. Urme de paşi, proaspete, se vedeau pe malul prăpăstios, pierzîndu-se printre copaci. Dacă nu era o închipuire, un cîine hămăia din cînd în cînd, parcă trăgînd cu capul înapoi.

Jandarmii se întoarseră şi iar începură să dea tîrcoale caselor. O vedeau pe Copila plecînd, cu mîinile goale, uneori dimineaţa, alteori după prînz, întorcîndu-se tot cum plecase, pe înserat. Nu lua niciodată un drum ascuns, ci se ducea pe drumurile ei vechi, prin schele, unde stătea de vorbă cu lucrătorii în uşile atelierelor, cu sondorii la bordeie, se ducea pe la ingineri de se uita prin albumele cu fotografii, de se parfuma pe păr, intra la Cazinou, unde dansa după patefon cu domnul Bilaşcu şi cu ceilalţi domni, tot nădăjduind că o să vină jucătorul de şah.

În fiecare dimineaţă, cînd jandarmii îşi dădeau socoteala la post, Brebeanu se înfuria:

— Mă, dă murit n-a murit, că dacă murea, nu-i găseaţi bordeiul cum l-aţi găsit. Şi dacă trăieşte, n-o fi trăind cu vînt!

Jandarmii iar pîndeau şi iar nu prindeau nimic.

Şeful postului se scărpina în cap, pe sub şapcă.

— Ce ne facem, frăţioare? Rîde dă noi un bătrîn smintit!

Cînd vedea automobilul lui Lipănescu venind dinspre Cîmpina, îi ieşea înainte.

— În mare bocluc m-ai băgat, nenişorule!

Lipănescu nu lua în scamă necazul şefului de post. Îşi vedea de schelă şi de castel. În fiecare zi, pe urma lui, veneau căruţe cu material. Cazarma era aproape gata; tabla albă lucea pe acoperiş, şi zidurile, pe jumătate tencuite, aveau să lucească şi ele în curînd. Într-o zi, cum privea de pe deal schelele, văzu dincolo de piaţă, pe coasta cealaltă, spre Schela Nouă, un alt acoperiş alb, sclipind printre copacii înverziţi.

— Pascule, ce-i aia, colo?

— Nu ştiţi? Bocanu face casă pentru ginere-su!

La început umblaseră numai vorbe că Bocanu îşi dă fata după Cotei. Oamenii nu crezură, pînă nu fură văzuţi împreuna, căutînd locul casei noi. Înainte de a se hotărî unde şi cum s-o croiască, bătrînul stătuse mult la gînduri. Voia să fie aproape de casa cealaltă, şi ca să-l ţină pe ginere-su sub ochi, şi ca să-l aibă oricînd în ajutor. Locul trebuia ales mai jos decît al lui, dar nici prea mult. Casa trebuia să fie mare şi arătoasă, dar nici s-o întreacă pe cea de sus.

Pînă la urmă găsi locul întocmai cum dorea, la marginea dinspre drum a livezii de pruni. Lucrul începuse în lunea după duminica Tomii, iar la

Rusalii pereţii erau ridicaţi, şi tabla bătută pe acoperiş.

Dimineaţa, Bocanu pleca de acasă cu Coteiul după el, să vadă ce s-a mai făcut. Jos, în drum, se oprea, se sprijinea în bîtă, scuipa mîndru în praf şi îşi umfla pieptul, cu ochii la zidurile noi.

— Îţi place, mă?

Coteiul aiura de fericire şi suferea că n-avea destule cuvinte să spună tot ce fierbea în sufletul lui.

— Îmi place, nene Chivule!

Dar nici nu trebuia să spună mai mult; Bocanu era încredinţat de recunoştinţa lui.

— Măi Stoiene, îi spunea, bătîndu-l cu palma pe umăr, mare noroc ai avut tu cu mine!

— Da, nene Chivule!

— Da lasă, că şi tu eşti băiat bun!

O lună mai tîrziu, caisa era gata; i se bătuse şi gardul, de scînduri, înalt, înnegrit cu păcură. Mai trebuiau să se pună geamurile, clanţele, nimicurile, şi să se curăţe ograda nouă.

Toate fiind bune, nunta se hotărî pentru cea dintîi duminică după Sfîntu Ilie.

27

Niciodată nu văzuse Copila o lună atît de rotundă, de albă şi de strălucitoare. O privea cu ochii mari, înlăcrimaţi, cu respiraţia pripită, de parcă aştepta ca din lună să se desprindă un chip visat de mult şi să coboare pînă la ea. Cerul în jurul lunii pîlpîia, argintiu, apoi se umbrea treptat şi cobora peste pădure, parcă în falduri. Valea Alunişului era îmbrăcată într-o pulbere argintată. Casele cu pereţi albi dormeau în tăcere sub acoperişurile posomorite; nu se vedeau lumini la ferestre, nu mişca nimic prin ogrăzi, totul părea încremenit, ca într-o lume moartă sau numai vrăjită.

Copila se înfioră, atinsă de o adiere rece; deşi pădurea înverzise, iarna se mai ascundea în inima ei, prin văgăuni, prin rîpe, de unde vîntul o scotea şi-o alunga la vale. Trecu în casă, îşi luă un şal pe umeri şi se întoarse pe prispă cu ochii umezi la lună.

Rămase mai mult timp aşa, în uitare de sine, cu coatele rezemate pe genunchi şi cu bărbia în mîini, urmărind călătoria lunii printre norii albi de pe cer. În Drumul Părăsit, i se păru că aude un pas. Poate era jandarmul, care tot da tîrcoale. Nu-l luă în seamă; nu-i era teamă de jandarmi, cu toate că, din cînd în cînd, veneau noaptea şi băteau cu patul puştii în uşă; după ce

răscoleau odăile, se urcau pe scăriţa din tindă şi îşi băgau capul în pod, cercetînd cu lanterna pustiul de sub acoperişul afumat.

Pasul de pe drum se dusese de mult, cînd Copila întoarse capul spre pădure, şi trase cu urechea; parcă trosnise o creangă uscată, sau fusese numai o închipuire. Un timp, nu se mai auzi nimic; ea rămase cu capul întors, aşteptînd. În lăstăriş luciră două luminiţe, nişte licurici. Se ridică, alunecă pe prispă şi, la colţul casei, fluieră încet. Îndată lăstărişul foşni; o umbră neagră alunecă prin bătătură, pînă se topi în întunericul lăsat de zid. Copila se aplecă şi chemă în şoaptă:

— Haiduc!

În umbră, se auzi scheunatul cîinelui şi i se văzu coada legănîndu-se.

— Hai, vin-aici, Haiduc!

Dintr-o mişcare, dulăul sări pe prispă. Copila îi simţi respiraţia caldă, pe picioare.

— Ce-i cu tine, Haiduc? Ce faci tu, sălbăticule?

Haiduc scheună, cu bucurie şi cu tristeţe. Ea îi cuprinse grumazul în braţe.

— Măi Haiducule, de ce ţi-e urît? Ţi-e urît că-i lună, aşa-i? Şi mie mi-e tare urît! Hai, vino!

O urmă în tindă. Fata se strecură după vatră, se înălţă pe vîrfuri, luă un şervet din cui şi, pe întuneric, adună mîncarea pregătită de cu seara. În spatele ei, cîinele scheuna. Se întoarse

spre el, îi căută zgarda, petrecu pe sub ea capetele legăturii şi le înnodă…

Cîinele se dusese; mai auzi lăstărişul foşnind, pe urmă peste împrejurimi se lăsă tăcerea de la început. Ridică ochii înfiorată de linişte; luna fugea repede printre norii albi. Fugea şi parcă era un cap de om, care din mers se întorcea, făcîndu-i semne să vină. Se auzeau motoarele schelelor; le cunoştea pe fiecare, după sunet. Unele se roteau mai repede, altele mai rar; era o clipă cînd glasurile lor se uneau, păreau unul singur; apoi încet se destrămau, o luau înainte, rămîneau în urmă, se fărîmiţau, pînă ce nici unul nu se mai potrivea cu celelalte; erau sute de împuşcături… Şi iarăşi, în ritmul lor diferit, se adunau, două cîte două, patru cîte patru, pînă ce ajungeau din nou toate.

Zgomotele acestea care se uneau şi apoi se împrăştiau, după o regulă neschimbată, o făceau să vadă o roată mare învîrtindu-se, coborînd şi urcînd pe dealuri şi văi, cu mişcarea ei înceată, cumpănită, legînd sondele între ele, într-o singură soartă.

Pe uşa tindei rămasă deschisă, răzbea mirosul de funingine rece, al vetrei. Înăuntru era mai întuneric şi mai frig decît afară. Nu o îndemna nimic să meargă la culcare. Mai degrabă o chemau motoarele, care noapte de noapte îi spuneau povestea schelei.

De cînd era singură, urîtul o gonea de acasă; colinda dealurile şi văile, se oprea pe la sonde,

stătea de vorbă cu schimburile de noapte. Sîmbăta seara, cînd oamenii se culcau mai tîrziu, rămînea cu ei un timp, aşezată în ţărînă, în faţa bordeielor. Unii ciocneau cîte un păhăruţ de ţuică, alţii spuneau poveşti, sau cîntau din cavale cîntece triste, fiindcă erau de departe. Alţii îşi spălau rufele, pe întuneric, în copăi, cu apă fiartă adusă de la motoare. Copila îi dădea la o parte şi făcea treaba în locul lor, ascultîndu-le poveştile şi privindu-i cum îşi fumează ţigara.

— Bună nevastă ai fi tu, Copilo! spuneau, mai în glumă, mai în serios. Dă ce nu te măriţi, că ai crescut mare?!

Nu răspundea, ci îşi încrunta sprîncenele.

— Păi nu, că ea să are bine cu inginerii!

De cînd se împrietenise cu moş Dorobanţu, subchirurgul, cel mai mult timp şi-l petrecea la dispensar. Se învăţase să spele feşile, să le calce cu fierul electric şi să le strîngă sul, ca de fabrică. Îi ajuta subchirurgului la făcut pansamentele, îi aducea pensele, sticluţa cu benzină iodată, tinctura de iod, pomada cu iodoform. Mulţi din cei care veneau la dispensar aveau răni. Cînd turna peste ele tinctură de iod, făcînd carnea să sfîrîie, Copilei i se părea că toarnă pe inima ei.

— Lasă că te obişnuieşti tu! zicea moş Dorobanţu.

Te obişnuieşti cu binele, te obişnuieşti cu răul – şi unde ajungi, cînd te obişnuieşti cu toate?

Copila rămase cu ochii la lună, cu urechea la motoarele schelei. „Acum roata a ajuns sus... Acum stă o clipă în loc... Acum are să plece la vale...”

Îşi strînse şalul la gît, se ridică, porni pe potecă, spre Drumul Părăsit, o dată cu roata care cobora dealurile. Sub strălucirea lunii, becurile din uşile sondelor abia se zăreau, licărind, pierind, umplînd noaptea de pîlpîiri misterioase. Nimic nu mişca printre turlele negre scăldate în baia de argint topit. Deasupra se ridica, fantomatică, fioroasă şi plină de neînţeles, firma lui Lipănescu. Sub deal se auzea apa de la un motor, susurînd în batalul de răcire.

Copila o luă la vale, ceva o chema şi ea ar fi tot mers, departe, pe razele lunii, să vadă în ce lume o vor prinde zorile.

Pînă la răscruce merse plutind. Se trezi, mirată, cu luminile pieţii în dreapta, violente şi numeroase. Un autocamion, sosit tîrziu, descărca marfă la Dumitrică. Mulţimea se vedea încă forfotind prin faţa cîrciumilor. Nu mai aveau astîmpăr nici noaptea. Societatea dăduse de Paşti o gratificaţie tuturor funcţionarilor şi lucrătorilor, şi sîmbăta trecută, din senin, le mai dăduse una. Umblau o mulţime de bani prin schele. Autobuzul gemea de lume, care mergea la oraş după tîrguieli. Veneau căruţe cu mobile noi, oglinzi, scaune, galerii de alamă pentru perdele. Negustorii cărau marfă necontenit şi

tot nu făceau faţă cumpărătorilor. La prăvălii oamenii aşteptau cîte o oră să le vină rîndul, şi cînd plecau, erau împovăraţi cu mai multe lucruri decît puteau să ducă în spinare, unele de prisos, luate numai aşa, ca să dea un înţeles banului.

Preţul păcurii creştea. Seara, la Salon, redevenţiarii se adunau ca la Bursă.

— Cît?

— Treizeci şi una!

Restaurantul şi cîrciumile nu se mai închideau; oamenii se îmbătau cu rîndul.

Copila privi în jos valea Doftăneţului, albită de lună. Un autocamion urca dealul din greu. Cînd trecu prin faţă, îl văzu încărcat pînă peste cap, cu lăzi albe, cu saci, cu baloturi şi cu butoaie. Autocamionul coborî spre piaţă, şi ea rămase singură cu luna, care parcă mai crescuse şi se făcuse mai strălucitoare. Aproape îi era frică. Îşi simţea capul cuprins de lumina selenară, ca de două mîini palide şi reci, mîinile unui om ciudat, pe care, deşi nu-l ştia şi nu-l vedea, îl ghicea foarte aproape, gata să se aplece spre ea şi s-o ia în braţe.

Porni la vale, o dată cu alta din roţile gigantice; mergea spre Rîpa Seacă, fără să-şi fi ales drumul, chemată de strălucirea lunii şi de chipul omului neştiut. Totul era ciudat în această noapte; era ciudat că nu simţea asprimea drumului prin tălpile subţiri ale sandalelor, era ciudat că pietrele de care se

lovea zburau în lături, ca şi cînd n-ar fi avut greutate; ea însăşi se vedea atît de uşoară, încît credea că dacă ar fi întins braţele, ar fi putut să zboare.

La cotul potecii, intră pe neaşteptate în umbra unui şir de sonde. Întunericul făcu să se rupă vraja. Privi dezmeticită în jur. Peste drum, după un bordei, parcă mişca o umbră.

Nu-i era frică, dar ar fi trebuit să pornească înapoi, spre casă. Îi plăcea locul aici, pe unde nu treceau oameni. În apropiere păşteau caii de la hegne. Era atîta linişte, că îi auzea rupînd iarba şi suflînd pe nări, mulţumiţi. Porni spre ei şi curînd îi zări împrăştiaţi de-a lungul văii, cu capetele în pămînt, sărind din loc în loc cu picioarele de dinainte împiedicate. Nu ştia de ce-i chinuiesc aşa; erau atît de cuminţi şi de blînzi, că ar fi trebuit să-i lase slobozi. Ar fi păscut în tihnă, pînă la miezul nopţii, apoi s-ar fi adunat la un loc şi s-ar fi culcat, strînşi unii în alţii. I se făcu deodată milă şi dor de ei. Se apropie de primii; simţind-o, ridicară capetele şi sforăiră întrebători.

În urmă, umbra din spatele bordeiului se mişcă iarăşi; se auzi o vorbă, în şoaptă, apoi se mai ivi o umbră, nelimpede, şi încă una. Cineva şuieră, încetişor, ca o chemare; din sus răspunse un şuierat la fel – şi pe coama dealului mai răsări o umbră.

Copila nu lua seama la toate acestea, ciudate. Caii aşteptau neliniştiţi, fără apărare, fiindcă nu

puteau să fugă şi nu ştiau cine vine; numai cei aflaţi mai departe păşteau înainte; se auzeau rupînd smocuri de iarbă şi pămîntul tremura la fiecare muşcătură. Fata se apropia cu mîinile întinse, neştiind că era şi mai neapărată decît ei. Calul de lîngă ea adulmecă neliniştit şi rămase cu gîtul ţeapăn. Îi cuprinse capul în braţe, îl mîngîie pe făgaşul dintre fălcile mari şi osoase. Părul era aspru şi smocul de pe frunte mirosea a praf.

— Sărmanul de tine, nimeni nu te ţesală!

Îngenunche în iarba rece şi începu să-i desfacă legătura. Calul o urmărea încrezător, umblîndu-i curios cu botul umed pe spinare.

— Stai cuminte, că te las împiedicat!

La creastă, se văzură alte umbre.

Aruncă legătura în iarbă, se ridică şi bătu calul pe greabăn.

— Hai, acum du-te, prostule, şi te plimbă slobod!

Trecu la altul, rîzînd pe înfundate, bucurîndu-se de ochii pe care aveau să-i facă a doua zi paznicii.

Caii eliberaţi începură să zburde pe fundul văii. Ceilalţi aşteptau curioşi, cu urechile ciulite. Alerga de la unul la altul, nechezînd încetişor, înveselită. Aproape pe toţi îi cunoştea, le ştia numele şi stăpînul şi hegna la care învîrtesc.

— Şi pe tine te-au împiedicat, mă amărîtule?

Era un cal bătrîn, slăbănog, pe care îl apucase la hegnă de cînd începuse ea să umble prin schele.

— Aşteaptă, că-ţi dau drumul!

Calul întoarse capul spre deal şi sforăi nelinişţit.

— Stai cuminte!

Nu-şi sfîrşi vorba; un pas înfundat venea din spate. Se ridică, speriată. Un om ieşit ca din pămînt stătea alături. Nu-i putea vedea chipul, luna îi cădea în spate. Se dădu un pas înapoi, cu mîna la gură.

— Bună seara! zise omul, rînjind.

Rămase încremenită. Parcă era glasul celui care o fugărise într-o noapte. El făcu un pas înainte.

— Bună seara, de!

Văzu alte umbre în spatele lui. Se trase înapoi, căutînd cu ochii drumul pe unde să fugă, dar dădu peste altă umbră. Se apropiau din toate părţile, îi ţineau calea cu braţele întinse. Unul o cuprinse de la spate.

— Să nu ţipi, că bag cuţitu în tine!

— Pune-o jos!

Simţi un bocanc greu, cu ţinte, proptindu-se în piciorul ei subţire. Omul din spate se cîrmi pe o parte, cu ea în braţe şi se prăvăliră în iarbă. Un cal sforăi, întrebător; un altul sări în lături, speriat, gata s-o ia la fugă.

Se zbătu; simţi iarba rece pe coapsele goale.

— Ce aveţi cu mine?

Din gîtul ei nu ieşi decît un nechezat firav, stins la jumătate. Deschise ochii mari, înspăimîntaţi cu nedumerire, şi văzu luna alergînd printre nori, de o răceală înfiorătoare, parcă fugind cu capul întors, să nu vadă în vale. Auzi tropotul cailor. Două mîini grele îi apăsau umerii, o îngropau în pămîntul umed. Alte mîini o apăsau, îşi simţea întregul corp strivit; nu mai putea face nici o mişcare.

O umbră neagră, rînjită, veni deasupra, acoperind luna care fugea speriată.

28

Nunta porni de la biserica din Telega, pe la cinci după prînz. Slujba începuse la două şi se prelungise peste orice canoane, încărcată cu liturghii trase de păr pe felurite isonuri, ca să dureze cel puţin două ore, cum ceruse Bocanu; cuvîntarea protopopului, adus cu pompă şi cu cheltuială mai ţinuse şi ea o oră.

Parcă pe porunceală, bulevardul băilor gemea de lume. Cei mai mulţi erau orăşeni, vilegiaturişti, în haine deschise la culoare, cu pălării de paie, privind curioşi amestecul de costume ale nuntaşilor. Erau şi mulţi ţărani din Telega, din Doftana şi din alte sate, de la Brebu şi mai de departe, veniţi să vadă cum îşi mărită fata Bocanu.

În fruntea alaiului porniră la trap doi flăcăi călare, împodobiţi cu eşarfe tricolore peste cămăşile cu rîuri negre şi roşii. Caii mergeau slobozi, cu capetele în vînt; călăreţii într-o mînă ţineau ploştile cu ţuică, în alta pistoalele, din care descărcau focuri la răspîntii.

După călăreţi, într-un autocamion îmbrăcat în covoare, cu bănci puse de-a curmezişul, veneau lăutarii cu cîţiva nuntaşi, şi ei cu ploşti pline. Ţambalagiii stăteau pe bancă, rezemaţi cu spatele de cabina şoferului, cu ţambalele pe genunchi şi băteau cu ciocănaşele albe în

coarde, mai tare sau mai încet, după hopuri. În dreapta şi în stînga lor stăteau vioriştii, în picioare, crăcănaţi mult, ca să nu cadă. Cobzarii, în rîndul al doilea, rezemaţi cu genunchii în bancă zdrăngăneau coardele, încruntaţi, în luptă cu contrabasul din spate care domina tot taraful şi chiar huruitul motorului.

După autocamion veneau alţi flăcăi călare, cu ploşti, cu pistoale şi cu flori la pălărie. Unul din ei, mai chipeş şi mai vesel decît ceilalţi, dădea pinteni calului de cîte ori lăutarii înmuiau cîntecul, se apropia de ei şi le trăgea cu pistolul la urechi.

— Zi-i, ţigane! Ce, n-ai mîncat azi?

Urma poştalionul socrilor; nimeni nu îndrăznise să-i aşeze pe miri înaintea lui Bocanu. Era poştalionul bătrînului, pe care-l scotea numai la zile mari. Avea osii de fier, sănătoase, roţi înalte, cu spiţele roşii, şi dric larg, împletit din răchită galbenă, cu înfloriturі lăcuite, în toate culorile.

Bocanu stătea în leagănul cu arcuri, pus la jumătatea dricului, iar baba Rada în faţă, pe banca vizitiului.

— Babă Rado! răcnea din cînd în cînd socrul din spate, luînd plosca de la gură. Mi-s-pare că nu te bucuri dă nunta Linii!

— Ba mă bucur, da!

Femeia stătea cu capul în pămînt, speriată, tresărind la fiecare pistol care detuna alături.

Bocanu îmbrăcase haine noi. Pantalonii, puşi pe deasupra cizmelor, erau de dimie albă, călcaţi cu dungă. O cămaşă înfoiată, cu zeci de cute, se umfla sub chimir şi cădea ca o cascadă de pînză pînă deasupra genunchilor. Pieptul minteanului, împodobit cu un buchet uriaş de beteală aurie, în vreme ce a tuturor nuntaşilor era albă, strălucea ca rupt din soare şi parcă soarele de pe cer se uita umilit la omul care îl ciopîrţise. Pe obrazul acestuia, răzuit proaspăt, roşu, sănătatea şi mulţumirea curgeau la vale, ca o grăsime topită.

Alaiul, cît era înainte şi cît venea în urmă, muzica, pocnetele pistoalelor, zurgălăii cailor făceau să-i lucească ochii şi să i sc umfle guşa; lumea din drum, care privea nunta cu gura căscată, venise pentru el anume, să-l vadă şi să se minuneze.

În poştalionul următor, mai mic, doi copii duceau lumînările de nuntă, de trei ori mai înalte decît ei, împodobite cu flori, fluturi, ciucuraşi şi beteală. Pe banca din spatele lor se înghesuiau una în alta patru fete, gătite în rochii albastre şi roz, vopsite în obraz, cu cercei de aur. Doi călăreţi mergeau de-a dreapta şi de-a stînga lor, pocnind din pistoale. Îndată urma poştalionul mirilor, mai mare şi mai frumos decît cel din faţă, dar nu cît al lui Bocanu. În dreapta stătea Coteiul, cu o mînă în şold, cu alta pe genunchi; privea drept înainte, cu nici un preţ n-ar fi întors capul la lume.

Îşi schimbase înfăţişarea de după boală, prinsese iarăşi carnea pierdută, ba o şi întrecuse. Acum mînca aceleaşi feluri de bucate ca socru-su, gătite de Lina numai pentru dînşii, nu mai era cîine de pripas. Obrazul i se făcuse neted şi plin, cu vinişoare roşii, gîtul i se scurtase sub o guşă groasă. De nuntă trebuise să-şi facă haine noi, cele vechi nu-l mai ajungeau, cioarecii îi plesneau pe picior, cămăşile i se despicau la piept, pînă spre ţîţe.

Alături, în rochie albă bătută în fluturaşi argintii, acoperită cu voaluri, cu capul în jos, ruşinată, Lina nu vedea şi nu înţelegea nimic, nu-i părea nici bine, nici rău; se sfia numai că trebuise să se pună pe drumuri lumea, să cînte lăutarii, să se tragă cu pistoalele, să se facă atîta cheltuială şi tevatură pentru nunta ei.

În spatele mirilor venea un şir de poştalioane şi căruţe cu nuntaşi, neamuri de-ale socrilor, din toate satele de primprejur, bărbaţi chipeşi şi mustăcioşi unii, alţii slabi şi sfioşi, cu ţepi rari pe obraz, încărunţiţi, privind mai mult în lături decît înainte, temîndu-se să intre în vorbă cu cineva. Fiecare era cu femeia lui, tăcută şi speriată, îmbrobodită pînă peste ochi. Doar cîteva dintre neveste, mai răsărite, roşii în obraz, care băuseră din ploscă la rînd, rîdeau şi chiuiau alături de bărbaţi.

Între poştalioane mergeau automobile şi autocamioane, cu funcţionari şi oameni din schelă; atîta învălmăşeală de roţi ridica praful

drumului pînă în depărtări. Alţi flăcăi călare alergau pe lîngă nuntaşi, de la unii la alţii, şi le întindeau ploştile pline.

Cînd să treacă podul peste Telega şi să iasă din sat, nunta se opri. Primarul, cu eşarfă tricoloră trecută peste piept, se urcă pe o bancă din marginea bulevardului, şi cu plosca sus, ţinu o cuvîntare, din care nu se auzea şi nu se înţelegea altceva decît numele socrului, căruia toată lumea îi spunea socrul mare; nimeni n-ar fi îndrăznit să-l facă socru mic – şi putea fi mare pînă la sfîrşit, că ginerele n-avea tată, n-avea pe nimeni.

— Să ne trăiască socrul mare şi să fie într-un ceas bun! strigă primarul, la sfîrşit.

Mirilor nu le mai spuse nimic.

Din faţă, lăutarii începură să cînte un marş hîrşîit; flăcăii descărcară pistoalele în aer, şi alaiul trecu peste pod, de unde şoseaua urca la deal. În jos, nunta se vedea şerpuind încet, pierzîndu-se printre copaci şi iar apărînd la cotituri, în culorile ei vii, în sunetele muzicii, în strigăte şi pocnituri. Deasupra, la creastă, cerul se înnegrea. Nori vineţi se ridicau de dincolo de păduri şi se dădeau de-a rostogolul pe coaste.

— O să vă plouă nunta! strigă primarul, care rămăsese pe bancă.

— Semn bun! răspunse un nuntaş.

La cotitură, flăcăii din frunte se pomeniră cu cerul negru în ochi.

— Hai, mă, mînăăă, că ne prinde ploaia!

Norii veneau repede, bolovănoşi, învălmăşiţi. Coamele cailor şi betelele nuntaşilor începură sa fluture. Oamenii îşi îndesară pălăriile în cap. Înapoi, valea era scăldată într-o lumină gălbuie, ca de lut; în cîteva clipe norii trecură pe deasupra, se întinseră, şi tot locul se înnegri. Nuntaşii văzură aprinzîndu-se lumini la casele de jos.

— Hai, mă, mînă, că ne-a apucat noaptea pă drum!

La creastă, se simţea umezeala norilor pe obraz. Nunta trecu prin neguri, într-un vîrtej de copite şi roţi. Speriaţi de ploaia care venea, vizitiii pocneau din bice, îndemnîndu-şi caii peste socotinţă. Lîngă ei, călăreţii trăgeau din pistoale şi chiuiau ca smintiţii.

Aşa merse alaiul lung, zornăind ca un şarpe cu coastele de fier, înclinîndu-se peste şanţuri la cotituri, gata să se rupă şi să se prăvălească în văgăuni, sărind pe sus peste bolovani, în chiote, ţipete şi împuşcături, pînă ce, deodată, schela se ivi în faţa lui, pe valea acoperită de umbra amurgului stins. Sclipiri slabe se vedeau pe la sonde, în praful vînăt ridicat de vînt. Numai pe coasta cealaltă, la Cazinou, toate ferestrele erau luminate viu. Pe fondul posomorit, clădirea părea că arde şi se va mistui.

În capul dealului, caii şovăiră o clipă, apoi se avîntară la vale în galop. Roţile căruţelor şi ale poştalioanelor săreau din bolovan în bolovan,

scrîşnind şi bubuind, iar nuntaşii icneau îngroziţi.

În depărtare, peste dealuri, cerul se lumină de cîteva ori, scurt; fulgera, sub orizont, dar în huruitul convoiului tunetele nu s-ar fi putut auzi. Flăcăii răspunseră chiuind, descărcînd pistoale în sus. Fulgerele şi detunăturile făcură caii să mărească mai mult galopul lor fără frîu. Oamenii schelelor ieşeau din cazărmi, din bordeie, pe marginea drumului şi priveau uluiţi.

În piaţă, lumea tocmai se înghesuia sub şoproane, alungată de ploaie. Erau chipuri necunoscute, amestecate printre celelalte vechi; veneau mereu. Preţul păcurii făcea să se ivească alţi oameni în fiecare zi. Între cele două cîrciumi se ridica, albă, o baracă nouă; se deschidea încă o prăvălie, pentru noi muşterii.

Cîteva picături mari de ploaie căzură pe acoperişuri, cu sunete de darabană. Nunta venea ca din ţeavă de tun. În lumina fulgerelor lucea cîte o roată sărind peste un bolovan, cîte o spinare încovoiată de cal, biciul unui vizitiu, un buchet de beteală, în timp ce restul alaiului rămînea înecat în bezna gheenei. Picăturile de ploaie se îndesiră, şi goana crescu, chiar dacă nu mai avea cum. Automobilele rămîneau în urmă, împiedicate de bolovani; motoarele urlau şi pocneau să se facă fărîme. Caii, mai potriviţi cu astfel de drumuri, o luară pe de lături şi se avîntară orbeşte pe valea următoare. În curtea Cazinoului se opriră, în două picioare,

învălmăşindu-se, sforăind, cu ochii înroşiţi de fulgere. Cîteva poştalioane se izbiră între ele; unul se răsturnă, prinzînd oamenii dedesubt.

— Să fie într-un ceas bun! strigau flăcăii.

Chelnerii, aduşi de la oraş şi de la Dumitrică, se repeziră să dea ajutor. Nimeni nu păţise nimic.

— Semn c-o să fie cu noroc! spuneau nuntaşii, grăbiţi să ajungă la adăpost.

Dar cu greu îşi găseau loc printre căruţele încălecate, printre caii uzi şi speriaţi, care băteau pămîntul. Ploaia, înteţită, sporea graba şi învălmăşeala. Primii care ajunseră la uşi păreau că se încaieră să intre unul înaintea celuilalt. Al doilea taraf, aflat înăuntru, se porni să cînte marşul de primire. Cîţiva flăcăi, pe afară, trăgeau cu pistoalele.

Auzind muzica, Bocanu o lăsă pe baba Rada în poştalion şi, spumegînd de furie, se avîntă pe sus, din căruţă în căruţă, spre uşa Cazinoului. Înfierbîntaţi de goană şi speriaţi de ploaie, nuntaşii se zbăteau să năvălească înăuntru. Socrul se năpusti printre ei.

— La o parte, mă, că trec eu! Ori nu mă vedeţi?

În uşă se opri, uriaş, ameninţător, gata să pîrîie, cu pieptul umflat, cu gîtul gros, roşu la faţă, cu mîinile îndesate adînc şi duşmănos în chimir.

— Gura! răcni, fulgerîndu-i cu privirile pe lăutari.

Muzica tăcu împiedicată; un zdrăngănit de cobză rămase în urmă, cu spaimă.

— Cin-v-a dat orden să cîntaţi?

Nuntaşii se trezeau abia acum din ameţeala pe care le-o dăduse goana şi furtuna. Începură să privească sfioşi sala luxoasă a Cazinoului, candelabrele strălucitoare şi parchetul pe care călcau cu bocancii nescuturaţi. Cei rămaşi afară se înghesuiau la uşă, dar nu puteau să intre, fiindcă socrul ţinea drumul, lăţit peste prag. Ploaia începu să răpăie din plin, ameninţînd să-i înece.

Bocanu făcu un pas, izbi cu piciorul în parchet, îşi îndesă şi mai tare palmele sub chimir şi răcni:

— Voi faceţi nuntă fără socru, ori sînteţi nebuni?

Aşteptă, încordat duşmănos, ca să înţeleagă toată lumea ce greşise şi ce nu înţelesese pînă acum, apoi îşi scoase mîinile de sub chimir şi făcu semn lăutarilor să deschidă nunta.

— Să trăiască socru mare! strigă vioristul, izbindu-şi arcuşul în coarde.

O dată cu muzica, izbucniră glasurile:

— Să trăiască domnu Bocanu! Să trăiască socru mare!

Afară, flăcăii mai descărcară o dată pistoalele, în ploaia care trecuse la ropot.

— Semn bun, semn bun! spuneau oamenii, linguşindu-se pe lîngă socru.

Bocanu se aşează în capul mesei.

— Haida, veniţi! se răsti gros spre musafiri.

De o parte şi de alta se aşezară mirii, iar în faţă, baba Rada şi naşii. După ei veneau inginerii şi funcţionarii Societăţii, delegaţi de direcţiune să ia parte la nuntă. Ceilalţi, rudele şi străinii, se aşezară care pe unde putură.

— Dar mirele e singur?

— Zice că n-are pă nimeni: e orfan. A crescut pe lîngă casa lui Chivu.

— Coate goale! mîrîiau unii, pe sub mustăţi, privindu-l cu duşmănie.

Muzica termină marşul tocmai cînd îşi lua locul ultimul mesean. În liniştea care urmă se auzi ploaia biciuind ferestrele. O rafală de fulgere întunecă pentru cîteva clipe candelabrele.

— Dă ce-aţi tăcut, mă? răcni socrul, la lăutari.

Vioristul îşi duse repede vioara sub bărbie şi dădu drumul arcuşului; ceilalţi se luară după el să-l ajungă. Bocanu îi ascultă încruntat.

— Să nu te mai opreşti, pînă n-oi porunci eu, ţigane! Ai auzit?

Lăutarul se înclină, cu ochii albi la el, în timp ce îi trăgea cu arcuşul de zor.

Chelnerii veniră cu ţuica. Mirele smulse sticla din mîna unuia şi se repezi să-i toarne socrului. Pentru cei care îl cunoşteau mai îndeaproape, acesta păru înduioşat.

— Să-mi trăieşti, Stoiene! spuse încet, numai pentru el, ciocnind paharul.

— Într-un ceas bun! strigară vecinii, văzînd gestul.

Bocanu îşi bău paharul, aşteptă ca Stoian să i-l umple din nou şi numai după aceea închină cu ceilalţi nuntaşi.

— Păi da, să fie într-un ceas bun, dacă ziceţi voi aşa! Lumina orbitoare a unui fulger lung se zbătu în ferestre, făcînd candelabrele să se clatine. Îndată, din sus veni tunetul, de-a rostogolul, acoperind muzica şi zgomotul petrecerii.

— S-a trezit Sfîntu Ilie!

— Lasă, că-i bună ploaia! Creşte grîul!

— Ce ne pasă nouă dă grîu? Păcură să fie! Încolo, secetă ori potop, totuna!

— Şi ce faci cu păcura, dacă n-ai pîine?

Bocanu auzi aceste vorbe ale mesenilor.

— Cu banii mei, mă, zise gros, cumpăr lumea întreagă! Şi tot grîul dîn lume.

— Bravo, domle Bocanu! strigară orăşenii.

— Aşa e, vere Chivule! ziseră şi ţăranii.

Chelnerii veneau cu mîncarea. Nuntaşii întorceau capetele spre ei, flămînziţi, să vadă o clipă mai devreme bucatele bogatului.

Un ţăran voinic, cu mustăţile negre, ascuţite la vîrf, cu înfăţişare de bandit, se ridică în picioare.

— Cinstiţi nuntaşi, zise răstit, să bem cu nădejde şi cu bucurie, că o dată îşi mărită fata Chivu Bocanu!

Orăşenii bătură din palme, ţăranii chiuiră.

Deşi urarea nu spunea mare lucru, socrului îi plăcu felul cum fusese rostită. Se umflă în chimir, pînă ajunse cu catarămile în scîndura mesei şi, luînd paharul, îl deşertă dintr-o smucitură.

— Păi da, vezi! Să mă ţineţi minte!

Nuntaşii nu mai auzeau tunetele, nu mai vedeau fulgerele crescînd în ferestre. Un pas ud tropăi în sală.

— Uite-l, mă, şi pă domnu Cristea!

Dumitrică făcu doi paşi şi se opri, parcă beat, umblînd cu ochii rătăciţi de la un om la altul. Era cu capul gol, cu părul ud, cu hainele şi jambierele înnegrite.

— Oameni buni!

Muzica tăcu; nuntaşii sc întoarseră, speriaţi. Numai Bocanu rămase la locul lui, cu paharul la gură; mormăia arţăgos, gata să izbucnească, să se ridice şi să-l îmbrîncească afară pe nepoftit.

Acesta se legăna, bălăbănindu-şi mîinile în aer, neştiind de unde să înceapă. Văzînd privirile speriate ale oamenilor, începu să rîdă, ca să-i liniştească.

— Oameni buni!

Se îneca în hohotul de rîs care îl zgîlţîia, din adînc, un rîs de om beat sau nebun. Ceva neînţeles se ridica în sufletul lui şi răsturna toată chibzuiala de pînă atunci. Venise într-un galop, călare, prin ploaie, ud pînă la piele, desfăcut la piept. Uitase că ar fi putut să se îmbolnăvească, sau să alunece calul şi să-l

arunce într-un şanţ, să-şi frîngă gîtul, uitase că nu trebuia să-şi dea pe faţă nici un plan şi nici un gînd.

— Mîna lui Dumnezeu! Mîna lui Dumnezeu!

— Ce spune? Ce-a păţit?

— Mîna lui Dumnezeu, oameni buni! Cinci sonde deodată! Haideţi să le vedeţi, că asta se întîmplă numai o dată cît e lumea!

Cinci sonde făcuseră erupţie, după-amiază, una după alta. Era atît de neobişnuit şi neaşteptat, că devenea înspăimîntător. Şi încă se auzise că alte sonde răbufniseră în aceeaşi zi, pe vale în jos. O vînă furioasă de păcură se zbătea sub pămînt, fierbind, ţîşnind pe toate aceste guri, aşteptînd să ţîşnească şi-n alte părţi, unde or veni oamenii să dea cep.

— Mîna lui Dumnezeu, oameni buni! se bîlbîia negustorul, rîzînd cu lacrimi în ochi.

Rîsul îi împietri şi rămaseră numai lacrimile, într-un plîns zguduit, fără înţeles. Nu mai ştia ce se întîmplă, ce însemnau erupţiile pentru el, întreceau putinţa lui de a le socoti. I se părea că îşi cîştigase fericirea, şi nu doar pentru el, ci şi pentru urmaşii lui, pînă la a noua, pînă la a nouăzeci şi noua spiţă, că trecuse peste soartă şi peste Dumnezeu.

— Cinci erupţii! Cinci, numai pe pămîntul meu!

— Şi vagonu cît, domne Dumitrică?

— Sîmbătă a fost treizeci şi două de mii! Să vedem luni ce-o mai vrea Cel de sus.

Cu oricine s-ar fi pus Bocanu, dar cu păcura nu. Dumitrică era un mesager care se cuvenea cinstit, oricît ar fi fost el de venetic.

— Hai atunci şi bea un pahar cu noi!

Un chelner se repezi, cu paharul plin. Negustorul îl luă şi înaintă rătăcit.

Starea lui stîrnea înfrigurare şi-n sufletele celorlalţi nuntaşi. Unii aveau pămînturi în părţile acelea binecuvîntate de Dumnezeu; mîinile începură să le tremure pe pahare. Alţii le vînduseră de mult; stăteau negri, cu capul în jos. Iar huruitul erupţiilor, care parcă se auzea prin furtună, le ardea inima tuturor. „Treizeci şi două de mii vagonu!... se minunau în gînd. Şi te pomeneşti că n-o să se oprească aici!”

Dumitrică ridică paharul pe jumătate vărsat; îi tremura mîna şi n-o putea stăpîni.

— Noroc, noroc! Să fie într-un ceas bun!

Nunta, sau erupţiile lui?

Un fulger trecu peste ferestre, zbîrnîind; cercevelele se zgîlţîiră, candelabrele pîlpîiră de cîteva ori şi se stinseră. Nuntaşii începură să strige, în întuneric, încurcîndu-şi mîinile pe tacîmuri şi pe pahare. Muzica tăcu.

Un inginer de la Electricitate alergă la geam; un fulger scurt îi arătă drumul. Jos, schela era cufundată în beznă.

— A trăsnit linia!

Chelnerii alergară după lămpi şi lumînări. Bocanu se ridică greu în picioare, ameţit de

rachiu, şi răcni din adîncul măruntaielor îmbuibate, acoperind larma în creştere:

— Lumina!

— Vine numaidecît, nene Chivule!

Un chelner chiar intra cu o lumînare aprinsă.

— Ce-i asta? Dă nunta fii-mi nu-mi daţi lumină? Unde-i hoţu dă la ilectrică?

— A trăsnit linia, domnule Bocanu!

— Nu-mi pasă! Dă drumul la lumină, dă nunta fii-mi!

Alte lumînări apărură, împrăştiind întunericul şi întinzînd pe pereţi umbrele musafirilor. Cîte un fulger, care intra alb pe ferestre, făcea ca în urma lui să nu se mai vadă nimic. Lăutarii reîncepură să cînte, speriaţi, zorind tactul la fiecare fulger.

— Gura, cioară! strigă Bocanu. Vreau ilectrică, nu lăutari! Vreau ilectrică, mă, dă nunta Linii! Daţi drumul la ilectrică, dă nu, vă omor pă toţi!

Un fulger căzu vertical în faţa Cazinoului şi-i tăie vorba. Venise atît de încet, încît oamenii avură timp să-l vadă înfigîndu-se, ca o ţepuşă înroşită, în vîrful unei turle de jos. În clipa următoare se stinse, şi ferestrele rămaseră întunecate.

— Vreau lumină!

Sonda izbită de fulger explodă, aruncînd în aer o împletitură de fum şi flăcări. Lumina violentă care năvăli pe ferestre îl făcu pe socru să tacă. Se auzi ţignalul de alarmă la un atelier.

Altul răspunse de pe dealul celălalt, apoi încă unul, pînă ce de jur-împrejur se împletiră semnale speriate, amestecîndu-se cu tunetele şi cu răpăiala ploii.

Nuntaşii se repeziră la ferestre. Numai femeile rămaseră la masă, cu capetele în broboade. Flăcările trimiteau în sala Cazinoului o lumină mai vie şi mai colorată decît a candelabrelor.

— Acum cîntă, cioară! strigă Bocanu, mulţumit, de parcă sonda s-ar fi aprins în cinstea lui.

Vioristul începu să cînte, cu ochii la geam. Întunericul făcea focul să pară mai aproape; vîntul prindea scîntei şi învălătuciri de fum, şi le izbea în ferestre. Lăutarii cîntau şi clănţăneau din dinţi.

— Da nu-u ha-ardem aici, Miha-alache?

— Dac-o fi să ha-ardem, cum o vrea Dumnezeu!

Sub flăcările furioase se vedea turla înroşită, de la pămînt pînă la cer. În lumină, cîţiva oameni alergau speriaţi dintr-o parte în alta. Focul mistui repede scîndura îmbibată de păcură; dedesubt rămaseră stîlpii, grinzile şi traversele. Atunci focul se împleti prin această dantelărie roşie, cu mai multă furie, şi turla începu să se clatine. Vîntul smulgea aşchii aprinse, le ducea departe. La lumina flăcărilor se vedeau pe dealuri, în uşile bordeielor,

sondorii, privind neputincioşi, cu saci în cap, ca nişte glugi, să se apere de ploaie.

În sala Cazinoului, sub lumina roşie, Bocanu, în picioare, părea că stăpîneşte forţele de afară, ale fulgerelor, ale furtunii şi ale focului. O învălătucire furioasă trecu, adusă de vînt, prin dreptul ferestrelor.

Lăutarii încremeniră, în afară de viorist, care scîrţîia înainte, îngrozit de foc, dar mai mult de Bocanu.

— Ha-ardem, Miha-alache! clănţăni ţambalagiul.

— Pî-pînă ha-hardem, cîntaţi, mă, că ne ia na-naiba!

— S-a aprins batalul!

O nouă vînă de flăcări se ridică, lîngă cea veche, mai furioasă, cu altă înfăţişare, împletită din fuioare roşii, violete şi negre. Mirosul fumului pătrundea înecăcios pe oriunde, prin pereţi sau prin acoperiş, că ferestrele erau închise. Sirenele de alarmă conteniseră, şi acum, pe deasupra muzicii, se auzeau pîlpîirile focului şi trosnetul grinzilor încinse. Stîlpii turlei, subţiaţi, începeau să se înnegrească. Focul păru un timp că slăbeşte; turla se înclină, trosnind, pe o parte. O clipă, schelăria încinsă stătu la jumătatea drumului, pînă ce deodată, cu un pîrîit brutal, însoţit de pocnete ca de explozii, se prăvăli în vale, făcînd să răbufnească deasupra un val de scîntei roşii.

În Cazinou lumina se învineţi, mărind umbrele nuntaşilor de la ferestre. O aşchie dusă de vînt nimeri la picioarele altei sonde; scîndura începu să ardă repede. Se văzură flăcări subţiri, ridicîndu-se, cu capetele jucînd în aer, ca nişte limbi de şarpe. În cîteva clipe cuprinseră turla întreagă şi toate firele de foc se topiră într-o singură flacără. Cazinoul se lumină şi se coloră iarăşi.

Din vale, de unde căzuse turla, se ridica o altă vîlvătaie. Încă una izbucni la dreapta, o a treia se năştea mai departe. Nuntaşii puşi pe rîs pînă atunci începură să se dezmeticească. Ceva mai sus, pe deal, se întindeau sondele Societăţii. Domnul Bilaşcu îşi ridică gulerul hainei şi ieşi în goană, prin ploaie; inginerii şi funcţionarii îl urmară.

Valea din faţa Cazinoului se încinsese de la un cap la altul. Flăcările topeau norii, deschideau prin ei un furnal roşu, pe unde fumul se învălătucea sub presiune şi se ducea la cer.

Una cîte una, sondele aprinse rămîneau numai cu schelăria şi se legănau, gata să se prăbuşească. Ploaia, alungată de foc, păru că se potoleşte. Un om în haine de nuntă venea fuga de jos.

— Nu-i nimic! N-a prins pe nimeni înăuntru.

— Nici unde a trăsnit?

— Sonda era părăsită.

Lumina în Cazinou slăbea uneori, dar îndată o pală de vînt curăţa fumul, o făcea mai vie şi mai roşie.

— Treceţi la nuntă! porunci Bocanu.

Nuntaşii îşi luară locurile vechi.

— Domne Cristeo, hai, nu vii?

Negustorul nu auzi; se ţinea cu mîinile de pervaz şi privea incendiul. Furia flăcărilor trezea în el aceeaşi fierbere pe care o trezea furia erupţiei; i se părea că focul ţîşneşte din adîncime, ca un alt fel al pămîntului de a-şi arăta puterea şi că trebuie să se închine lui, ca şi păcurii.

— Hai, domne Cristeo, să ciocnim!

Bocanu stătea tot în picioare, cu o mînă pe pahar, cu alta sub chimir, luminat de flăcări, ca un bivol roşu. Toţi aveau capetele roşii, totul în jurul lor era roşu: faţa de masă, farfuriile, paharele, pereţii.

O pală de vînt aduse flăcările peste ferestre. Cîteva geamuri pocniră.

— Ce ne fa-hacem Miha-halache?

Un flăcău, întărîtat, ieşi în uşă şi îşi descărcă pistolul în baia de flăcări. Izbucniră chiote:

— Trăiască nenea Chivu Bocanu! Trăiască mirii!

— Nenea Chivu să ţină o cuvîntare!

— Aşa! Să-l auzim pe domnu Bocanu!

Glasurile se amestecară:

— Domne Bocanu, nene Chivule, zi vorba dumitale!

Bocanu mormăi de cîteva ori, cu mulţumire, şi se ridică mătăhălos, parcă arzînd în flăcări.

— Linişte! Vorbeşte domnu Bocanu! Vorbeşte nenea Chivu!

În liniştea care se făcu deodată, se mai auzeau numai flăcările pîlpîind, grinzile trosnind afară, cîte un tunet îndepărtat scuturînd norii.

Socrul îşi potrivi picioarele în parchet, tuşi gros, îşi înfipse adînc palmele sub chimir. Glasul i se auzi din fundul gîtului, pe două tonuri, ca un tunet şi ca o grohăitură:

— E, păi atunci, dacă vreţi să ştiţi vorba mea, ţineţi seama cine v-o spune!

— Zi-i, domne Bocanu!

— Ce căscaţi gura la mine? Credeţi că dacă a pus listă pă garduri, cine-o fi pus-o, grijania lui dă puşlama din toată lumea, mi-a luat puterea?

— Nu, nene Chivule!

— Păi vezi bine că nu! Puterea mea nu-i pă garduri. Puterea mea e la băngi! Acum ştiţi cine vă spune?

Îşi scoase o mînă de sub chimir, luă paharul de pe masă, se aplecă şi-l turnă de-a dreptul în gît. Nuntaşii aşteptau cu ochii la el. Afară turla sondei se auzi pîrîind; lumina scăzu, veni un trosnet împleticit, pămîntul se cutremură şi gemu. Vîlvătaia scormonită se revărsă peste meseni, urmată de un val de scîntei care trecu pe la geamuri.

Socrul trînti paharul pe masă, îşi înfipse mîna la loc, sub chimir, şi se uită la toţi, pe rînd.

— Sînteţi neşte proşti! zise, încheindu-şi cuvîntarea.

— Aşa, nene Chivule!

— Să cînte ţiganii! porunci Bocanu.

Apoi se aşează, gîfîi, duse alt pahar la gură, şi pe acesta îl deşertă mai încet, ca să nu i se spele mulţumirea din gît.

Afară flăcările se potoliră, se înteţiră.

— Să trăiască socru mare! strigau nuntaşii, golind paharele.

Din cînd în cînd, prin lumina roşie a incendiului, trecea şi le umbrea feţele cîte o vînă neagră, prevestirea întunericului care avea să vină.

PARTEA A DOUA

ROŞUL

29

În toamnă, vagonul de păcură se ridică la treizeci şi cinci de mii, în ianuarie, la treizeci şi şase, după Paşti, la treizeci şi opt.

Aşezat la birou, în faţa ferestrei dinspre schelă, Lipănescu îşi număra cupoanele şi făcea socoteli. Predase pînă acum peste nouă sute de vagoane; îi mai trebuiau două săptămîni, ca să aibă o mie.

— Ne apropiem, Pascule! zise, cu zîmbetul lui misterios ascuns în mustăţi.

De la masa cealaltă, unde încheia ştatele de plată, administratorul îl privi nemulţumit.

— Păi ce le mai ţineţi, domnule Lipănescu? Uite că n-avem cu ce plăti!

— Pascule, nu te amesteca unde nu te pricepi! Am planul meu. Am cumpărat sonde vechi şi-ai văzut că ştiu ce fac!

Vara trecută îşi ipotecase schela, ceea ce Anghelina nu aflase; banii de la bănci se terminaseră de mult. Cu ce împrumutase şi cu ce mai încasase din primele predări, făcuse atelierul şi cazarma. Ar fi cumpărat sonde încă pe atît, dar acum nimeni nu le mai vindea. La preţul mărit, păcura merita să fie scoasă chiar cu picătura. Miile de tone pe care în Schela Nouă le aruncau erupţiile într-o singură oră, nu împiedicau pe micii exploatatori să lăcărească şi

ei încet cele cîteva vagoane cît puteau da pe lună izvoarele secătuite.

Din toamnă, o undă nouă de viaţă venise peste Schela Veche. Apăruseră pete albe de cherestea pe barăcile şi turlele părăginite. La Salon se văzură ingineri şi funcţionari noi, cu hainele încă nepătate de păcură.

„Las că au să plece ei şi rămîn eu!” îşi spunea Lipănescu, tot umblînd cu ochii după sonde de vînzare.

Somaţiile băncilor nu-l nelinişteau. Avea să le astupe gura tuturor cu o singură lovitură. Era necăjit doar că rămăsese cu castelul neterminat; abia izbutise să-i bată acoperişul, ca să nu stea zidurile goale în ploaie şi-n zăpadă. Căutase să împrumute şi acolo ceva pe ipotecă, dar băncile se codiseră, îl amînaseră, şi pînă la urmă nu dăduseră nici un ban. În primăvară izbutise, în sfîrşit, să ia o jumătate de milion de la Dimopol. Bancherul se hotărîse greu, după ce făcuse multe drumuri la castel. Acum se lucra din nou, în grabă; Lipănescu trăgea nădejdea ca în august să-l poată inaugura. Pînă atunci avea să se împlinească şi mia de vagoane. Pentru ziua aceea îşi făcuse planul: un drum cu automobilul la Ploieşti, picior peste picior, înfundat în perne; o jumătate de oră, încasarea cupoanelor; zece minute plata la Banca de Credit; zece la Banca Petrolului; zece la cealaltă; zece la Dimopol – nu zece, numai cinci minute! Avea să-i pună pe birou jumătatea lui de milion, ca pe un scuipat,

să nu-şi mai facă bancherul drum la Cîmpina în fiecare săptămînă, să nu-şi mai bage nasul pe poarta castelului. De acolo, o goană cu automobilul acasă: „Toţi golanii afară din prăvălie! Afară! Jos firmele! Lipănescu nu mai vinde clei şi cuie!” Apoi muzica militară, o sută de sticle de şampanie, nu o sută, două sute, cinci, o mie…

Se opri, cu capul înfierbîntat. Simţea o vînă zvîcnindu-i sub tîmplă, îndemnîndu-l să se arunce înainte. După o clipă îşi reveni şi îşi reluă gîndurile: „Da! O mie de sticle de şampanie, un steag mare, tricolor, la castel, deasupra uşii principale, şi-o rochie de fir împodobită cu safire, cu smaralde, rubine şi briliante pentru Anghelina.

— Ne apropiem, ne apropiem, Pascule!

— Poate că tot mai bine ar fi să vindeţi, domnule Lipănescu!

— Nici nu mă gîndesc, pînă n-oi avea o mie în cap! De ce să vînd astăzi, cu treizeci şi opt de mii vagonul, cînd mîine o să fie patruzeci? La o mie de vagoane, nu-i glumă!

— Dar dacă scade?

— Cum să scadă? Ceva care creşte, n-are de ce să scadă!

Pascu nu înţelegea o astfel de judecată.

— Dar dumpingul?

Lipănescu se înfurie. Nu ştia cine adusese această vorbă în schelă. Trecuse printre oameni ca o înfiorare. Se spunea că străinătatea e plină

de păcură, şi exportatorii, în curînd, nu vor mai avea unde s-o trimită.

— Luceafărul lui de duping! Asta-i doar o vorbă, Pascule! Au scos-o bancherii, ca să ne grăbim noi cu vînzarea.

Sc potoli, se întoarse la cupoane, le împături şi le băgă cu grijă în buzunarul de la piept. Afară se lăsa înserarea. Ţignalele atelierelor sunau de şapte. Lipănescu trase cu urechea, încordat.

— L-auzi p-al nostru? E cel mai tare!

Îşi luă şapca şi bastonul din cuier.

— Eu mă duc la Salon, să văd.

De pe dealuri se scurgeau la vale şiruri de lucrători. Drumul spre piaţă era plin de oamenii care se duceau după cumpărături. De o parte şi de alta, printre sonde, în barăci ridicate la repezeală, se deschiseseră prăvălii noi. Negustorii îşi vindeau marfa pe tarabe de scîndură, în marginea drumului, ca la iarmaroc, şi oricît de mulţi se iviseră, ar mai fi fost treabă pentru destui.

Toată lumea era plină de bani. La case se bătea tablă nouă pe acoperiş, se adăugau odăi, grajduri şi magazii. În schimb, pe conducte, păcura se ducea necontenit. Fiecare sondă îşi dădea picătura ei, pînă se făcea un rezervor plin. Chiar puţurile părăsite începeau să fie căutate la fund. Vechii puţari, dispăruţi, veniră iarăşi printre sonde, cu uneltele de demult. Coborîră iarăşi cu macaralele, la sute de metri

în adînc, să repare ghizdurile putrezite, să scoată afară surpăturile de peste izvor.

Oamenii storceau ultima picătură de păcură din pămînt şi aduceau mobilă nouă de la oraş: şifoniere cu oglinzi, sufragerii, canapele, maşini de gătit, căruţe încărcate, în fiecare zi.

Mai sus, la frizerie, Lipănescu văzu un şir lung de muşterii aşteptînd afară. Nu mai prindeau rînd să se bărbierească decît inginerii şi funcţionarii mai ridicaţi. Bărbierul adusese în două rînduri de la oraş oglinzi, mese, scule, tocmise încă o calfă, pe urmă încă două, îşi împinsese atelierul pînă la odaia de dormit, dar şi aşa nu răzbea cu toată lumea. De sărbători oamenii trebuiau să meargă doisprezece kilometri pe jos, pînă la oraş, ca să-şi desţelenească obrazul şi ceafa.

Lipănescu îşi făcu loc cu ifos printre oamenii care forfoteau în piaţă. Băieţii de prăvălie alergau de la unii la alţii, dîndu-le ţoiurile cu ţuică afară, fiindcă nu încăpeau toţi în cîrciumă. În faţa restaurantului aşteptau, strînşi laolaltă, vreo douăzeci de ţărani bine îmbrăcaţi, cu cămăşi albe, cu cizmele lustruite şi cu obrajii roşii. Erau redeventiarii. Înainte se vedeau mai rar; se duceau la oraş, îşi încasau banii, îi băgau în chimir, se întorceau în automobil, beau o ţuică la Salon şi-apoi se închideau în case, unde nimeni nu ştia ce învîrtesc. Urcarea necontenită a preţului îi pusese pe drumuri şi le dăduse griji.

Seară de seară se adunau în faţa restaurantului, să afle cum se mai vinde păcura la Ploieşti.

Lipănescu trecu printre ei fără să le răspundă la salut şi intră la Salon, unde erau adunaţi ceilalţi petrolişti. Exploatatorii nu se amestecau cu redevenţiarii, în bună parte analfabeţi şi toţi neciopliţi.

În restaurant, în fumul de tutun, grupuri de oameni discutau aprins. Din cînd în cînd se auzeau dopurile sticlelor de şampanie pocnind. De un timp, la Dumitrică nimeni nu mai bea nici ţuică, nici vin. Şampania se cerea de altminteri şi la cîrciumile de jos.

— Ei, domnule Lipănescu, vindem sau mai stăm?

Capetele se întoarseră curioase, în aşteptarea unui răspuns. Acum nimeni nu se mai îndoia de priceperea lui. Cei care îi vînduseră sondele, ca să scape de ele, vedeau că el nu le luase la noroc.

Lipănescu făcu din sprîncene un semn misterios. Afară se auzi un automobil. Toţi se repeziră la uşă, nerăbdători. Pe deasupra capetelor se auzi din drum chiuitul lui Gogoi:

— Hiu-hiuu! Halal dă calu meu!

— Fiţi-ar calu al dracului, că m-ai înnebunit cu el!

Beţivul coborîse din automobil şi urca scările terasei, printre redevenţiari. Oamenii se dădură în lături, ca să-i facă loc.

— Cin-te-a supărat, mă Gogoi?

— Pă mine? Nici moartea nu mă supără! Să vie, c-o aştept!

Cineva ieşi dinăuntru şi-l întîmpină, înfrigurat:

— Ai fost la Ploieşti, domnule Gogoi?

— Ba nu, la Budapesta! Păi ce-ntrebi? Nu vezi? Hei, domne Cristeo, adă dă băut!

Rămăsese cu obiceiul să-l strige pe negustor, dar Dumitrică nu mai venea prin prăvălie decît foarte rar; stătea la odaie făcînd socoteli.

Beţivul intră. Pe fereastra din fund o văzu pe baba Neaga trecînd în lungul geamlîcului. Azvîrli cu pălăria în geam după ea şi îi strigă, arţăgos:

— Huşşşi, găină bătrînă!

Baba se sperie şi-o luă la fugă cu paşi mici, cu fustele cenuşii frecate de zid.

Din odaie, Dumitrică auzise chiuitul beţivului, şi cum îl ştia plecat cu cuponul la Ploieşti, veni repede în prăvălie, făcîndu-se că are de căutat ceva la tejghea.

— Hiu-hiuu! Domne Cristeo, chiui Gogoi, dă-mi dă băut!

Lipănescu îi ieşi înainte şi-l fulgeră cu ochii aprigi.

— Ai vîndut?

— Vîndut!

— Cît?

Capetele redevenţiarilor se iviră în uşă, unele în altele, roşii, cu mustăţile negre aşezate la rînd. Gogoi făcu din ochi:

— Ghici!

Dumitrică ieşi de după tejghea şi-l apucă de mîini.

— Mă beţivule, spune cît ai luat!

— Ghici!

— Fir-ai al dracului de cap sec! Cînd te îmbeţi, nu mai eşti bun de nimic!

— Da ce, mă domne Cristeo, m-ai văzut tu vrodată treaz?

Cineva din spate încercă să-l ia blînd:

— Hai, domle Gogoi, spune, cum ai vîndut?

— Bine! Am dat hîrtia şi-am luat banii! Ce, voi nu ştiţi?

Dumitrică îl scutură de mîini.

— Răspunde ca oamenii, mă! Cu cît ai vîndut?

Avea şi el un cupon de o sută de vagoane şi nu ştia dacă să-l mai ţină ori nu. Gogoi îl privi o clipă serios, apoi izbucni în rîs; se ţinea cu mîinile de şale şi se frîngea de mijloc pînă la pămînt.

Negustorul se înfurie:

— Mă beţivule, spune, că mai avem şi alte griji.

— Păi da, domne Cristeo, ce nu te ştim noi?! Numai calu meu nu are griji. Nici calu regelui nu-i ca el, că trebuie să meargă după muzică! Halal dă calu meu!

Îi privi pe toţi, cu un aer şoltic:

— Mă duc să-i spun lui văru Chivu! Să se bucure el mai întîi!

Redevenţiarii din uşă îşi făcuseră loc înăuntru, unul după altul, şi acum se strînseseră împreună cu ceilalţi, în jurul lui Gogoi. Lipănescu nu se mai putu stăpîni. Se apropie de beţiv şi-l apucă de pieptul minteanului.

— Cît? întrebă scurt, cum l-ar fi pocnit între ochi.

— Te grăbeşti? Hai atunci să-ţi spun: cinşpe mii!

Se priviră, nedumeriţi. Lipănescu îi dădu brînci înapoi.

— Te-ai îmbătat, că nu mai ştii ce spui!

— M-am îmbătat!

— Da pă vagon cît ai luat? se răsti Dumitrică.

— Cît am spus!

— Pă vagon?

— Da pă ce? Pă butoi?

— Cincisprezece mii! Eşti nebun?

— Cinşpe fix!

Negustorul văzu rafturile prăvăliei rotindu-se.

— Mă, ai înnebunit? Cinsprezece mii spui?

Ceilalţi se priveau, înmărmuriţi.

— Nu se poate!

Gogoi porni, chiuind, printre redevenţiarii care se dădeau înapoi. Din uşă se mai întoarse o dată, cu zîmbetul lui mucalit. Oamenii stăteau în aceleaşi locuri, prostiţi. Cele cîteva zeci de capete ale lor nu mai păreau bune de nimic.

— A zis bancherul că dacă nu mă grăbeam, nu mai luam nici atît! adăugă beţivul, făcîndu-le cu

ochiul, vesel şi nepăsător, ca un păcălici. Aşa că mîine, hiu-hiuu! Fuga la autobuz!

30

Spre sfîrşitul lui mai, preţul păcurii scăzu la zece mii: băncile n-o mai luau de mult pentru exportatori; în străinătate nu se mai trimitea nimic.

Rafinăriile continuară un timp s-o înmagazineze, în aşteptarea unei reveniri care să le aducă beneficii crescute. Cînd rezervoarele fură pline, preţul scăzu iar.

La început, înfăţişarea schelei nu se schimbă; mulţi nu puteau crede şi aşteptau să se întîmple ceva, să spulbere visul urît. Oamenii fură văzuţi pe drumuri, alergînd speriaţi, ca furnicile într-un muşuroi răscolit. Dădură fuga la Ploieşti, la bănci, de acolo se întoarseră în schelă cuprinşi de panică, grăbiţi să vîndă păcura din rezervoare cît mai era timp. La staţia de predare se îngrămădeau unii peste alţii, certîndu-se ţigăneşte care să apuce loc mai întîi. Telengescu era scos din fire.

— Domnilor, domnilor, vă rog! Vă aud lucrătorii, domnilor, şi ne facem de rîs!

La sonde se lăcărea neîntrerupt, ziua şi noaptea, se storcea păcura cu o grabă înnebunită, toţi voiau să scoată acum ce se mai putea, cît mai mult, să nu lase nimic în pămînt pînă nu venea ultimul minut.

Lingurile se umpleau numai pînă la jumătate, pînă la un sfert, şi mai puţin, de două palme, de una. Sondorii asudau aplecaţi peste maşini, parcă şi maşinile asudau de atît frecuş, asudau şi turlele, zgîlţîite neîntrerupt, asuda şi pămîntul, stors pe dedesubt.

Iar păcura care se împingea pe conducte fără măsură făcea să scadă preţul mai mult.

La jumătatea lui iunie, vagonul ajunse opt mii.

Se lăcărea neîntrerupt, cu încăpăţînare, să nu rămînă nici un izvor nescormonit.

La sfîrşitul lunii, vagonul scăzu la cinci mii, apoi la trei.

Lingurile începură să scoată nisip, un nisip negru, urît şi sterp. Îl încercară în palmă, îl mirosiră, se priviră prostiţi. Unul cîte unul, motoarele se opriră.

În august, preţul se ridică la patru mii; era prea puţin şi prea tîrziu.

Coteiul rămase în autobuz pînă ce îi văzu pe toţi plecaţi. Nici nu fuseseră cine ştie cîţi. Dacă dimineaţa se umplea, seara autobuzul se întorcea mai mult gol; mulţi rămîneau la oraş şi nu mai auzeai de ei. Era la începutul lui septembrie.

Benţu coborî şi el, în sfîrşit, şi-o luă domol la deal, să mai dea o raită pe la Salon. Rămase numai Tănase, aplecat peste motor.

Coteiul trase din chimir o hîrtie de o sută, o cercetă pe-amîndouă părţile, apoi scoase capul pe geam.

— Tănase, hai că n-am timp!

Tănase luă suta de lei şi puse mîna pe manivelă.

— Apasă pe accelerator!

Motorul porni vijelios. Coteiul stătea la volan, înfrigurat strîngîndu-l tare în mîini.

— Mai încet, ho! strigă Tănase, de jos.

Veni cu manivela, o aruncă înăuntru şi se aşeză pe scăunelul de lîngă volan.

— N-ai uitat? Accelerează şi debraiază încet!

Autobuzul porni fără smucituri.

— Bravo, domle Stoian! Ai luat-o bine! Vezi c-ai învăţat?

Coteiul rămase înţepenit pe volan, cu ochii aţintiţi în drum. Peste dinţii încleştaţi, buzele i se strîmbară într-un zîmbet de frică şi bucurie.

La cotitură, Tănase îl opri.

— Acum să te văd cum întorci. Aşa, bagă în marşalier, trage volanul la stînga, mai mult, mai mult, aşa, dă-i mereu, dă-i mereu! Hopaa, stai!

Luară drumul înapoi.

— Şi la ce vrei dumneata să te faci şofer, domle Stoian? Asta-i meserie pentru oameni ca mine, nu ca dumneata!

Ginerele lui Bocanu nu răspunse. La staţie opri, coborî cu părere de rău şi îmbrăcă maşina într-o privire arzătoare. Ar fi stat să mai facă un drum, tot dăduse suta de lei, dar îi era teamă de

socră-su, să nu-i ceară socoteală tinde întîrzie atît.

— Cînd mai merg la Ploieşti, conduc iar!

Însurătoarea nu schimbase nimic în purtările lui faţă de bătrîn. Din odăiţa de lîngă grajd se mutase cu Lina în casa nouă. Lina rămăsese tot muncitoare şi tot tăcută. Acum avea treabă mai multă, la două case; lui taică-su îi gătea tot ea.

Pentru casa tinerilor, Bocanu dădea în fiecare lună cîte un sac de mălai, un sac cu făină la două luni, le mai dăduse la Crăciun un sfert de porc şi un căzănel cu untură, un miel la Paşti, şi altă grijă nu le mai purta.

Coteiul nu ştia dacă se aşteptase la mai mult; pesemne, nu. La nuntă, socră-su îl ispitise:

— Hai, şi-acu, ce zici, mă Stoiene, să pun eu ceva la bangă pentru voi? La banga aia mică dîn Ploieşti?

— Ferească Dumnezeu, nene Chivule! Nimic să nu pui! Ce, pentru bani am stat eu aici? Dacă m-ai luat lîngă dumneata, nimic nu-mi mai trebuie pînă la mormînt!

Avea răbdare să aştepte pe alt drum, mai cotit. Pînă atunci ducea viaţa de la început. Dimineaţa se trezea înaintea zorilor şi fugea dincolo, ca socră-su să-l găsească îngrijindu-i ograda. Umbla cu ciocanul în mînă şi cu un pumn de cuie în buzunar, căuta în tot locul stricăciuni de reparat. De multe ori, seara vătăma cîte ceva, pe furiş, ca să aibă de lucru a doua zi. Bocanu îl vedea alergînd necontenit,

scurmînd cu degetele pămîntul la stîlpii gardului, cercetînd lemnul dacă n-a putrezit, ungînd balamalele porţii cu păcură, strîngînd gunoaiele din curte, curăţind pomii de omizi. îşi luase obiceiul să iasă tiptil în uşa de pe cerdac, nu ca să-l spioneze, ci să se bucure de vrednicia lui. Coteiul însă îl simţea şi-şi vedea de treburi, cu mai mult sîrg.

— Phua! Te sculaşi, Stoiene? întreba socrul, într-un tîrziu, cînd nu-şi mai putea ţine mulţumirea şi scuipatul în gît.

— Uliuu! Păi de cînd m-am sculat eu, nene Chivule! Parcă pot să dorm cînd sînt atîtea dă făcut?

O singură teamă avea: să nu-l afle bătrînul că umblă pe autobuz. De cîte ori venea de la Ploieşti şi întîrzia jos, se aştepta s-o păţească într-un fel.

„Dă-l în brînză, că n-am întîrziat cine ştie cît!” îşi zise, urcînd repede dealul, cu apusul în ochi.

De sus cobora un tractor, tîrînd coloane ruginite scoase din sondele vechi. Cărau în fiecare zi şi nu mai terminau, de parcă tot pămîntul era împănat cu ţevi.

Coteiul trecu repede prin piaţă, unde oamenii începeau să se adune, şi pînă acasă merse tot cu ceafa strînsă, aşteptînd să audă un pietroi fluierîndu-i pe la urechi.

Bocanu îşi sfîrşea cina, pe cerdac.

— Ei, Stoiene, venişi?

— Da, nene Chivule! Tot într-o fugă am urcat.

— Bine, mă! Treci în odaie, că vin şi eu!

Cînd aveau de făcut socoteli, se ascundeau tot în odăiţa de lîngă grajd. Coteiul intră, aprinse lumina şi aşteptă în picioare. O clipă cît avu răgaz, gîndurile îi fugiră în urmă; cufărul şi-l dusese dincolo, dar amintirea lui stăruia aici. Nu trecuseră doi ani de cînd era slugă, cîine de pripas miluit de stăpîn, şi acum ţinea singur în mînă socotelile bătrînului. Ce fusese scris în carnetul din chimir, era acum în capul lui. El singur ştia ce însemna una şi ce însemna alta. De la o sută de sute în sus, lui Bocanu toate cifrele îi păreau egale şi doar se prefăcea că ar înţelege ceva. De cînd începuseră să umble pe drumuri oameni fără căpătîi, nu mai îndrăznea să plece departe de casă, ca să nu-l prade vreunul, aşa că nu se mai ducea la bănci. Ginerele vindea cupoanele, el depunea banii, el şi-i însemna, el singur putea să le dea de rost.

La început îi fusese frică să-i ţină în mîini; ispita era prea mare şi se temea să nu facă vreo prostie tocmai la sfîrşit. Ar fi putut să-şi pună ceva deoparte, pe seama lui, fiindcă nimeni n-avea cum să-l afle, dar afară de sutele date lui Tănase nu se atinsese de nimic. Voia să aibă totul deodată, nu firimituri.

Socrul veni în curînd, tropăind, se aplecă de mijloc, şi se aşeză pe laviţă.

— Ce făcuşi, mă?

— Le-am dat, nene Chivule.

— Pe cît?

— Pă cinci mii la vagon. Cincizeci dă sute. Acu tot e bine, că s-a mai urcat puţin.

Bocanu rămase un moment la gînduri, părînd că face socoteli, dar în capul lui nu mişca nimic; numai se odihnea.

— Cincizeci dă sute spui?

— Da, nene Chivule.

— Phua! Grijania lor dă bangheri! Şi pă cîte vagoane?

— Nouăsprezece.

— Cît face cu toatele?

— Nouăzeci şi cinci de mii.

— Cîte sute, mă, te-ntreb?

— Nouă sute cincizeci de sute.

Încercă să aşeze cifra în minte, dar nu-i găsi locul.

— Nouă sute dă sute? Phua! Şi i-ai pus cum ţi-am spus eu?

— Da, nene Chivule.

— La banga a mare?

— La a mare!

— Mă, nu i-ai pus în alt loc?

— Nu, nene Chivule!

Bocanu se linişti.

— Mă, tu nu eşti prost, mă Stoiene!

Coteiul îşi lăsă capul în jos, roşu pînă la urechi; laudele bătrînului îl mai înfierbîntau şi acum. Aşteptă să vadă dacă mai avea ceva cu el.

— Nene Chivule, dacă mă învoieşti matale, m-aş duce p-acasă, să văd ce face Lina.

— Las că te duci mai tîrziu; întîi hai cu mine, să zgornim veneticii şi puşlamalele, că mîine-poimîine s-or întinde pînă aici!

N-avea linişte de oamenii care băteau drumurile, cu priviri rele în ochi. Rămaşi fără lucru cînd sondele se închideau, cei din satele vecine îşi luau zimbilul în mîini şi se întorceau la pămîntul lor, nici veseli, nici posomoriţi, fără zarvă, fără să li se poată citi pe faţă vreun gînd. Dar cu ceilalţi, lucrători vechi, care nu aveau alte rosturi în afară de meseria lor, treaba mergea mai greu, nu aveau unde se duce, fiindcă şi la oraş erau de prisos.

Ca să nu-i zgîndăre, Societatea, ea avîndu-i pe cei mai mulţi, îi împărţise pe echipe: cincisprezece zile din lună munceau unii, cincisprezece alţii, cu jumătate leafă, adică atît cît să astupe gura unora mai îndîrjiţi. Dar de la o zi la alta, nevoia de lucru se micşora, orele se împuţinau, pînă ce leafa ajunsese la un sfert.

Oamenii se adunau pe la răscruci, prin faţa atelierelor, pe la birouri, parcă păzind drumul şi aşteptînd să ia pe cineva de piept. Alţii, alte firi, stăteau tolăniţi prin şanţuri, pe sub şoproanele cîrciumilor, nepăsători sau îndobitociţi, dar nici privirile lor, cînd le ridicau din pămînt, nu erau mai blînde decît ale celor dintîi.

Pe oriunde se ducea, Bocanu dădea peste asemenea oameni, în sufletele cărora nu ştiai ce poate mocni. Pentru început se învăţaseră obraznici şi răi; dacă îl zăreau venind, se

întorceau cu spatele, prefăcîndu-se că nu-l văd, numai ca să nu-şi scoată pălăria în faţa lui.

Umblau îmbrăcaţi prost, nebărbieriţi, pămîntii, cu părul atîrnîndu-le lăţos pe sub şepci, cu hainele rupte în coate, cu tălpile bocancilor clempănind prin praf. Cînd puneau mîna pe un ban, neştiind ce-ar putea face cu el mai întîi, mulţi dintre ei umpleau cîrciumile, se îmbătau şi jucau zaruri, pînă pierdeau tot.

Cu asemenea muşterii, negustorii trebuiseră să plece. Plecară întîi cei noi; barăcile se goliră, se închiseră, obloanele se bătură în cuie. Prăvăliile vechi, în piaţă, rămăseseră, dar fiindcă nu desfăceau prea multă marfă începură să vîndă din ce în ce mai scump, pe măsură ce erau cumpărători mai puţini.

Lăsînd la o parte băcănia lui Dumitrică, de unde tîrguiau inginerii şi funcţionarii, la celelalte prăvălii săptămîni în şir nu se mai vindea decît mălai. Însă chiar preţul mălaiului crescuse, şi oamenii trebuiau să-şi micşoreze pînă şi mămăliga.

În fiecare zi, Bocanu îşi făcea drum printre aceşti oameni înrăiţi, îi ocăra, îi amenința cu bîta, doar i-o vedea plecaţi, să scape locul de ei.

Mai erau şi alţii, în afară de el, care aveau grija lor, fiecare în felul lui, şi între aceştia primii veneau Telengescu, domnul Bilaşcu şi şeful postului de jandarmi, plutonierul major Brebeanu Marin.

Telengescu nu cunoştea altă supărare decît că oamenii nu-i făceau loc să treacă, dacă îi găsea strînşi în drum, îl obligau să se strecoare pe marginea şanţului, ceea ce-i umplea gura de spume, iar sufletul de venin, ba aveau chiar îndrăzneala să se uite în ochii lui, nepăsători, ca şi cînd nu l-ar fi cunoscut. În asemenea clipe, tînărul spilcuit ar fi vrut să aibă un revolver într-o mînă, în mîna cealaltă un bici, cu o armă să-i ţină pe nespălaţi la respect, cu alta să-i plesnească peste obrajii nebărbieriţi.

Nimic nu-i mai pria în ultimul timp, şi pentru dreptate trebuie recunoscut că din toată lumea aceea aflată în suferinţă el suferea, probabil, cel mai mult. Zadarnic se plîngea domnului Bilaşcu, pe care îl socotea dator să ia măsuri drastice împotriva derbedeilor, aceştia fiind încă salariaţii lui.

Dar domnul Bilaşcu era o altă fire de om, nu se aprindea oricît foc ai fi pus sub el, sau îşi stăpînea aprinderea, avînd destul scaun la cap. Nu fusese niciodată un om aspru, cu atît mai puţin un zbir, ştia să folosească la timp vorba bună şi o folosea fiindcă ţinea la liniştea şi plăcerile lui. Şi iată că omul acesta, molîu după părerea lui Telengescu, acum, cînd oamenii se aspreau, în loc să pună piciorul în prag, se arăta în faţa lor încă mai moale, încă mai blînd.

— Fii calm, dragul meu! Trebuie să ne purtăm cu binişorul, să nu ne facem duşmani!

Şi domnul Bilaşcu ştia, într-adevăr, să se poarte cu binişorul, în orice împrejurare s-ar fi găsit. Dacă îşi întîlnea lucrătorii în faţa biroului, sau adunaţi la răspîntii, tăcuţi şi mocnind, îi saluta el întîi, ridicîndu-şi pălăria şi zîmbindu-le prietenos, iar oamenii, descumpăniţi de zîmbetul lui, se dădeau în lături, deschizîndu-i drum.

— Ce ne facem cu ăştia, frăţioare? întreba şeful de post, arătîndu-şi chipul îngrijorat la birou.

Ar fi vrut să-i vadă duşi, fiecare la urma lui, să nu le mai poarte grija, că şi fără ei avea multe griji.

— Lasă-i cu binişorul, cu binişorul, uşurel-uşurel! răspundea administratorul Societăţii, aplecîndu-se de umeri şi făcînd cu braţele aceleaşi mişcări cu care dirijorul potoleşte tumultul instrumentelor din orchestră.

De atîta zîmbet, de atîtea vorbe blînde şi diminutive, însăşi fiinţa lui părea un diminutiv. Dar în liniştea şi pacea pe care-o arăta ochilor din jur, domnul Bilaşcu n-avea încredere în nimeni, nici în lucrătorii care-i făceau loc să treacă, socotindu-i ascunşi şi prefăcuţi, nici în slujbaşii aflaţi în preajma sa, socotindu-i nevolnici, nici în şeful de post, socotindu-l şi prost, şi nepriceput. De-aceea, luîndu-şi geanta la subsuoară, iar pe chip aşezîndu-şi zîmbetul cel mai liniştit, administratorul se urcă în automobil şi se duse la Direcţia Generală a

Societăţii. Aici, zîmbind într-una, fără să alarmeze pe nimeni, spuse că oamenii sînt ciudaţi, că nu arată ce au de gînd, că pesemne n-au să supere pe nimeni, dar că s-ar putea să fie unii mai, mai… În privinţa lor, era greu de găsit diminutivul cel mai potrivit. Aminti apoi, fără să dea aceeaşi însemnătate faptelor de azi faţă de cele de-atunci, despre grevele de la rafinării, de după război, şi la urmă, spuse că n-ar strica să se ia unele măsuri.

— Dar cu binişorul, numai cu binişorul, domnule director general!…

Cîteva zile mai tîrziu, pe capul şefului de post pică un mare necaz: o companie de infanterie veni cu trenul de la Ploieşti şi se instală în Telega, la Băi, să facă instrucţie, de parcă în tot judeţul nu mai găseau alt loc. Soldaţii făceau instrucţie, într-adevăr, şi nu stîrneau îngrijorarea nimănui, decît pe a gospodarilor cu neveste tinere sau cu fete de măritat. Pînă la sonde erau cinci kilometri, nici prea mult, dar nici prea puţin, distanţă bine chibzuită, şi nici o ţeavă de puşcă peste ale jandarmilor nu se văzu vreodată prin preajma locului oblojit. Treaba se făcea deci cu binişorul, ca şi cînd toată lumea şi-ar fi însuşit tactica domnului Bilaşcu.

Şeful de post avea însă multă supărare, din pricina companiei de soldaţi. Întîi că trebuia să-i salute pe ofiţeri, să ia drepţi în faţa lor şi să le spună „trăiţi!”, el care fusese pînă azi stăpîn peste toate comunele aflate în jur. Apoi,

comandantul companiei, un căpitan vioi, negricios şi pitic, cam muieratic, ceea ce i se citea pe chip înaintea altei dovezi, îşi instală postul de comandă la jandarmerie. Locuinţa şi-o alesese peste drum, şi toată ziua, după ce-şi trimitea plutoanele la instrucţie, se plimba prin sat, cu chipiul pe o sprînceană, bătîndu-se cu cravaşa peste carîmbi şi aruncîndu-şi privirea pe ferestre, sau prin curţi, în căutarea femeilor mai chipeşe, cărora pentru început le zîmbea şi le făcea cu ochiul, fără să se sfiască.

Dacă îl vedea pe şeful de post trecînd, îi făcea semn cu cravaşa să se apropie şi-l striga, în auzul oricui:

— Brebene!

Iar bietul major, neavînd încotro, trecea drumul scrîşnind din dinţi, se oprea reglementar la trei paşi în faţa lui şi saluta, pocnind din călcîie, ca un recrut:

— Porunciţi!

Dar căpitanul nu avea de dat porunci, ci doar de pus întrebări, despre nevasta de colo, de la casa cu uluci verzi, sau despre cea de dincolo, de lîngă puţ – ce fel de poame sînt, hehehe, mă-nţelegi!

Autoritatea şefului de jandarmi era surpată, oamenii nu mai înţepeneau prin porţi cînd trecea el, ba parcă unii aveau priviri de batjocură în ochi. Şi încaltea dacă aşa necazul s-ar fi sfîrşit! Căci iată ce-i spuse căpitanul într-o zi.

— Brebene, îi spuse, fără ruşine, behăind ca un ţap în călduri, frumoasă cucoană ai, n-am ştiut!

Iar din ce răspunse şeful postului nu se desluşi decît o gîfîială, un mormăit de urs cu nasu-n belciug.

Acum căpitanul stătea mai mult pe la post, sub cuvînt că-l poate chema telefonul oricînd şi, spre a nu se plictisi, o ruga pe cucoană să coboare în cancelarie, unde jucau table, încurcîndu-şi mîinile pe zaruri şi rîzînd bot în bot.

— Ce ne facem, frăţioare, cînd pleacă ăştia de aici? întreba Brebeanu, intrînd în birou la domnul Bilaşcu, smoală şi catran la chip.

— Lasă-i cu binişorul, cu binişorul! răspundea administratorul, tare cumsecade şi tare liniştit, fără să ştie că altul era necazul care îl rodea pe jandarm la rinichi.

Brebeanu ieşea înjurînd printre dinţi:

— Binişorul mă-ti! (Pentru domnul Bilaşcu.) Tui şi binişorul lui! (Pentru căpitan, care îl supăra cel mai mult.) Şi mai tu-vă şi binişorul mamelor voastre! izbucnea apoi, cu ochii la oamenii de pe drum.

Oamenii îl vedeau venind şi-atunci se trăgeau în lături, ca din întîmplare, sau îşi făceau de lucru pe la prăvălii, ca să nu-i stea în cale. Cîte unii salutau pe jumătate, săltîndu-şi pălăriile, fără să se uite la el şi fără să scoată un cuvînt, ca şi cînd n-ar fi avut ochi şi ar fi fost muţi.

Iar jandarmul, care altădată ar fi făcut praf din ei, îşi vedea de drum, prefăcîndu-se nepăsător şi scrîşnind din dinţi. Avea poruncă să nu stîrnească pe nimeni, să se poarte cu binişorul, dar să nu scape pe nimeni din ochi.

Numai Bocanu, căruia n-avea cine-i porunci şi care nu înţelegea decît cele ce priveau burta şi chimirul lui, se purta cu hoinarii aceştia după vechile-i porniri.

Apropiindu-se de piaţă, cu Coteiul după el, începu deodată să calce mai îndesat şi mai mînios.

— Uite-i, mă, uite-i, mă! hîrîi.

În lumina slabă care răzbea de la prăvălii, se vedeau lucrătorii forfotind. Pe o tarabă părăsită, cîţiva, strînşi în jurul unui felinar afumat, jucau barbut.

Se opri lîngă ei şi răcni:

— Ce, mă, nu mai aveţi dă lucru nimic?

Unul, mai plăpînd, se ridică într-o rînă şi îşi scoase şapca, nehotărît. Ceilalţi îşi văzură de joc.

— Voi sînteţi surzi?

Bocanu făcu doi paşi şi izbi cu bîta în tarabă. Zarurile săriră de o palmă în sus. Unul dintre jucători le prinse în pumn.

— Puşlamale! Să plecaţi la urma voastră, păcătoşi şi venetici!

Pe o altă tarabă părăsită, cîţiva stăteau tolăniţi şi trăgeau dintr-o ţigară, pe rînd.

— Voi n-aveţi nici o treabă? răcni Bocanu, în dreptul lor. Beţi tutun, hai? Da dă muncit, nu!

De la Dumitrică ieşea un sondor cu o desagă. Bătrînul îi ţinu drumul.

— Ce-ai furat acolo, mă?

— N-am furat nimic, domle Chivu. Am cumpărat nişte amărît dă mălai.

— Staţi-ar în gît!

Sondorul trecu piaţa şi se opri la măcelar. În cîrlig atîrna o halcă de carne vînătă. Pe butuc se vedeau cîteva resturi, cu capetele înnegrite.

— Cum o mai dai?

Măcelarul îl privi plictisit.

— Nu mai întreba, că nu-i dă voi!

Omul luă o bucată de pe butuc, o întoarse pe o parte, pe alta, se uită la măcelar, o lăsă la loc şi plecă amărît.

— Să-ţi stea mălaiu în gît, mă! strigă Bocanu în urma lui.

Din jos se auzea urcînd greu un tractor; trăgea o remorcă lungă cu coloane de fier. Bătrînul se înfipse cu duşmănie în drum, înfruntînd cu capul împins înainte farurile care îl orbeau.

— Ho, ho, stai aşa! răcni fluturîndu-şi bîta pe sus.

Neavînd cum să-l ocolească, şoferul opri, furios.

— Dă-te, omule, la o parte, că am greutate; nu-mi arde de glume!

Oamenii se apropiară, curioşi, neştiind ce se întîmplase. Bocanu ocoli tractorul şi văzu coloanele ruginite.

— Aha! Vă luaţi catrafusele! Scapă pămîntul dă voi? Dă-i drumu, şi să vii cînd te-oi chema eu!

Tractorul porni greu la deal. Bocanu se luă după el, lovind cu bîta în ţevi.

— Mînă, veneticule!

Urcuşul îl făcea să gîfîie, dar nu se lăsa. Se ţinea după remorcă şi lovea în coloane cu bîta.

— Mînă, mă! Aşa, aşa!

În capul dealului mai dădu o lovitură şi se opri, plin de năduşeală, cu cămaşa desfăcută la piept. Tractorul se ducea repede la vale, scormonind cu farurile drumul întunecat. Coloanele zguduite de remorcă lăsau în urmă o dîră de zdrăngănituri.

— Du-te, mă! Du-te şi frînge-ţi gîtuu!

La cotul drumului, farurile se pierdură sub deal. Zdrăngănitul coloanelor se mai auzi un timp, la hopuri, pînă se stinse. Se făcu deodată linişte şi întuneric. O linişte şi-un întuneric greu, care parcă dureau.

Numai Bocanu se auzea răcnind, de sus:

— Ahaha! Pleacă veneticii!

31

Lui Dumitrică socotelile nu-i mai ieşeau. Stătea seara ceasuri întregi aplecat deasupra mesei, cu capul sub abajurul verde, şi sucea cifrele cînd într-o parte, cînd în alta, numai că oricît le-ar fi sucit, socotelile se încurcau. Nici una nu se mai potrivea cu planurile lui. Sondele din Schela Nouă dădeau mult, dar nu mai erupeau. În fierbinţeală, crezuse că au să ţină toată viaţa aşa. Numărul de vagoane de pe hîrtie era de zece ori mai mic decît acela din gînd. Iar pe vagon, abia dacă lua a zecea parte din cît luase într-un timp.

Se trezea deodată cu capul în hîrtii, speriat de liniştea care se lăsa în jur. Încetul cu încetul, plecau toţi; sondele se închideau pe rînd, şi fiecare sondă închisă părea, pe dealuri, o cruce de mormînt. Sondorii se scurgeau încă spre satele lor, unde aveau gospodărie şi pămînt; se întorceau la oi sau la plug. Îi vedea în fiecare zi înşiraţi pe dealuri, negri, cu boccelele la spinare, cu zimbilele în mîini, cu umerii aduşi, cu privirea în pămînt, purtaţi din urmă de vînt. Plecau şi ceilalţi, din ateliere, n-aveau încotro, nu mai era nimic de făcut.

Maşinile se opreau, pe rînd, şi-n liniştea care cuprindea schela, huruitul celor rămase se auzea mai tare decît dacă ar fi huruit toate.

Cînd erau toate, nici nu le simţea; acum le ştia pe fiecare şi fiecare îl lovea, ca un ciocan, cînd în cap, cînd în inimă. Cîte un motor răzleţ pufăind obosit în eşapament umplea de huiet văile goale. Ţignalele atelierelor, care porneau viaţa schelei, încetaseră să sune, cîte unul, pe rînd, pînă ce rămăsese doar cel de la Lipănescu. Dimineaţa, la amiază şi seara la şapte, cînd îl auzea, Dumitrică tresărea speriat, ca la un semnal de moarte. Ecoul ţignalului se ducea peste dealuri, zgîlţîia turlele părăsite şi se pierdea departe în păduri, făcînd copacii să freamăte.

Numai tractoarele huruiau toată ziua, trecînd de la o sondă la alta. Cîţiva oameni veneau cu ele, dădeau uşile de pereţi, mai puneau o dată maşinile şi macaralele în mişcare şi trăgeau afară coloana de fier. După ce o desfăceau bucată cu bucată, demontau motoarele, le urcau pe platforme, apoi tractoarele plecau la vale, spre alte schele. În urma lor, uşile rămîneau deschise. Vîntul le lua în primire, le izbea de pereţi pînă ce le rupea balamalele şi le trîntea la pămînt; atunci intra şuierînd în barăci, ridica praful murdar de păcură, se împletea printre maşinile ţepene, printre cablurile ruginite, smulgea scîndurile putrede, lăsa sondele jupuite.

În multe părţi, coloana înţepenită nu voia să mişte. Încercau o dată, de două ori, maşinile se opinteau, scripeţii pîrîiau, cablurile groase de

oţel se întindeau gata să plesnească, turla întreagă se clătina scurmînd cerul, dar coloana nu se clintea din loc. Nu-şi pierdeau vremea degeaba: scuipau cu necaz în fundul puţului şi se apucau să demonteze maşinile, dacă mai erau bune; altfel le lăsau în plata Domnului. Schela rămînea tot mai tristă.

Între sondele părăsite, dealurile păreau pustii. Ici-colo se mai lăcărea, fără rost; roata din vîrful turlei juca obosită în lagăre şi scîrţîia a pagubă. Din loc în loc se mai aprindea cîte un foc seara, în uşile bordeielor. O bună parte din cazărmi erau acum părăsite, şi sondorii ar fi putut să se mute acolo, rămîneau însă la locuinţele vechi, îngropaţi în pămînt, iar de la cazărmi se mulţumeau să scoată pe rînd uşile, ferestrele, duşumelele, ca să le pună pe foc.

Clădirile se părăgineau; prin crăpăturile zidurilor, cerul începea să lucească, aproape ca un miracol, şi abia acum se înţelegea că deasupra schelelor negre el rămăsese tot timpul albastru.

În piaţă, la ora prînzului şi seara, abia se mai adunau patru-cinci oameni care vorbeau posomoriţi, cu capetele în pămînt. Cîte un cal slab, legat la stănoagă, bătea pămîntul cu copita; în piaţa goală, loviturile sunau a pustiu.

Dumitrică le auzea dinăuntru şi se speria, aplecat deasupra socotelilor. Seară de seară le muncea, dar cifrele se încîlceau tot mai rău. Afla numai veşti rele şi între toate una îl nelinişti

foarte tare: băncile o duceau prost, dădeau faliment, praful avea să se aleagă de ele.

Negustorul nu-şi mai găsea pace, la sonde nu mai avea inimă să se ducă. Alerga toată ziua prin prăvălii, fără rost şi fără folos, şi pe lîngă atîtea necazuri mai dădea şi peste baba Neaga; la fiecare pas, oriunde se ducea, îi auzea fustele foşnind, frecate de zid. Atunci îşi ieşea din fire şi striga la ea:

— Ei, babă Neago, văzuşi ce-i cu păcura? Credeai c-am să mă îmbogăţesc!

Baba se făcea mică, lipită de perete, cu capul căzut în piept şi cu braţele slăbănoage depărtate de corp.

— Acum ai face bine să-ţi iei calabalîcul şi să pleci!

Ea o luă la fugă pe geamlîc, cu paşi mici, sărind, ca o găină împiedicată, bătînd aerul cu braţele şi cîrîind.

De cînd se mutase aici, n-o mai vedea nimeni pe drum. Numai seara pleca, uneori, ca buhnele, ferindu-se pe lîngă garduri, pînă ajungea în Valea Runcului, la casa lui moş Vlădoae. După ce scormonea bănuitoare întunericul dimprejur, se căţăra pe prispă şi începea să bată încetişor în geam, cum ar fi ciocănit o pasăre cu ciocul mic. Moş Vlădoae stătea tot timpul pe întuneric; cînd auzea chemarea, ieşea tîrşîindu-şi opincile şi plecau împreună, pe potecă, pînă în marginea pădurii. Acolo se aşezau tăcuţi şi priveau sondele cu o

curiozitate intraductibilă. Vedeau la lumina becurilor cablul lucind deasupra coloanei. Sondorul care mînuia pîrghiile cînta, amestecîndu-şi glasul cu huruitul maşinii. Lingura de lăcărit ieşea udă de păcură.

Bătrînii urmăreau fiecare mişcare, de parcă aşteptau să scoată ceva pentru ei. După un timp, moş Vlădoae începea să-şi umple luleaua, îndesa tutunul cu degetul cel mare, bătătorit şi uscat.

— Să nu scaperi!

Pe vale umblau gaze, şi babei îi era frică de foc; aşa murise omul ei, înainte de război, de nu mai rămăsese decît scrum, fiindcă umblase în sondă cu ţigara aprinsă.

Moşneagul îşi punea luleaua stinsă în gură şi pufăia în sec. Stăteau aşa, tăcuţi, pînă ce o uzină îndepărtată suna miezul nopţii. Alteori, dacă nu simţeau nimic mişcînd, coborau poteca, se strecurau printre sonde, pe furiş, şi ajungeau la locul unde fusese casa babei. Pe pămîntul înecat de erupţii nu mai era urmă de gard sau de zid; numai un morman de moloz înnegrit. Baba Neaga ştia însă locul fiecărui lucru din gospodăria ei. I se părea că aude poarta scîrţîind şi se tot întreba dacă ultima oară o prinsese în cîrlig; se scormonea înciudată în gînd; parcă o prinsese, parcă nu. Alături fusese coteţul cîinelui. Vedea clinele, strivit, cu limba roşie, scoasă printre dinţi, dar, la scîrţîitul portiţei, el se ridica şi venea scheunînd.

Bătrîna aluneca mai departe pe pămîntul murdar, căuta treptele prispei, le urca în gînd, deschidea uşa tindei, se răstea la cotoi: Ptruţ!

În tindă fusese sacul cu grăunţe. Se apleca, lua un căuş închipuiţi îl răsturna în poală şi ieşea în ogradă, la coteţul de păsări: Puii mamii, pui-pui-pui?

Moş Vlădoae o aştepta la poartă, cu sumanul pe umeri, trăgînd din pipa stinsă, răbdător pînă în veci.

Babei i se părea că gîscanul a apucat-o de poală. Huşşi!

Cîteodată, paznicul din vale îi simţea.

— Care eşti acolo?

O luau la fugă, prin pădure. În faţa casei, moş Vlădoae se oprea, fără un cuvînt. Baba Neaga mergea mai departe, pînă în deal, unde se oprea să-şi tragă răsuflarea, mişcîndu-şi braţele slabe în sus şi-n jos, ca pe nişte aripi fără fulgi.

Din cînd în cînd mai venea şi bătrînul la prăvălie. Cît timp păcura mersese bine, Dumitrică îi vorbea omeneşte, îl bătea pe umeri, îi strecura în sîn cîte un pachet de tutun, îi dădea la sărbători cîte o pereche de opinci, pe iarnă îi dăduse o căciulă şi un cojoc, îl băga în odăiţă şi punea băiatul din prăvălie să-i ducă o litră de rachiu. Din primăvară, nu mai voia să ştie de el.

— Domne Cristeo, măcar o dublă dă mălai!

— Da ce, moş Vlădoae, după ce m-am ales numai cu necazuri!

Baba Neaga îşi dădea seama că Dumitrică e necăjit. Îl urmărea seara, cînd se strecura pe geamlîc şi îşi lipea nasul de geam, privindu-l pe sub perdea cum făcea socoteli, dar nu înţelegea nimic din supărarea lui.

Negustorul nu dormi multe nopţi, frămîntat, pînă ce într-o dimineaţă se hotărî.

— Eu plec la Ploieşti! îi spuse nevestii. Poate să viu mîine, sau mai tîrziu; ai grijă pe aici!

Unii bănuiau că se dusese să-şi scoată banii de la bănci, şi bănuiala era foarte întemeiată. Dumitrică se întoarse tocmai a patra zi. Dar nu numai că scosese banii; umblase din zaraf în zaraf şi îi schimbase pe monede de aur vechi. Îi aduse într-un geamantan de piele, cu burduf, pe care tot timpul drumului, în autobuz, îl ţinu, cu amîndouă mîinile pe genunchi. O dată ajuns acasă, păru mai liniştit. Înainte de toate, puse să se mute în odaia lui casa de bani, pe care pînă atunci o ţinea în prăvălia de la mijloc. Vecinătatea ei făcea să-i piară o parte din temeri, aşa că nu mai umbla de colo pînă colo, speriat. Însă seara, cînd toată lumea se culca şi el se apuca de făcut socoteli, cu capul băgat sub abajur, socotelile tot nu-i ieşeau.

Baba Neaga îl vedea cu condeiul în mînă, încordat; sudoarea îi curgea pe frunte, pe tîmple, aluneca în jos, pe obraz. După ce se frămînta un timp cu ochii în hîrtii, negustorul se ridica, scotea lănţucul cu chei din buzunar, descuia casa şi trăgea afară nişte săculeţi albi.

Din săculeţi ieşea un zornăit ciudat, parcă vrăjit, fiindcă se auzea limpede pînă afară, prin două rînduri de geam.

Chipul lui Dumitrică se îmblînzea, iar încruntarea de pînă atunci îi trecea în mîini. Mîinile încruntate desfăceau legăturile săculeţilor; pe masă se revărsau purcoaie de scîntei aurii.

Negustorul rămînea cu ochii la ele, aplecat deasupra mesei, holbat, pînă ce o pocnitură răzleaţă de motor îl făcea să se ridice, tremurînd, cu ochii cînd la uşă, cînd la geam.

Baba o lua la fugă pe geamlîc, cu sărituri dese şi mici, împiedicată sub fustele cenuşii, cotcodăcind din gît şi tot ferindu-se, cu umerii aduşi.

32

Şeful de post urca necăjit drumul. Nu era necazul vechi; soldaţii străini plecaseră de trei săptămîni, şi de la plecarea lor avusese cînd să-şi verse mînia pe toţi cîţi îl secaseră la ficaţi, nevastă-sa fiind prima la rînd. O bătuse, în odaie, pe înfundate, şi nu într-o singură zi ca să facă zarvă prea mare şi să-l simtă jandarmii. Pe urmă, după ce o cotonogise bine, o urcase în pat, să zacă, şi aplecîndu-se deasupra ei îi sărutase sprîncenele, între ochii codaţi. Că altminteri îi era dragă şi nu făcuse păcate, jucînd table şi fiind veselă cu superiorul. Pe acela, da, l-ar fi jugănit plutonierul, dar nu-i stătea în puteri. Restul de mînie îl vărsase şi el cum putuse, în ghionţi şi curele, pe oamenii trecuţi la răboj.

Avea alt necaz astăzi, unul mai mic: cumnată-sa născuse ieri, şi peste trei zile era naş la botez. Din păcate, copilul venise cînd lucrurile mergeau prost. Colindase schelele, străduindu-se s-o scoată la cap într-un fel.

— Ce ne facem, frăţioare, că duminică botez?!

Negustorii aveau alte griji.

— Păi, ce să facem, domle Brebeanu, dumneata nu vezi?

Căpătase cîte ceva de pe la unii, dar cei mai darnici plecaseră, din douăzeci şi opt

rămăseseră patru, şi nici lor nu le mergea bine. Aranjase cu vinul, cu ţuica, mai ciupise cîte un plicuşor cu cîteva mii, dar pentru un naş ca el era prea puţin.

În dreptul schelei lui Lipănescu, se gîndi, cu o ultimă speranţă neghioabă, că poate aici să aibă mai mult noroc. Cîrmi la dreapta şi urcă gîfîind spre birou. Soarele, care trecuse cu vreo două ceasuri de amiază, îl lovea drept în ochi, ca să-l supere şi el.

Lipănescu tocmai venise de la Cîmpina; îl găsi în birou, spălîndu-se pe mîini. După spuma de pe jambiere se cunoştea ca fusese călare.

— Da unde-ai lăsat maşina?

— Nu mai era bună; am dat-o. O să-mi vină alta; am comandat-o în America!

Vînduse automobilul, avusese o nevoie urgentă de bani, dar îşi făcuse planul să ia în loc altul, mai bun.

— Ştii ce maşină am comandat? Nici preşedintele Americii nu are! O maşină cu şaisprezece cilindri.

Se opri împiedicat; vîna de sub tîmplă îi zvîcnea. Îi venise să spună: cu cincizeci de cilindri!

Plutonierul lăsă puşca după uşă, îşi dădu şapca pe spate şi îşi şterse fruntea de sudoare.

— Ce ne facem, frăţioare, că duminică botez?! se văietă, privindu-l pe stăpînul schelei cu un anumit înţeles.

Acesta începu să se şteargă pe mîini, ca şi cînd n-ar fi auzit. Ochii îi fugiră pe fereastră.

— Am început să lăcăresc şi la 25! Dacă mă luam după alţii…

— Ei, necazuri! îl întrerupse plutonierul.

Lipănescu ieşi în uşa biroului, cu mîinile în şolduri, şi îşi roti privirea peste schelă.

În mijlocul părăginirii care cuprindea dealurile, numai la sondele lui se mai lucra. Lucrătorii erau însă neplătiţi de două luni, facturi peste facturi se îngrămădeau la birou, Societatea de Electricitate amenința să închidă curentul, avea de încasat aproape trei sute de mii de lei, de la bănci veneau mereu somaţii. O întindea de la o zi la alta, cu ce mai dădea prăvălia; mai plătea cîte o rată, cîte o dobîndă, mai obţinea păsuiri. Cupoanele tot nu le vînduse şi nici n-avea de gînd să le vîndă înainte de a se ridica păcura măcar la preţul cel vechi. Între timp, locaţia creştea, şi cupoanele nu mai valorau aproape nimic.

— Ce ne facem, frăţioare? oftă plutonierul. Va să zică şi dumitale îţi merge prost!

Lipănescu îşi umflă pieptul şi se întoarse, îngîmfat.

— Da de unde!? Să vezi ce-o să iasă la sfîrşit! (Se înfierbîntase, şi vîna de sub tîmplă începuse iar să-i zvîcnească.) Să stăm de vorbă cînd am să nivelez totul, de jur-împrejur! Asta strică! Locul trebuie făcut ca în palmă şi pe urmă

trebuie trase două şosele asfaltate, pînă la Cîmpina şi pînă la Ploieşti.

— Da cu ăl mic, ce ne facem?

— Aşteaptă să-mi reuşească mie planul şi te scap de toate!

Plutonierul clătină din cap a pagubă. Se întoarse, îşi luă puşca din birou, îi trecu cureaua peste braţ.

— Şi zi, acum nu-i nimic de făcut?

Privi soarele care era încă sus; nu simţea nici un îndemn să se îndrepte spre casă, atît de devreme şi cu buzunarele uşurele. La marginea pădurii văzu firma neagră, de unde i se trăgeau destule necazuri. Se hotărî să facă un ocol pe la casa Pădureţului, vinovatul.

— Apăi, s-auzim dă bine, nenişorule!

Casa se părăginise de tot după fuga bătrînului. Mai venea Motoacă şi bătea cîte o şindrilă pe acoperiş sau îndrepta un stîlp la prispă. În bătătura neîngrădită, buruienile crescuseră pînă mai sus de genunchi.

Şeful de post văzu o fată stînd pe prispă, în soare. Pe frînghie, între stîlpi, erau întinse cîteva rufe la uscat. De aproape se vedea că-i femeie în toată firea, bine legată, împlinită, dar mlădie şi tinerică. Parcă o ştia, nu-şi aducea aminte de unde.

— Ce cauţi aici?

— N-am voie?

— Tu nu eşti soră cu Motoacă?

— Ba da.

— Şi cum te cheamă?

— Veta.

Rămăsese aşezată pe prispă şi răspundea cu ochii în poală; îi purta plutonierului o ură neîmpăcată de cînd îl schingiuise pe frate-su.

— Şi fata Pădureţului, unde-i?

— Nu-i acasă.

— I-ai spălat rufele? Ce, ea e oloagă?

Îşi împinse capela pe ceafă şi se aşează pe prispă, lîngă ea, atît de aproape că îi auzea respiraţia şi-i simţea căldura înmiresmată a trupului; mirosea a săpun, a pelin şi-a floare sălbatică.

— Ia uită-te-ncoace! Ptiu, că frumoşi ochi ai, bătute-ar păcatele!

Avea ochi mari, limpezi, verzi ca luminişurile pădurii. După ce-l privi în silă şi-n batjocură, îşi ascunse iarăşi privirea în poală. La venirea lui, ţesea o ruptură la o cămăşuţă subţire; acum lăsase lucrul deoparte, şi aştepta să-i plece musafirul. Dar cu toată încordarea, se vede că avea în trup o chemare, şi nu putea s-o înăbuşe, ceva care pe jandarm îl îndemna să întindă mîna de-a dreptul.

Rămăsese prostit, cu ochii la ea. Nu-şi dădea seama ce dezmăţare era în purtarea ei, ceva în deplină nepotrivire cu vorba acră şi purtarea ţeapănă. Cum stătea cu un picior atîrnat pe prispă, în papuc de piele roşie, cu altul strîns dedesubt, una din coapse i se vedea pînă la jumătate, molatică şi îmbietoare. Veta simţi cum

ochii lui îi caută goliciunea; nici măcar nu se feri, atît îi făcea silă.

Prin despicătura bluzei lăsată în voie, plutonierul îi vedea sînii liberi sub pînză, rotunzi şi grei, neatinşi de nici o oboseală. Soarele, răzbind prin ţesătură, îi îmbrăca într-o lumină roză şi făcea pielea străvezie. Se săltă puţin, ca să privească mai bine. Ea îl pîndea, gata să-l scuipe şi să se apere, deşi, cum stătea molatică, s-ar fi spus că doar îl aşteaptă.

— Cîţi ani ai tu?

Şeful postului vorbea greu şi nu-şi recunoştea glasul.

— Douăzeci şi patru.

— Parc-ai fost măritată.

— Şi ce dacă?

— Să nu fi spus, te-aş fi luat drept fată mare.

— Iacă na!

— Nu mă crezi? Ai ţîţe ca piatra.

Întinse mîna la despicătura bluzei. Veta se feri, calmă, sigură pe ea şi pe toate.

— Dar d-acolo cine te-a muşcat?

— Cine m-a plăcut!

— Da dacă te-oi place şi eu?

Ridică ochii şi-l privi printre pleoape; i-ar fi zgîriat obrazul cu unghiile şi pe urmă l-ar fi mînjit cu baligă de vacă.

— Hai, fă, dacă te-oi place şi eu?

— Încearcă!

Plutonierul întinse mîna. Veta se feri şi sări în picioare pe prispă.

— Încearcă, de!

Rîdea şi îşi legăna şoldurile. Nu putea să-l omoare, şi de ce l-ar fi omorît? Ar fi fost paguba ei, nu a lui!

Jandarmul se ridică, sunînd din catarămi. Ea alunecă pe lîngă zid, se strecură în tinda întunecoasă. O ajunse, o prinse, o strînse în braţe, pornit.

— Stai că mă omori cu centironul!

O împinse în odaia cealaltă, trînti un picior în uşă, de-o închise în clanţă.

— Vine cineva?

— Nu vine!

— Şi fata Pădureţului?

— Las-o în pace!

Plutonierul îşi lepădă puşca după uşă şi se apropie. Ea se feri.

— Dă-ţi cătărămile jos!

Îşi desprinse centironul, cu mîinile tremurînd. În penumbra încăperii, nasturii tunicii, de metal galben, frecaţi proaspăt, luceau ca aurul. Veta se apropie de el, Încercă să se oglindească în nasturi. De ce i-ar fi zgîriat obrazul? El o cuprinse în braţe şi dădu s-o prăvălească în pat. Alunecă din strînsura lui, ştia ce face, fugi în colţul camerii.

— Dă-ţi tunica jos!

Nasturii pîrîiau, smuciţi.

— Leapădă cizmele!

De ce l-ar fi mînjit pe obraz?

— Fă, fir-ai a dracului, nu mă ţine mult!

Gîfîia trăgînd de cizme pe marginea patului; acasă i le scoteau soldaţii. Venea spre ea, în ciorapi şi cu pantalonii în vine. Ea fugi în tindă.

— Stai, nu aşa; lasă-mă să mă dezbrac!

O văzu prin uşă umblînd la nasturii fustei.

— Hai, fă, nu mă ţine atît!

— Dă-ţi alea jos, ce-mi stai?!

Se întoarse spre pat şi începu să-şi smulgă veşmintele rămase. Din grabă, încurcă nodul izmenei.

— Hai, fă, fir-ai a dracului!

Trăgea de nod, baierele izmenei îi tăiau carnea şi parcă-i strîngeau gîtul, nu glezna.

Papucii lipăiră prin tindă, uşa de afară scîrţîi şi Veta apăru la fereastră, pe prispă, cu nasul lipit de geam.

— Ia să te văd, dom şef!

Şedea năuc şi zgîit pe marginea patului. Pielea i se vedea albă şi neaerisită; sub gîtul încreţit, roşu ca de curcan, pieptul îngust şi supt avea o dîră de păr negru, ţepos, pe adîncitura de la mijloc. Burta atîrna pe genunchi, cutată în trei părţi, cu buricul sumes înăuntru, adînc.

— Ce faci, fă?

Luă izmana, făcută ghemotoc, şi-o puse în faţă, peste partea cea mai nedumerită din trup. Lipită de geam, ea îl privea fără ruşine, de sus pînă jos.

— Ia te uită la dom şef!

Sub pîntecele revărsat, coapsele alunecau subţiri, pînă se gîtuiau în genunchii osoşi. Pe

pulpe se vedeau urmele lăsate de legăturile izmenelor, presate în carne de carîmbi. Şi-l închipui cu cizme, cu pantaloni, cu tunica ajustată bine pe trup, cu centironul strîns peste burtă, cu galoanele aurite pe umeri, cu puşca atîrnată de braţ.

— Dom şef, da mîndru mai eşti!

Încă n-o înţelegea. Se ridică într-o mînă, ţinîndu-şi cu mîna cealaltă izmana în faţă.

— Hai fă, ce faci?!

— Mă uit la dumneata, ce să fac?

— Vino-ncoa!

— Păi nu?!

— Fă, tu te joci?

— Mă joc!

— Vino, că dă nu, te omor!

— Hai de mă ia!

Se repezi la uşă, fără minte. Veta sari în bătătură, de acolo o luă spre pădure, tot uitîndu-se înapoi.

— Hai, dom şef! Hai, zău!

La o casă, mai sus, se vedea un om pe afară. Plutonierul rămase în uşa tindei, cu izmana în faţă, pe partea cea mai umilită din trup.

— Hai, dom şef, zău!

Glasul venea din marginea pădurii. Ar fi pus-o pe iarbă, i-ar fi băgat pumnul în gură şi-ar fi făcut-o fărîme. O clipă fu gata să se repeadă după ea în pielea goală. Se înfrînă, se întoarse în casă şi începu să se îmbrace, năuc, înjurînd:

— Spovedania şi grijania ta dă căţea! Anafura cui te-a închinat! Parascovenia cui ţi-a dat ţîţă să sugi!

O cizmă îi intră strîmb în picior; se aşează pe marginea patului, gîfîia, se chinuia s-o tragă înapoi, dar cizma înţepenită nu ieşea uşor.

— Las că am eu ac dă cojocu tău, grebla sfîntă a mă-ti, cu care strînge Dumnezeu stelele dă pă cer! Născătoarea cui ţi-a pus cercei în urechi!

Gura îi era plină de venin.

— Pun eu mîna pă tine, fă, Arhanghelii şi Mucenicii tăi şi ursitoarea care te-a scos în calea mea!

Îşi încheia nasturii, spumega, îi smucea duşmănos, îşi trecu centironul peste mijloc, îl strînse pînă ce cureaua pîrîi.

— Te aranjez eu, închinarea cui te înţărcă!

O dată îmbrăcat, se mai domoli; îi venea altfel acum, cînd se simţea în hainele lui, strîns în catarămi de sus pînă jos. Îşi luă puşca de după uşă şi ieşi cu dinţii strînşi. Femeia nu era nicăieri, fugise în pădure, dar parcă îi mai auzea şi acum glasul batjocoritor.

— Soarele ăl roşu cui te-a pieptănat!

Aproape de drum îşi aminti de botez.

— Şi mai e şi ăl mic, tui şi naşterea lui!

La poteca următoare, îi veni în gînd chipul lui Motoacă, legîndu-se de al soră-si, care îşi rîsese de el. Nu se putea aşa, trebuia să le-o plătească.

Oare Veta ajunsese acasă? Luă poteca pe Valea Carpenului. Bătrînul tuşea pe prispă. Fetele, aflate care prin curte, care pe la bucătărie sau pe la ferestre, se împrăştiară ca potîrnichile. Patru. Veta nu era printre ele. Plutonierul izbi cu cizma în poartă, străbătu ograda, se opri lîngă prispă.

— Mă Ionică, unde eşti?

Cel bătrîn se ridică într-o rînă de pe rogojină.

— Nu tragi tutun, dom şef? întrebă, gîjîit.

— Şi ce-ai tu dacă trag ori nu?

— Ziceam că poate ţi se-ntîmplă vreo foiţă, că am terminat cărticica.

Din casă se auzi glasul unei fete:

— Ai lădiţa plină! Ce dracu, mă tată, nu ţi-e ruşine să ceri mereu?

Căută s-o vadă pe după perdea; fata stătea ascunsă.

— Unde-i frate-tu, fă?

Motoacă ieşi în cămaşă; tocmai se bărbierise şi îşi pudra obrazul. Şeful de post rînji pe sub mustaţă.

— Te pudrezi, hai?

— Apăi, ce să fac, dom şef?!

Era o asemănare între glasul lui şi al soră-si. Jandarmul simţi că plesneşte. Se stăpîni, spuse cu blîndeţe:

— Mă Ionică, ia vino puţin, că am două vorbe cu tine!

Motoacă porni sleit după el. Plutonierul ieşi pe portiţă, merse cîţiva paşi în pădure, se opri şi se întoarse brusc, cu mîinile în şolduri.

— Ia zi, Ionică, dă Pădureţu n-ai auzit nimic?

— N-am auzit nimic, dom şef!

— Da pă la el p-acasă, te duci?

— Mă duc, aşa, cîteodată; îi mai dau fetii cîte-o mînă de ajutor.

— Unde-i fata acum?

— Nu ştiu; n-am mai văzut-o de mult.

— Pai atunci cum îi dai ajutor?

— Nu-i nevoie să fie acasă. O ajută şi fetele.

— Sor-ta mare pe unde o fi!?

— Nu pot să-i cer socoteală; a fost măritată.

Plutonierul privea cu ură obrazul tînăr, bărbierit şi pudrat.

Motoacă îl urmărea temător, neştiind unde voia să ajungă; apoi deodată, aerul vîjîi şi, una după alta, simţi palmele grele, pe care le cunoştea, plesnindu-l peste obraz. Se clătină.

— De ce dai, dom şef? întrebă, moale, ascunzîndu-şi capul în mîini.

Şeful de post se lăsă în jos de genunchi, stătu o clipă aşa, pîndindu-l, apoi se ridică brusc, cu cotul arcuit, şi-i prinse bărbia în pumn. Gura lui Motoacă pocni, capul se duse pe spate, rupt din legături. Băiatul se legănă, ameţit, pînă ce veni într-un copac.

— Zi, îi dai cîte-o mînă de ajutor? şuieră plutonierul, pe cînd îi îmbrăca obrazul într-o vijelie de palme.

Rămase ameţit, cu capul bălăbănindu-se între palmele lui, pînă ce jandarmul obosi.

— Aşa, mă Ionică! zise acesta, blînd. Ca să ştiţi şi voi cine sînt eu!

Şi porni pe potecă, răcorit şi mulţumit, săltînd tinereşte pe vîrfurile cizmelor, cu puşca peste mîna stîngă înfiptă în şold, cu dreapta răsucindu-şi mustaţa.

33

La nouă şi jumătate, Dumitrică băgă mîna prin crăpătura uşii şi, fără să se arate oamenilor din restaurant, suci unul din cele două întrerupătoare electrice. Încăperea se cufundă pe jumătate în întuneric. Chelnerii nu mai aşteptară alt îndemn: înconjurară pe ultimii muşterii, zorindu-i să plătească şi să plece. Un chefliu se împotrivi, cu arţag:

— Da ce închideţi, mă, aşa devreme?

— Dacă aşa vrea jupînul!

— Fiindcă s-a pricopsit! Ce, mai are el nevoie de banii mei?

Chelnerul îl luă de braţ, îl ridică şi-l împinse spre ieşire. Peste cîteva clipe, Dumitrică apăru în deschizătura uşii. Chefliul, care tocmai ieşea îl văzu.

— Zi, mă dai afară, domne Cristeo! Ţi-ai făcut suma, hai?

— Trageţi obloanele! porunci negustorul.

Omul mai bolborosi ceva, în prag.

— Uite, du-te peste drum, la grec! îl sfătui chelnerul. Ăla ţine pîn la miezul nopţii.

La cîrciuma de peste drum se mai vedeau lumini galbene, se auzeau glasuri omeneşti înfierbîntate. Se mai găseau unii care doreau să petreacă, dar Dumitrică nu se ostenea să ţină deschis pentru ei. De cînd îşi trimisese nevasta

la Ploieşti şi n-avea cu cine să se ajute, luase obiceiul să tragă obloanele devreme. De altminteri, nici el nu se gîndea să mai întîrzie mult aici. Îşi cumpărase două corpuri de case la Ploieşti, în una să locuiască, alta s-o dea cu chirie şi căuta o afacere sigură în care să-şi bage banii, ca să dea dracului negustoria.

După ce traseră obloanele, chelnerii se strecurară spre odaia lor, pe uşa din dos. Dumitrică veni după ea, să închidă; aruncîndu-şi ochii pe geamlîc, văzu lumină în fund, la odaia babei Neaga. Îi dădu o gură:

— Culcă-te, babo, că-i tîrziu!

Încuie uşa, înjurînd în gînd. Baba nici nu pleca, nici nu murea. Uneori se gîndea s-o ia de mînă şi să-i facă vînt în drum.

— Uite pe cine ţine Dumnezeu! blestemă printre dinţi, în timp ce stingea ultimele becuri din restaurant.

Mai aruncă o privire înapoi, în întuneric, apoi sc întoarse şi străbătu cele două prăvălii, pînă la odaia din fund, Abajurul verde arunca lumina pe masă, în timp ce restul încăperii rămînea în penumbră. Dumitrică se aşează, căută ceva între hîrtiile răvăşite şi îşi reluă socotelile. Le făcea mereu, dar nu-i ieşeau bine niciodată; redevenţa nu se urca acum la mai mult de şase-şapte vagoane pe lună, şi pe ele lua abia patruzeci-cincizeci de mii de lei. Faţă de planurile lui vechi, era aproape nimic. Uneori simţea ridicîndu-i-se în suflet o ură aprigă pentru tot ce

era în jur, dar mai ales pentru pământul care îl amăgise. Acum ştia, şi niciodată n-avea să se mai lase înşelat, că norocul nu umblă slobod pe drumuri; cînd ai pus mîna pe el, trebuie să-l fereci cu zece lanţuri, să-l ţii încuiat cu zece chei.

Îşi ridică ochii din hîrtii şi privi casa de bani. Din piaţă arar răzbea cîte un zgomot, cîte un pas de cal împiedicîndu-se în pietre» cîte un glas de beţiv înjurînd. De peste geamlîc, din Schela Veche, se auzea pufăitul unui motor, bătînd timpii rar şi candenţat. Îl ascultă atent, chinuindu-se să-i despartă ritmul de bătăile inimii care-i pocneau în ureche ca un zgomot exterior, străin de fiinţa lui; neizbutind, se ridică şi se îndreptă, în penumbră, spre casa de bani. În timp ce descuia, mai încercă o dată, sîcîit, să despartă cele două zgomote din urechi, dar acum se adăuga şi clinchetul cheilor de pe belciug, petrecînd printre celelalte un fir subţire, parcă alb. În întunericul dinlăuntrul casei de bani, săculeţii luciră. Îi scoase, unul cîte unul, îi înşiră pe masă şi iarăşi se apucă de făcut socoteli, ca şi cînd n-ar fi ştiut limpede ce cuprindea fiecare. La jumătatea adunării, se opri, desfăcu un săculeţ, lăsă aurul să alunece sub abajur şi începu să numere, cu mîinile înfrigurate; obrazul aprins, pătat de lumina verde, părea de aramă coclită. Acum nu-şi mai auzea inima, nu auzea nici motorul, ci numai cîntecul subţire al cocoşeilor.

După un timp, în zornăitul lor muzical se amestecă o rîcîitură, venită dinspre uşa de la geamlîc. Nu-şi dădu seama decît mai tîrziu, cînd se opri o clipă din numărat. Tresări şi rămase înţepenit, cu gura deschisă în lumină, în timp ce partea de sus a capului intra în penumbra făcută de abajur. Între rîcîituri, se desluşi o chemare:

— Domne Cristeo!

Glasul nu-i era necunoscut, dar urechile vrăjite de muzica banilor nu puteau să-l identifice.

— Domne Cristeo! Numai o vorbă! Dă-mi niţel drumu!

Acum negustorul îl recunoscu şi se repezi la uşă, atît de furios, că uită banii înşiraţi pe masă.

— Ce-i, moş Vlădoae? strigă, descuind uşa şi smucind-o în lături. Nici acu nu mă laşi? Ce cauţi noaptea în casa mea?

Obrazul uscat şi ţepos al moşneagului se ivi în lumină. În spatele lui, Baba Neaga se apleca ba într-o parte, ba în alta, ca să vadă înăuntru.

— Domne Cristeo, vorbi bătrînul, liniştit, cum ar fi venit să-şi ia căciula uitată, ziceam să-mi dai şi mie o cinzeacă.

— Acum, noaptea? Mă scoli din somn pentru că-ţi veni să bei? Nu ţine ruşine, porc bătrîn ce eşti?!

Moşneagul îşi făcu loc înăuntru.

— Las că nu dormeai, te-am văzut noi!

Baba rămase pe geamlîc, tot legănîndu-se, sucindu-se şi lungindu-şi gîtul.

— Aide, domne Cristeo, fii om dă omenie! vorbi musafirul, înaintînd în odaie.

Dumitrică izbi furios uşa în clanţă. Baba Neaga se feri speriată. După o clipă se dezmetici, alergă sărind cu paşi mici la fereastră şi se cocoşă, să privească înăuntru pe sub perdele.

Moş Vlădoae se aşează nepoftit pe un scaun, în umbra abajurului. Mişcările şi vorba lui aveau o încăpăţînate domoală.

— Ai, domne Cristeo, nu te zgîrci! Adă cinzeaca!

— Moş Vlădoae, îţi dau o sticlă întreagă, numai du-te, să nu te mai văd pe aici!

— Da o dublă dă mălai?

— Vino mîine! Îţi dau un sac, dar să te duci, să nu mă mai otrăveşti!

Bătrînul nu se supără de vorbele aspre. Clătină împăcat din cap, făcîndu-şi umbra uscată să joace pe perete.

— Hai, du-te acum!

— Păi, ţuica?

Dumitrică îl privi în penumbră; îi veni să cadă cu pumnii în capul lui. Se stăpîni, se întoarse şi căută sub pat. Ţinea aici cîteva sticle puse bine, o ţuică aleasă, din care abia se îndura să bea el, dar ca să scape de bătrîn, trebuia să-şi calce pe inimă; nu se putea duce acum pînă în a treia prăvălie. Cîteva clipe se opri, cu respiraţia

gîtuită. Alături, între mărfurile de fierărie, avea o damigeană cu apă tare. Dacă i-ar fi umplut o sticlă, nimeni n-ar fi stat de cercetări pentru un beţiv care s-a otrăvit şi-a crăpat în şanţ. Şovăia, în luptă cu acest gînd, cînd, deodată, văzu umbra moşneagului crescînd în spatele lui, înaltă şi uscată, frîngîndu-se de pe perete, pe tavan. Se întoarse ars.

— Ia mîna! răcni.

Moş Vlădoae rîdea ştirb, deasupra mesei. Dumitrică se apropie, furios, cu ochii la mîna moşneagului şi la grămada de bani.

— Ce-ai luat?

Mîna uscată se ascunse la spate.

— Pune înapoi ce-ai luat!

Bătrînul se trăgea înapoi; capul ţepos i se pierdu în întuneric; numai picioarele, cu cioarecii albi, rămaseră în lumina răspîndită de abajur pe podea. Negustorul ocoli masa după el şi vru să-i apuce mîna ascunsă.

— Pune înapoi!

Nu izbuti; se ferise mai viclean decît l-ar fi crezut în stare şi rîdea ca prostul. Îl privi o clipă în întuneric, cu o furie neputincioasă; simţea în trupul ciolănos o împotrivire pe care nu era în stare s-o învingă decît dacă i-ar fi dat una în moalele capului. Se întoarse repede la masă şi începu să numere grămada de bani. Monedele îi alunecau printre degete, se rostogoleau, gata să cadă de pe masă, nesupuse şi neastîmpărate. I se părea că aurul vrea să-i scape de sub

stăpînire, să se răzvrătească. Îi era peste putinţă să-şi dea seama ce luase bătrînul. Se ridică.

— Moş Vlădoae, pune înapoi ce-ai luat! Pune-napoi, că nu ieşi viu de-aici!

Încerca să-i apuce braţul ascuns, iar bătrînul se ferea şi se trăgea înapoi, rînjind.

— Pune la loc ce-ai luat?

Ajunse cu el pînă în zid.

— Nu vrei să pui înapoi?

O clipă nu se auzi decît gîfîitul negustorului şi rîsul ştirb. Pe urmă duşumeaua scîrţîi, urmă o icnitură, se rostogoliră jos amîndoi. Prăvălit asupra bătrînului, Dumitrică îşi băgase mîinile în părul lui şi-i izbea capul de podele, îndesat, duşmănos, fără nici o stăpînire de sine.

— Pune înapoi, moş, Vlădoae! Pune înapoi! Pune înapoi, hoţ bătrîn!

Rînjetul înţepeni şi printre dinţii încleştaţi începură să curgă bale subţiri.

— Pune înapoi, nu-nţelegi?! Pune înapoi, n-auzi?!

Uşa scîrţîi încet, ascuţit, dar negustorul n-o auzi. Îşi auzea numai furia clocotind. Baba Neaga se ivi în prag, adusă de umeri, cu mîinile date în lături, zgîindu-se speriată pe sub marginea abajurului.

— Pune înapoi că te omor! şuiera Dumitrică.

Sîngele îi năpădise ochii, privirea i se scălda în roşu. Nu văzu umbra crescută deasupra lui, pe tavan. Baba se apropia, sărind cu paşi mici,

mişcînd braţele şi cotcodăcind. Capul moşneagului pocnea sec în duşumea.

— Pune înapoi, hoţule!

Bătrîna văzu bîta căzută alături. Se aplecă, o prinse cu amîndouă mîinile şi o ridică deasupra capului. Umbra ei se desfăşură pe perete, deformată, cu mîinile mai lungi decît trupul; capul ascuţit se opri în unghiul de sus, dar mîinile cu ciomagul se întinseră pe tavan, pînă în partea cealaltă a camerei. Acolo ciomagul se opri o clipă, cu o imagine tremurată, pe urmă o luă repede înapoi, se frînse în unghiul peretelui şi căzu scurt.

Dumitrică icni, veni cu capul în piept, se clătină, alunecă într-o parte, rămase întins pe duşumea.

Baba lăsă bîta jos, privi nedumerită, fără să înţeleagă ce se întîmplase. Îl văzu pe moşneag mişcînd, rîdicîndu-se greoi într-o rînă, cu mîna la spate. Îşi adună fustele în mîini, se suci spre uşă şi o luă la fugă, sărind, scoţînd din gît strigăte de spaimă, ca nişte cîrîituri.

Moşneagul se ridică, se clătină de cîteva ori pînă-şi găsi locul picioarelor, pe urmă îşi luă bîta de jos şi se îndreptă spre uşă, tîrîndu-şi opincile. În dreptul patului văzu sticla lucind pe duşumea, cum o lăsase Dumitrică. Se aplecă, o ridică şi, după ce-i cercetă dopul, o băgă în sîn. Pe masă, între bani, îi sări în ochi un pachet de tutun, început, cu cărticica albă alături. Se apropie, luă tutunul şi-l băgă în sîn la un loc cu

sticla; cărticica, după ce-o privi nehotărît, o aruncă jos. Cînd să plece, văzu în umbră cutia cu chibrituri. O luă repede, o sună la ureche şi o înghesui în sîn, peste celelalte.

Pe geamlîc se auzea cîrîitul babei, care fugea împiedicată. Moşneagul ieşi, alunecă pînă la odaia ei, căută patul pe întuneric, lăsă sub pernă un bănuţ de aur, tot ce luase, şi după ce netezi învelitoarea deasupra, plecă mulţumit, strîngînd cu cotul sticla la sîn.

Baba Neaga străbătu geamlîcul bătînd speriată din aripi, coborî scările în curtea din spate şi, prin gang, ieşi în piaţa întunecoasă.

Numai la cîrciuma de peste drum se vedea o lumină slabă. Umbrele unor oameni care se pregăteau de plecare întunecau geamul.

Bătrîna se opri pe podeţ. Moş Vlădoae veni din urma ei, trecu pe alături şi, fără o vorbă, se pierdu în întuneric. Baba rămase cîteva clipe nehotărîtă; deodată i se păru că vine cineva din gang, pe urma ei. O luă la fugă, sărind, spre cîrciumă, unde se opri, cu vîrfurile degetelor în geam.

— Hai, vino-năuntru, mătuşă, să bei un ţoi dă ţuică!

Începu să facă semne speriate, spre prăvălia lui Dumitrică. Piaţa era liniştită şi pustie.

— Ce-o fi cu baba?

Cîţiva oameni ieşiră în prag. Prin uşa deschisă se revărsă în piaţă o fîşie săracă de lumină

gălbuie, pîlpîitoare, amestecată cu fum şi cu miros de rachiu.

Baba o luă la fugă înapoi, pe dîra de lumină care o urmărea din spate. După cîteva sărituri se opri, chircită sub fuste. Un om dădu să se apropie.

— Ce-i, mătuşă?

Se feri de el cu sărituri mici, împiedicate.

— Cra-cra!

Nu putea scoate alt sunet; cîrîia şi arăta cu mîinile gangul prăvăliilor.

— S-a întîmplat ceva la domnu Cristea! Haideţi să vedem!

Intrară pe gang. Ea rămase în mijlocul pieţei goale, chircită. Numaidecît, dinăuntru răzbiră strigăte:

— L-a omorît pe domnu Cristea!

Baba Neaga se ridică, sări cîţiva paşi în lături şi începu să bată aerul cu mîinile, scoţînd din gît cîrîituri uscate.

34

O rafinărie îndepărtată, la cîmpie, suna miezul nopţii. Moş Vlădoae urcă dealul şi ieşi în drumul Runcului. La sonde se auzeau maşinile huruind, prăjinile de fier ciocnindu-se, oamenii strigînd, împletind printre copaci o funie groasă şi noduroasă de zgomote. Moşneagul merse înainte, căutînd drumul cu bîta, cu braţul osos pe sticla din sîn. La potecă se opri, se desfăcu la piept, trase un gît de ţuică şi, după ce puse dopul la loc, coborî povîrnişul, ţinîndu-se de rădăcini, pe lîngă cabană. Lumina de la sonda nouă, scăpată deodată dintre copaci, îl orbi. Scheletul de fier al turlei se ridica înalt şi se pierdea în întuneric, nesfîrşit. Sub fascicolele reflectoarelor puse pe stîlpi de jur-împrejur, se schimbau echipele.

Moşneagul mai înghiţi un gît de ţuică şi, cu inima întărită, se îndreptă spre oamenii din schimburi.

— Seara bună, seara bună!

— Seara bună, moşule!

Maistrul, care îşi luase locul lîngă maşini, îşi zori echipa:

— Haide, la lucru!

— Da ce, nici noaptea nu staţi, oameni buni?

Din întuneric se auzi chiuitul lui Gogoi:

— Nu stăm, că am răzbit-o! Hiu-hiuu!

— Tu eşti, mă Gogoi? Unde te-ai ascuns?

Un sondor arătă în umbra de sus.

— Uite-l colo, cu butoiul lîngă el!

Beţivul stătea pe marginea taluzului, lîngă un butoi de vreo douăzeci de vedre, şi aştepta erupţia.

— Mă gărgăune, tu nu te mai laşi dă prostii?

— Nu mă las pînă n-oi muri! Păi dac-o răzbi-o, lor cine să le dea dă băut?

— Hai, la lucru! strigă maistrul.

Moş Vlădoaie duse sticla la gură, îşi lăsă capul pe spate. Ochii îi rămaseră asupra turlei.

— Uliuu, da înaltă-i!

Inginerul se ivi de sus, dinspre cabană, şi coborî taluzul, grăbit.

— Seara bună, domnu inginer! Uliuu, da înaltă-i, tui mama ei!

— Hai moşule, du-te, că avem treabă!

Macaraua pornise, trăgea afară prăjinile grele de oţel care ţineau sapa pe coloană. Inginerul stătea deoparte, mestecîndu-şi pipa stinsă în colţul gurii.

— Mai încet! spunea, cu grijă, la fiecare învîrtitură a tamburului.

Gogoi chiui de pe taluz:

— Hiu-hiuu! Dom inginer? Să-mi spui cînd e gata, să dau cep!

În gura sondei, prăjina trasă afară făcea să bolborosească nămol gros, cenuşiu, scos din adîncuri, care se scurgea la vale, năclăind locul

împrejurul sondei, înainte de a se usca şi a se reintegra în scoarţa pământului.

Bătrînul se apropie de inginer şi, după ce-l privi cu luare aminte, scoase din sîn pachetul de tutun.

— Uite!

— Ce vrei?

— Uite, tutun d-ăl bun!

— Şi ce vrei de la mine?

— N-am mai fumat tutun ca lumea…

— Mai încet! strigă inginerul. Hai moşule, du-te, nu mai încurca locul!

Sondorii deşurubau una după alta prăjinile scoase de pe coloană, pe care apoi macaraua le lăsa în picioare, rezemate de pereţii turlei, ca pe nişte vine ale pământului, sclerozate în ere.

Sapa ieşi, masivă, diformă, îngreuiată de nămoluri. Oamenii o prinseră cu cîrligele şi o traseră în uşa sondei. Avea o formă greoaie, semăna cu un trunchi omenesc mutilat, cuprindea în liniile ci îngroşate de mîl ceva tainic şi neliniştitor. Aşa cum venea din străfunduri, părea că aduce, netălmăcit, tot necunoscutul pământului; părea că mocneşte în ea o forţă monstruoasă, că-i gata să se ridice şi să se rostogolească peste oameni, condamnaţi la moarte de miezul planetei.

Acum, numai nămolul ţinea în loc erupţia; era şi el o forţă, moartă, care învingea forţa vie a păcurii. Trebuia scos, o parte, micşorată greutatea de pe coloană, pînă ce forţa vie o

depăşea pe cea moartă. Sondorii agăţară lingura de cîrligul macaralei.

— Umblaţi încet! poruncea îngrijorat inginerul, la fiecare mişcare.

Moş Vlădoae se aşează pe o scurtătură de lemn în faţa sondei şi începu să-şi umple pipa. Inginerul îl auzi sunîndu-şi chibriturile.

— Ce faci, nenorocitule?

Moşneagul puse chibriturile la loc, rîse copilăreşte şi începu să pufăie liniştit din luleaua stinsă.

— Ia daţi-i vînt d-aici!

Un sondor se apropie.

— Du-te acasă, că avem treabă!

Se ridică mormăind, cu luleaua în gură. După un pas se mai întoarse o dată spre inginer, cu palma deschisă, arătîndu-i tutunul.

— Bine, bine! Hai, du-te!

Ocoli barăcile şi o luă pe potecă, la vale. Lumina îl orbise, umbla la întîmplare, fără să vadă drumul. În spatele lui, maşinile mergeau cu turaţie redusă, treaba se făcea parcă pe pipăite, se scotea nămolul cu ţîrîita, erupţia putea izbucni în orice clipă. Un om se duse jos, la stîlpul reţelei electrice, şi rămase cu mîna pe şaltăr, gata să întrerupă curentul.

— Hai, moşule, du-te că te prinde erupţia aici! strigă, dînd peste moş Vlădoae, care se oprise să mai tragă un gît din sticlă.

Bătrînul băgă sticla în sîn, îşi puse luleaua între dinţi şi porni bombănind, căutîndu-şi

drumul cu bîta. După o bucată de loc, se împiedică într-o rădăcină dezgolită de ploi, se prăvăli în lungul potecii. Sticla de ţuică îi sări din sîn, se duse de-a rostogolul la vale, pînă ce plesni într-o buturugă.

— Încet! Mai încet! se auzea de sus.

Se ridică înjurînd, îşi căută bîta. Numai după ce o găsi între rădăcini, băgă de seamă că nu mai avea tutunul în mînă. Începu să se tîrască în patru labe, cu mîinile în ţărînă, din ce în ce mai neliniştit, alunecînd la vale, întorcîndu-se la deal, rotindu-se speriat printre buturugi. Nu-şi mai dădea seama unde căzuse; răscolea ţărîna cu degetele şi scîncea neputincios, pînă ce începu să invoce duhurile necurate, cu o litanie primitivă, din copilărie: „Scoa-te, dra-ce, ce-ai fu-rat, că te duc la spînzurat!”

Simţi în podul palmei un tremur, o zvîrcolire a pămîntului.

— Păzea! strigă cineva de sus.

— Lumina! strigă altcineva.

Omul de la stîlp trase şaltărul; luminile se stinseră, şi bîzîitul motorului încetă, gîtuit. Sondorii se rostogoliră la vale, unii peste alţii. La celelalte sonde, dimprejur, se opriră maşinile, şi lucrătorii ieşiră în uşi.

— Hiu-hiuu! chiui Gogoi. Veniţi să beţi, mă, c-am dat cep!

Într-o clipă de linişte, se auzi vinul gîlgîind pe vrana butoiului. Apoi se porni un huruit adînc şi îl acoperi; turla înaltă începu să tremure,

copacii împrejur îşi foşniră ramurile. Lingura rămasă la fund venea pe coloană, expulzată, se lovea de pereţii metalici, scotea ţipete de alarmă.

Moş Vlădoae nu auzea nimic. Se tîra în patru labe, cu capul prin lăstăriş, răscolea frunzele căzute pe pămînt, din ce în ce mai agitat şi mai nefericit. „Scoa-te, dra-ce, ce-ai fu-rat!…”

Lingura ţîşni, se duse pînă în vîrful turlei, se izbi de grinzi şi căzu, făcînd schelăria să se cutremure îndelung.

Cîteva clipe huruitul scăzu, se trase înapoi; fierbea potolit în adînc. Apoi iar se ridică, acum mai nehotărît, mocnind pînă ce, pe neaşteptate, se concentră în gura coloanei şi explodă, zgîlţîind-o, greu, apăsat, mult. O şuviţă de păcură izbucni şi se duse printre grinzile turlei, cu plesnituri de bici.

— Hiu-hiuu! chiui Gogoi. Veniţi!

Gura sondei icni, scuipă în gol de cîteva ori, pînă ce slobozi un val de păcură, mai statornic, cu un sunet mai plin.

Bătrînul se rotea printre rădăcini, căuta chinuit, fără să mai ştie de altceva decît de paguba lui. La mai puţin de o sută de paşi, fierul băgat în pămînt trepida, prin el veneau zbateri şi smucituri, între vinele de păcură care zburau în sus plesneau valuri de gaze, ca din nişte băşici. Un timp ţîşniră numai gaze uscate, foşnind. Pe vale se lăsă un miros greu, otrăvitor, de metal ruginit, de ciuperci putrede, de cucută

şi de urzici; aproape că se vedea, împletit printre copaci, vînăt, fluid.

Sonda gîlgîi de cîteva ori, era doar o încercare, un început, ceva trebuia să vină, plin şi definitiv – şi deodată, din cel mai mare adînc porni să urce uraganul lichid, venea, şi nu ştiai unde se va opri. Primul obstacol pe care îl întîlni, acoperişul turlei, zbură smuls şi se duse peste păduri. Alte obstacole nu mai erau, decît stelele de pe cer; se împleti printre ele, le năclăi, apoi căzu pe pămînt. O burniţă neagră, pe urma lui, umplu văzduhul de jur-împrejur.

Sondorii orbecăiau spre zăgazuri şi batale. Cîţiva paralizaseră în drum şi priveau erupţia, zăpăciţi.

Moş Vlădoae căuta, prăpădit de suferinţă. Oamenii năclăiţi de păcură se rostogoleau pe lîngă el; nu-i simţea – nu auzea nimic. Pachetul pierdut îl rîcîia în mijlocul inimii, şi inima zgîndărită îi îmbrăca trupul ciolănos în năduşeală şi mîncărimi. Zburături de păcură plescăiau în jur; nu-i păsa. Se tîra de-a buşilea printre buturugi, scîncind: „Scoa-te dra-ce ce-ai furat!…” Măcar dac-ar fi avut o lumină!

Cutia cu chibrituri îi sună în sîn; uitase de ea. O apucă înfrigurat, scoase un băţ, îi caută gămălia cu degetele tremurînd…

— Hiu-hiuu! chiuia Gogoi, cu păcura în gît. Haideţi, mă, că rămîneţi fără vin!

35

În ziua cînd îşi inaugura castelul, Lipănescu lepădă prima oara hainele de schelă şi îşi puse un frac nou, care încă mirosea a croitorie. Cu cele două bucle roşcate, linse pe frunte, cu vîrfurile mustăţilor ascuţite şi ridicate în sus ca nişte ţepuşe, cum stătea în capul scărilor cu Anghelina alături, să-şi primească oaspeţii, căpăta înfăţişarea severă şi impunătoare a unui majordom de casă imperială. În lungul reverului stîng avea prinse trei decoraţii: Steaua României, primită de curînd, Bărbăţie şi Credinţă şi Meritul Comercial. Pe ultima n-ar fi pus-o, dacă fracul, lipsit de alte podoabe, nu i s-ar fi părut prea întunecat.

Invitaţii începuseră să vină de pe la ora opt, îndată ce se închiseseră magazinele. Pe cei dintîi îi primise singur, pînă cînd Anghelina, terminînd să se gătească, îşi luase locul în stînga lui. Ei nu-i plăcea casa nouă, iar serbarea o înspăimînta, mai ales muzica militară, adusă de la Ploieşti, care cînta prea tare, pe peluză, sub ferestrele salonului. După ce muncise toată săptămîna cu mutatul şi suferise pentru fiecare lucru vechi părăsit, nu înţelegea de ce mai trebuie şi muzică pe deasupra, îi părea rău mai ales după prăvălie; o închiseseră la sfîrşitul lui septembrie, cînd castelul era aproape gata.

Marfa din rafturi o luase cu toptanul, ca la faliment, un negustor de la Braşov, care se grăbise s-o încarce în camioane şi să plece, de parcă s-ar fi temut să nu-l prindă cineva din urmă. În magaziile din gară mai erau materiale, Lipănescu nici nu le ştia bine. Depozitul rămăsese deocamdată în seama lui Lazăr. Restul oamenilor din prăvălie, afară de cei care voiseră să plece, fuseseră duşi în schelă, să încurce lumea şi să ia leafă de pomană; nici nu se pricepeau la meserie, nici nu aveau de făcut vreo treabă.

Casa cu prăvălia o cumpărase Sfatul Negustoresc, după ce plătise ipoteca. Lui Lipănescu îi mai venise aproape un milion; se grăbise să-l bage în mobila castelului, ca să facă inaugurarea încă pe timp frumos; îi era teamă să nu înceapă ploile şi să-i vină musafirii murdari pe picioare. Dar, cu toată graba, lucrul ieşise aproape ca în planul lui; aşteptîndu-şi oaspeţii, n-avea nici o teamă şi nici o nemulţumire.

Deasupra intrării se ridica impozantă o scoică de sticlă, ca la palatul Cantacuzino din Bucureşti, articulată din trei benzi, în culorile naţionale. Uşa, de bronz turnat şi sticlă groasă, gălbuie, avea un chenar de gemuleţe pătrate, roşii, galbene şi albastre.

Din uşă, o scară de mozaic, deschizîndu-se ca un larg arc de cerc, cobora cinci trepte, înălţimea subsolului, pînă în aleea centrală. Din

faţa casei, terenul mergea în pantă lină pînă în şoseaua naţională, mai bine de o sută de metri. Proprietatea era împrejmuită provizoriu cu sîrmă ghimpată. Din viitorul gard se făcuse numai poarta de fier, înaltă, cu două nişe, ca pentru santinele, în stîlpii groşi de zid dintr-o parte şi din alta. Aleea, asfaltată, era mărginită de două peluze cu gazon şi în mijlocul fiecăreia se desena cîte un rond de flori. Cine privea din drum putea să vadă că din combinarea culorilor pe fiecare rond apărea cîte o iniţială ornamentală; pe cel din stînga un E, pe celălalt un A, după numele proprietarilor.

Pe arcada porţii şi pe stîlpii gardului, ardeau becuri în culorile drapelului, care dădeau un fast violent, ca de petrecere populară. Becuri colorate erau întinse şi prin iarbă, pe peluze, apoi pe conturul color două iniţiale.

În mijlocul acestei ape de lumini tricrome, castelul, cu toate ferestrele strălucind, se ridica din întuneric, impozant, feeric, nu lipsit de măreţie. Becuri albe ardeau în dreptul tuturor ferestrelor de la etaj, în lucarnele podului şi chiar în turnuleţul de pe verticala intrării.

Cele patru automobile de piaţă cîte existau în oraş fuseseră angajate să aducă invitaţii pe rînd. Cum îi depuneau pe unii în faţa scărilor, plecau la alţii, după un plan făcut din vreme. Lipănescu ţinea să aibă la inaugurare cît mai multă lume, şi o împărţise în două: de o parte pe cei de seama sa, de alta pe cei care trebuiau înfundaţi,

odată pentru totdeauna – negustorii oraşului, foştii lui tovarăşi de breaslă. Îi luase mai pe toţi, după lista de membri a Sfatului Negustoresc, lăsase la o parte numai cîţiva croitori, cizmari, tinichigii, curelari, mai mult meşteşugari decît negustori.

Această categorie de oaspeţi sosiseră primii şi fiindcă gazdele erau ocupate cu primirea, căscau gura singuri, rătăcind dintr-o încăpere în alta, uluiţi de fastul castelului.

În hol plutea o lumină albă, egală, care venea indirect de sub ciubucăria peretelui, aproape de plafon. Musafirii, în haine negre, cu pantofi de lac scîrţîind, se opreau cu mîinile la spate, mirîndu-se de lipsa policandrelor. Plafonul era alb, fără nici o ornamentaţie şi fără lustre.

— Ei, poate n-a fost timp să le pună! Că altminteri, uitaţi-vă pe dincolo, ce risipă!

Afară, automobilele depuneau mereu oaspeţi. Muzica repeta de jumătate de oră acelaşi marş militar, zgomotos, care amintea musafirilor viaţa de cazarmă, făcîndu-i să-şi umfle pieptul mecanic şi să meargă în cadenţă.

Pe măsuţele din hol erau cutii de argint, cu ţigări de foi şi cu ţigarete. La început, invitaţii se sfiau să se atingă de ele. Unul, mai îndrăzneţ, se duse la Lipănescu, să-l încerce:

— Nene Enăchiţă, ia scoate tabachera, că mi-am uitat ţigările acasă!

— Domnilor, vă rog poftiţi, serviţi-vă! Totul e pus la dispoziţia dumneavoastră!

— Apăi atunci, aferim!

Roşu în obraz, Lipănescu se făcuse că nu observă mojicia invitatului, deşi tonul lui familiar îl umplea de indignare. „Azi mai treacă de la mine! O să vedeţi voi de mîine încolo!” În curînd, holul se umplu de fum. Cucoanele, care şedeau pe fotolii şi pe canapeluţe, alături, în salon, începură să strîmbe din nas.

— Urît viţiu!

— Păi dacă-i vorba de bărbaţi!…

Talgerele fanfarei le acoperită vorbele. Un automobil de casă se opri la intrare. Lipănescu îşi părăsi locul şi se repezi să deschidă portiera.

— Coane Virgilică, îmi faceţi mare cinste! Vă sînt recunoscător că aţi venit!

Cîţiva negustori îşi scoaseră capetele pe uşă şi rămaseră cu gura căscată.

— A venit conu Virgilică!

Domnul Virgilică era avocat de frunte în baroul de la Ploieşti şi şeful judeţean al celui mai puternic partid politic.

— Domnule Lipănescu, cinstea şi bucuria sînt pentru mine!

Ilustrul invitat începu să urce scările. Era un bărbat scund, gros, păros, cu picioarele scurte şi cam crăcănate. Redingota i se despica pe pîntecele prea mare, lăsînd să se vadă vesta, albă, ca o burtă de stăncuţă. În faţa Anghelinei se opri şi se înclină, cu eleganţa unui om de lume. Era cunoscut pentru bunele lui maniere; fusese odată subsecretar de stat şi în această

calitate se înţelege că avusese de-a face cu societatea cea mai înaltă din Bucureşti. Se ducea chiar la Palatul Regal în zilele de audienţă, înlocuind uneori pe titular, cu limuzina ministerului şi cu o geantă mare, galbenă, de piele, doldora de decrete, ca să le semneze regele. Mulţi ploieşteni, căscînd gura pe Calea Victoriei, se întîmplase să-l vadă cu ochii lor, ieşind sau intrînd la palat, pe uşa principală.

— Cocoana e nevastă-mea!

Domnul Virgilică apucă mîna cucoanei şi îi sărută vîrfurile degetelor. Anghelina dădu din cap, în semn de mulţumire. Nu o intimida strălucirea, fiindcă n-o lua în seamă; gîndul îi era tot la prăvălie. Numai faţă de rochie nu era nepăsătoare: nu se simţea bine cu trena, se împiedica în ea la fiecare pas. I-o impusese bărbată-su; ei i se părea o maimuţăreală.

Noul venit se înclină adînc în faţa ei, cu pălăria în mînă.

— Omagiile mele, doamnă!

Lipănescu se înroşi de prea marea cinste. Îşi luă oaspetele de braţ, numai cu două degete, abia atingîndu-l, şi-l conduse mai departe.

— Coane Virgilică, spuse, acoperind cu un surîs îngăduitor modestia celorlalţi oaspeţi, o bună parte din cetăţenii de seamă ai Cîmpinei sînt nerăbdători să vă salute.

— Bună seara, domnilor!

Drept răspuns la acest salut adresat tuturor, se ridică un murmur prelung, cu tonuri de surpriză, respect şi admiraţie.

Un valet ieşi din umbră şi luă pălăria oaspetelui. Făcea parte din personalul de serviciu adus de la Ploieşti pentru seară. Două camionete transportaseră încă de dimineaţă tot ce era necesar pentru primire şi pentru masă. Restaurantul Europa îşi luase în întregime sarcinile recepţiei. Trimisese feţele de masă, vesela, argintăria, doi bucătari, zece chelneri şi doi valeţi, o companie întreagă de oameni pricepuţi, care puseseră stăpînire pe castel.

— Ei, dar după cîte văd, vom avea o tovărăşie strălucită! făcu jovial domnul Virgilică.

Îşi plimba ochii de la unul la altul, nu cunoştea şi nu vedea pe nimeni, dar zîmbea tuturor, ca toţi să-l ţină minte. Gazda se înclină cu modestie, frecîndu-şi mîinile:

— Păi da, vine şi primarul, şi prefectul…

Cita funcţiunile, maxime şi definitive, nu oamenii trecători. Domnul Virgilică îşi ascunse o tresărire neplăcută. Nu-l încînta tovărăşia prefectului, pe care toţi aveau să-l socotească, din neghiobie, oaspetele cel mai de seamă. Schimbă vorba, cu puţină acreală:

— A, vine şi Dimopol. L-am lăsat în urmă pe drum.

Amfitrionul se înnegri. Bancherul se invitase singur. Era singurul om din toată lumea pe care

n-ar fi vrut să-l vadă în casa lui, dar nu putuse să-l refuze.

— Da, domnu Dimopol! zise, moale. Da, da, bineînţeles! Sîntem în relaţii vechi!

— A avut o pană de cauciuc. Şoferul tocmai se chinuia să repare camera. Am vrut să-l iau cu maşina mea…

— Coane Virgilică, să vă prezint cucoanele.

— A, dacă-i vorba de cucoane, numaidecît!

Musafirii rîseră slugarnic şi se dădură în lături.

În drum spre salon, domnul Virgilică îl apucă pe Lipănescu de braţ.

— N-am văzut mai al dracului maţe-pestriţe ca Dimopol!

— Mie-mi spui!

— Domnule, dar e de neînchipuit! M-am oprit o clipă şi m-am uitat. Nu înţeleg cum stă la el nenorocitul de şofer! Ştii în cel hal sînt camerele? Ferfeniţă! Petic peste petic, şi deasupra iar petic! Şi-i numai două sute de lei una nouă! Dar asta nu-i nimic! Poate n-ai să mă crezi, şoferul meu mi-a spus, pînă şi soluţia de lipit o ţine la el. Cînd pleacă undeva, o pune în buzunar, într-o ruptură de jurnal. În portofel are o bucată de petic; dacă se sparge camera, scoate peticul, taie cu foarfeca numai cît trebuie, şi restul îl pune la loc.

Cineva strigă de afară:

— Vine domnu prefect!

Lipănescu uită să-şi ceară scuze şi fugi la intrare.

Prefectul coborî în partea cea mai zgomotoasă a marşului; nu se auzi nimic din vorbele de primire ale gazdei. Îndată după el veni primarul, cu figura calmă, aristocratică, stînjenit de gălăgie şi pompă.

Alte automobile sosiră, unele după altele, aducînd notabilităţile oraşului: directorul rafinăriei, cu cîţiva funcţionari superiori, directorul liceului de băieţi, primul judecător, medicul şef şi alţi doi-trei medici, mai mulţi avocaţi recunoscuţi, comandantul legiunii de jandarmi. Cei mai mulţi erau politicieni în opoziţie şi pîndiseră venirea prefectului, ca să apară după el. Tot strîngîndu-le mîinile, Lipănescu se îmbătase de strălucirea pe care o lua serbarea. Cobora scările, le urca, în clipele de răgaz alerga să vadă cum se prezintă atmosfera înăuntru şi cînd auzea un automobil la intrare iar se repezea să deschidă cu mîna lui portiera.

Venirea noului val de musafiri făcuse să se spargă zidul dintre femei şi bărbaţi. Mai dedaţi cu societatea, oaspeţii din urmă trecură dintr-o dată în salon, la cucoane; cîţiva din cei vechi îşi luară inima în dinţi şi-i urmară, să-şi vadă nevestele. Pe de altă parte, unele doamne se ridicară de pe canapele unde amorţiseră şi trecură în hol, ţinîndu-se două cîte două de braţ. Dînd peste cutiile cu ţigarete, cîteva se apucară

să fumeze. Anghelina le simţi, întoarse capul din uşă, unde stătea de planton, şi înghiţi în sec.

Curînd, draperiile din fundul salonului se dădură la o parte, dezveliră pe jumătate sufrageria deocamdată în penumbră. Chelnerii intrară, purtînd solemni tăvile cu aperitive, în mijlocul salonului, ca la o comandă, se împărţiră spre fiecare colţ al parterului, doi cîte doi, mergînd în cadenţă, după muzica de afară. Cei din frunte purtau gustările: tartine cu icre negre, măsline, sardele, fileuri, batog, ciuperci umplute, pîrjoale mici cît aluna. După ei veneau cei cu băuturile: ţuică, mastică, vermut, turnate fiecare în pahare de altă formă.

Venirea lor stîrni mişcare între oaspeţii cărora li se uscaseră gîtlejurile aşteptînd; se apropiară de tăvi, la început cu sfială, pe urmă, încurajaţi unul de altul, începură să înfulece.

— Şefule, să nu pleci, că mai sîntem şi noi pe-aici!

Chelnerii stăteau nemişcaţi, fără expresie, cu ochii în gol, ţinînd tava la înălţimea pieptului.

Băuturile făcură să se dezlege limbile şi să coboare voia bună între oaspeţi. Băcanul, fostul vecin de prăvălie, ţinu calea gazdei, cu paharul ridicat:

— Coane Enăchiţă, aferim! I-ai făcut praf pă toţi! Să vadă adică şi ciocoii ce sîntem noi în stare!

Stăpînul casei ciocni, dar abia se stăpînea. Începuse să-i pară rău că poftise pe toţi

mitocanii, care-şi închipuiau astfel că sînt egali cu el. Ar fi trebuit să-i lase pe afară, să vadă serbarea de la poartă. „Bine, bine! îşi zise în gînd, posomorît. Astăzi, treacă, dar de mîine, zut! Botu! Neamuri proaste!”

Maestrul de ceremonie se apropie, impersonal şi plin de demnitate.

— E timpul pentru masă, spuse, aplecat ţeapăn spre urechea gazdei.

— E, apăi atunci să-i dăm drumul!

Personajul se retrase în uşă, cu o scîrbă marţială, şi împinse draperiile la o parte. În spatele lui se aprinseră luminile, sufrageria ieşi din penumbră. Un policandru ca de catedrală sticlea în mijlocul plafonului, trimiţînd ape albe cu răsfrîngeri din spectru pe faţa de masă sclipitoare.

Înţepenit în uşă, maestrul de ceremonii, poate dezgustat de propria-i titulatură, anunţă, de sus, solemn şi acru:

— Dineul e servit!

Oaspeţii se mişcară cu comentarii de satisfacţie. Unuia îi scăpă glasul:

— Bine că-i gata, nene, că mă tăia la ramazan!

Vorbele nepotrivite se pierdură însă în înghesuială.

Lipănescu o strigă pe Anghelina, care tot mai păzea uşa:

— Cucoană, haide la masă!

La mijlocul mesei, cu spatele spre cămin, şedeau prefectul şi domnul Virgilică, pe un loc de onoare divizat de nevoie. În dreapta prefectului, primarul; în stînga domnului Virgilică, directorul rafinăriei. De acolo înainte, fiecare cum găsise loc, sau cum găsise de cuviinţă, fără ceremonie, şi fără îndrumare, ca la un parastas în familie; unii se înghesuiau în faţă, mai la vedere, dar erau şi din cei bucuroşi să şadă la coada mesei. Ca singur protocol, Lipănescu oprise pentru el şi Anghelina cele două scaune din faţa prefectului, rezemîndu-le cu spătarul de masă, ca la restaurante, să nu le ocupe altcineva. Anghelina însă se aşezase într-un loc ferit, printre cîteva cucoane modeste şi sfioase.

Bărbatul se duse la ea şi o trase de mînă:

— Haide, frate, vino că ţi-am oprit loc!

— Las că-i bine şi aici!

— Apăi nu aşa! şopti Lipănescu, printre dinţi, cu o mînie trecătoare. Eu vreau să fii cucoană, nu negustorească, că d-aia m-am zbătut!

Se supuse şi veni după el, tot uitîndu-se speriată înapoi, la trenă, să n-o calce cineva, s-o lase dezbrăcată.

Chelnerii ieşiră dinspre bucătărie, cu tăvile ridicate la înălţimea umerilor, şi se împărţiră din loc în loc, în spatele musafirilor. Sub ferestrele sufrageriei muzicanţii îşi încercau instrumentele. Capelmaistrul bătu cu beţişorul

în pupitru; ţipetele vesele, săltăreţe, ale unei sîrbe, năvăliră înăuntru.

Dinspre coada mesei, din colţul negustorimii, se ridică un mic chiot de veselie. Lipănescu se răsuci pe scaun, emise din ochi un fulger, apoi se întoarse spre invitatul din faţa sa, primarul, care zîmbea îngăduitor.

— Gîlmele! Scuzaţi!

Era servit primul fel, cînd se auzi un automobil oprind în faţa intrării. Lipănescu se aplecă spre Anghelina.

— Ia vezi tu!

Femeia îşi privi trena adunată sub masă, socotind de unde s-o apuce. Pînă să facă o mişcare, întîrziatul intră necondus de nimeni şi veni direct în sufragerie, grăbit şi jovial, cu pălăria în mînă.

— E, uite şi bancherul! strigă, vesel, domnul Virgilică.

Dimopol se înclină în toate părţile; regăsea peste tot feţe cunoscute.

Nu mai era nici un scaun liber, decît la coada mesei. Cu toată sila, Lipănescu se gîndi că ar trebui să ridice pe cineva, ca să-i facă loc bancherului.

— Anghelino, ia, mai bine du-te tu la cucoane!

Dimopol îi simţi intenţia şi se împotrivi cu modestie:

— Pardon, cu sînt de vină! Cu automobilele astea nu poţi fi niciodată sigur; te lasă cînd ai grabă mai mare. Staţi, că mi-am găsit loc!

Se strecură spre coada mesei, în colţul negustorilor. Aceştia îl primiră cu semne de respect şi sfială. Se ridicară, pe jumătate, sprijiniţi cu mîna în scaun, şi se prezentară. Dar Dimopol îi cunoştea pe cei mai mulţi, dacă nu personal, cel puţin din auzite. Avea lista negustorimii din toată ţara, pe oraşe, ca să ştie unde să se adreseze la o nevoie oarecare. Multora le trimitea felicitări de Anul Nou, aşa, din senin, fără să fi avut de-a face cu ei, făcîndu-i să-şi pună fel de fel de întrebări, înnebuniţi de mirare.

Chelnerul reveni, să servească şi oaspetele întîrziat.

— Să trăiţi, coane Gigi!

— A, aici crai, Iancule?!

Îl cunoştea, deşi bietul om nici nu visa că ar putea să-l ţină minte. Se înroşi pînă în vîrful urechilor. Dimopol îşi scoase în farfurie, fără grabă, cu un aer de senior, încredinţat că va fi mai bine servit: decît amfitrionul. Vecinul din dreapta se săltă de pe scaun.

— Sifon sau borviz, domnu Dimopol?

La centrul mesei izbucni un hohot de rîs. Domnul Virgilică stîrnise hazul cu o anecdotă politică. Numai prefectul abia dacă zîmbea, de politeţe, cu capul în farfurie. Masa începea să se încălzească, băuturile şi mîncărurile veneau ca pe bandă rulantă, toate provocau murmure şi exclamaţii. Ciulamaua de ciuperci mai ales îi scoase din nepăsare şi pe cei mai tăcuţi oaspeţi.

Anghelina băgă de seamă că primarul îşi luase foarte puţin. Privi cu părere de rău cum se ducea tava plină.

— De ce nu serviţi? Mai luaţi, vă rog! Totul este plătit.

În jurul lui Dimopol, negustorimea devenea zgomotoasă; de la celălalt capăt al mesei începură să se audă, îndrăzneţe, şi glasurile cucoanelor.

— Uite gîştele, gîştele! zise unul.

Cel din faţă îl călcă pe picior şi-i făcu semn spre Dimopol, să-şi ţină gura. Precauţiunea era de prisos, bancherul nici nu auzise remarca grobiană. Sorbea din pahar cîte o înghiţitură, avea aerul că urmăreşte convorbirea vecinilor, în realitate însă era atent la altceva; tot făcîndu-se că-şi schimbă locul pe scaun, cerceta discret sufrageria. Era o încăpere mare, monumentală la proporţiile provinciale, înaltă de peste cinci metri, lată de vreo şapte şi lungă poate de şaisprezece. Şase ferestre, cu arcadă, se deschideau deasupra grădinii, unde se vedeau becuri colorate. Înspre salon, cădea în falduri bogate o draperie grea, cafenie. Alte două draperii acopereau trecerea spre dependinţe. Partea de jos a pereţilor era îmbrăcată în stejar sculptat. Bancherul nu-şi dădea seama ce putea fi tapetul de deasupra, un material mat, cafeniu ca draperiile; mătase în nici un caz, hîrtie, ar fi fost prea sărăcăcios; nu credea că Lipănescu i-ar fi putut trage un asemenea chiul. Mai

degrabă putea fi piele cu ornamentaţii veneţiene, fiindcă izbutea să dea sufrageriei un aspect somptuos. Ar fi vrut să se ridice, să pipăie peretele, dar deocamdată n-avea cum.

— Să ne trăiţi, coane Dimopol!

Negustorii erau bine înfierbîntaţi, ajunseseră la dispute şi la îmbrăţişări. Unul, dezarticulat şi neatent, răsturnă paharul pe jos. Dimopol se trase speriat într-o parte, privind parchetul care se înnegrea. Aproape că i se făcu rău.

— Iancule, Iancule!

— La ordin, coane Gigi!

— Adă o cîrpă, repede!

După ce chelnerul şterse pe jos, cu bunăvoinţă inexplicabilă, Dimopol îl bătu pe braţ, mai liniştit.

— Iancule, tu eşti băiat bun, te ştiu eu! Cînd strîngeţi, ai tu grijă să dea cu benzină şi să frece puţin cu ceară. Să nu rămînă pată; e păcat de lucrul omului!

Veselia continua să crească, aţîţată de băutură şi de muzica zgomotoasă. Domnul Virgilică îşi aprinsese ţigara, ceea ce îndemnase pe toţi fumătorii şi pe mulţi nefumători să facă la fel. În cîteva clipe, sufrageria se umplu de fum.

— Da unde se duse bancherul? întrebă deodată un oaspete.

Îi era vecin de scaun şi nu-şi dădea seama cum putuse să dispară.

— O fi avînd şi el vreo nevoie!

Numai Anghelina, cu ochii în toate părţile, după obişnuinţa de la prăvălie, văzuse cînd se ridicase bancherul şi se strecurase pe sub draperie. Îl trase pe bărbată-su de mînecă.

— Ia uite, ce caută Dimopol dincolo?

Văzîndu-se singur în salon, bancherul făcu două-trei mişcări de gimnastică, să se dezmorţească: îşi dădu braţele în lături, se aplecă în faţă, apoi pe spate, îşi puse în mişcare bicepşii, sub mîneca smokingului. Pe urmă se apropie de o oglindă, se privi atent, îşi pipăi obrazul, îşi masă cutele de la ochi, îşi potrivi papionul cu mişcări meticuloase. Mulţumit, începu să inspecteze salonul, cum făcuse şi dincolo; din salon trecu în hol, aruncînd de jur-împrejur priviri pricepute, cercetă pereţii, plafonul, parchetul, uşile, clanţele, balamalele, cercetă pînă şi sticla de la ferestre, să vadă dacă era de bună calitate, dacă nu avea valuri şi bule de aer. În fundul încăperii atîrna o draperie grea, dintr-un perete în altul, părînd că ascunde un provizorat. Bancherul îşi băgă curios capul prin despicătură şi, în lumina slabă, de sus, văzu scările care duceau la etaj. Erau două rînduri de scări, largi, bogate, arcuindu-se din dreapta şi din stînga, pentru a se uni în faţă, pe un palier de dimensiuni inutile; lăsînd la o parte proporţiile nejustificate, ansamblul dădea impresia de măreţie, părea că la capătul scărilor îşi va găsi locul un tron şi un sceptru. Deocamdată palierul era gol; numai peretele din

fund susţinea o oglindă şi ea disproporţionată, probabil de dimensiunile maxime în care o putea confecţiona vreo fabrică. Dovedea o ambiţie colosală, nedusă însă pînă la capăt, căci nu putea fi admirată de nimeni; se cunoştea că sosise în ultima clipă, purta încă semne şi cifre scrise cu săpun. Nici scările de stejar nu erau curăţate, nici covorul pus.

Ajungînd la etaj, într-un hol ca un hău, Dimopol se poticni şi rămase cu gura căscată. Un bec slab, fără abajur, atîrna, la capul unei sîrme, din plafon, îmbrăcînd încăperea într-o lumină de binà. Pereţii se vedeau hîzi, netencuiţi, brăzdaţi de umbre sinistre. Dădu să meargă mai departe, dar simţi că se îngroapă în praf, în talaş, în mormane de gunoi. Pe margine, un rînd de scînduri, cum se pun prin curţile de mahala inundate, ducea la dormitorul gazdelor, singura încăpere terminată la etaj.

Dimopol îşi pierdu firea; porni înainte, prin praf, aruncînd talaşul în lături, cum ar fi înotat în glod, nevenindu-i să creadă, sperînd că visează. În fundul holului, guri de uşă se deschideau în dreapta şi în stînga spre încăperi neterminate, fără formă, ca nişte poduri. Numai ferestrele erau puse, şi deasupra fiecăreia ardea cîte un bec atîrnat de sîrme.

Se întoarse, buimac. În capul scărilor se opri şi se scutură, apoi începu să coboare repede, cu porniri războinice. Pe palier dădu nas în nas cu Lipănescu; se priviră, înfruntîndu-se.

— Căutai ceva, bancherule?

Mînia lui Dimopol se comprimă ancestral, se transformă în politeţe; un şir lung de strămoşi îl secundau, sîngele a o sută de sfetnici înţelepţi curgea amestecat în vinele lui. Războiul era dăunător şi zadarnic.

— Amice, ţi-am vizitat castelul. Te-am văzut prea ocupat cu înalţii oaspeţi. Ai o proprietate princiară! Te felicit din toată inima!

Lipănescu îl privi o clipă descumpănit, pe urmă îşi umflă pieptul sub cele trei decoraţii:

— E, văzuşi? Să mai spună cineva că în Ţara Românească nu sînt oameni de ispravă!

Dimopol îl apucă de braţ şi coborîră scările. Muzica militară făcea să zbîrnîie ferestrele.

— Amice Lipănescu, ca să nu-ţi mai amintesc prin poştă, vezi, nu uita, sîmbătă e scadenţa noastră.

Ajunseseră în salon; gazda se întunecă.

— Bine, bine!

— Cred că totul o să fie-n regulă, nu-i aşa? N-o să avem motiv de ceartă.

— Bine, bine!

— În orice caz, insistă bancherul, dacă vrei să asculţi un sfat dezinteresat, de la un om care se pricepe, nu lăsa lucrul la jumătate. Ce nu se face de la început, aşa rămîne, Dumnezeu ştie pînă cînd! (Văzînd ochii miraţi ai gazdei, urmă, arătînd discret cu degetul spre plafon:) Vorbesc de etaj. Nu lăsa lucrul la jumătate!

Lipănescu se înfurie, îl atinsese unde-l durea mai tare. Nu vroia să ştie nimeni ce era la etaj, el însuşi vroia să se ameţească, să uite rana deschisă care îi întuneca petrecerea.

— Şi ce ai dumneata cu castelul meu? strigă, roşu în obraz. Îl termin cînd vreau şi dacă nu vreau, nu-l termin! Dacă îmi vine chef îi dau foc astă seară, să-mi distrez musafirii. Îi pun dinamită! Treaba mea!

— A, nu aşa, nu aşa, amice! N-ai dreptul!

— Şi de ce, mă grecoteiule?

Bancherul suportă şocul fără să tresară; trebuia să fie calm din generozitate, avea în faţă un om învins.

— Fiindcă am şi eu o mică parte în zidurile astea. Cît nu te plăteşti de ea nu faci nici o mişcare.

La gura lui Lipănescu se iviră spume. Pînă să răspundă, îşi auzi numele strigat de meseni, printre aplauze. Dădu furios draperia la o parte şi se repezi în sufragerie. La mijlocul mesei, domnul Virgilică se ridicase în picioare, să ţină un discurs, dar nu putea începe în lipsa gazdei. Văzîndu-l că intră, oaspeţii izbucniră în urale. Primirea aceasta zgomotoasă alungă toată mînia amfitrionului.

— La porunca dumneavoastră, coane Virgilică! zise pe cînd îşi relua locul. Iertaţi-mă că plecai!

Dimopol, rămas în salon, se aplecă pe o fereastră şi cercetă sumar zidăria, pe dinafară.

Muzica militară era în pauză; gagiştii trecuseră la bucătărie, să mănînce. Afară nu rămăsese decît un copil de trupă, care păzea instrumentele. La colţul din fund al clădirii, Amilcar, înconjurat de ceilalţi şoferi, se chinuia să repare un cauciuc de rezervă. Din sufragerie, se auzea glasul domnului Virgilică:

— Stimate coniţe, stimaţi convivi, iubite domnule Lipănescu, aş fi vrut să spun două vorbe numai ca om, în calitatea mea de prieten şi vechi admirator al amfitrionului, dar văzînd măreţele lui realizări, e peste putinţă să nu mă gîndesc la partea lor politică, fiindcă ele ilustrează programul de prosperitate obştească pe care îl susţine partidul nostru.

Aplauzele acoperiră ultimele cuvinte. Se auziră strigăte de aprobare, mai ales în grupurile negustorilor. După ce se făcu linişte, vorbitorul reîncepu:

— Stimate coniţe şi stimaţi convivi.

Dimopol trecu în hol, mai aruncă în treacăt o privire pe pereţi, ieşi pe uşa principală, coborî scările şi ocoli castelul, pe bordura de beton.

— Ei, Amilcar, merge?

— Merge, da merge greu, domnule!

— Lucru vechi, coane, şi-a trăit traiul! spuse un şofer, privind camera tărcată de petice roşii şi negre, buboasă, ca mîncată de lepră.

— Amicilor, n-aveţi dreptate! îi mustră bancherul pe toţi în bloc, simţind că prin gura unuia avea de înfruntat părerea tuturor. Dac-am

face şi cu noi aşa, ar trebui să ne omorîm părinţii cînd nu mai pot să muncească.

— Păi nu se potriveşte una cu alta!

— Aşa crezi dumneata? Ia să vedem de ce nu se potriveşte?

Cel care vorbise nu fu în stare să-şi explice gîndul.

— Fiindcă nu se potriveşte!

Nu mai era sigur pe vorba spusă înainte. Dimopol îl bătu pe umăr prietenește şi îngăduitor:

— Amice, lasă filozofia, nu-i pentru dumneata. Haide, Amilcar, dă-i înainte!

La colţul din faţă, Amilcar şi un alt şofer îl ajunseră din urmă.

— Coane, eu sînt cu maşina lui dom prefect. Vă dau eu o cameră nouă, nu-i mare lucru. La noi nu se cunoaşte.

Dimopol ciuli dintr-o dată urechile.

— E păcat şi de bietu băiat! urmă şoferul. Mai mare munca decît folosu. Aşa, dacă vă dau eu o cameră…

— Foarte bine! Ad-o s-o văd!

Omul plecă în fugă şi se întoarse cu o cameră roşie, în mod evident neîntrebuinţată. Dimopol o cercetă, pe o parte, pe alta, apoi o înmînă lui Amilcar, cu un gest mărinimos:

— Poftim! Acum ai grijă ce faci!

Şoferul prefectului se luă după el; plecase fără un cuvînt şi fără un gest, teribil de distrat dintr-o dată.

— Coane, cum facem…

— Ah, te uitasem! îţi datorez ceva?

— Cît credeţi dumneavoastră. O cameră nouă costă trei sute de lei.

— Dar pe dumneata nu te costă nimic.

— Dacă o luaţi aşa…

— Amice, nu uita că te-aş putea spune prefectului!

Bietul om se trase înapoi, lovit între ochi.

— Atît doar că eu sînt cumsecade! Hai, spune ce vrei pe ea?

— Cît credeţi şi dumneavoastră. Dacă ea costă trei sute de lei…

Bancherul băgă mîna în buzunar şi alese, cu degetele pricepute, două monede de cîte douăzeci de lei.

— Numai atît, pentru o cameră nouă?

— Uite şi un bilet de cinematograf!

Devenise de curînd proprietarul sălii unde era instalat cinematograful Capitol şi ciupea de la director bilete, cîte cinci-şase pe zi, pe care le împărţea gardienilor, birjarilor, măturătorilor, cerşetorilor şi celorlalte cunoştinţe de pe stradă.

— De cinematograf îmi arde mie!?

— Te păcăleşti dacă nu-l iei! Du-te să vezi filmul, l-am văzut şi eu; ai să-mi mulţumeşti!

Pe ferestrele sufrageriei năvăliră aplauze. După ce se potoliră, se auzi glasul domnului Virgilică în continuare: „…fiindcă, urmînd lozinca lordului acela (se vedea că nu-i ştie numele – l-ar fi citat) care a făcut din Anglia o

ţară prosperă, partidul nostru vrea să facă din România o ţară de bogătaşi. Dacă progresul unora poate nemulţumi pe alţii, noi ne ridicăm cu acest principiu: să ne îmbogăţim toţi! (Urale şi aplauze, tacîmuri lovite, scaune trîntite cu entuziasm.) Încît, stimate coniţe şi stimaţi convivi, fără voia mea trebuie să dau acestei sărbători un sens politic. Avem în faţă o strălucită exemplificare a uriaşului nostru deziderat. Iubite domnule Lipănescu, nu numai breasla din mijlocul căreia te-ai ridicat, nu numai concetăţenii, dar însuşi partidul nostru, şi nu exagerez spunînd că prin noi înţeleg întreaga ţară, trebuie să fie mîndri de dumneata! (Alte aplauze.) Iubite domnule Lipănescu, dă-mi voie ca în faţa tuturor acestor oameni…”

Lipănescu asculta, fără să mai înţeleagă, cimentat în spătarul scaunului, cu pieptul umflat, cu capul pe spate, cu ochii la vorbitor. Valuri de emoţie îi făceau inima să se zbată, se simţea gata să se ridice în picioare, să întindă braţele şi să zboare, simţea înăuntrul lui o forţă pe care niciodată nu o bănuise atît de viforoasă. Cu cîteva minute mai înainte, cînd domnul Virgilică începuse să vorbească, se lăsase întunecat de nişte gînduri mărunte! Ciocnirea cu Dimopol îl neliniştise, îi amintea nu numai de poliţa lui, ci şi de altele; cea de la Creditul Industrial, care expira peste două zile, cea de la Banca Petroliferă, pentru care ducea tratative de prelungire, în timp ce producţia scădea, în

timp ce preţul petrolului prăbuşit nu se mai redresa, cheltuielile creşteau, strîngînd în jurul lui un cerc de griji, ameninţător. Peste trei sferturi din schelele vecine se închiseseră şi altele se închideau, zi de zi. Stratul de petrol era secătuit, pămîntul refuza să mai dea ceva. Unii încercaseră săpături mai adînci, dar nu găsiseră nimic; plecau, unul după altul. Numai el rămînea pe loc, să lupte înverşunat cu datornicii, mărind dobînzile, luînd dintr-o parte ca să plătească în alta, gîfîind, asudînd, aşteptînd să-şi ducă planul pînă la capăt.

Acum se simţea uşor, liber, învingător; i se părea că numai prin strălucirea serbării, ca prin miracol, lanţul de griji căzuse, eliberîndu-l, îngăduindu-i să zboare nestînjenit, după gîndurile lui. Îl asculta pe vorbitor şi nu mai auzea nimic, afară de pocnetul vînei care i se zbătea sub tîmplă, îmboldindu-l să se arunce în sus.

Domnul Virgilică făcu o pauză, cît să ridice paharul, apoi încheie:

— De aceea, împreună cu dumneavoastră, închin în sănătatea lui, pe care daţi-mi voie să-l numesc: Biruitorul!

Amfitrionul prinse numai ultima vorbă, ridicolă şi umflată ca o gogoaşă, şi-o înghiţi lacom, în strigătele şi în aplauzele care stîrneau în creierul lui un zbîrnîit de escadră aeriană. Vîna de sub tîmplă îi pocni o dată prelung şi-l proiectă în picioare.

Invitaţii aplaudară.

Ridică braţele în lături, cum ar fi vrut să-şi măsoare înălţimea faţă de ceilalţi, inspiră, şuierînd, adînc, pînă la perforarea plămînilor, şi, parcă nefiindu-i de ajuns, îşi repezi pumnii în piept cu atîta forţă, că se auziră coastele trosnind.

— Biruitorul! şopti printre dinţi.

Se uită cînd spre un cap al mesei, cînd spre celălalt, cu o privire rătăcită, care nu se oprea nici la oameni, nici la ziduri. Oaspeţii aplaudară iarăşi, dar păru că nu-i aude.

— În jurul meu s-au ridicat duşmanii: „Predă-te!" Eu i-am împuns cu suliţa şi le-am strigat: „Spurcăciunilor, daţi-vă la o parte! Lipănescu trebuie să iasă biruitor!"

Mesenii se priviră nedumeriţi. Cei care nu ascultaseră, văzînd că tăcuse, aplaudară:

— Bravo, domnule Lipănescu!

Intrigaţi, unii se suciră pe scaune, cu faţa la el, să-l audă mai bine.

— De patruzeci de ani lupt cu inamicul, să-l răpun. Mi s-a arătat în fel şi fel de chipuri, dar l-am recunoscut şi am băgat suliţa în el!

Primarul ridică încet capul şi începu să-l privească altfel, cu un ochi mai atent. Zîmbetul lui de curiozitate, fixat în colţul gurii, începea să se împietrească. Lipănescu nu vedea pe nimeni, gesticula, se răsucea brusc, de parcă s-ar fi temut că-l pîndeşte cineva din spate. Mustaţa i

se pleoştise, un capăt atîrna în jos şi-i deforma obrazul.

Domnul Virgilică se aplecă la urechea primarului.

— S-a îmbătat!

Primarul rămase împietrit, cu o expresie de nedumerire şi consternare. Vorbele lui Lipănescu urmau o logică intraductibilă, se simţea că sînt conduse de un fir, de o obsesie, dar de ceva numai al lui.

— O sondă nu-i totuna cu o găină! O găină face trei sute de ouă pe an; din trei sute, zece se strică, douăzeci se sparg, o sută le vinde ţăranul la oraş, iar două sute fac pui. Din două sute de pui, zece sînt cocoşi şi restul puici. Puicile umblă cu cocoşii şi pe urmă fac ouă. În doi ani ies o mie de ouă, în cinci ani o sută de mii de ouă, în zece ani un milion de ouă…

Cifrele îl înfierbîntau; se pierdu în ele, ca pe o mare furtunoasă. Acum, cînd se vedea biruitor, nu-şi mai dădea silinţa să-şi înfrîneze pornirea care îl făcea să se arunce orbeşte, cu capul înainte.

— …în o sută de ani, două miliarde de ouă, în cinci sute de ani, trei mii de trilioane de ouă…

Capetele, chiar şi ale celor mai ameţiţi, începură să se întoarcă nedumerite spre el.

— …în zece mii de ani, zece milioane de miliarde de ouă…

Se poticni, mintea nu-i mai furniza numerele urcătoare de care avea nevoie. Făcu un semn

larg, deschis către infinit şi, parcă săturată de această mişcare, vîna de sub tîmplă, pînă atunci gata să plesnească, se linişti, iar gîndurile i se regrupară într-o temperatură mai joasă. Reluă cu glasul potolit, cu o limpezime care îi uimi iarăşi pe meseni, nemaiîngăduindu-le să-şi dea scama ce se întîmplă cu el:

— O sondă nu-i găină, dar dacă nu-i găină nu înseamnă că nu face ouă. Eu am avut la început cinci sonde, pe urmă am făcut zece. Astăzi am cinci sute, mîine o să am o mie, poimîine două mii, la anul un milion. (Se înfrînă cu efort.) Atunci am să cumpăr toate dealurile şi am să le nivelez. De aici pînă în schelă am să fac şosea asfaltată. (Se opri puţin, să se gîndească.) Nu una, două şosele!

Dar îndată, cifra i se păru prea mică şi se încruntă; căuta alta în minte; tîmpla începu să-i zvîcnească.

— Nu două, şase... zece şosele, late de paisprezece metri.

Ochii primarului îl urmăreau cu aceeaşi consternare împietrită. Văzu pe chipul lui pîlpîind o lumină roşie, ca o hemoragie sub piele. Mustaţa i se prăbuşise, îi lungea chipul, i-l descărna, făcîndu-l înspăimîntător.

Domnul Virgilică tresări.

— Ce-i asta?

Lumina roşie de pe chipul gazdei crescuse în ferestre şi din ferestre venea în pereţi, care o

absorbeau în fondul lor sumbru, nelăsînd deasupra decît un luciu rece.

Pe Lipănescu nu-l mai satisfăceau cifrele, erau epuizate, îl interesau faptele.

— …late de douăzeci de metri fiecare! Şi cea din mijloc, de cincizeci, să fie numai pentru mine. Pe urmă, am să cumpăr Cîmpina toată, cu primăria, cu gara, cu podul de fier şi cu voi toţi!

Cîţiva oameni se ridicară, neliniştiţi, şi se repeziră la ferestre. Dincolo de muchea dealului, unde se termina grădina castelului, o flacără apocaliptică se înălţa pe cer şi pîlpîia de la o zare la alta. Sufrageria se făcu roşie. Întărîtat de lumină, stăpînul casei îşi zvîrli braţele în lături, ca să cuprindă cît mai mult spaţiu şi se întoarse spre primar:

— Cît vrei pe oraş? Îl cumpăr numaidecît!

Înspre dependinţe se auzi larmă; cineva se zbătea să intre, pe coridoare răsunară încălţări ţintuite, draperia se despică şi un sergent de stradă năvăli înăuntru. Prefectul se ridică repede, să-i iasă înainte. Toate capetele se întoarseră spre ei.

— Domnilor, s-a întîmplat o nenorocire! S-a aprins schela la Runcu!

O pîlpîire roşie, venită de departe, dar vie şi alarmantă trecu peste ferestre. Oamenii se repeziră afară. Din uşa castelului, flăcările se vedeau, dincolo de dealuri, cotropind cerul. Motoarele automobilelor porniră huruind, mărind spaima oaspeţilor. Spre oraş se auziră

ambulanţele, sunînd sinistru din claxoanele lor de alarmă.

În sufragerie rămăseseră cîteva femei speriate, cîţiva bărbaţi prostiţi sau consternaţi. Anghelina stătea liniştită pe scaun, fumînd, parcă neînţelegînd ce se întîmplă.

— Unde-a fugit primarul? răcnea Lipănescu, rotindu-se rătăcit în lumina roşie, cu pumnii strînşi, cu braţele deschise, cu vîna de sub tîmplă slobozită definitiv. Să vină primarul, vreau să-i cumpăr oraşul! Zece milioane cere? Zece îi dau! O sută? O sută îi dau! O mie, un milion de milioane? Nu-mi pasă! Să vină şi primarul de la Ploieşti! Îl cumpăr! Să vină primarul de la Bucureşti!…

36

Lanţul de oameni se vedea de departe. Flăcările le întindeau în spate umbrele lungi, făcîndu-le să joace, cu mişcări de bocitoare. Sirenele uzinelor continuau să sune, mecanicii le uitaseră parcă deschise. Un crater roşu desena o gură de iad în mijlocul văii, de unde focul ţîşnea împletit cu fum, în şuviţe negre, violete, roşii şi albe, dincolo de incandescenţă. Turla de metal, căzută pe o parte, se topea, fierul curgea în gura craterului, unde flăcările îl dezagregau de nu rămînea nici abur. În locul barăcilor nu mai era decît jăratic, dintr-o ardere care însă nu părea sfîrşită – jăraticul nu prindea umbre, rămînea viu şi parcă perpetuu. Mai jos, pe fundul văii, celelalte sonde arseseră şi acum se stingeau, cu pîlpîiri obosite.

Doi oameni în combinezoane de azbest veniră cu o targă şi o lăsară în drum, lîngă ambulanţe. Îndată, în jurul lor se făcu un cerc de oameni. Erau sondori, toţi negri, cu chipurile întunecate, împietrite într-un amestec de milă şi spaimă, ca nişte animale pîndite de aceeaşi primejdie. Sanitarul, cu halatul înroşit de flăcări, se aplecă deasupra tărgii unde se vedea o făptură greu s-o crezi om, un chip subţiat, cu nasul ascuţit, cu ochii albi în mijlocul obrazului ars. Fruntea era acoperită de marginea pălăriei care, de

neînţeles, rămăsese în cap, întreagă, o pălărie de pîslă, roasă; de sub ea, părul atîrna peste urechile băşicate. Din îmbrăcămintea omului ieşea un fum înecăcios, cu miros de carne şi de stofă pîrlită. Deasupra genunchilor, pe coapsele slabe, pantalonul mai ardea, făcînd pielea să sfîrîie. Labele picioarelor, mîncate de foc, păreau topite în apă tare; sub cioturile carbonizate, capetele oaselor ieşeau, albe, cu acelaşi luciu sticlos ca al ochilor.

— Moare! zise sanitarul.

Un sondor venea în fugă de la bordeie; se aplecă peste targă, scoase din sîn un cap de lumînare şi-l puse în mîna neagră. Degetele pîrlite se închiseră cu un spasm, peste ceara izbăvitoare de suflete, şi muribundul începu să se zbată, moale, numai din jumătatea de sus a trupului.

Din vale se auziră strigăte înecate şi icnite:

— Păzea! Fereşte drumul!

Un om în pielea goală, ud, cu o bucată de cămaşă pe umeri, urca în fugă. Ajuns în mijlocul sondorilor, văzu targa şi începu să rîdă cu o bucurie smintită:

— Ia te uită, pocitu!

Sanitarul îl apucă de mînă.

— Stai să-ţi fac un pansament!

Pe umerii şi pe braţele omului, sub pielea jupuită de flăcări, se vedea carnea vie.

— N-am nevoie, am scăpat! Numai eu am scăpat! Au ars toţi, ca bradu în sobă.

De vale, în lumina focului se vedeau umbre încremenite. Erau oameni înţepeniţi în poziţii ciudate, înşiraţi pe coastele dealurilor, fumegînd încă, de parcă ar mai fi avut urme de duh să se ducă la cer o dată cu fumul. Pe unii, îmbrăcămintea arsese pînă la ultima zdreanţă, lăsîndu-le pielea goală, întinsă, parcă umflată cu ţeava. Pe alocuri, carnea era ruptă, şi între marginile însîngerate se vedea grăsimea, albă, pufoasă ca vata. Unii căzuseră cu faţa în jos, poticniţi, alţii se prăvăliseră pe o coastă, alţii erau strînşi ghem, cu genunchii la gură, fără formă omenească. Pe mulţi, moartea îi prinsese fugind spre rezervorul de apă şi, cum flăcările le jucau umbrele, păreau că sînt gata să se ridice, să-şi reia goana, neoprită încă în membrele arse. Unul încremenise cu mîinile încleştate în buza rezervorului; capul îi atîrna rînjind pe spate.

— Uită-te la ei! rîdea, nebun, cel care scăpase. Pe toţi i-a luat dracu! Numai eu am apucat să m-arunc în apă. Au sfîrîit hainele, de parcă erau artificii şi au căzut de pe mine ca scrumu. Uliu, cum miroase a carne arsă!

Deodată, se opri speriat, cu gura mare, rotundă, cu mîinile în lături, cu ochii daţi peste cap, de parcă ar fi vrut să se privească înăuntru.

— Daţi-mi puţină apă. Mă mistui de sete.

— Stai să te pansez.

— N-am nevoie, doar că mi-e sete.

Îşi pipăi pieptul; simţea că se întîmplă cu el ceva la care nu se aşteptase. Privi rătăcit, se roti de cîteva ori, cu ochii de la un om la altul, ca şi cum ar fi vrut să descifreze o lămurire de pe chipurile lor îngheţate şi deodată se năpusti în vale, spre rezervorul cu apă. La cîţiva paşi, genunchii i se înmuiară; se clătină, căzu în lături, se rostogoli de cîteva ori pînă se opri într-o buturugă, chircit pe o coastă, sfîşiindu-şi pieptul cu unghiile.

— Veniţi cineva, strigă sanitarul, să-l aducem la ambulanţă!

Pe gura omului ţîşni o vînă neagră de sînge. Trupul începu să se strîngă, să se facă mai mic, să se înnegrească. Ochii se duseră peste cap, lăsînd să li se vadă albul sticlos, şi rămaseră aşa, ca şi cînd ar fi văzut în sfîrşit ce i se întîmplă înăuntrul fiinţei.

Un sondor se aplecă şi îi puse în mînă un capăt de lumînare. Trupul icni, şi alt val de sînge curse pe gură, cu cheaguri de culoarea tăciunilor.

Pe dealurile roşii, lanţul sondorilor stătea neclintit; numai umbrele în spatele lor se mişcau, împletindu-se. Orbiţi de flăcări, neputincioşi, îndobitociţi, martorii priveau leşurile fumegînde de care nu izbutea să se apropie nimeni, să le ridice.

Sirenele amuţiră, pe rînd şi în aer rămase numai tunetul flăcării. În jurul celor cîteva sonde aşezate pe povîrnişuri, se agitau echipele

de incendiu; unii săpau şanţuri, alţii mînuiau pîrghiile pompelor, stropeau turlele şi acoperişurile.

Un huruit din adînc făcea pămîntul să tremure şi, prin flăcări, vibraţia se transmitea cerului care se zvîrcolea în întuneric, pînă departe, fluturîndu-şi marginile bolţii.

Vîrfurile copacilor începeau să pălească, foşneau, se aplecau ca lumînările înmuiate. Între pîlpîirile focului se auzeau pocnind trunchiurile încinse, şi pădurea prindea sunetele, le ducea ecoul în adîncurile ei necunoscute de oameni, unde poate îşi aflau refugiu păsările, sălbăticiunile şi dihăniile.

Un sondor atinse peretele ambulanţei şi îşi trase repede mîna.

— Mă, da ce arde, vere! se miră, prosteşte.

Flacăra stîrnea vîrtejuri, sugea aerul ca în nişte foale, îl trimitea la cer o dată cu şuierul, lăsa în urmă gol şi uscăciune. Oamenii răsuflau repede, cu gura şi cu nările asprite. Dogoarea le pătrundea încet în mădulare, în gît, în plămîni, scorojindu-i pe dinăuntru. Ochii zvîntaţi le stăteau ţepeni în orbite, fără luciu, fixaţi într-un loc de unde nu se puteau desprinde.

În spatele lor, mai departe, unde aerul răcit cădea iar pe pămînt, cobora în valuri mirosul de carne arsă. Era un miros greu, ca nămolul, care înfunda nările, şi răsuflarea nu-l mai putea da afară. Mulţimea care abia acum începea să dea năvală, oameni de toate felurile, îl străbăteau ca

pe o apă, îşi făceau loc cu mîinile şi-l luau cu ei în îmbrăcăminte, în inimă, în sînge, mirosul iadului, mirosul întregii lumi pîrjolite. Dar ei veneau, tot mai mulţi, speriaţi, negri, alergau spre creste să privească, atraşi de aceeaşi chemare neînţeleasă, bolnăvicioasă, dureroasă, care-i ardea pe dinăuntru cum focul îi ardea pe dinafară.

Cîteva femei se opriră în capul dealului, izbite de dogoare, se prăbuşiră în ţărînă şi începură să bocească. Un ţipăt izbucni dintr-o coastă; o fată recunoscuse pe cel agăţat de buza rezervorului cu apă.

— Uliuu! Măiculiţăăă!

Era un ţipăt de fiară, se împletea cu şuierul flăcărilor, cu huruitul pămîntului, cu freamătul furtunos al pădurii. Dar acum se auzeau femei bocind şi ţipînd pretutindeni. Neveste şi fete veneau într-una, din sate, să-şi caute oamenii; în capul dealului se opreau, biciuite, priveau leşurile presărate pe maluri, se prăbuşeau în ţărînă şi începeau să ţipe. Erau ţipete de copile şi de bătrîne, unele prelungi, unele icnite, erau ţipete subţiri ca nişte chiote şi răcnete însîngerate, pornite din fundul măruntaielor, nici unul nu semăna cu altul, glasurile desperării se numărau cu zecile şi cu sutele şi cum se amestecau, parcă sudate la căldura focului, dădeau un singur bocet, al lumii şi-al pămîntului.

Venea tot mai multă mulţime, din schele şi din sate. Flăcările creşteau pentru fiecare. Uneori părea că vor ajunge la cer, îl vor străpunge şi-l vor face să cadă, pîrjolit, cu marginile flendurite. Deasupra, bolta era neagră, afumată ca un cotlon de mărime cosmică. Sub ea depărtările se împurpurau, una de la alta; linia orizontului părea un fir roşu, şerpuit peste dealuri. Cîţiva nori, primind lumina în plin, alergau pe cer ca balaurii roşii.

Fata de deasupra rezervorului se zbătea pe jos, despletită, şi răgea cu pămînt în gură:

— Uliuu! Marineee! Marineee!…

Iar celelalte femei îşi împleteau bocetele cu ale ei, smulgîndu-şi părul, izbindu-se cu pumnii în cap, muşcînd ţărîna fierbinte.

Drumul înspre Schela Veche era plin de lume; ambulanţe, camioane, căruţe coborau, ducînd răniţii. Cîte o femeie, care îşi ştia bărbatul la lucru, ţinea, despletită, calea ambulanţelor, încerca să le oprească, o lua la fugă după ele.

— Nu-i al meu? P-al meu nu l-ai văzut?

Şi dacă nu afla nimic pornea iar spre foc, cu lumina roşie în ochi, orbită şi înnebunită, zdrelindu-şi picioarele goale în pietre, sîngerînd prin praf, ţinînd calea ambulanţelor.

— P-al meu nu l-aţi văzut?

Dinspre Ploieşti începură să vină automobile, şiruri, prăfuite, orbecăind, prin hîrtoape, cuprinse parcă şi ele de groază. La creastă oamenii străini coborau şi rămîneau prostiţi,

fără să ştie de unde să înceapă ceva şi ce se poate face.

Sanitarii, în costume de azbest, cu măşti pe faţă, începură să scoată leşurile în deal, dar erau aşa de multe, încît părea că niciodată o mînă omenească nu va putea să le termine. Pe unele, prea apropiate de foc, le apucau cu o cange lungă, le tîrau pe pămînt, făcînd să se jupuiască pielea neagră şi să lase în urmă dîre de fum.

În gura sondei, turla se topise, pînă la ultima bucată de fier, şi în loc rămăseseră viduri înroşite. Craterul se mărea, mînca pămîntul, dar furia flăcărilor în loc să se înmoaie creştea, de parcă în adînc erau forţe pentru multe cratere.

Dogoarea se întindea în sus, spre creste, usca pămîntul, făcîndu-l să crape. Oamenii începură să se tragă înapoi, cîte un pas, cu bocancii şi cu opincile încinse.

Numai fata de deasupra rezervorului stătea în acelaşi loc, zvîrcolindu-se în ţărîna încinsă, muşcîndu-şi mîinile însîngerate, amestecîndu-şi ţipetele cu flăcările:

— Uliuu! Măiculiţăăă!...

La sondele de sub creastă pompau apă cu înverşunare, din acoperişurile dogorite ieşeau valuri de abur. Oamenii simţeau că nu vor mai putea lupta multă vreme, că sondele se vor aprinde toate deodată, ca nişte cutii de chibrituri şi îşi căutau cu ochii, speriaţi, locul pe unde să fugă.

Cei de sus se trăgeau mereu înapoi, cîte un pas, privind îndobitociţi flăcările, fără gînduri şi fără putere de înţelegere. Unul încercă pămîntul scorţos cu vîrful bocancului.

— Dacă mai ţine aşa, iese cărămidă! zise răguşit.

Avea gîtul făcut scovergă. Începu să rînjească prosteşte, uitîndu-se la ceilalţi, aşteptînd ca şi ei să rîdă. Dar obrazurile lor negre, ţepoase, luminate strîmb de flăcări, rămaseră nemişcate. Omul mai rînji cîteva clipe, din inerţie, îşi duse mîna la gît, mirîndu-se abia acum că vorbise cu un glas necunoscut, şi se posomorî ca pămîntul.

Pe nesimţite, depărtările începeau să se albească, desenînd sub orizont linia şerpuită a pădurilor. Spre cer, lumina focului se decolora, dar dogoarea rămînea vie şi împletea trîmbe negre de fum pe bolta trezită.

Oamenii stăteau mai departe la creste, negri, ca nişte scorburi rămase din trăsnet. Deodată, în spatele lor izbucni altă lumină roşie: soarele răsărea, cuprins de flăcări.

Cele două incendii se înfruntară cîteva clipe. Între ele, dealurile, cu sondele, cu bordeiele, cazărmile şi atelierele lăsate în părăsire ieşeau din noapte, într-un amestec de lumini încă neîntîlnite: soarele topea umbrele întinse de flăcări, şi flăcările tăiau umbrele pe care soarele încerca zadarnic să le ducă de la un deal la altul, ca în toate dimineţile.

37

În piaţă, sub amestecul de lumini, ale focului şi ale răsăritului, cîţiva oameni stăteau de vorbă pe şoptite. Negustorii înţepeniseră în pragurile prăvăliilor, speriaţi de flăcările care le trimiteau umbrele pînă în fund şi le jucau pe rafturi. La Dumitrică nu mişca nimic; firma, slăbită dintr-un cui, se hîţîna încet, scîrţîind în bătaia vîntului.

Într-un tîrziu, şeful de post ieşi pe gang cu jandarmul după el. Doi băieţi de prăvălie, speriaţi şi zgribuliţi de frig, se ţineau pe urma lor; înăuntru se auzea cineva bocind.

Oamenii îşi scoaseră pălăriile.

— Ce s-aude, dom şef?

— Prost, frăţioare, tare prost!

Fără voia lui, plutonierul îşi duse mîna la buzunarul tunicii, privi în jur, bănuitor, parcă neliniştit; pe faţă îi trecu repede o zvîcnire a sîngelui.

— Vă duceţi la foc?

— Mă duc, că parcă nu poate să ardă fără mine! Dobrică, tu să stai aici! Dacă vine procurorul să-i spui că sînt la foc! Auzişi?

— Da, dom şef!

După cîţiva paşi, plutonierul îşi aminti de alt necaz şi se lovi cu palma peste frunte.

— Mă, şi mîine trebuie să fac dă patruzeci dă zile pentru ăl bătrîn. Tui parastasu mamei lui!

Dinspre Schela Nouă cobora o căruţă cu boi, scrîşnind prin gropi; ducea leşul unui om carbonizat. Două femei, una bătrînă, alta tînără, boceau în urma carului, lovindu-se cu pumnii în cap. Şeful de post îşi stăpîni un fior şi dădu drumul la pas.

Flacăra se vedea în faţă învălătucită pe cer de la o zare la alta, printre norii de fum. Pe gardurile negre alunecau pîlpîiri roşii, care se topeau şi iar creşteau, răsfrîngînd dogoarea în drum. La case, stîlpii prispelor jucau beţi pe ziduri, se încrucişau, se loveau, parcă se şi auzeau sunînd a lemn uscat, parcă acoperişurile rămase fără sprijin nu mai aveau mult să cadă jos. De o parte şi de alta a drumului nimic nu mai stătea la locul lui; copacii, sondele, magaziile, rezervoarele se clătinau, gata să se prăvălească peste pămîntul instabil.

Brebeanu îşi duse mîna la buzunar. Ar fi vrut să găsească un colţ neumblat, unde să se ascundă, să nu-l vadă nimeni, ca să numere liniştit. Nu-şi dădea seama cît luase din grămadă: doi sau trei pumni? Acum îi era necaz că nu zăbovise mai mult la negustor, să-şi limpezească mintea şi să lucreze cugetat. La urma urmei, ar fi putut lua chiar tot de pe masă şi dacă ar fi căutat în casa de bani, poate ar fi dat peste alţi săculeţi.

— Să trăiţi, dom şef! îl salutau oamenii care-l ajungeau din urmă, ducîndu-se fuga la foc.

Jandarmul îşi lua speriat mîna de pe buzunar şi-i privea încruntat, fără să le răspundă.

De peste creastă începeau să răzbească bocete, aduse de dogoare în valuri care creşteau şi iar dădeau înapoi, după cum se zvîrcolea flacăra. Cîte o căruţă cobora la pas, cu roţile împiedicate. Copii şi femei se tîrau în urma ei, boceau, ţipau, suspinau, agăţaţi de loitre. Un om posomorît mergea în faţă, la boi, cu biciul pe jos. Boii îl urmau cuminţi şi blînzi, strîmbîndu-şi cu tristeţe gîturile în jug. Căruţaşul îşi ridica pălăria, fără să-şi ia ochii din pămînt.

— Să trăiţi, dom şef!

Femeile ţipau:

— Uite-l p-al meu, dom şef! Uite ce-a rămas!

Şi se duceau înainte, agăţate de loitre, tîrîte prin praf.

— Uite, oameni buni! Uite p-al meu!

În urma căruţelor, de pe deal, mirosul de carne arsă cobora, încins, îngroşat cu praf. Plutonierul îşi duse mîna la nas şi şovăi.

S-ar fi întors din drum – nu-i mai plăcea meseria, nu-i mai plăcea nimic. Pe urmă îşi simţi buzunarul greu şi o luă înainte, cu mai mult curaj. Acum ştia ce are de făcut; în aprilie, cînd se împlinea termenul, să nu se mai reangajeze la jandarmi, să pună mîna pe antrepriza băilor, să se facă boier, să stea la casă, în pantaloni

albi, cu cămaşă desfăcută la gît şi să vîndă bilete cuconiţelor venite fără bărbaţi.

Cînd ajunse sus, lanţul de oameni se rupse în două.

— Să trăiţi, dom şef!

Simţi dogoarea răbufnind printre ei, plesnindu-l în obraz. Se apără cu mîinile.

— Voi n-aveţi nici o treabă?

Sondorii rămaseră neclintiţi, cu ochii în vale, unde sanitarii tîrau leşurile arse. Unul clătină din cap.

— Acu, ce treabă să mai avem?

Ceva mai jos se ridicau de sub rîpă turlele sondelor pe care pompierii le stropeau necontenit. Tabla de pe acoperişuri sfîrîia şi, pînă să se întoarcă furtunul într-un loc, spulbera apa, se usca, rămînea încinsă, aburind. Cîte o clipă, cei de la pompe, care nu se vedeau sub mal, se opreau să-şi tragă răsuflarea.

— Dă-i-nainte! Dă-i-nainte, criminalilor! răcnea un şef de echipă de pe coasta dealului.

Într-o scobitură a rîpei, lîngă sonde, Brebeanu zări capul Copilei, cu părul inelat înroşit de flăcări.

De multă vreme n-o mai vedea nimeni, umbla doar prin pădure, prin locuri cunoscute de jivine, fugea de oameni ca sălbăticiunile, venea acasă abia seara, pe întuneric, nu aprindea nici o lumină.

Plutonierul, care o credea pierdută în lume, se apropie cîţiva paşi cu obrazul ascuns sub braţ, să se apere de dogoare.

— Tu de unde-ai răsărit? Ce cauţi aici?

Copila rămase cu ochii în foc, pironită, fără să simtă dogoarea, atrasă de flăcări cu o vrajă nemiloasă. Lumina îi subţia chipul, îl făcea străveziu, gata să devină fum şi să dispară, ca o închipuire. Venise de cu noapte, cînd auzise ţignalele şi văzuse focul pîlpîind în fereastră. De atunci stătea în scobitura rîpei, cu ochii devale; n-avea putere să se ridice, nici ca să plece, nici ca să se arunce în flăcări.

În stînga dealului, fata de la batal se zvîrcolea în ţărînă.

— Uliuu! Măiculiţăăă!

Şi Copilei i se părea că ţipetele n-au să contenească niciodată, că le va auzi de acum înainte totdeauna, în somn, şi trează, pe lumea asta şi pe lumea cealaltă.

Devale, sub un dîmb, între celelalte leşuri, un om zăcea prăvălit pe o coastă; îi cunoştea îmbrăcămintea, se înnegrea încet sub dogoare; alături, căzută în ţărînă, era pipa, roşie. Nimeni afară de ea nu putea s-o vadă. Dar ea o vedea bine, de departe, ca şi cînd ar fi avut-o în faţă, şi-n aburii uscaţi de carne arsă îi mai simţea şi acum mirosul de tutun stins amestecat cu smochină, mirosul ciudat, dulce şi aspru.

Dincolo, sub malul celălalt, se vedea cabana mistuită de foc, un morman de jăratec. Calul

arsese în grajd; cînd şi cine ar fi putut să-l scoată?

Fusese acolo abia acum două zile, se ducea noaptea, cînd nu mai umbla nimeni pe drumuri, îşi făcuse poteci neştiute învăţase să se ferească de oameni, îi simţea de departe şi-i ocolea, fără spaimă, fără ură. Legase prietenie cu calul, el îi învăţase orele, o aştepta cu urechile ciulite, îşi scutura greabănul mulţumit cînd îi auzea paşii, îi umbla cu botul umed pe buzunarele bluzei, adulmeca bucăţica de zahăr. Ea îi cuprindea grumazul în braţe, îşi îngropa obrazul în coama bogată, stătea aşa multă vreme, cu gîndul la omul de care o despărţeau doar cîţiva paşi şi un perete de scîndură. Uneori îi auzea respiraţia. Atunci i se părea nedrept şi de neînţeles că soarta îi hărăzise să alinte un cal, şi de om să nu se poată apropia niciodată.

Un pompier ieşi de sub rîpă, lac de năduşeală, aburind, tîrînd greu furtunul de apă.

— Tu ce stai acolo? îi strigă fetei.

Ea privi peste flacără cabana arsă, privi omul căzut lîngă flacără şi pipa care lucea în ţărînă. Nu putea nici acum să-i vadă faţa, şi o ardea ca un foc mai năprasnic gîndul că nici nu se mai putea să i-o vadă vreodată.

Jos, ferindu-se pe sub dîmburi, sanitarii veneau cu cangea. Fata îşi simţi inima făcîndu-se scrum.

— Hei! îi strigă pompierul. Pleacă, nu mai încurca lumea! Ce, ţi s-a urît cu viaţa?

Copila rămase pironită în scobitura rîpei, cu ochii la cange. Poate i se urîse cu viaţa, şi nu de acum, dar aici stătea pentru altceva. Privea în vale, vedea în jurul ei atîta moarte, şi se gîndea că nici unul din cei arşi nu avusese timp pentru un gînd înaintea morţii. Ea aştepta, cu flăcările în ochi, de astă-noapte, şi dacă acum ar fi trebuit să se sfîrşească, dintre toţi, ea singură, vorbise îndelung cu moartea.

— Dă-i-nainte! Dă-i-nainte, nu slăbi apa! striga şeful de echipă.

Şeful de post trecut pe lîngă el, cu obrazul ascuns sub braţ.

— Să trăiţi, dom şef!

La capul celălalt al şirului de sonde, plutonierul îl văzu pe domnul Bilaşcu înconjurat de cîţiva străini, apărîndu-se de dogoare în spatele unui pîlc de copaci. Erau directorul general cu alţi directori mai mici şi mai mari, veniţi în fugă de la Ploieşti. Domnul Bilaşcu nu avusese timp să se îmbrace; avea pantofii descheiaţi, şireturile izmenelor îi atîrnau prin praf, pe sub palton i se vedeau poalele cămăşii de noapte.

Brebeanu se apropie de ei. Nimeni nu luă în seamă venirea lui. Aici nici şeful postului, nici comandantul legiunii, nici toţi jandarmii din lume nu mai puteau să facă nimic.

— Ce fu asta, frăţioare?

Domnul Bilaşcu îl privi zăpăcit. Era în capul gol, cu părul răvăşit, cu obrazul ţepos şi buhăit,

cu pungi roşii sub ochi. Jandarmul aşteptă zadarnic o vorbă de la cineva, apoi se trase şi el după un copac şi rămase tăcut, privind în vale, fără să ştie la ce şi pînă cînd.

Cădeau ramuri scorojite, sunau sec pe pămîntul întărit, vîrfurile copacilor fumegau, ridicau deasupra pădurii norişori albi, pe care vîrtejul îi risipea, îi topea în fumul negru de sus.

— Cel puţin motoarele le-aţi scos? întrebă directorul general.

— Nu! răspunse domnul Bilaşcu, zăpăcit. N-am avut cu cine. Nu are nimeni curaj să intre în barăci.

Doi sanitari cu targa trecură prin faţă. Directorul general rămase cu ochii după cadavrul negru cu plesnituri albe şi roşii şi nu mai zise nimic.

Deasupra, norul de fum, aşezat în straturi, se întindea departe, în cîmpie, pînă la orizont. Soarele ridicat sus pălise de mult, iar acum începea să se stingă. Cîtva timp mai trimise raze indirecte, în depărtări, pete de lumină duse de vînt, pînă ce fumul îl înăbuşi de tot. Atunci rămaseră numai flăcările şi bocetele femeilor, ca într-o lume părăsită pentru totdeauna de orice Dumnezeu.

— Dă-i-nainte, criminalilor! răcnea şeful de echipă.

— O să se aprindă! zise domnul Bilaşcu, rătăcit, cu ochii la tabla acoperişului, care sfîrîia sub furtun.

O sclipire, ca de stele, îi atrase ochii spre pământ. Nu erau scîntei, cum crezuse la început; cîţiva bănuţi de aur se rostogoleau la vale, printre vreascuri şi frunze uscate. În aceeaşi clipă, îl văzu pe şeful de post tresărind speriat, cu mîna la buzunar. Sub greutatea aurului, aţa putredă plesnise şi cusătura se desfăcea. Banii curgeau din ruptură, îi scăpau printre degete, se rostogoleau la vale, pe pământul dogorit.

Din vîrful unei turle începură să iasă scîntei.

— Dă-i tare, dă-i mai tare, criminalilor!

Jandarmul îşi lăsă puşca să cadă şi, cu o mîna pe buzunar, se repezi după bani. Cocoşeii de aur fugeau mai repede decît el, parcă batjocoritori, se strecurau pe sub crăci, peste rădăcini, îl zăpăceau, nu mai ştia unde să se repeadă întîi. În marginea rîpei, se opri; o trîmbă de apă împletită cu aburi, de pe acoperişul barăcii, îi opări obrazul.

— Împinge, mă, împinge, nu te opri! răcnea şeful de echipă, la cîţiva paşi de el.

Nu simţi apa, nu auzi răcnetele, nu auzea şi nu vedea nimic, decît bănuţii care se rostogoleau pe rîpă şi se strîngeau la picioarele turlei, sunînd vesel ca nişte clopoţei. N-avea de ce să se ţină ca să coboare, se culcă pe o coastă şi îşi dădu drumul în rîpă. Trupul greu se auzi buşind de pământ.

— S-a aprins! strigă un om speriat.

Pe pereţii turlei se împleteau cîteva flăcări în şuviţe subţiri, izvorîte toate deodată, din toate

colţurile. Şeful de echipă striga de pe mal, răguşit, făcea semne desperate celor de sub mal, care lăsaseră pompele şi fugeau:

— Treci-napoi, criminalilor! Înapoi, că vă împuşc!

Şuviţele de flăcări ajunseseră în vîrful turlei, o îndantelară cu mişcări gingaşe, pînă ce, deodată, împletirea lor nevinovată se contopi într-o singură flacără. Asupra pădurii ţîşni o lumină sălbatică. Focul sărea din turlă în turlă – ardea tot şirul de sonde, cu explozii înăbuşite. Oamenii de după copaci se dădură înapoi, fără voie. Numai domnul Bilaşcu rămase în loc, speriat şi năuc. Şeful de echipă dădu să treacă pe lîngă el; îi puse mîna în piept.

— Unde-i şeful postului, mă?

Omul făcu ochii mari.

— Acolo era!

Apoi exclamă, îngrozit:

— A căzut jos!

Vru să se repeadă în ajutor; după doi paşi se opri, lua foc, hainele de pe el scoteau fum. Cîţiva sanitari, în costume ignifuge, îşi lăsaseră tărgile în pădure şi veneau fuga.

— Repede, e un om jos!

Îşi puseră măştile şi se apropiară de rîpă, toţi într-un rînd, călcînd rar şi măsurat, în acelaşi pas.

— Adă cangea!

În fundul rîpei, la cîţiva paşi de picioarele turlei care se topea, Brebeanu zăcea cu faţa la

cer, cu mîinile şi cu picioarele chircite în piept, ca un cărăbuş. Cîte o pală de flăcări plesnind pămîntul alături, făcea trupul să se umfle şi picioarele să se strîngă mai mult. Din şapcă, la un pas mai încolo, rămăsese o roată de jăratic; numai cozorocul scorojit era întreg, se îndoia încet la foc. Sanitarul lăsă cangea sub mal, îi înfipse cîrligul sub centiron şi împreună cu ceilalţi începu să tragă. Trupul se ivi, umflat la mijloc, cu capul şi cu picioarele micşorate, ca de pitic. Poalele tunicii ardeau încet, stofa aprinsă fumega şi se prefăcea în scrum. Un om o stinse cu bocancul, apoi se aplecă şi îşi băgă mîinile pe sub umerii copţi.

— Hai cu el la targă!

Altul apucă leşul de picioare şi începură să urce de-a latul, printre copaci. Domnul Bilaşcu luase puşca, o ţinea în mînă, prostit, neştiind cui să o dea.

Turlele măcinate de foc se prăbuşeau pe rînd, trosnind, umplînd rîpa de scîntei şi ridicînd vîlvătăile pînă în nori.

Dincolo de creastă, la adăpost de dogoare, cîteva leşuri zăceau în marginea drumului prăfuit. La capetele lor ardea cîte o lumînărică înfiptă în pămînt. Unii erau goi, alţii îmbrăcaţi, cu hainele pîrlite şi găurite de foc, toţi umflaţi la mijloc, numai cu capul şi cu picioarele mici. Cîţiva aveau pe ei un ţol, sau o foaie de jurnal, înţepenită cu pietre în părţi. La capul unuia, luminarea se aplecase şi-i ardea ţeasta, încet.

Cîteva femei treceau de la unul la altul şi-i boceau pe toţi la fel, văietîndu-se, ţipînd, izbindu-se cu fruntea de pămînt.

— Cine sînteţi şi ce măicuţe v-aşteaptă, dragii mei? plîngeau morţii străini, pe care nimeni nu venea să-i ia. Care-i satu vostru şi cin v-a adus aici, bieţii dă voi? Of-of-of, Doamnee, uite la ei! Uite la ei, Doamne, cine i-a blestemat!... Nu tu soa-reee, nu tu lu-năăă, nu tu iar-băăă, nu tu floriii, nu tu ro-uăăă; nu tu nimic pentru ei!... Of-of-of, Doamneee! Şi caii lorîî şi boii lorîî şi cămaşa dă duminică a lorîî, Doamneee! Uite la ei!...

Sanitarii lăsară targa jos şi puseră leşul la rînd.

— Na şi pă dom şef!

Privitorii se strînseră împrejur; încercau să recunoască în cadavrul chircit pe şeful de post. Peste mijlocul umflat, centironul plesnise şi atîrna, cu paftaua înnegrită de foc. Vîrful unei cizme era ars, lăsa să se vadă degetul mare, afumat, cu unghia plesnită adînc. Un tăciune căzut pe obraz arsese mustaţa la un cap şi săpase în carne o gaură, mărginită de scrum, pînă la dinţii albi, făcînd chipul să pară că rînjeşte pe două guri.

Una din femei veni cu o bucată de lumînare şi i-o puse la cap. Alta se trînti în ţărînă.

— Aoliuu, aoliuu, ce făcuşi dom şef? Aoliu, aoliu, Doamnee, că mîndru om fuseşi, şi uite acu!... Of-of-of, Doamnee, uite mustaţa luii, uite

nasturii Iuii, uite tunica luii, uite cizmele luii. Of-of-of, Doamnee! Ce făcuşi, dom şef?…

— Dumnezeu să-l ierte! şopteau oamenii la căpătîiul lui, ca pentru nimeni, fără să le fie gîndul la iertare şi la Dumnezeu.

— De, mă, săracu, păcat dă el! Că era om bun!

— Bun, da!

Motoacă venea fuga, cu capul gol, afumat, cu hainele murdare de funingine şi de praf; dădea ajutor sanitarilor, să urce morţii în deal.

— Adevărat că… dom şef?

— Adevărat! Uite-l, de!

Îşi făcu loc. Văzu în butoniera buzunarului de la piept lănţucul sclipitor. Se apropie şi trase de el. Ceasul ieşi, lucind, cu capacele turtite de foc.

— E ceasul meu, spuse lămuritor.

Din iarbă, cadavrul rînjea strîmb, îşi arăta colţii albi.

Motoacă îşi băgă unghia între capacele înţepenite şi descoperi cadranul crăpat. Arătătoarele se opriseră la nouă fără un sfert.

— Merge? întrebă, în prostie, un om.

Băiatul duse ceasul la ureche, îl scutură pe o parte şi pe alta, îl ascultă din nou, apoi închise capacul şi dădu din cap dezamăgit.

— Atîta i-a fost!

Sanitarii veneau de sus, cu targa. Femeile se ridicară din ţărînă, îşi neteziră poalele fustelor, îşi băgară sub broboade părul căzut; se odihneau o clipă, cu ochii la targă, în aşteptarea

mortului nou. Cînd îl văzură jos, se prăbuşiră la pămînt, toate deodată.

— Of-of-of, Doamnee!…

Motoacă o luă spre casă pe sub creastă, ca să se apere de vîlvătăi. Norul negru se îngroşase, de nepătruns, altă lumină nu mai venea, decît a flăcării, roşie, pîlpîitoare, făcînd să tremure pe pămînt, bezmetic, umbrele lungi.

Înspre Schela Veche tot mai cobora cîte un car împiedicat. Femei şi copii se tîrau în urma lui, ridicau dîre roşii de praf.

În casa lui Gogoi, auzi lume bocind. Cîţiva oameni stăteau pe prispă, în uşă, cu spatele la drum. În mijlocul ogrăzii, o căruţă era gata de plecare; boii rodeau un cocean de porumb, lăsînd bale albe pe pămîntul bătătorit. Căruţaşul căuta un loc unde să arunce paiele afumate, pline de sînge şi de cenuşă.

— L-aţi adus? întrebă Motoacă, de la poartă, numai ca să schimbe o vorbă cu un om viu, fiindcă altminteri nu era nimic de întrebat.

Omul trecu la boi.

— L-am adus!

Băiatul urcă scările prispei şi se opri între oamenii din uşă.

— Ionicăăă, Ionicăăă! izbucni dinăuntru nevasta lui Gogoi. Pă unde umbli, Ionicăăă?…

Casa era întoarsă pe dos: laviţele răsturnate, ştergarele de pe pereţi smulse, poliţele date jos, preşurile strînse.

Femeia se tîrî pînă la uşă, lăsînd pe altele să bocească.

— Ionică, unde-s banii lui?

— Ce ştiu eu de bani, tuşă Filofteio?

— Fir-aţi ai dracului dă beţivi! Că n-aţi făcut decît că v-aţi îmbătat. Şi acoperişu nu mi l-a dres, şi lumină nu mi-a tras! Unde-s banii lui, Ionică, spune, că tu ştii?

— Nu ştiu. Or fi prin casă, pe undeva.

— Nu sînt, nu sînt, că am căutat peste tot şi n-am găsit! Nu sînt, nu sînt, că nu ştiu unde i-a pitit! Ionică, spune-mi, Ionică, spune-mi că mor, că n-am cu ce să-l îngrop, nu l-ar ierta Dumnezeu în mormînt!

O bocitoare strigă de lîngă mort:

— Nu blestema, fă, că te arde focu dă veci!

— Las să mă ardă cum l-a ars şi pă el, că degeaba trăiesc, n-ar avea linişte pîn-la ziua d-apoi, că m-a lăsat fără bani dă coşciug!

Neliniştit de bocete şi de flăcări, calul se zbătea în grajd, îşi smucea lanţul, lovea cu copitele în duşumea. Femeia se repezi jos. Motoacă făcu un pas peste prag:

— Dumnezeu să-l ierte!

— Na, fir-ai al dracului da cal, na, că dăstul m-ai otrăvit!

Femeia dăduse uşa grajdului în lături şi lovea calul în cap, la nimereală, cu o scurtătură de lemn.

— Na, fir-ai al dracului, să ştii şi tu ce-am îndurat eu!

Calul se zbătea să rupă lanţul, să scape, îi sticleau ochii de groază, îi abureau nările roşii.

Motoacă se strecură afară, în lungul prispei, adus de umeri, doborît de mîhnire.

Femeia spărsese becurile şi acum lovea iar în cal.

— Na, că tu ai avut ilectrică şi eu m-am chiorît cu gaz!

Osul suna înfundat şi la fiecare lovitură calul se smucea, nedumerit şi înspăimîntat, bălăbănindu-şi capul în lanţ.

Flăcăul străbătu curtea fără să privească înapoi, îndoind ceafa la lovituri, ca şi cînd ar fi dat în el. În poartă stătu o clipă, îşi scoase ceasornicul, îi deschise capacul cu unghia, privi arătătoarele rămase pe loc, apoi o luă spre piaţă, încovoiat, ţinîndu-se tot pe lîngă garduri, parcă temîndu-se de ceva. Nu-şi dădea seama ce timp putea să fie: amiaza, sau mai tîrziu? Orice ar fi fost, şi dimineaţa, şi seara, şi noaptea, lumina avea să fie la fel, roşie, întinzîndu-şi umbra pîlpîitoare departe pe drum.

Din cîte o curte se vedea ieşind încet un car, boii rumegau domol, îşi strîmbau picioarele în bîrnele podeţului de peste şanţ. În uşi stăteau bărbaţi, împietriţi; dinăuntru se auzeau bocete de femei.

În piaţă, sub gangul lui Dumitrică, jandarmul lăsat de pază aştepta amărît, cu puşca strîmbă

pe umăr; nimeni nu se apropia să-i spună un cuvînt; oamenii se strecurau pe sub ziduri şi se duceau tăcuţi la deal.

Motoacă o luă pe Drumul Părăsit, ocoli Schela Veche în tot lungul ei. Pe la bordeie, cîte un sondor stătea în uşa deschisă, posomorît. La Valea Alunişului, băiatul ajunse din urmă o căruţă, care se tîra încet prin praf. Nu mai avea nici un gînd pentru cele ce se întîmplau; toate drumurile erau pline de căruţe cu oameni arşi. Moartea nu mai însemna nimic pentru el, pentru nimeni. Îşi aruncă ochii pe deasupra codîrlei, şi numai o clipă inima îi stătu.

— Du-o sus! Vin fuga şi eu.

Căruţaşul cîrmi la deal.

— E cineva acasă?

— Nu-i nimeni; aşteaptă că venim noi.

Dincolo, fetele erau pe prispă, toate la rînd, speriate de flăcările care răzbeau prin pădure şi le jucau umbrele pe zid. Motoacă trecu prin faţa lor fără să le spună un cuvînt, merse la magazie, răscoli înăuntru şi ieşi cu cîteva scînduri vechi, murdare de păcură, desprinse de la barăci.

— Unde-i bătrînu?

Tuşea uscată se auzi de după uşa tindei.

— Mă tată! Ia vin!... Pune mîna pe ferăstrău!

— Ce să fac?

— Coşciug!

Pe prispă, fetele începură să ţipe.

— Voi duceţi-vă acolo! Luaţi şi voi ce trebuie la mort!

Se întoarse la bătrîn şi aşteptă să vadă lucrul pornit. Ferăstrăul intra uşor în scîndura subţire, uscată. Surorile trecură pe lîngă el, toate cinci înşirate una după alta, plîngînd, cu Veta în cap.

— Vezi, tată, să nu te laşi pînă n-oi mîntui! Cînd eşti gata, vino şi dumneata!

Luă un hîrleţ şi porni prin pădure, cu inima goală şi fără nici un gînd în cap. Cînd ajunse dincolo, se opri în spatele casei; înăuntru se auzeau surorile bocind; carul gol se ducea la vale încet.

Însemnă locul cu hîrleţul şi începu să sape cumpănit. Pe la jumătate se opri, să-şi tragă răsuflarea.

Frunzele moarte cădeau împrejur, se roteau răsfrîngînd lumina roşie cînd pe o parte, cînd pe alta şi topind-o apoi pe pămînt. De peste pădure, începură să se audă lovituri de ciocan. Se simţi dintr-o dată înmuiat, sfîrşit. Se lăsă pe marginea gropii şi rămase cu ochii în gol. Chipul Copilei îi veni în gînd, cu rîsul ei de neînţeles, vesel pe jumătatea de jos a feţei, şi pe cealaltă trist. I se păru că-i aude nechezatul subţire în uşă şi sandalele pe prispă, lipăind.

Apoi toate zgomotele i se amestecară în urechi, într-un vuiet nebun: vîjîitul flăcărilor, ţipetele femeilor, blestemele nevestei lui Gogoi, capul calului pocnind, ciocanul bătînd cuie în sicriu… Toate erau zgomote de moarte, toţi erau

morţi în jurul lui; el însuşi, cum stătea pe marginea gropii, nu ştia dacă nu murise.

Şi din toate, numai rîsul Copilei i se părea viu.

38

Ploile toamnei găsiră sonda arzînd. Oameni după oameni veneau, de la Ploieşti, de la Bucureşti, din alte părţi, din alte ţări şi încercau să învingă focul, fiecare în alt fel. Un timp, drumurile gemură iarăşi de lume şi de maşini. Unii aduseră clopote gigantice de fontă şi pe macarale suspendate între un deal şi altul încercară să le lase peste gura erupţiei; flăcările le aruncară în lături, cu o forţă care numai cînd era zăgăzuită se vedea pînă unde poate să ducă. Din batale aşezate sus, de jur-împrejur, lăsară să curgă o cascadă de ciment, mii de saci aduşi cu trudă, ca să înece coloana; erupţia îi spulberă în văzduh, să cimenteze cerul de pămînt. Se săpară tunele, să taie drumul păcurii; gazele infiltrate se aprinseră, mulţi oameni pieriră în flăcări, de parcă nu fuseseră destui, şi gurile tunelelor rămaseră arzînd, ca o constelaţie luciferică.

Ziua, o coloană de fum stratificat, întinsă pe jumătate de cer, se vedea din depărtare, de dincolo de Ploieşti. Noaptea, flăcările îşi întindeau lumina pînă în Bărăgan. Apele, şoselele, acoperişurile caselor scoteau luciri roşii. Ogoarele păreau scăldate în aramă topită; pădurile răsfrîngeau în frunze apele focului, îl

înmulţeau în milioane de incendii mici, risipite sub tot cerul înroşit.

Oamenii se obişnuiseră; timpul, zilele şi nopţile erau roşii. Nu se mai găsea un colţ de întuneric. Flăcările pătrundeau prin case, făceau să joace pe pereţi crucile ferestrelor, treceau printre ruinele cazărmilor, le desenau conturul fantomatic pe cerul aprins, se strecurau în sondele părăsite, printre maşinile mîncate de rugină. Întreg peisajul era îmbrăcat în această lumină piezişă, care făcea umbrele să se lungească la nesfîrşit. Trecătorii căpătau siluete bizare, ca nişte fiinţe de pe altă planetă; păreau uriaşi, cu spatele atît de masiv că se încovoia, ca şi cînd n-ar fi avut destule oase pentru greutatea lui, cu capetele ciolănoase bălăbănindu-se înainte şi înapoi, mereu în acelaşi ritm, ca nişte pendule, trăgînd o dată la cer, o dată la pămînt.

Cînd ploua, flăcările se răsfrîngeau în picături care cădeau aprinse, şi tot văzduhul devenea o mare răscolită şi incendiată. Vîntul, zburătăcind ploaia, stîrnea valuri, stingea picăturile aprinse, trăgea în văzduh brazde de întuneric.

Societatea plecase, cu directori, cu ingineri şi funcţionari, lăsase birourile, casele, cazinoul pustii, bătute de vînt.

În biroul staţiei de predare, Telengescu, singurul rămas dintre ei, îşi făcea ultimele socoteli. Alături, în sală, îşi avea o parte din bagaj strîns, numai să vină camionul să-l ia.

Societatea n-avea de gînd să mai ţină conducta pentru cele cîteva sonde răzleţe care mai lăcăreau şi predau la o lună cinci-şase vagoane de ţiţei.

După ceasornic era ora şapte, ar fi trebuit să fie întuneric de mult, dar focul trimetea în birou aceeaşi lumină ziua şi noaptea. Telengescu îşi strînse registrele pe masă, să fie gata de împachetat, îşi mai privi o dată ceasornicul şi trecu alături, în odaia de locuit. Într-un colţ erau două geamantane pline. În afară de cîteva mărunţişuri, mai avea de adunat aşternutul, aparatul de radio şi gramofonul.

După ce aruncă o privire de jur-împrejur, îşi scoase haina, o aşează pe spătarul unui scaun, în spatele paravanului, îşi îmbrăcă pe deasupra o pijama, trecu la oglindă, se pudră, îşi pieptănă cu grijă cărarea la mijloc şi se uită iar la ceas. Mai avea timp – luă pulverizatorul cu apă de colonie şi pufăi cu el prin colţurile încăperii.

La şapte şi jumătate îşi îmbrăcă pardesiul peste pijama şi ieşi în drum. De cîteva zile ploile conteniseră, noroiul se uscase gloduros. În schelă nu mişca nimic, numai cîte un motor pufăia nehotărît prin văi, speriat de singurătate.

Printre sonde venea o umbră, venea, în sfîrşit; era Niculina, o aşteptase multe seri, parfumase zadarnic odaia de atîtea ori!

— Ai cam întîrziat!

— Păi dacă n-am ceas! (Gîndea: „Mi-ai promis că-mi cumperi unul!”) Şi mi-a fost de Ionică să nu-mi ia urma, că nu-l ştiu unde-i plecat!

— Hai înăuntru!

Motoacă era ascuns după un batal, o pîndise în spatele casei, o urmărise, ar fi putut merge şi cu ochii închişi, după dîra de parfum.

Se strecură pe lîngă zid, pînă la geamul luminat al odăii din fund. Perdeaua nu era bine trasă, pe sub colţul ei se vedea o parte a încăperii, un birou mic, pirogravat, cu gramofonul şi aparatul de radio, două scaune aşezate faţă în faţă, picioarele unui pat de bronz.

Şedeau pe scaune, la convorbire galantă şi la trataţie, bomboane fondante, lichior, nu-i auzea ce spun, îl invidia pe Telengescu, se mişca elegant şi cu siguranţă, probabil spunea şi fraze frumoase; Niculina rîdea ca proasta.

Sub perete era un maldăr de găteje; alese orbeşte pe cea mai zdravănă.

Înăuntru, Telengescu întinsese mîna pe la spatele fetei, o cuprinsese de mijloc.

— Cînd mă întorc îţi aduc o umbreluţă roşie!

De unde să se întoarcă? Îi făgădui multe, îi mai turnă lichior, îi spunea vorbe alese şi tot vorbind se ridică abil, parcă pe nesimţite, fără s-o slăbească de mijloc, o trase în partea cealaltă a camerii, sub perdea; acum nu li se mai vedeau decît umbrele proiectate pe pînză. Motoacă strînse pumnii, descumpănit – nu se aşteptase

să se întîmple atît de repede. Privea umbrele, paralizat. Poate acum fata încerca să se împotrivească, se dădea între ei o luptă, se zgîlţîîau picioarele patului. Vru să se repeadă la uşă, dar în clipa aceea, în toiul luptei, Telengescu se ivi cu spatele de după perdea, cu pantalonii în vine. Avea bucile lungi şi albe, coapsele subţiri, cu peri ţepoşi.

Uşa era prea departe; nu mai judecă altceva. Îşi înfipse degetele sub cercevea şi, cînd smuci, geamul sări în lături, sticla se făcu ţăndări. Dintr-un salt fu cu genunchii pe pervaz, de acolo se aruncă drept în spatele lui Telengescu, îi propti pumnii grei în ceafă, gîtul trosni umed, ca o ceapă, îl răsturnă în pat şi începu să-l croiască. Îl croi cu nuiaua pe spatele gol pînă ce trupul rămase moale. Atunci o luă în primire pe soră-sa, lovi în ea fără să aleagă unde, în cap, în piept, în burtă – n-o adusese nimeni cu sila.

Curtezanul îşi venise în fire, dădea să-şi ridice pantalonii. Se întoarse la el, îi puse genunchiul în ceafă, dădu drumul nuielii.

— Na şi p-asta! Ţine, crai de oraş, satură-te de iubit!

Pe spatele gol ieşeau dungi vinete, şuviţe de sînge începură să curgă pe buci. Motoacă simţi muşchii cefii frîngîndu-se sub genunchi; gîtlejul horcăi. Crezu că îl răpusese şi se ridică, ostenit. Telengescu ţîşni de lîngă el, de neînţeles cum, şi se aruncă pe geam cu pantalonii în vine, cu capul în jos, ca la bazin. Pantalonii se agăţară

într-un cîrlig, cîteva clipe rămase spînzurat sub pervaz, pînă ce stofa pîrîi şi corpul se auzi căzînd peste gătejele de sub zid.

— Stai că te omor!

Fugarul se năpusti în drum, sărind într-un picior, împiedicîndu-se în restul de pantalon. Din fugă simţi nuiaua pe cracii goi. Se aruncă înainte, bucata de pantalon zbură ferfeniţă în vînt.

— Stai tu, crai de oraş! gîfîia Motoacă în urma lui.

Nu crezuse că orăşanul era în stare să fugă aşa, fugea de parcă avea motor de avion şi urla să scoale morţii din mormînt:

— Ajutor! Săriţi!

Numai că urla în pustiu.

Aproape de piaţă, se împiedică şi se prăvăli în glodul întărit. Motoacă se aruncă asupra lui, îi puse talpa în ceafă şi începu să lovească.

— Na, mă, crai de oraş! Na, ţine-o şi p-asta!

Ieşit din minţi, Telengescu se smuci, se răsuci, îşi rupse gura în talpa pantofului ţintuit, scăpă şi fugi, urlînd:

— Săriţi, oameni buni!

În piaţă era un singur om, Bocanu, înfipt cu picioarele şi cu bîta în movila lui, nemişcat, uriaş, ţinînd locul tuturor celor plecaţi. Cum jucau în spate, flăcările îi întăreau liniile trunchiului, îl făceau mai aspru şi mai noduros.

Îl aştepta pe Stoian să vină de la oraş, cu ce-o găsi – autobuzul nu mai mergea. Îl trimisese să vîndă cuponul; nu-i intra în cap că era ultimul!

De un timp se făcuse mai arţăgos, înjura la răscruci, pe oricine, lovea cu bîta, în orice, zvîrlea cu bolovani după oameni.

— Dă ce nu plecaţi d-aici, mă puşlamale? Nu v-ajunge cît aţi murdărit locurile? Huo, la oase! Duceţi-vă dracului în lume!

N-avea somn, ieşea din casă în faptul zilei şi pornea să colinde schelele, printre sondele părăsite, lovea cu bîta în uşile deschise, rupea firele electrice, spărgea geamurile pe la cazărmi şi becurile uitate pe stîlpi, îşi băga capul prin clădirile goale, gata parcă să ia pe cineva în coarne, ca un bivol întărîtat de lumina roşie.

— Ahaha! răcnea, mulţumit, printre ruine. Plecarăţi? Să nu vă mai întoarceţi!

La început nu-l recunoscu pe Telengescu şi nici nu-şi dădu seama de ce gonea ca apucaţii. Pe urmă trupul începu să i se zgîlţîie ca de rîs, cu umerii jucînd înainte şi înapoi, în jos şi-n sus, cu burta zbătîndu-se sub chimir, cu picioarele îndoindu-se de genunchi.

— Ahahaha, veneticule, o păţişi?!

Motoacă rămăsese în urmă, îi era de ajuns, dar Telengescu tot mai răgea, galopînd la deal:

— Ajutor, săriţi!

Bocanu învîrti bîta pe deasupra capului.

— Tunde-o, bă! Un-ţi-e pălăria? Un-ţi-e ochelarii, bă, i-ai uitat?

Telengescu trecuse de el, gonea nebun spre răscrucea din deal, iar Bocanu se luase pe urma lui, sprinten cum n-ar fi fost de crezut.

— Un-ţi-e jurnalu, băă?

În capul dealului fugarul şovăi, năuc, apoi se aruncă la vale, pe drumul care ducea la cîmp.

Bătrînul se opri, înfipt în pămînt ca un stîlp.

— Du-te, băă! răcnea. Du-te, băă, şi să nu mai vii!

Flăcările îi întindeau umbra peste dealuri, peste dîmburi şi rîpe pînă la orizontul împădurit.

39

În dimineaţa de Ignat, măcelarul se sculă înaintea zorilor, se îmbrăcă grăbit, îşi înfipse cuţitele la brîu şi ieşi pe uşa prăvăliei.

Piaţa era pustie. Ningea domol, din ajun, cu fulgi mari, afînaţi, o ninsoare ca pentru sărbători. Fulgii răsfrîngeau lumina roşie, de la foc, şi văzduhul părea o cascadă de stele căzătoare.

În afară de un flăcău cam fără căpătîi, care aştepta sub şopronul măcelăriei, nu se vedea nici un om pe drum; prin văi se auzea arar o împuşcătură de motor, pierdută fără ecou în perdeaua de fulgi.

Măcelarul, cu flăcăul, tocmit din ajun, porniră împreună şi merseră prin zăpada neumblată pînă la poarta Coteiului.

— Domle Stoiene!

Nu mişca nimic, nici în casă, nici în ogradă.

— Oare o fi plecat de pe acum?

— Păi o fi tîrziu!

— Naiba să ştie; dă cînd cu focu, nu mai înţelegi dacă e noapte sau zi. Hai la domnu Chivu!

Coteiul o luase înaintea măcelarului şi aştepta dincolo, pe cerdac, să se scoale Bocanu. La bucătărie, Lina încălzea apă într-un ceaun. În coteţul de după grajd, porcul grohăia neliniştit.

— Bună dimineaţa, domle Stoiene! Vii să ne deschizi?

— Păi puteai să fii mai devreme, să intri cu mine odată!

În ultima vreme Coteiul se înăsprise, nu-i mai intra nimeni în voie, luase apucăturile bătrînului. Lumina roşie, care nu se mai stingea, care îl chinuia şi noaptea, jucîndu-i crucile ferestrelor pe pereţi, îl întărîta, şi nu era dimineaţă să nu se scoale arţăgos. Numai faţă de Bocanu se stăpînea, se arăta totdeauna supus; dar cînd venea acasă, punea mîna pe ce-i ieşea în cale şi trîntea de pămînt.

Cu Lina nu-şi pierdea multă vreme şi nici cuvinte multe nu strica, pentru că n-avea cînd, chiar dacă ar fi vrut. Nevastă-sa robotea toată dimineaţa dincolo; la prînz venea acasă, prin livada de pruni, ca să nu mai ocolească pe drum, şi se apuca de gătit. Cum mîntuia, fugea din nou la taică-su, iar cînd se întorcea seara, îşi găsea bărbatul în mijlocul patului, cu burta în sus, citind încruntat în jurnal.

Coteiul luase obiceiul să cumpere din cînd în cînd cîte un ziar, pe furiş, să nu-l simtă socră-su, şi-l purica, mirîndu-se de cîte fapte se puteau întîmpla în lume, fără ca el, ani de zile, să le fi ştiut. După ce termina de citit tot, lua foile de la cap şi rămînea cu ochii pe reclame, îndelung. O mulţime de lucruri frumoase erau de vînzare şi pe toate le-ar fi vrut: săpunuri, maşini de bărbierit, gramofoane, ceasornice, geamantane,

oglinzi, parfumuri, toate cu desene ispititoare care-i deschideau cheful de trăit.

De Lina nu-i era teamă că l-ar putea pîrî; ca îşi vedea sfioasă de ale ei, nu-şi ridica niciodată ochii din pămînt şi nu îndrăznea să scoată vreo vorbă, decît dacă îl vedea mulţumit.

El însă nu era mulţumit decît rareori; acum, cînd stătea în casa lui, stăpîn, cînd nu se mai temea că îl tot urmăreşte cineva pe la geam, avea mai mult timp să gîndească, şi gîndurile îl făceau ursuz. Vedea în reclame femei în cămăşuţe străvezii, pînă la două palme mai sus de genunchi, cu ciorapi întinşi în port-jartiere strînse pe mijloc, cu sînii zvîcnind sub broderii, cu părul numai inele căzute pe umerii goi, şi cînd venea Lina, îmbrobodită, cu bunda mirosind a oaie de la zece paşi, toate visele i se întorceau pe dos.

— Domnu Chivu s-a sculat? întrebă măcelarul.

Coteiul împinse cheia mare în broască şi-o învîrti arţăgos. Bocanu i-o încredinţase la Sfîntu Ilie, cînd se împlinea anul de la nuntă.

— Trebuie să se scoale acu!

Măcelarul se apucă să-şi ascută cuţitele pe piatra din uşa bucătăriei. Flăcările de pe vatră îi jucau în ochi. Unde se întorcea, trebuia să vadă roşu; zăpada era roşie, pereţii casei roşii, obrazul Linii, piatra, cuţitul, mîinile lui, toate erau roşii.

— Ai pus apă de ajuns, cuconiţă?

Sus, pe cerdac, Coteiul îşi umflă burta sub chimir. Simţea că măcelarul o făcea cucoană pe nevastă-sa pentru el, nu pentru bunda şi broboada ei. Îl auzi pe socră-su în casă, tuşind. Bătrînul ieşi pe cerdac, în cămaşă de noapte, cu picioarele goale.

— Venişi, Stoiene?

— Uliuu, păi dă cînd am venit!

— Să trăiţi, domle Chivu!

Bocanu îl privi pe măcelar chiorîş, cu ochii cîrpiţi şi nu-i răspunse nimic. În ultimul an mai îmbătrînise. Părul albit rămăsese rar şi, cum era răvăşit de somn, îi dezvelea creştetul roşu, plin de zbîrcituri. Grăsimea din obraz coborîse la vale, se adunase în guşi, îi făcea capul mai gros jos, sub fălci, decît la mijloc.

Baba Rada se auzi, sfioasă, în tindă:

— Ţi-am adus dă bărbierit!

Bătrînul mai rămase cîteva clipe pe cerdac; lumina focului îl nemulţumea rău.

— Tot nu l-a stins, mă?

— Nu l-a stins, nene Chivule! răspunse Coteiul, lipindu-se de zid, de parcă ar fi fost vina lui.

— Ascute bine, mă!

După ce se bărbieri, bătrînul ieşi încheindu-se la chimir, cu obrazul înroşit de brici. În bucătărie, Lina răsturnă cîrnaţii pe taler, scurse untura deasupra.

— I-a făcut numai buni, nene Chivule!

Măcelarul ascuţea cuţitul de zor, sub fulgii care i se aşezau domol în spinare, făcîndu-i o hlamidă de purpură, ca la împăraţi. Pe la alte case începură să se audă guiţături; în coteţ porcul ascultă cîteva clipe, nemişcat, pe urmă grohăi încet, întrebător.

— Gata, mă? întrebă Bocanu, ivindu-se în prag, cu pîntecul umflat sub chimir şi cu obrazul aprins de rachiu.

— Gata, domnu Chivu!

Sub zăpadă era gheţuş; la primul pas, piciorul lui Bocanu alunecă într-o parte. Coteiul se repezi să-i dea ajutor.

— Să nu cazi, nene Chivule!

— Cum să cad, mă? Ai mai văzut tu pă vrunu ca mine căzînd?

Măcelarul şi celălalt alergară înainte, la coteţ; se auzi guiţatul porcului, amestecat cu gîfîielile şi buşiturile oamenilor care se luptau să-l scoată afară şi să-l pună jos.

— Ce zici, Stoiene, să aibă ca la fo două sute dă kile?

— Numai două sute de kile, nene Chivule?! Păi ce, mai are cineva porc ca al dumitale?

Bătrînul mormăi ceva, mulţumit.

— Da neşte şorici mîncăm noi acu?

— Mîncăm, nene Chivule, cum nu!

— Ăsta-i bivol, nu porc, domle Chivu!

— Ţine, mă! Ce, n-aţi mîncat azi? Ţine, fir-aţi ai dracului, că vă înjunghii pă voi!

— Haideţi, acu e gata!

Bocanu îşi înfipse cizmele în zăpadă, crăcănat, scuipă în mîna dreaptă, luă cuţitul şi se aplecă. Şoriciul străpuns pîrîi, sîngele ţîşni departe.

— Pune oala, mă, ce stai?!

— Să-l mîncaţi sănătoşi!

— Îl răpusei! grohăi Bocanu, ridicîndu-se mulţumit.

Piciorul îi alunecă sub zăpadă, pe gheţuş.

— Nene Chivule, să nu cazi!

— Eu, mă!? Eu, mă!?

Se prăvăli scurt, retezat. Mîna cu cuţitul căută sprijin pe pămînt. Trupul greu veni deasupra, lîngă oala cu sînge, care se răsturnă, înnegrind zăpada de jur-împrejur.

— Nene Chivule! ţipă Coteiul, înspăimîntat.

Socră-su rămase cu capul în zăpadă; icnea. Pălăria îi sărise pînă în gard. Măcelarul cu omul lui se repeziră în ajutor. Trupul se zbătea, pămîntul tremura sub buşituri. Îl răsuciră ca pe un butuc; chimirul apăru înecat de sînge, străpuns de cuţit drept în mijloc.

— Lino, mamă Rado, veniţi! Săriţi, nenea Chivu s-a înjunghiat!

Pe la case, peste dealuri, porcii guiţau speriaţi. Prin ninsoare răzbeau zburături de fum cu miros de şorici pîrlit.

Bocanu se zbătea lîngă porc, cu gura însîngerată în rîtul lui.

40

Dimopol mergea la Braşov, să petreacă revelionul la cuscri; toată familia era adunată acolo, numai el întîrziase cu treburi. Pe Benone îl însurase de curînd cu fata unui industriaş, fabricant de postav.

Ieşind în prag, văzu că afară era cald.

— Amilcar, mi se pare că nu-i de şubă!

Avea o şubă de postav cenuşiu, englezesc, căptuşită cu bizam, pe care abia o cumpărase, de ocazie, mai pe nimic, de la un boier basarabean scăpătat, şi ţinea la ea mai mult decît dacă ar fi luat-o scump.

Se întoarse în casă şi o schimbă cu un palton vechi.

Îndată ce ieşiră pe barieră, flacăra se ivi în faţă, jucînd alene pe cerul de fum. Un nor negru, stratificat, cobora pînă aproape de oraş.

— Parcă a mai scăzut, Amilcar.

— Aşa scade uneori, dar pe urmă creşte iar.

— Măi, Amilcar, ce de bani pierduţi, ce de bani!

La Cîmpina se opri să arunce o privire asupra castelului. Nu-l luase încă în stăpînire. Era în proces, mai multe bănci aveau pretenţii asupra lui. Un avocăţel şmecher, folosindu-se de boala proprietarului, internat la Spitalul Central, încurca lucrurile şi îi ţinea pe toţi în loc.

Clădirea se vedea sus, posomorîtă, pe dealul pustiu. Pe zidul din faţă, luminat de flăcări, geamurile vinete păreau nişte firide de cavou. Dintr-un singur coş ieşea o dîră subţire de fum. Fereastra unei lucarne era smulsă din balamale şi atîrna pe acoperiş, bătută de vînt.

— Amilcar, aşteaptă o clipă! Să nu opreşti motorul.

Poarta mare de fier era pe jumătate deschisă; cîteva urme singuratice de paşi, în zăpada moale, duceau în lungul aleii, ocoleau intrarea principală, se îndreptau spre dependinţe.

Dimopol urcă scările întroienite şi apăsă îndelung, nerăbdător, pe butonul soneriei.

— Mai bine opreşte motorul, Amilcar!

Glasul lui făcu să se deschidă o fereastră mică, la etaj.

— Cine e?

— Eu sînt, doamnă. Eram în trecere şi am venit să vă prezint omagiile mele.

— Vorbeşte cu avocatul! Eu nu ştiu nimic.

— Stimată doamnă, aş vrea să urc un minut. Iertaţi-mă că am sunat la o oră atît de nepotrivită!

— Puteai să suni pînă mîine, soneria nu merge! E curentul tăiat.

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă, e o fereastră căzută la pod.

— Şi cin s-o pună? Sînt singură.

— Atunci daţi-mi voie să mă urc eu.

Sus, nu se schimbase nimic; zidurile erau tot netencuite, rînjind în întuneric. Scîndurile întinse pe jos rămăseseră în acelaşi loc; nici măcar molozul nu-l adunase cineva. Pe o uşă întredeschisă, mai în fund, scăpa o dîră de lumină. Dimopol se strecură pe lîngă zid, îşi băgă nasul prin crăpătură şi rămase surprins: Anghelina prefăcuse sala de baie în odaie de locuit. O lampă cu gaz atîrnată într-un cui făcea să lucească faianţa albă de pe pereţi. Peste cadă era întinsă o somieră, cu aşternutul mototolit. În locul cazanului scos, dogorea o sobă de fier, un godin nr 3; deasupra sfîrîia o cratiţă acoperită, răbufneau aburi de mîncare. Pe mozaic, într-un jurnal, se vedeau coji de cartofi şi alte resturi de bucătărie.

— Dincolo era prea mare, nu se încălzea de loc. Cînd a dat gerul, m-am mutat aici.

— Nu vă duceţi nicăieri astă-seară?

— Nu mă duc!

— Atunci, doamnă, dacă-mi îngăduiţi, dau o fugă pînă în pod.

Fereastra scîrţîia deasupra acoperişului. Găsi o ladă goală, o tîrî sub lucarnă, să aibă pe ce se sui, se duse din nou la gazdă, făcu rost de un ciocan şi izbuti să bată balamalele la loc, măcar provizoriu. Dar la ultimele lovituri, zăpada de pe lucarnă porni la vale şi îi căzu în cap ca o avalanşă. Cînd coborî, era alb.

— Stimată doamnă, am să-mi iau îngăduinţa să mai trec pe la dumneavoastră. Vă doresc un an fericit!

— Bine!

Cînd se rezemă în pernele automobilului, cămaşa i se lipi îngheţată de spinare; începu să dîrdîie, în ritmul motorului. Băltoacele de pe drum se încreţeau pe margini, făceau crustă de gheaţă. „Ar fi fost mai bine cu şuba!”

Un ceai fierbinte i-ar fi făcut tare bine. Se gîndi să oprească la Sinaia, să intre undeva să se încălzească, dar îşi alungă repede această slăbiciune; pînă la Braşov nu puteau face mai mult de două ore. De ce să dea bani pe un ceai prost de cofetărie?

Aproape de Comarnic, Amilcar aprinse farurile; dintr-o dată în automobil se făcu mai frig.

„Dar un ceai poate n-ar strica.”

— S-a lăsat ger, sau mi se pare mie?

— E ger în lege!

— Hai, dă-i mai repede!

Dincolo de Posada simţi un cuţit în spate. „O să oprim la Sinaia!”

În oraş, trotuarele erau pline de oameni. De pe străzile laterale veneau băieţi şi fete, îmbujoraţi, cu schiurile pe umeri. Vitrinele magazinelor străluceau, şi lumina se răsfrîngea în zăpada curată de afară, năştea mii de cristale. La cîte o fereastră se vedea pomul de Crăciun, cu lumînările aprinse.

Luminile, mişcarea aceasta sănătoasă, plină de tinereţe şi de veselie, îl înviorară. Îi plăceau strălucirea, viaţa, zgomotul sărbătorilor. Înainte de a ajunge la cofetărie, mai avu un moment de îndoială; să stea, sau nu?

— Dă-i înainte, Amilcar.

Dar îndată ce automobilul ieşi din oraş, începu să-i pară rău după lumina lăsată în urmă. Simţea iarăşi cuţitul în spinare.

— Amilcar!

Şoferul întoarse capul. Dimopol îl privi, zăpăcit; nu ştia de ce îl chemase; parcă avusese gîndul să se întoarcă.

— Dă-i repede, amice!

Avea să se oprească la Buşteni sau la Predeal.

Caraimanul apăru în faţă, acoperind cerul pe jumătate, masiv şi rece. Zăpada scînteia geruită pe creste.

— Hai, Amilcar, hai!

Clănţănea, numai dinţii i se mai mişcau, tocînd frigul din automobil; restul trapului era ţeapăn.

„A, ce mai ceai am să beau!” Visa la casa cuscrului.

Prin Buşteni trecu fără să-şi dea seama; numai cînd automobilul îl înghesuia în perne, la curbe, cuţitul îi pătrundea mai adînc în spinare.

„Un ceai mare, cu rom!”

— Ar fi bine să vă daţi jos, să beţi un ceai!

— Unde sîntem?

— La Predeal.

Nu ştia cînd se oprise automobilul. Amilcar coborîse şi umbla în cutia cu scule de sub banchetă.

— N-o să termin aşa repede!

— Ce s-a întîmplat?

— Cauciucul.

În faţă, pe geamul îngheţat al cofetăriei Flagner se desluşeau oameni aşezaţi la căldură.

— Nu coborîţi?

Ce rost avea să mai coboare? Între un ceai mic şi scump, de cofetărie, şi un ceai boieresc, la cuscri, nu era alegere. Se strînse în fundul cupeului.

Din cînd în cînd, uşa cofetăriei sc deschidea şi oamenii plecau repede, tropăind pe zăpada îngheţată. I se părea că visează. Nu se limpezi decît în serpentinele dinspre Timiş, unde automobilul, pornit fără ştirea lui, îl înghesuia în perne, cînd pe o parte, cînd pe alta, înjunghiindu-i pe rînd toate coastele.

— Mînă încet, Amilcar!

Pe serpentine îi era întotdeauna frică să nu se ciocnească. Dar pe drumul îngheţat nu mişca nimic. Valea se deschidea înainte, fără capăt. Cîte un copac trosnea de ger şi zgomotul aluneca în jos, pe gheaţă, hîrşiindu-se de ramurile uscate. În pustietatea pădurii, automobilul îşi întîlnea pe fiecare pantă a serpentinei ecoul lăsat deasupra, pe panta cealaltă.

Devale, pe linia dreaptă, venea un tren din urmă. Pe mesele din dreptul ferestrelor ardeau lămpi cu abajurul de dantelă ruginie. Înăuntru se vedeau călătorii mişcîndu-se, îmbrăcîndu-şi paltoanele, pregătindu-se de sosire.

La ultimul vagon, pe ţeava caloriferului ţîşnea o jerbă de aburi, care sc împrăştia pe toată valea. Dimopol nu mai văzu drumul.

După un sfert de oră, automobilul intra pe poarta de fier, făcînd să strălucească sub faruri zăpada parcului, ocolea încet pe alee şi oprea sub portal.

Uşile mari se dădură în lături. Pomul rămas de la Crăciun strălucea de podoabe în mijlocul holului; în jurul lui se mişcau oameni în haine negre. Dincolo de ei, în gura de cămin uriaşă, ardeau cîţiva buşteni întregi.

— A venit! se auzi vesel un glas de fată.

Nora, în rochie albă, se repezi afară, ca o zburătură de zăpadă. În uşă se ivi Benone, apoi cuscrul şi alţii ai casei.

Amilcar deschise portiera.

— Bine-ai venit! strigă tînăra doamnă.

În fundul cupeului, Dimopol stătea ţeapăn, cu capul căzut în piept; din ochii amorţiţi, gerul făcea să i se prelingă pe obraz lacrimi îngheţate.

Îl duseră în casă. La căldură, paltonul făcut scoarţă începu să picure.

— Repede, trimiteţi după doctor!

— Dar ce s-a întîmplat? Amilcar, vorbeşte!

Bancherul îşi reveni, în fotoliul din faţa căminului, şi le zîmbi tuturor, aproape fără să-i recunoască.

— Daţi-mi un ceai! Un ceai mare, cu rom!...

41

Un automobil mare, cărămiziu, un Ford nou cu opt cilindri îşi încetini mersul în dreptul cîrciumii şi, înainte de a coti pe strada Coloniei, şovăi o clipă, cu roţile în noroi. Cîţiva inşi feluriţi, mai mult ţărani, erau îngrămădiţi pe trotuar.

— Uite popa, nu e popa! Care-i popa? Hai, bade, să te văd, ai ghicit?

Stoian se aplecă pe geamul automobilului, fără să-şi ia mîna înmănuşată de pe volan. Avea o pereche de mănuşi galbene, nou-nouţe, care stăteau încă ţepene, făcîndu-i degetele ca nişte beţe.

— N-ai ghicit! Nu-i nimic, mai încearcă o dată! Uite popa, nu e popa! Care-i popa?

Mai era o oră pînă să plece trenul de Văleni, şi călătorii care se duceau timpuriu la gară se opreau pe trotuar să caşte gura. În cîrciumă se auzea scîrţîind o vioară între chiotele cîtorva cheflii.

Automobilul se năpusti pe strada Coloniei, aruncînd noroiul pînă în zidurile caselor. Ultimele urme de zăpadă se topiseră, apa murdară inunda cartierul. Oamenii călcau în vîrful picioarelor, din piatră în piatră, ţinîndu-se de garduri. Pe la porţi se vedeau copii

zdrenţăroşi, cu încălţămintea ruptă, amărîţi că de-atîta noroi şi apă n-aveau unde să se joace.

La a doua stradă, pe dreapta, automobilul frînă brusc. Stoian nu-şi mai simţea inima bătînd.

Venea de-a dreptul de la Bucureşti, de la garaj; cum îşi ridicase automobilul de la reprezentanţă, umblase din magazin în magazin şi îl încărcase. Luase, fără pricepere şi fără alegere, tot ce văzuse şi crezuse că i-ar trebui maică-si; în spate, pe canapea, pe jos, erau aruncate unele peste altele pachete cu lucruri de îmbrăcăminte şi de mîncare; pantofi, papuci de casă, rochii de gata, stofe, pînzeturi, şaluri, ciorapi, borcane cu dulceaţă, cutii cu bomboane, căpăţîni de zahăr, bidoane cu untdelemn; nici nu le ţinea seama. Le cumpărase cu un fel de furie, mirat că nu erau destul de scumpe şi că nu făceau să scadă hîrtiile de o mie împăturite în portofel. Ar fi vrut să încarce automobilul atît, încît să plătească dintr-un singur transport anii de suferinţă legaţi de cartierul Coloniei, şi anii ceilalţi.

Strada noroioasă, cu împrejmuiri de şipci nevopsite, înnegrite de ploaie, era pustie. Băncile din porţi păreau putrede. Cîteva păsări murdare scurmau pe sub garduri.

De aici înainte, Stoian mînă încet, la pas, fără curaj. Recunoscu porumbarul de lîngă podul casei; putrezise. În dreptul porţii opri, vru să coboare, se răzgîndi, apăsă lung pe claxon. Prin

curţi începură să latre cîinii; la o fereastră, peste drum, se mişcară perdelele. Dinspre Dîmbu venea un ceferist.

„Oare să fie plecată?”

Recunoştea casa, aşa cum o lăsase, numai că se făcuse mai scundă; acoperişul de tablă ruginită era ciuruit. În veriga de fier de la uşa bucătăriei atîrna un lacăt mare, negru. Se uită la acoperiş. Hornul părea îngheţat.

Coborî, nedumerit. Era îmbrăcat din nou cu haine negre la două rînduri, peste care atîrna un pardesiu cenuşiu, descheiat. Se aranjase repede, în cîteva ceasuri, la Cehoslovaca, înghesuise în lada automobilului tot ce-i trebuia numaidecît: cămăşi colorate, cravate, gulere tari, ciorapi, izmene, jartiere, pantofi. Şi-ar fi cumpărat mai multe, dar nu avusese cînd. Era dezamăgit, portofelul nu se uşura de fel, îi dădea simţămîntul unei neputinţe pe care n-o înţelegea, care-l obosea, făcîndu-l să creadă că niciodată n-o să-şi guste bogăţia.

Cînd să deschidă poarta, descoperi o hîrtie spălată de ploaie, lipită de gard sub o mică streaşină de tablă. Era un bilet de închiriat, obişnuit, cu litere mari, negre, pe hîrtie roşie. Dedesubt scria de mînă: „A se adresa la biroul domnului Dimopol, în Piaţa Unirii”. Ultimele cuvinte fuseseră şterse cu două linii, şi dedesubt adăugat: „A se adresa doamnei Dimopol, Bulevardul Independenţei”.

Nu înţelegea; încercă să intre, dar poarta era încuiată.

— Bună ziua! zise ceferistul. Căutaţi pe cineva?

Stoian se întoarse spre el; îi era necunoscut şi totuşi parcă îl ştia de mult, cu uniforma lui neagră, cu roţile zburătoare de tinichea de la guler, cu geanta umflată de sub braţ. O locomotivă ţipă în Gara de Nord.

— Nu stă nimeni aici?

— Nu, că nu s-a închiriat. A stat o pensionară de la noi şi dac-a murit, casa a luat-o domnu Dimopol, că era în gaj. Acu aud c-a rămas nevasta lui, că el a murit…

— Cînd a murit?

— Domnu Dimopol? Astă-iarnă; a avut pleumonie.

— Nu, cine a stat înainte…

— A, păi de mult, anii trecuţi.

Ceferistul se duse. Stoian rămase cîteva clipe în poartă, apoi se urcă în automobil şi trînti portiera. Nu-şi dădea seama dacă era trist, sau numai mirat. Dar nici mirat nu trebuia să fie; se întîmplase întocmai cum era firesc. Fusese firesc să plece şi firesc să vină prea tîrziu. Apucase pe un drum greu şi prea lung.

Porni încet, fără gînduri, ajunse în Dîmbu, o luă la dreapta pe malul gloduros; nu-i mai păsa de arcurile care scheunau prin gropi, nici de noroiul care stropea caroseria nouă pînă pe

acoperiş. La pod, cîţiva copii scurmau gunoaiele de sub mal, căutau cîrpe de făcut coadă la zmeu.

Nu era şi el acolo, amestecat cu ei?

Bragagiul şi covrigarul se duceau spre gară, să-şi vîndă marfa mulţimii care venea la tren. Îi cunoştea! Bragagiul şi covrigarul! Patru caramele de un leu, o bragă, cincizeci de bani; la fel, un covrig cu susan... Avea şi de doi lei, mai mari, cu miezul galben, de şofran. Nu-şi cumpărase niciodată un covrig de doi lei! Acum, cu banii din buzunar, cîţi ar fi putut să-şi ia? Dar cu banii de la bănci? Ar fi putut să cumpere covrigi pentru toţi copiii săraci din Colonie, şi pentru ceilalţi, din oraş, pentru toţi copiii din toată lumea. Dar el simţea o duşmănie de neînţeles pentru copii, pentru aceia de sub mal, pentru ceilalţi de pe maidan, pentru cei din porţi, din uşile prăvăliilor, pentru toţi copiii care puteau să fie.

Porni spre oraş, încet, la pas, cu ochii peste tot, cercetînd ogrăzile printre şipci, urîndu-i pe toţi oamenii aceştia săraci, care sluţeau faţa pămîntului, îi aduceau aminte de anii lui urîţi, nu-i dădeau tihnă, îl împiedicau să se lase în voie pe pernele automobilului, să-şi simtă portofelul plin în buzunar.

La cîrciumă frînă brusc şi apăsă pe claxon, lung, agresiv.

Doi geambaşi veneau dinspre spital, călcînd prin mijlocul drumului, stropind pînă departe cu noroi.

Unul se apropie de geamul automobilului şi întrebă, respectuos:

— Căutaţi ceva?

Stoian îi privi pe amîndoi. Cîţi geambaşi văzuse în cartier? Erau oare aceiaşi, pe care îi ştia el? îi venea să le spună: „Haide, daţi, mă! Daţi, dacă aveţi curaj! Nu mă mai cunoaşteţi? Nu ştiţi cîte piedici şi cîţi ghionţi am înghiţit de la voi?”

Da, erau aceiaşi, niciodată n-aveau să se schimbe, din tată în fiu, cu mustaţa neagră şi cu brîul verde strîns pe mijloc.

— Căutaţi ceva, coane? repetă geambaşul şi mai respectuos.

„Ce caut oare?”

Neprimind răspuns, omul se trase de-a-ndăratelea, intimidat, şi urcă treptele cîrciumii, împreună cu celălalt. Pe uşă ieşea un băieţel slăbuţ, palid, cu o litruţă de rachiu. Geambaşii îi dădură cîte un ghiont.

— Cui duci ţuica, mă?

„Uite ce caut, uite ce-am venit să văd!” se gîndi Stoian.

Nu ştia de ce, ar fi vrut să se ia după copil, să-i tragă şi el cîţiva ghionţi. Ar fi vrut să strîngă toţi copiii din Colonie, să-i pună pe un rînd, să treacă prin faţa lor şi să le tragă nemilos un pumn în coaste.

Porni furios; accelera nesăbuit, debreia prost, hîrîia vitezele, fără să-i pese de automobil, claxonînd lung la răspîntii, căutînd parcă peste tot un sărac, să dea peste el. Dar trecătorii fugeau, se lipeau de ziduri, să se ferească de noroi.

Ieşi din oraş şi se pomeni cu focul în ochi. Pe drumul schelei veneau tractoare, aduceau coloane lungi, ruginite şi murdare de pămînt. În urma lor scîrţîia cîte o căruţă încărcată cu lucruri de casă, sărăcăcioase, dulapuri strîmbe, somiere desfundate, oglinzi ştirbite, scaune, sobe de tuci, găleţi, mături tocite, toate acoperite cu o prelată şi legate pe deasupra cu frînghii. Pe de lături mergeau oameni întunecaţi, cu privirile în pămînt. Cîte o femeie îşi alăpta pruncul din mers, călcînd prin băltoace.

Stoian mîna vijelios pe lîngă ei şi-i stropea răzbunător cu noroi. Pînă în Valea Doftăneţului nu încetini. Crestele împădurite îl înconjurau, roşii. Autobuzul zăcea afară, părăginit, lîngă şandramaua bătută de vînt. Cauciucurile erau scoase, capotele ridicate, se vedea motorul ruginit.

Claxonă şi aşteptă să iasă cineva, să-l vadă cu automobilul; n-avea cine să vină, locul era pustiu. Porni la deal cu acceleratorul apăsat nemilos pînă la podea; şoseaua noroioasă era goală. Pe la cîte o sondă mai apropiată, pe la vreo cazarmă, încetinea şi apăsa lung pe claxon;

nu se vedea nimeni, nu mişcau decît umbrele ruinelor, jucate de flăcări pe pămîntul pustiit.

Sus, la răspîntie, opri, lăsă geamul, claxonă, scoase capul afară, privi înainte şi înapoi. Ţipătul claxonului se ducea pe vale, îşi pierdea ecoul de tablă spartă prin rîpi.

Coborî în piaţă şi sună lung. La Salon, obloanele erau trase; firma desprinsă atîrna într-un cui, se legăna deasupra terasei. Brutarul şi măcelarul plecaseră; peste ferestrele lor erau bătute scînduri murdare de păcură. Nici o prăvălie nu era deschisă; numai la cîrciuma Grecului se vedea licărind o lumină. În gura gangului, la Dumitrică, se ivi capul mic al babei Neaga, lipit cu teamă de zid. Stoian îşi scoase pălăria şi o salută zîmbitor.

— Ce faci, mătuşă?

Aştepta ca baba să se minuneze de automobil.

Bătrîna nu-l recunoscu; privi mirată maşina, pe urmă văzînd că nu face nimic rău, se desprinse de zid şi trecu peste podeţ.

— Vrei să te plimb? o îmbie Stoian.

Ea se apropie pînă la cîţiva paşi, aruncă în lături o privire speriată şi întinse mîna, cu pumnul strîns.

— Ce ai acolo, mătuşă?

Glasul o sperie; îşi trase mîna înapoi, între fuste, o luă la fugă peste podeţ şi intră în gang, unde începu să cîrîie, lipită de zid.

Stoian mai apăsă o dată pe claxon, apoi smuci volanul şi cîrmi în loc, devale. Pe la sonde se

vedea cîte un om răzleţ, privind nepăsător în drum. Tabla de pe acoperişurile atelierelor, desprinsă şi bătută de vînt, zdrăngănea, lucea în lumina flăcărilor.

Automobilul ocoli toată Schela Veche, se întoarse pe Drumul Părăsit, cu roţile pînă la jumătate în noroi. Speriaţi de claxon, cîţiva oameni care desprindeau scînduri din pereţii unei barăci o luară la fugă peste drum şi se pierdură în pădure.

Cînd trecea a doua oară prin piaţă, Stoian îl văzu pe Motoacă ieşind de la Grec.

Opri în dreptul lui, se aplecă pe fereastră şi îşi scoase pălăria, salutînd zîmbitor.

— Ce faci, Motoacă? Vrei să te plimb?

Flăcăul privi automobilul, nepăsător.

— Ţi-ai luat maşină?

— Mi-am luat! Hai, urcă!

— Merge bine?

— Cum e trenu! Nu vrei să vezi?

Motoacă făcu un pas, îşi băgă capul înăuntru şi privi cadranele de pe tabloul de bord.

— Are şi ceas?

— Păi cum altfel?

— Bravo dumitale! Pe pantofi cît ai dat?

— Cinci sute, fără un pol! Da am alţii, mai buni.

— Şi pe haine?

— Patru mii.

— Te înţolişi! Pălăria de care e?

— Borsalină calitatea întîi!

— Bravo dumitale! Acu ce-ţi mai iei?

— Nu ştiu încă; să vedem. Sînt multe de luat, răspunse Stoian, lăţit cu îngîmfare în pernele automobilului.

Motoacă se aplecă spre el, îl privi o clipă de aproape, apoi, pe neaşteptate, cu o nepăsare care-i lăsa obrazul neclintit, se opinti şi-i repezi un scuipat între sprîncene.

Cauciucurile şi motorul urlară cu furie. Automobilul goni smintit pînă acasă şi nu se opri decît în poartă.

Stoian se mutase în casa lui Bocanu, în odaia de la faţă, unde dormea numai el, fără Lina.

Aceasta se repezi de pe cerdac să deschidă. Nu luaseră pe nimeni în curte; nevasta le făcea pe toate.

Văzînd-o prostită, cu ochii zgîiţi la el, mînia bărbatului se topi într-un surîs de îngîmfare.

— Ce te uiţi aşa, fă?

— Mîi singur, Stoiene?

Se mira mai mult că îl vedea şofer, decît că venise cu automobil şi cu haine orăşeneşti.

— Mîn! Da ce credeai tu? Du-te şi deschide la grajd!

Lina alergă. De cînd murise taică-su, luase frica lui Stoian, era învăţată să-i fie frică de cineva.

Baba Rada se ivise în uşa tindei, de unde privea tăcută, pe sub basma. Cînd îl văzu pe ginere-su ieşind din grajd, se trase înapoi şi se topi în întunericul odăii din fund. Nu-i ţinea

calea niciodată; arar se întîmpla să schimbe un cuvînt cu el. Mînca singură, la bucătărie, în timp ce Lina alerga cu bucatele sus. Stoian nu întreba de ea; dacă o vedea, îi dădea bună ziua, dacă nu, o uita. Nu se purta nici bine, nici rău, n-avea pentru ea nici dragoste, dar nici necaz, avea acelaşi simţămînt ca pentru stîlpii cerdacului.

În capul scărilor, Stoian se opri şi se întoarse spre nevastă.

— Mîine am să-ţi arăt eu, să iei o găleată şi un şomoiog, să vezi cum trebuie să speli maşina. Da să nu care cumva să zgîrii vopseaua, că e bocluc! (Intră în tindă şi învîrti întrerupătorul.) Ce-i cu lumina?

— Nu mai e! A scos sîrmele dă pă drum. A fost nişte oameni şi a spus că pleacă Electrica dă tot.

Stoian îşi săltă pîntecele în mîini, pe sub pardesiu; îi venea greu fără chimir.

— Adă o lambă! (îşi dădu seama că vorbea ca socră-su.) O lampă, fă!

Focul de afară îmbrăca odaia într-o lumină roşiatică, străbătută de vine negre. Stoian se trînti pe pat, de-a latul, cu capul rezemat în perete. După ani şi ani de trudă, se simţea întîia oară obosit. Pantofii noi îl strîngeau, ar fi vrut să se ridice, să-i scoată, dar nu avea putere. În spatele uşii, pe peretele alb, se vedeau cele două perechi de cizme ale lui Bocanu, aşezate la rînd; deasupra atîrna minteanul în cui. Le privi

îndelung, pînă ce îi veniră în ochi lacrimi de oboseală.

Tresări. În lumina flăcărilor îl văzuse pe Bocanu, cu cioarecii albi în cizme şi cu minteanul pe umeri.

— Lino! Ce faci cu lampa?

Nevasta intră şi agăţă lampa între ferestre. Dar lumina ei nu învinse puterea flăcărilor. Odaia rămase roşie, cu umbre negre.

— Să pun masa?

Nu răspunse. Rămase întins pe pat, mişcîndu-şi picioarele în pantofi, să şi le dezmorţească. Drugii de la ferestre îi jucau pe faţă. O auzi pe Lina în tindă ciocnind tacîmurile. Se ridică greu, fără voinţă, merse şchiopătînd pînă la fereastră şi privi afară, cu mîinile înţepenite în drugi.

Geamul deschidea în faţă un dreptunghi înroşit; nu se vedea decît focul, flăcările topeau toate de pe pămînt.

Întîmplările de peste zi îi veniră în minte, scăldate în roşu. Revăzu drumul la Bucureşti, hotelul, cu madamele de pe săli în şorţuri albe, covoarele, ascensorul, portarul în livrea, telefonul de la capul patului, robinetele cu apă caldă şi rece. Dormise cu toată greutatea etajelor pe piept. Revedea vitrinele magazinelor, vînzătorii grăbiţi şi nerespectuoşi, domnişoarele vopsite zîmbindu-i silnic de după tejghea. Apoi tramvaiele, huruind la cotituri şi sunînd din clopote, luminile roşii şi verzi ale firmelor cu

neon, soneriile de la cinematografe, zbîrnîind neîntrerupt, lumea îmbulzindu-se pe trotuoare.

Nimic nu era ca în reclamele din ziar. Oraşul îl turtise... Revăzu intrarea în Ploieşti, cu claxonul automobilului apăsat lung. Moartea maică-si nu trezea în sufletul lui nici un simţământ. Revăzu geambaşii şi copilul înghiontit. Nu înţelegea de ce visase să se întoarcă odată acolo. Nu era un preţ pentru truda lui.

Tresări încă o dată; i se păruse iar că mişcase bătrînul.

Se întorcea greu la gîndurile dinainte. Dar atunci, care era preţul trudei lui?

— Vii la masă?

Prin uşă răzbiră aburii ciorbei. Îşi simţi stomacul mişcînd şi toate se îmblînziră. Îl mai supărau numai pantofii; îi lepădă, îşi trase în picioare cizmele lui Bocanu.

— Hai, Lino, că mor de foame!

Frigul din tindă îl nemulţumi. Din vremea bătrînului, aici nu se făcea niciodată foc. Vru să-şi certe nevasta, dar îşi puse frînă; parcă socră-su îl pîndea.

— Ia dă-mi minteanu dîn cui!

Lina aduse haina, i-o puse pe umeri, trecu lîngă masă şi rămase în picioare, cu o mînă pe polonic, cu alta pe clondirul de rachiu.

Stoian se aşeză la mijlocul mesei, se suci pe scaun pînă-şi găsi locul, apoi puse mîna pe pahar.

— Ia toarnă, fă! porunci.

42

Primăvara găsi şi ea sonda arzînd; cei care încercaseră s-o stingă plecaseră, îşi părăsiseră maşinile pe dealurile pustii, şi focul rămăsese singur stăpîn pe ţinut. Aşa avea să ardă multă vreme, ca să se stingă de la sine într-un tîrziu, cînd nu mai era nimic dedesubt.

Flăcările izgoniseră toată viaţa din jur. Societatea se duse-se mai departe, şi mai departe, şi cînd se ducea lăsa în urmă pămîntul rănit.

În Schela Veche, la cîteva sonde se mai lăcări un timp. Întîrziaţii trăiau cu lumina focului în suflet şi în ochi, lumina roşie, neîntreruptă, neobosită, care le făcea fiinţa străvezie, nemaiîngăduindu-le parcă să păstreze nici o taină, nici chiar faţă de ei înşişi. Prin piaţă, arar mai trecea cîte unul, grăbit, cu umerii aduşi, clătinîndu-şi capul între cer şi pămînt. Peste iarnă, cîrciuma grecului fusese deschisă; în primăvară plecă şi el, prăvălia rămase vîntului, să-i smulgă obloanele şi tabla de pe acoperiş.

Noaptea, pe dealuri, pîrîiau scîndurile trase din cuie; lumea din satele vecine venea să fure, jumulea barăcile, turlele, magaziile. Cuiele ruginite ţipau, şi cu fiecare ţipăt stins mai murea cîte ceva.

Apoi, într-o zi, oamenii văzură că se demontau conductele. Nişte lucrători din alte părţi veniră cu tractoarele şi luară ţevile în lung, să le dezghiventeze, să le ducă.

— Hăi-rup! se îndemnau, opintindu-se în pîrghii.

Glasul li se stingea la vale, din zi în zi mai departe, pînă ce nu mai rămase decît un ecou slab, adus de vînt: Hăi-rup!… Hăi-rup!…

Aşa pierdu Schela Veche ultima legătură cu lumea. Ţevile de fier care pulsaseră zeci de ani ca nişte artere erau extirpate.

În ziua cînd începuse să se demonteze conductele, ultimul motor tăcu. Noaptea, tăcerea căzu de plumb.

De atunci, nu se mai întîmplă nimic.

Odată doar veni un automobil. Era spre Paşti, ploua de două săptămîni, ploaie rece amestecată cu fulgi. Automobilul stropit de noroi opri în piaţă, şi un om scoase capul pe geam.

Pascu ieşi de sub şopronul unei prăvălii părăginite. Ploaia îi înnegrise pelerina, părea un cioclu.

— Sînt administratorul domnului Lipănescu.

— Foarte bine! Să mergem în schelă. E drum pentru maşină?

Mai bine pe jos.

Cîţiva inşi coborîră plictisiţi; toţi erau îmbrăcaţi în negru, cu pălării tari; toţi păreau ciocli. Se uitară necăjiţi la cer.

— Ce vreme! Să ningă după Florii!

Umbra uscată a Babei Neaga se dezlipi de sub gangul de la Salon şi veni peste podeţ.

— Ce-i, mătuşă? întrebă Pascu, fără chef.

Bătrîna se apropie de străini, ţopăind, îi privi iscoditoare şi întinse mîna; în palmă avea un bănuţ de aur, îngropat între zbîrcituri.

— Ce-o fi vrînd?

— E o bătrînă nebună, spuse Pascu. Lăsaţi-o în ale ei!

Cel care întrebase se aplecă intrigat.

— Parcă-i de aur! Nu crezi?

Bănuţul strălucea şi, în mîna bătătorită, cu degetele învineţite, subţiate, pe jumătate moarte, între prăvăliile părăsite, sub obloanele bătute în cuie, luciul lui părea o deşertăciune, cea mai deplină şi dezolantă dintre deşărtăciunile lumii.

— De unde aur!? făcu Pascu, ridicînd din umeri.

Bătrîna întoarse capul spre el şi începu să cîrîie.

— Hai, babo, du-te că avem treabă! o izgoni administratorul. N-ai de gînd să mori odată? (Reveni către străini.) Putem să mergem!

Era şi el grăbit să termine mai curînd, întîrziase destul, cărase de la sonde tot ce fusese de cărat; n-avea pentru ce să mai rămînă.

Pe potecă, glodul ajungea pînă la glezne. Străinii se opreau unul cîte unul să-şi sumeată

pantalonii. În schelă ajunseră uzi şi murdari de noroi pînă în creştet.

Sondele erau închise; numai pe alocurea, în uşa neagră, stătea cîte un sondor, cu sacul în spinare, aşteptînd să dea în primire şi să plece.

Le luară pe rînd. Unul dintre străini, portărelul, scosese nişte hîrtii şi făcea semne pe o listă lungă, în dreptul fiecărei sonde înscrise. Ceilalţi îşi băgau capul pe uşi, plictisiţi, priveau instalaţiile devastate fără să înţeleagă ceva.

Portărelul întreba de fiecare dată, ca să-şi facă datoria:

— Nu s-a înstrăinat nimic?

— Nimic! răspundea Pascu.

Un sondor venea după ei, cu un ciocan şi cu o lădiţă de cuie.

— Bate! poruncea portărelul.

Sondorul trîntea uşa, punea pe deasupra o scîndură în curmeziş şi o prindea în cuie. În liniştea locului, loviturile ciocanului îşi purtau ecoul din turlă în turlă, pînă în afara peisajului.

Altul dintre străini se apuca să sigileze intrarea. În ploaie, ceara ardea greu, pocnea, se stingea repede. Străinul scotea cu mîinile ude cutia de chibrituri şi scăpăra, blestemînd printre dinţi.

Trecură aşa de la o sondă la alta. Sondorii care stăteau în uşi îşi scoteau pălăriile, tăcuţi, se aplecau înăuntru, îşi puneau sacul în spinare, îşi luau zimbilul şi ieşeau în ploaie.

De pe deal cobora repede Motoacă; văzuse jos automobilul. Se apropie de Pascu şi-i vorbi ceva la ureche.

— Dumnealui vă roagă, zise administratorul, dacă vreţi să-l luaţi cu maşina pînă la Ploieşti.

— Bate! porunci portărelul. (îl privi pe noul venit şi dădu plictisit din umeri.) Bine! Să meargă!

Motoacă se duse acasă, să-şi ia lucrurile. Împrejmuirea dinspre Drumul Părăsit nu-i mai stătea în cale; oamenii din sate luaseră sîrma, rămăseseră doar stîlpii putreziţi. Pădurea înverzise, dar focul o făcea arămie, ca toamna. Acasă nu mişca nimic, decît stîlpii prispei, care jucau pe zid. Străbătu tinda pustie, intră în cameră, deschise dulapul şi scoase un geamantănaş jupuit. La fund, îşi aşeză pantofii de lac, deasupra haina neagră, pe urmă pantalonii, cămăşile şi cele trei cravate de mătase. Nu mai avea nimic de luat. Înainte de a ieşi, aruncă o privire în odaia fetelor, goală; erau numai paturile, dezvelite pînă la scînduri. Plecaseră toate; pe Veta o angajase domnul Bilaşcu, menajeră, şi le luase cu ea şi pe cele două mici; Simioana se dusese cu un electrician. Despre Niculina nu ştia nimic; auzise doar că ar fi la Ploieşti, într-o casă cu fete.

Ieşi pe prispă, puse veriga la uşă, trecu lacătul prin cîrlig şi, după ce încuie, rămase cu cheia în mînă. Uşa bucătăriei era înţepenită; de

două luni, de cînd murise bătrînul, nu mai intrase nimeni.

Coborî treptele prispei, tot privind nehotărît cheia din mînă. În marginea pădurii se mai opri o dată, se uită înapoi, pe urmă lăsă cheia să-i scape în glod şi porni repede.

Nu-şi dădea seama cîte amaruri îl îmboldeau să mai treacă o dată pe dincolo. Zidul se ivi printre copaci, părăginit, cu lipitura căzută pînă în vîrghii. Uşa tindei era dată de perete, şi ferestrele smulse; lumina roşie juca slobodă înăuntru. În spatele casei, ploaia mîncase pămîntul şi culcase pe o parte crucile cenuşii, de scîndură.

Pe Pădureţu îl îngropase el singur, lîngă mormîntul Copilei. Într-o dimineaţă, prin februarie, îl găsise înţepenit pe prispă; se întorsese să moară acasă, dar nu mai apucase să intre. În marginea pădurii, cîinele lătra, sălbăticit. Încercase să-l cheme, dar fugise, arătîndu-şi colţii; nu-l mai recunoştea. Multe nopţi îl auzise urlînd a pustiu, pînă ce se dusese să moară în vreo rîpă.

Îşi lăsă geamantanul pe prispă şi se întoarse să îndrepte crucile; ştia că n-au să ţină. Apa spăla încet pămîntul, făcea făgaşe, ştergea urma mormintelor. Crucile aveau să cadă, să putrezească, să nu rămînă nici un semn, nici de viaţă, nici de moarte.

Cînd coborî în schelă, străinii tocmai ajungeau la birou Pascu intră să-şi ia bastonul,

apoi încuie uşa; omul cu sigiliul scăpără în pumnul ud. Portărelul se scutură de frig.

— Să mergem odată, că m-a luat naiba!

Fulgii de zăpadă se răriseră, în schimb ploua mai tare. Pe cerul umbrit de seară, flăcările se răsfrîngeau mai roşii şi cu mai multă putere. Deasupra biroului, firma lui Lipănescu, parcă mărită în decorul sărăcit şi ud, se ridica neagră, şi fiindcă îi trecuse vremea părea doar un memento pentru cine avea să vină.

O dată ajunşi în drum, cu gîndul la căldura din automobil, cu mulţumirea că în curînd vor fi acasă, străinii îşi scuturară plictiseala.

— Aş bea o ţuică fiartă! zise portărelul.

— N-ar fi rău, n-ar fi rău!

Pascu rămase cu Motoacă în urmă.

— Zi, pleci?

— Plec! Ce să mai păzesc aici? răspunse băiatul, cu răceală.

Dar îl ardea rău inima. Îşi mai roti o dată privirile peste schelă. Între sonde, rădăcinile copacilor, pînă atunci ascunse în pămînt, scoteau lăstari tineri. Era de necrezut; pămîntul chinuit avea iar să înverzească! Aveau să crească la loc iarba, florile, buruienile, pădurea, pe unde cursese păcura, pe unde trecuseră tractoarele, să ascundă gurile puţurilor, vetrele sondelor, urmele batalelor, să umple toate rănile!

Cei cîţiva sondori rămaşi pe afară se adunau în poteci, luau drumul spre casă.

Portărelul îşi şterse cu batista faţa udă de ploaie; batista se făcu neagră. O privi uimit, apoi se întoarse spre ceilalţi; abia acum băgă de seamă că toţi aveau feţele înnegrite.

— Ce-i asta? întrebă, aproape speriat, pipăindu-şi obrazul.

Pascu răspunse moale, cu tristeţe şi oboseală:

— E de la sonda care arde; funinginea. O ia ploaia.

Se scuturară cu scîrbă.

— Da sonda asta cînd o mai stingeţi, că ne rîde străinătatea?!

Administratorul nu răspunse. Nu se mai auzeau decît paşii mustind în noroi. Era un noroi roşu, întins pe tot lungul drumului şi parcă se unduia, se zvîrcolea ca spinarea unui animal din apocalipsuri. În ochiurile de apă pluteau mii de incendii. Petele vinete ale înserării se topeau sub orizont; depărtările deveneau şi ele roşii, ca drumul şi cerul.

Motoacă rămase mai mult în urmă. Văzu în lumina roşie, la creastă, umbrele ultimilor sondori cum se duceau înşiraţi pe deal, unul după altul, cu sacii pe cap şi cu zimbilele în mîini, mînaţi de ploaie, domol…

În uşa neagră a unui bordei golit, mieuna încet, trist şi întrebător o pisică rămasă fără stăpîn.

s f î r ş i t

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎI
Negrul 5

PARTEA A DOUA
Roşul 387

Lector: CORNEL POPESCU
Tehnoredactor: TRAIAN ARGETOIANU

Apărut 1971. Hîrtie scris I A de 63 g/m². Format 540 X 840,16. Coli ed. 24,35. Coli tipar 33. A. nr. 21369/1970.
C.Z. pentru bibliotecile mari şi mici 859—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 049 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti,

Republica Socialistă România

Petrolul, aurul și focul sînt simbolul pe care s-a construit această carte, dar, alături de ele, întîlnirea Copilei cu jivinele din pădure rămîne o sursă de reflecții pentru toată narațiunea.

Asupra locurilor frămîntate de natură, bogăția se revarsă ca o avalanșă, stîlcind sufletele și dîndu-le profilul sălbatic al decorului.

Nu rămîne aici nimic nepătat, nimic nerănit, nici cea mai curată dintre întruchipări, fata care, dacă scapă de mistreți, nu scapă și de oameni.

Pe urmă, vin flăcările și purifică...

Lei 12